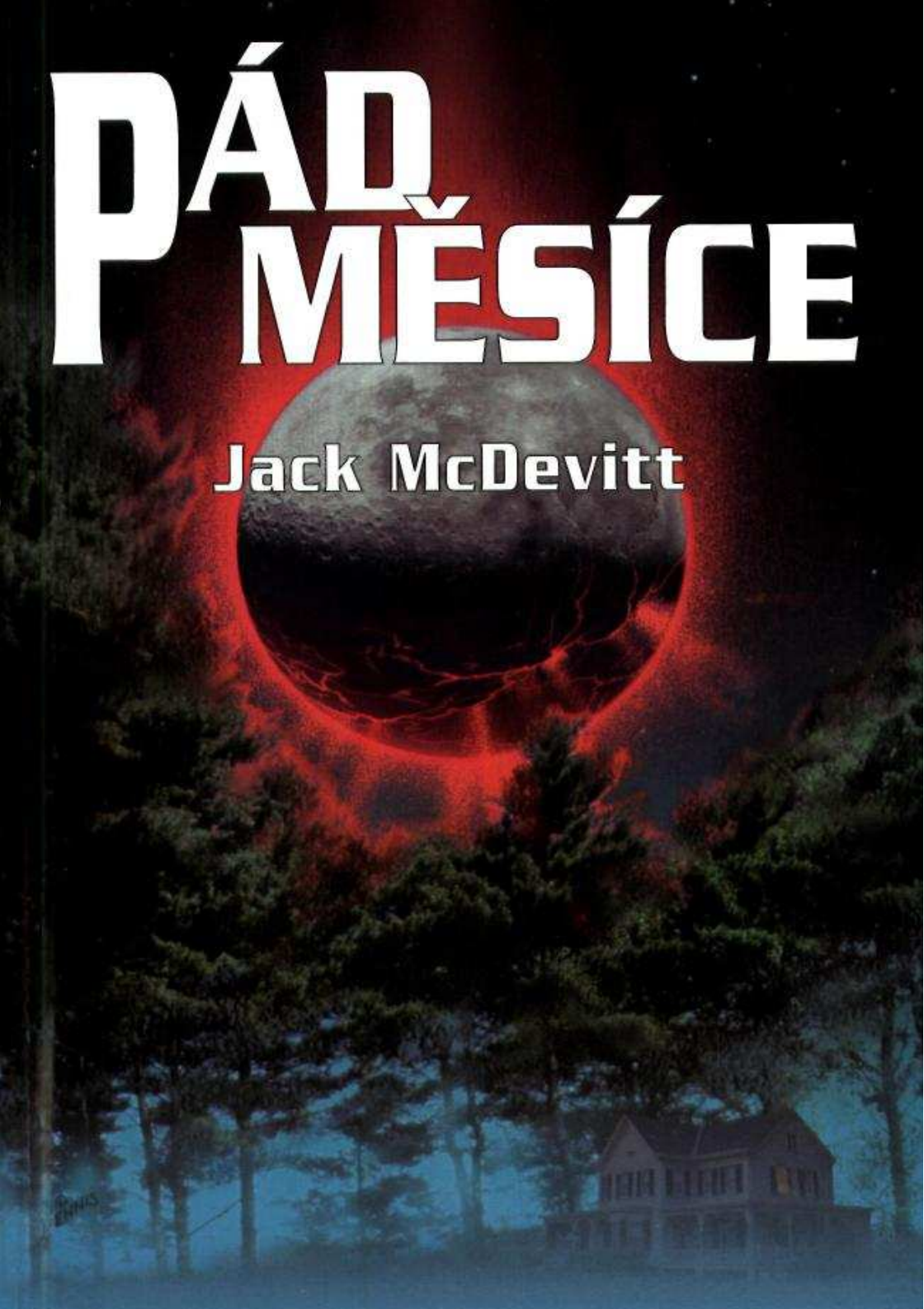
PÁD MĚSÍCE

Jack McDevitt

Je 21.století a se světem je vše v pořádku.
Alespoň se zdá.

Viceprezident Charlie Haskell, který je ochoten pro své mediální zviditelnění jet kamkoli, se chystá přestřihnout pásku právě dokončené americké Měsíční základny. První výprava k Marsu, vedená ženou, má zanedlouho opustit vysokou oběžnou dráhu. Dole se svět obdivuje vzácnému zatmění Slunce.

Ale vše, co je v pořádku, se katastrofálně zvrtne, když amatérská astronomka objeví novou kometu. *Tomiko,* pojmenovaná po své objevitelce, je „blízkosluneční" těleso, mezihvězdný poutník, který má stonásobnou hmotnost a desetkrát vyšší rychlost než ostatní komety. A míří přímo na Měsíc.

Pokud se vědci ve svých předpokladech nemýlí, *Tomiko* se za necelých pět dní srazí s Měsícem a rozstříští jej na oblak přehřátého plynu, prachu a obrovských balvanů, jež zasypou Zemi, kde vyvolají chaos, větrné smršťě a pravděpodobně obrovské vlny, které zaplaví celá města... nebo se stane ještě něco horšího, apokalypsa, jež může přinést záhubu všemu živému na planetě.

Mezitím je třeba narychlo svolanou flotilou dopravních raket evakuovat obyvatele Měsíční základny. Pro všechny není dost místa ani času. A viceprezident, jenž ukvapeně slíbil, že odejde jako poslední, se snaží vymyslet způsob, jak vyváznout, aniž by musel vzít svá slova zpět.

Doporučená cena včetně DPH 249 Kč
ISBN 80-7174-430-1

PODĚKOVÁNÍ

Za pomoc, radu a veškerou podporu jsem vděčen: Franklinu R. Chang-Díazovi z Kosmického střediska Lyndona B. Johnsona; Tedu Dunhamovi a Bruceovi Koehnovi z Lowellovy observatoře; Terrymu Gipsonovi z Vědeckého centra St. Louis; Sergeiovi Pershmannovi z Pensylvánské univerzity; Eileen Ryanové z Národní observatoře Kitt Peak; Jimu Sharpovi, bývalému pracovníkovi Smithsonovského muzea letectví a kosmonautiky, Georgovi Tindleovi z Americké celní služby a Judith A. Tynerové z Kalifornské státní univerzity v Long Beach.

Rukopisu také prospěla pomoc Freda Espenaka z NASA Goddard, jak přímá, tak čerpaná z jeho skvělé knihy *Padesát let slunečních zatmění: 1986-2035* (Sky Publishing Corp., Cambridge, MA, 1988). Děkuji Benu Bovovi za svolení k využití jeho verze Měsíční základny, jejíž detaily byly odvozeny zejména z *Vítejte na Měsíční základně* (Ballantine Books, 1987).

Geoff Chester z Americké námořní observatoře a spisovatel science fíction Walt Cuirle ze Semináře Isaaka Asimova byli při vzniku této knihy vystaveni neustálému obtěžování. Snášeli je trpělivě a oba se mnou, jak doufám, stále mluví.

Maureen McDevittová pomohla rukopisu projít několika reinkarnacemi a Caitlin Blasdellová projevila v Harper Prism obvyklý dobrý úsudek. Děkuji také Dolores Dwyerové za redaktorskou pomoc.

Ron Peiffer mi pomohl s pasážemi týkajícími se pobřežní stráže a Lewis Shiner vymyslel izolační pásku.

Pád Měsíce

Jack McDevitt

NÁVRAT®

MOONFALL

© Copyright by Cryptic, Inc. – 1998
Published by agreement with the autor and the autoťs agents,
Ralph M. Vicinanza, Ltd.
© Cover art by John Ennis /via Thomas Schlück Agency – 2001
© Translation by Petr Kotrle – 2001
© for the Czech edition by Radomír Suchánek – 2001

ISBN 80-7174-430-1

Fran a Brianovi Coleovým,
desperádům z Clearwater

Je mnohem lepší najít odvahu k velkým činům, vybojovat slavná vítězství, i když zpestřená nezdary, než se zařadit po bok nebožáků, kteří se příliš neradují ani příliš netrpí, neboť žijí v šedivém přítmí, jež nezná vítězství ani porážku.

Theodore Roosevelt

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ
Totalita ... 9
KAPITOLA DRUHÁ
Měsíční základna ... 45
KAPITOLA TŘETÍ
Předpovědi ... 58
KAPITOLA ČTVRTÁ
Let ... 103
KAPITOLA PÁTÁ
Evakuace ... 142
KAPITOLA ŠESTÁ
Dopad ... 195
KAPITOLA SEDMÁ
Impuls ... 271
KAPITOLA OSMÁ
Hrozba ... 344
KAPITOLA DEVÁTÁ
Fyzikové a politikové ... 422
KAPITOLA DESÁTÁ
Bellwether ... 462

Epilog ... 500

KAPITOLA PRVNÍ

Totalita

Pondělí 8. dubna 2024

1.

Výletní loď *Merrivale*, východní Pacifik.
5.21 pásmového času (9.21 východního letního času)

Merrivale byla na cestě do Honolulu, čtyři dny plavby od Los Angeles, když začalo zatmění. Jen málo pasažérů si přivstalo, aby se na to mohli podívat. Ale Horace Brickmann, který za tuto cestu vydal hodně peněz, chtěl, aby Amy věděla, že se široce zajímá o vědu a umění. *Ano*, řekl jí minulou noc, když stáli u záchranných člunů, poslouchali pravidelný hukot lodních motorů a dívali se, jak se příďová vlna valí do tmy, *úplné zatmění Slunce. To si nemůžu nechat ujít. Po pravdě řečeno, kvůli němu jsme tady.* A když poukázala na to, že zatmění bude pozorovatelné také na většině území Spojených států, bryskně dodal, že to není tak docela totéž.

Dala najevo, že by ten úkaz chtěla vidět také. Amy byla ve světle hvězd krásná. Srdce mu divoce bušilo a oživovalo vzpomínky na doby, kdy mu bylo dvacet, které choval v paměti jako čas lásek a vášní. Horace si odnesl dojem, že to byl *on*, kdo mnohé vztahy svého mládí ukončil, k velkému zármutku dotčených žen; že tenkrát ještě nebyl na vážnou známost připraven. Přesto se mu stávalo, že se v noci probudil a litoval, že tu či onu milenku ztratil. Občas přemýšlel, kde asi jsou a jak se jim daří.

Bylo to zvláštní ráno, se Sluncem a Měsícem zaklesnutými do studeného, šedého objetí. Oceán zneklidněl. Horace seděl na palubním lehátku, usrkával horkou kávu a uvažoval, co asi Amy zdržuje. Stáhl si vlněný svetr přes břicho a připomněl si, že je nebezpečné dívat se na tu velkou podívanou přímo. Většina ostatních, kteří si přivstali, si přinesla deky, ale Horace chtěl vypadat jako elegán a deka se mu k tomu nehodila.

K jeho zděšení se před ním vynořil výřečný bankéř, se kterým se seznámil den předtím, pozdravil ho s žoviálností, jaká je brzy po ránu vždycky protivná, a sedl si do sousedního palubního lehátka. „Nádherný zážitek," prohlásil bankéř, zvedl oči přibližně tím směrem, kde bylo zatmění, a vytáhl z kapsy námořnicky modrého saka složený výtisk *Wall Street Journalu*. Zkusil si noviny v šedém světle číst, ale po chvíli to vzdal a nechal je spadnout do klína.

Začal žvanit o komoditách, o směnných kursech a koeficientech cena-výdělek. Horaceho oči bloudily po téměř prázdných palubách. U zábradlí se muž ve středních letech díval na zatmění přes sluneční brýle. Stevard, který se k němu přitočil, mu nabídl jedno ze speciálních kukátek, jaká rozdával lodní personál. Horace byl příliš daleko, než aby slyšel, o čem se baví, ale všiml si, že muž se tváří mrzutě. Nicméně kukátko si vzal, počkal, až se stevard otočí na druhou stranu, strčil je do kapsy a vrátil se k pozorování Slunce. Bankéř dál tlachal o tom, jak se bojí, že Federální rezervní banka znovu zvýší základní sazbu.

Začínal se zvedat vítr.

Stevard došel k Horacemu a k bankéři a podal jim kukátka. „Neměli byste se na to dívat přímo, pánové," řekl. Horace si kukátko vzal. Tvořila je trubice z modrého plastu, široká asi patnáct centimetrů, k níž byl z jedné strany připevněn kotouček ze staniolu. „Když to namíříte směrem k zatmění, obraz Slunce se vám promítne na kotouček," vysvětlil stevard. „Budete se moci dívat zcela bezpečně." Trubici zdobily silueta a jméno lodi. Horace mu poděkoval.

Měla zpoždění již dvacet minut. Jenže Amy měla na starost osmiletou dceru, takže každá schůzka byla do jisté míry nepředvídatelná.

Najednou si uvědomil, že se ho bankéř na něco zeptal. „Promiňte," omluvil se. „Myslel jsem na něco jiného."

„To nic, kolego." Mužův věk se blížil horní hranici středních let. Byl abnormálně mohutný a vypadal blahobytně. Vlasy měl černé jako krém na boty a pokaždé, když změnil polohu, křeslo zanaříkalo.

„Já vám rozumím."

Loď se pohroužila do hlubokého šera. Bankéř si odkašlal a zkusil letmo pohlédnout na hodinky. Musel ruku zvednout, aby se od ciferníku odrazilo světlo z okénka. Skoro to působilo, jako by ověřením času průběh úkazu řídil. Z oblohy se vytratilo poslední šedé světlo a rozhořela se korona, bledá a ponurá. K Horacemu dolehly bojácné hlasy a prudké nádechy.

Objevily se hvězdy a oceán pohltila tma.

„Příroda je úžasná věc," prohlásil bankéř. „Nádhera."

Horace si polohlasně odbyl vhodnou odpověď.

Přibližně po hodině jev skončil, zatmění pominulo a bankéř odešel dovnitř na snídani. Amy se neukázala a *Merrivale* brázdila moře, jež zůstávalo šedé a neklidné.

Horace zůstal ve svém lehátku ještě dlouho. Postupně se do něho vkradl vlhký chlad. Když později bloudil po palubách, zahlédl Amy a její dceru u jídelního stolu s několika dalšími lidmi. Byla zabrána do živého rozhovoru s mužem, kterého Horace předchozího dne viděl skákat z věže. Chvíli tam stál, ale Amy ani jednou nezvedla oči.

Zdálo se, jako by stín, jenž padl na loď, zasáhl srdce světa.

Kosmická stanice L1, pilotní kabina *Percivala Lowella*. 8.03

Odjakživa jsme věděli, že kanály jsou nesmysl, že síť protínajících se čar pozorovaných Percivalem Lowellem *a oblasti tmavnoucí v létě, když tekla voda, jsou jenom velký sebeklam. V roce 1933, tedy dřív, než jsem se narodil, Adams a Dunham dokázali, že množství kyslíku na Marsu dosahuje méně než desetiny procenta pozemské úrovně. Již to mělo stačit. Ale lidé se nevzdávali naděje dokonce ani v dobách, kdy jsem v šedesátých letech chodil na střední školu. Až do chvíle, kdy* Mariner A *poslal na Zemi těsně po Dnu*

díkůvzdání 1964 ty hrozné fotografie, z nichž jsme zjistili, že se díváme na konec.

Dědeček Rachel Quinnové chtěl být astronom, ale šel na špatnou vysokou školu, protože byla v místě a nebyla drahá. Musel vzít zavděk tím, co nabízeli, a tak se nakonec stal účetním. Měl však skvostný dalekohled, jímž se Rachel dívala na Jupiterovy měsíce, démonickou hvězdu Algol a velkou kometu z jedenáctého roku. I podle ní to byla velká škoda, že na Marsu žádné kanály nejsou.

V těchto dnech, kdy přípravy na start vrcholily, na to musela myslet často. Jak by se celá výprava změnila, kdyby na druhém konci někdo byl. *Vítejte, obyvatelé planety Země.* Bohužel, Mars se mohl pochlubit jistými primitivními biologickými formami, ale nežilo tam nic, co by si jejího příletu všimlo.

Přemýšlela, proč je touha najít mezi světélky na obloze jiné bytosti tak silná. Dokonce tak hluboko zakotvená, že snad nikdo nikdy nepoukázal na to, že by pro nás bylo mnohem bezpečnější, kdybychom byli sami.

Do startu zbývaly dvacet dva dny. Ostré sluneční paprsky pronikaly oknem a třpytily se na *Lowellově* štíhlé přídi. Byli na stanici Lagrange 1, všeobecně známé jako L1, která se vznášela mezi Zemí a Měsícem, padesát osm tisíc kilometrů nad měsíčním povrchem. A byli připraveni na cestu. Lodní jaderný reaktor byl vyzkoušen v Mojavské poušti a na oběžné dráze kolem Měsíce; navigační systémy již byly zaměřeny na Mars; materiál pro průzkum byl naložen; na palubě byly náhradní díly; a na svém místě byla i videoknihovna. Jeden z techniků naprogramoval kontrolní okruh, aby se Rachel každé ráno jiným způsobem zeptal: „Již je čas?“

NASA vyzvala školáky z celého světa, aby pro plavidlo s jaderným pohonem, které se chystalo letět na Mars, vymysleli jméno. Vítěz měl být odměněn výletem na L1, aby se mohl vyfotografovat se šesticí kosmonautů a vidět start na vlastní oči. Přišlo několik set tisíc návrhů, jmen ve všech pozemských jazycích. Armáda sekretářek, asistentů a vědeckých aspirantů tu záplavu roztřídila a návrhy, které se zdály být originální a měly něco do sebe, předala komisi porotců. Kolovaly pověsti o vzájemné zášti a uváznutí na

mrtvém bodě, jeden porotce skutečně rezignoval, ale nakonec komise vyhlásila svou volbu: *Percival Lowell.*

Byla to ironie, nazvat loď na Mars po člověku, který se kolosálně zmýlil a svůj omyl tvrdošíjně hájil až do smrti. *Ale snil za nás všechny,* řekl vítěz. *Bez něho bychom neměli Barsoom nebo Kroniku. Ta neodolatelná touha, která nás žene dál, přišla na svět s* Percivalem Lowellem. Ta věta utkvěla Rachel v paměti. Nesouhlasila s ní, ale dala se obhájit.

To dítě byl Číňan, student závěrečného ročníku střední školy z Kantonu. Měl dorazit za dva týdny společně se zbytkem posádky. Zatím byl na palubě kromě ní pouze geolog Lee Cochran.

Rachel příliš nezáleželo na tom, jaké jméno napíšou na trup, hlavně aby loď byla připravena na cestu. Za ta léta, co měla zkušenosti se státními projekty, to bylo poprvé, kdy se zdálo, že všechno je hotovo s časovou rezervou.

Lowell měl podobu dlouhého vřetene s pilotní kabinou a prostorami pro posádku v přední části a nukleárním motorem na zádi. Prostory posádky vyjma pilotní kabiny mohly rotovat, aby simulovaly gravitaci 0,07 g. Nebylo to dost, aby cesta byla příjemná, ale blížilo se to umělé gravitaci vytvářené na stanici jako takové a byla to bezmála polovina tíhového zrychlení na Měsíci. Přistávací modul byl zavěšen pod břichem plavidla. Trup se ježil anténami, talíři senzorů a teleskopy.

Motory byly poháněny plazmovým pohonem s nastavitelným měrným impulsem. V konstrukčních kancelářích tento systém, bezelektrodý, elektrotermální, vysokofrekvenčně zahřívaný a magneticky směrovaný, spatřil světlo světa již na konci 90. let 20. století, ale prakticky byl vyvinut teprve tehdy, když se prezident Culpepper rozhodl prosadit pilotovaný let na Mars jako druhý národní cíl po zřízení Měsíční základny.

Před několika lety Rachel pilotovala prototyp lunabusu poháněný práškovým hliníkem a kapalným kyslíkem. Nyní osedlávala nukleární nestvůru, která ji měla přenést přes prázdnotu meziplanetárního prostoru.

Byl to příjemný pocit.

Průlez do pilotní kabiny se otevřel a dovnitř strčil hlavu Lee. „Nazdar, Rachi. Co tady děláš?“

Seděla v pilotním křesle. Simulace, které byly ten den na programu, již skončily, a ona se cítila téměř provinile, jako kdyby byla přistižena při pasiánsu s počítačem. „Přičichávám k růžím,“ řekla. Měla pocit, že celý její život směřoval k tomuto okamžiku, že usednout do tohoto křesla bylo jeho smyslem. A dávala si záležet, aby si úspěch vychutnávala. Chtěla to, když jí bylo deset let a dívala se dědečkovým dalekohledem. Dřímalo to v její mysli při nástupu do pilotní školy, při hlídkových letech nad Záhřebem i při pilotování lunabusů mezi lunárními stanicemi a L1. Když Culpepper před devíti lety vyhlašoval, že Amerika poletí na Mars, Rachel Quinnová měla žádost poslanou, ještě než projev skončil. „A kde bych měla být?“ zeptala se.

„Je pondělí. Snídaně u ředitele.“

Úplně zapomněla. Den předtím obědvala s viceprezidentem, který se na L1 zastavil cestou na slavnostní otevření Měsíční základny, které se mělo konat odpoledne. Dnes to měla být vajíčka se slaninou u ředitele stanice. Zítra ji čekal další oběd, tentokrát s delegací čínských diplomatů a průmyslníků. Vypadalo to, jako by časově nejnáročnější náplní její práce bylo potřásat si rukou s každou VIP, která na L1 zavítá. Vzhledem k tomu, že let na Mars byl aktuální a Měsíční základna se oficiálně otevírala právě dnes, se hlavouni vyskytovali v hojném počtu.

Lee se zakabonil. „Tým NASA si připsal další faux pas.“

Rachel jenom pokrčila rameny, aby dala najevo, že snad mají na práci důležitější věci. Ale ve skutečnosti byli v předstihu.

Většina *Lowella* trčela ze stanice. Pouze příďová koule, v níž byla pilotní kabina, vězela v komoře s atmosférou. Podívala se na osamoceného technika, jak přepojuje hadice. „Já jsem připravená letět, Lee,“ řekla.

Loď byla připravena také. Teď už šlo jenom o tiskovky a politiku.

Lee se posadil do křesla druhého pilota. Uprostřed horní obrazovky se vznášel Mars, široký, smutný, rezivý. „Už se brzo dočkáš,“ promluvil Lee. „Ale teď bys, alespoň podle mne, sebou

měla hodit na tu snídani. Jsi dnes hlavní hvězda. Neudělalo by dobrý dojem, kdybys ignorovala ředitele.“

Rachel se zamračila. „Nesnáším politiku, která s tím souvisí.“ Byla to pravda. Ale ne celá. Včerejší setkání s viceprezidentem se jí líbilo. Ale patřilo ke kodexu kosmonautů považovat všechny pozemské myši, viceprezidenty nevyjímaje, za blbce. Příslušníky nějakého nižšího druhu.

„Propána, Rachi, probuď se.“ Vesele se na ni ušklíbl. Major Lee Cochran byl vysoký a bezstarostný. Byl živý a pohledný, vlasy mu stále padaly do očí. „Politika a styk s veřejností je půlka práce. Kdo myslíš, že tuhle hračku platí?“ Média si ho z posádky vybrala jako svého miláčka. Ještě ani ne čtyřicetiletý Cochran se minulý měsíc objevil na kterémsi seznamu deseti nejperspektivnějších svobodných mládenců. Na rozdíl od Rachel a ostatních měl talent pro citovatelné věty. V jeho osobě se podařilo zabít dvě mouchy jednou ranou, palubního inženýra-kosmonauta a prvotřídního geologa. Cochran měl být ten, kdo pomocí laserů a sběračů vzorků pronikne do nitra Marsu a začne konečně sestavovat definitivní historii planety. Jenže, byť by to nikdo nepřiznal, místo v posádce mu nezískala jeho technická zručnost, ale schopnost komunikovat s médii. *Říká ty pravé věci,* vysvětlil jí ředitel projektu. *Promluv si s ním, než slezeš po žebříku. Pochyť to od něho. Poslouchej Leeho, a těm tlachům o „velkém kroku pro lidstvo“ bude konec.*

No jasně. Rachel se tehdy tvářila dotčeně, ale ten člověk měl pravdu. Stejně jako Lee teď. Pokud nechtěli dopadnout stejně jako projekt Apollo, několikrát se proletět na Mars a skončit, museli brát otázku public relations vážně.

Kosmoport, Měsíční základna. 8.11

Když viceprezident Charles L. Haskell vystoupil z mikrobusu na rampu pro cestující, stal se v jediném okamžiku nejvyšším představitelem americké exekutivy, který kdy vkročil na Měsíc, a přerostlým desetiletým chlapcem. Srdce mu bušilo jako zvon, a když došlapoval na výstupní rampu, která procházela válcovou chodbou rovnou do haly pro cestující, dával si na tom úmyslně záležet. *Je to*

pravda, jsem vážně tady, pomyslel si. Zhluboka se nadechl a hlavou mu probleskly vzpomínky na dinosaury a modely kosmických lodí, jichž byl kdysi jeho život plný. Aby zamaskoval své pocity, prohodil nějakou nepodstatnou poznámku směrem k Ricku Haileymu a potřásl si rukou s představiteli Měsíční základny, kteří ho očekávali.

Přestože měl za sebou dlouhou cestu, cítil se svěží. Pomáhalo, že obě kosmické stanice i Měsíční základna používaly VLČ, Čas východního pobřeží Spojených států, odpovídající časovému pásmu, v němž měly svá hlavní sídla jak Lunární dopravní agentura, tak Moonbase International.

Oficiálně Měsíční základna neexistovala. V té či oné podobě stála a fungovala již sedm let, možná dokonce osm, podle toho, od kterého okamžiku by to člověk chtěl začít počítat. Ale dnes měl být její provoz zahájen oficiálně. Proto přiletěl Charlie Haskell na Měsíc.

U východu do haly pro cestující na něho čekali novináři. Zaznamenali, jak si potřásl rukou s Evelyn Hamptonovou, výkonnou ředitelkou Moonbase International, vykřikli několik otázek týkajících se voleb a podivili se, proč nepřijel prezident. Nebylo to proto, že prezident pro druhé období nekandidoval a chtěl, aby Charlie získal náskok na ostatní případné kandidáty?

Charlie upozornil, že není přítomna žádná hlava státu, že Měsíční základna je komerční podnik a že přiletěl proto, že je to možná jeho poslední šance svézt se na Měsíc zadarmo. (Poslední poznámka odkazovala na skutečnost, že jen málokdo očekával, že Charlie v létě získá nominaci za svou stranu.) „Avšak," dodal již vážným tónem, „Spojené státy jsou hlavním akcionářem tohoto podniku a kosmický prostor byl odjakživa zvláštním hájemstvím viceprezidentů. Tato tradice začíná až u Lyndona Johnsona."

Pravda byla taková, že prezident neměl Charlieho příliš v oblibě a že se Charlie před čtyřmi lety dostal na kandidátku jen proto, že mohl přinést hlasy Nové Anglie. Z Washingtonu Měsíční základna vypadala jako zbytečná investice a Henry Kolladner nijak netoužil být s ní spojován, přestože se rozhodl znovu nekandidovat. „Věděl, jak je pro mne tento projekt důležitý," pokračoval Charlie, i když tím značně zkresloval pravdu, „a proto mne požádal, abych ho zastoupil.

Jsem velmi rád, že zde mohu být.“ Otočil se a zářivě se usmál na Evelyn Hamptonovou, která jenom zdrženlivě přikývla.

Za houfem reportérů bylo okno, z něhož se otevíral výhled na regolit. Terén byl šedivý a plochý a ubíhal k velice blízkému obzoru. *T. R. by se to líbilo,* blesklo mu hlavou.

Terry Roosevelt byl Charlieho vzor. Pevný. Neústupný, když byl přesvědčen, že má pravdu. Úzkostlivě čestný. Fascinovaný okolním světem. Existovalo něco, co by starý Drsný jezdec nedal za to, že se může rozhlédnout po takové krajině?

Hamptonová mu v doprovodu čtyř agentů tajné služby ukázala jeho pokoje. Agenti byli nešťastní, že před Charlieho příchodem nemohli z oblasti vyklidit běžné obyvatele. Jenže na Měsíční základně zatím příliš místa nebylo, a tak prostě nešlo několik křídel vystěhovat a lidi ubytovat někde jinde. Navíc Charlie velitele agentů upozornil na fakt, že na Měsíc šílence nepouštějí.

Evelyn Hamptonová byla překvapivě atraktivní Senegalka, která mluvila výbornou angličtinou se stopou oxfordského přízvuku. Měla zářivé černé oči a velitelské vystupování, které nenechávalo nikoho z podřízených na pochybách, kdo je pánem. „Jsme rádi, že jste přijel, pane viceprezidente,“ řekla mu, když se zastavila na prahu jeho apartmá. „Doufáme, že budete s pobytem mezi námi spokojen.“ V jejích očích jako by se na okamžik mihl příslib něčeho víc. „Vaši lidé mají moje číslo,“ řekla. „Prosím, dejte mi vědět, kdybych vám mohla nějak pomoci.“

„Jistě,“ odvětil Charlie. Byl starý mládenec, a jestli ho na jeho politickém úspěchu něco opravdu mrzelo, byla to pozornost médií, která tak znesnadňovala cokoli, co by se třeba jen blížilo normálnímu životu.

Evelyn byla oblečena do slavnostní uniformy Měsíční základny, s bílou blůzou, námořnickým sakem, dlouhými kalhotami a šálou kolem krku. Na kapse měla našitu zlatou jmenovku a emblém Měsíční základny – Armstrongův památník. „Po otevření pořádáme slavnostní oběd,“ připomněla. „Doufáme, že se pro něj ve vašem programu najde místo.“

„Samozřejmě,“ řekl. „To si nemohu nechat ujít.“

Jeho byt se nacházel v Grissomově zemi, v části vyhrazené výše postaveným zaměstnancům a VIP hostům. Byl prostornější, než Charlie čekal – měl dva slušně velké pokoje s koupelnou a kuchyňkou, zařízené psacím stolem, masivním konferenčním stolem, několika židlemi pro občasné použití, knihovnou (kterou někdo pečlivě zaplnil současnými romány a historickými knihami) a nízkým stolkem. V jedné stěně bylo univerzální okno, za nímž mohl vidět měsíční povrch. Nebo, když si to přál, Tequendamské vodopády v Kolumbii, Mount Bromo v Indonésii nebo vápencové pahorky v Kweilinu. Kdyby se mu náhodou zastesklo po domově, mohl si vybrat z několika pohledů na Cape Cod. Stisknutím tlačítka se ze stěny vyklopila postel.

Někdo byl pozorný a nechal mu na pohovce dvě uniformy Měsíční základny, parádní uniformu, kombinézu a sako. Uniforma bude na kameru vypadat dobře, proto se rozhodl, že si ji na ceremonii vezme.

Přestože na Měsíci byla voda, její získávání bylo zatím nákladné a obtížné. V důsledku toho byla voda vzácná. Mohl ji použít, ale velký nápis ho vyzýval, aby dal před sprchou přednost ultrazvukovému kartáči. Personál Měsíční základny měl skrovný příděl, s nímž mohl naložit podle vlastního uvážení. Charlie věděl, že může vypotřebovat tolik vody, kolik bude chtít, a nikdo si stěžovat nebude. Jenže někdo by to určitě vyžvanil médiím. Svlékl si šaty, vstoupil do sprchového koutu, zatáhl zástěnu a zvolil ULTRAZVUK. Vůbec to nebyl nepříjemný pocit. Tisíc maličkých prstíků do něho rýpalo a šťouchalo, uvolňovalo špínu a sušilo pot. Otřel se vlhkou žínkou.

Potom se oblékl a v doprovodu osobního tajemníka a svého týmu agentů se vydal na obhlídku.

Hlavní dvoranu tvořila obrovská kopule, vysoká přibližně patnáct podlaží a dlouhá téměř půl míle. Středem dvorany, v níž bylo místo pro obytné čtvrti i pracovní zóny, probíhal hodně klikatý, pět pater hluboký kaňon. Přízemí bylo pozoruhodně zelené; k obvodu se táhly mírně stoupající trávníky, lesíky.

Dál od okraje stavby podpíraly horní část čtyři mohutné sloupy. Byly rozmístěny pravidelně, dva z každé strany administrativní

budovy, která zaujímala střed dvorany. Na strategických místech byly obchody a restaurace, jednomu z parků vévodil hudební pavilon. Charlie zvedl oči ke stropu, kde luminiscentní panely vytvářely pozoruhodně zdařilou imitaci slunečního světla.

Vzduch byl svěží a čistý a voněl jarem. Charlie se procházel po chodnících, jezdil výtahy a tramvajemi, nechal se vyfotografovat polovinou obyvatel Měsíční základny, podepisoval se, se všemi si potřásal rukou a celkově svým agentům připravil perný den.

K vidění toho bylo ještě hodně – vodní nádrž, komunikační centrum, dispečink kosmické dopravy, sekce údržby a technických služeb, sluneční kolektory, automatizovaná továrna na výrobu slunečních článků, výzkumné laboratoře. Chtěl vidět všechno, ale nechtěl při tom spěchat.

Přestože mu hostitelé dali zatížené boty, zvyknout si na šestinovou gravitaci mu dělalo trochu potíže. Ale těšilo ho, když viděl, že i jeho agenti o sebe často packají. Zdálo se, že jediným, kdo se přizpůsobil rychle, byl jeho osobní tajemník Rick Hailey, což popudilo agenty. Vyprávěl se starý vtip o fotbalovém zápase mezi tajnou službou a personálem Bílého domu – personál poprvé skóroval deset minut po odchodu agentů.

Jenže Rick, který mu dělal volebního manažera, jako by se v nízké gravitaci narodil. Už po L1 se pohyboval, jako by tam žil celý život. Teď byl stejně hbitý i na Měsíci. Když to Charlie komentoval, Rick se jen usmál. „Jednat s médii znamená nikdy se nemuset dotknout země," prohlásil.

Pak doporučil, aby procházku zkrátili, posadili se někde do kavárny a probrali otevírací ceremoniál.

Byl volební rok, což zesilovalo politické podtóny každého činu. Obzvlášť u někoho, kdo zaostával. Charliemu ještě nebylo čtyřicet, byl až příliš mladý, než aby byl brán jako vhodný kandidát na prezidenta. Absence manželky byla trnem v oku lidem, kteří si zakládali na rodinných hodnotách, a ti se stali v americké politice rozhodující silou. V Kolladnerově administrativě navíc dostal jen málo prostoru, aby něco dělal, a samotný prezident ne vždy skrýval, že dává přednost „starším, moudřejším hlavám".

„Až skončíte s projevem, novináři pravděpodobně budou chtít mluvit o politice," spustil naléhavě Rick. „Nenechte se do toho vtáhnout. Měsíční základna je zvláštní místo. Nad politikou. Mluvte o hvězdách, Charlie. O tom, kam směřujeme. Otevíráme dveře budoucnosti. A podobně. Všechno ostatní je nepodstatné."

To byl celý Rick. Ze všech lidí, které kdy Charlie jmenoval do nějaké funkce z čistě politických důvodů, byl jediný, který za něco stál. Jeho celé jméno bylo Richard Daley Hailey a byl to syn jednoho chicagského radního, který měl vlivné styky. V Illinois začal tím, že psal projevy, pak dostal možnost rozvinout přirozené nadání k organizaci kampaní a údajně měl hlavní zásluhu na obtížném vítězství Mika Cresta v posledních guvernérských volbách v Illinois.

Věděl, co dělá na Charliem dobrý dojem, co voliči chtějí, co jsou aktuální témata. (Voliči automaticky předpokládají, že politici se v hovoru vyhýbají věcem, které jsou důležité. Někdy je to pravda. Ale častěji politici jednoduše sami sebe neznají. V zušlechtěné atmosféře hlavního města země je často těžké přijít na to, co motivuje lidi, kteří musejí podnikat výlety do supermarketů.)

Zatímco spolu mluvili, upíjeli kávu a žvýkali měsíční zákusky (kynuté těsto maskované jako pečené čokoládové cukroví), Charlie odbíhal očima nahoru k nástěnné obrazovce. Za objektivem kamery se hýbal exotický prales. V pozadí visela na obloze planeta s prstencem a řeka, mizející mezi hustými nachovými stromy, jiskřila namodralým světlem. „Máš pravdu, Ricku," řekl. „Naprostou pravdu. Na takovém místě vypadá politika ohavně."

Rick ho pozoroval přes horní hranu šálku. „Ale musíte mít na paměti, že jsou to jenom řeči," pokračoval volební manažer. „Důležité věci se dějí tam dole, ve Washingtonu. A vždy budou, co budeme naživu, a to jediné má význam. Ale myslím, že když to zvládneme dobře, můžeme udělat velký krok k zajištění nominace." Dojedl poslední zákusek. „Nejsou špatné."

Nebyly. Skoro k nerozeznání od pravé čokolády.

Charlie se opět podíval na obrazovku. Kamera dolétla nad širou vodní hladinu. Z moře právě vycházela druhá planeta, stříbřitá a mlhavá. Nebyly to jen řeči. Charlie byl mimořádně zcestovalý, ale žádné jiné místo, které kdy navštívil, na něho neudělalo tak silný

dojem, jako když se z lunárního mikrobusu podíval pod sebe na shluk statečných světel blikajících nedaleko středu kráteru Alphonsus, sídla Měsíční základny. Někteří návštěvníci popsali své pocity jako duchovní zážitek, uvědomění si moci a majestátu stvořitele. Charlie místo toho cítil nekompromisní nestrannost, nadčasovost, bezbřehou lhostejnost ke všemu lidskému. Bylo to místo, kam psychologicky nepatřil. Kamenná prázdnota, nepřítomnost života a extrémní teploty zdůrazňovaly fakt, že je zde vetřelec.

Tato pláň vypadala stejně, když v pozemských oceánech začaly plavat první prvoci. Koupala se v měkkém světle nehybné domovské planety. Byly doby, kdy by se člověk mohl postavit na regolit a viděl by na stejném místě na obloze tutéž planetu, ale se všemi pevninami stěsnanými dohromady do jediného superkontinentu. Věděl, že kdysi četl, jak se tomu superkontinentu říká, jenže si nedokázal vzpomenout. *Godwannaland.* Nebo tak nějak.

Z vlastní iniciativy by sem nikdy nepřiletěl. Znal fotografie a filmy, umělecké imprese, hologramy a všechno ostatní. Myslel si, že chápe, jaké to bude. Desetiletý Charlie, který sbíral dinosaury a stavěl si modely kosmických korábů, se někde ztratil. Nyní se však vrátil a chtěl si to vynahradit. A tak na sebe viceprezident nechával působit měsíční krajinu, nasával ji do duše a uvědomoval si, že prožívá něco, co si bude pamatovat celý život.

Hodně o Měsíci četl, když se na tuto cestu připravoval. Doufal, že najde něco, co by mohl vsunout do materiálů, které mu připraví volební manažer. Rick byl nervózní, když to Charlie dělal. Měl po ruce bohatou zásobu příkladů veřejných činitelů, kteří to mysleli dobře, ale jejich prezidentské ambice shořely na prach kvůli jedné nepřipravené poznámce. Ale Rick byl jen politický poradce. Najatý střelec. Vycvičený všechno poměřovat předvolebními průzkumy, reakcí veřejnosti, důsledky ve straně. Jako většina ostatních najatých střelců byl poměrně slušný a zachoval by se čestně ke každému, kdo ho platí; jeho perspektiva se však omezovala na úvahy o tom, co je třeba pro vítězství ve volbách. Nic jiného nebylo důležité.

Teddymu Rooseveltovi by se to nelíbilo.

Rozhodnutí zřídit trvalou základnu na Měsíci prosadil před téměř deseti lety prezident Andrew Y. Culpepper, který přesvědčil daňové poplatníky, sjednotil ke společnému podniku průmyslově vyspělé země a vnutil tuto myšlenku zdráhavému Kongresu. *Jsou mezi námi lidé, kteří budou říkat, že si zřízení trvalé základny na Měsíci nemůžeme dovolit,* prohlásil. *Jsou to potomci Isabelliných rádců, kteří si mysleli, že si Evropa nemůže dovolit lodní provoz přes Atlantik.* Tato slova byla vyryta na pamětní desce zasazené ve středu Hlavní dvorany.

Culpepper se však realizace svého snu nedožil. Dnes se však přes Severní Ameriku přesouval stín úplného zatmění Slunce. A až stín dosáhne Culpepperova rodného městečka v Ohiu, což se mělo stát přibližně o půl jedné východního letního času (kterým se řídila i Měsíční základna), Charlie měl přestřihnout symbolickou pásku u hlavního vstupu do Hlavní dvorany a prohlásit Měsíční základnu za otevřenou.

Zpočátku byl růst pomalý. Jenže zájem o možnosti výroby na Měsíci stoupal a Lunární dopravní agentura zažívala rozmach. Vznikly ubytovací možnosti, lidé a laboratoře se vystěhovali z provizorií a zabydleli se v trvalých objektech. Základnu tvořil centrální komplex správních a obytných prostor, několik izolovaných vědeckých stanic a důlní a průmyslové provozy soustředěné většinou v blízkosti Alphonsu. Různé části měl nakonec propojit velkorysý systém elektrických lanovek. V plánu bylo dokonce lanovkové spojení s automatizovanou observatoří na odvrácené straně. Kosmický terminál Měsíční základny, Kosmoport, se nacházel na dně Alphonsu v těsném sousedství Hlavního dvorany, s níž byl propojen rychlodráhou.

Charlie měl v plánu strávit dva dny tím, že bude chodit po základně, aby světu ukázal americký zájem a podporu aktivitám na Měsíci. Čekal ho kolotoč obědů a oslav. Byli zde vysocí představitelé z celého světa a viceprezident se na to vcelku těšil.

Ve středu odpoledne chtěl nastoupit do lunabusu na L1, tam stihnout trajekt na Skyport, kosmickou stanici na oběžné dráze kolem Země, a odtamtud letět JSOD na Dullesovo letiště. Kdyby všechno

vyšlo dobře, měl mít po návratu domů dost setrvačnosti pro nástup do primárek, které se budou konat koncem jara.

2.

Mexiko. 6.43 horského letního času (8.43 VLČ)

Zóna totality pohybující se přibližně severovýchodním směrem se vplížila na pevninu u Mazatlánu. O šest minut později obloha ztmavla nad Durangem. Pouliční prodavači na *zócalo* se odmlčeli a zvedli oči k nebi. V obchodní čtvrti se rozsvítilo.

Přibližně ve stejném okamžiku dosáhl stín Měsíce kontinentálního předělu. Ptáci na březích Laguny del Llano ztichli. Přehnal se přes Sierru Madre a rozlehlé, polovyprahlé pláně, a zatímco ti, kteří si přispali, teprve snídali, přešel do Texasu. Na hraničních přechodech v Piedras Negras a Eagle Pass byl jako vždy rušný provoz, avšak i tam, v bouchání kufrů a hřmotu těžkých tahačů, nastala krátká pauza, chvilkové ticho.

Stín prošel mezi San Antoniem na východě a Lubbockem na západě. Ti, kteří přijeli jako první na zahajovací zápas Rangers na domácí půdě proti Áčkům, se dívali, jak parkoviště tmavne. Pohyboval se teď pomaleji, než když jej zpozorovali cestující na *Merrivale.*

Učitelé v arkansaském Fort Smithu vyvedli třídy ven, aby studenti mohli být svědky houstnoucí tmy. V oblastní škole v Batesville vysvětloval pozvaný astronom z delmorského planetária v Little Rocku žákům třetích a čtvrtých tříd, jak k zatměním dochází, proč z nich lidé dřív měli strach a proč by se nikdy neměli dívat do Slunce přímo.

O půl osmé ve výšce tisíce stop nad Springfieldem v Missouri padl stín na speciálně upravené nákladní letadlo Lockheed C-311 letící v rovnoběžném kursu na severovýchod. Letadlo neslo šedesátipalcový dalekohled a související vybavení, šestičlenný tým

astronomů a trojčlennou posádku. Dalekohled byl zasazen do nárazy tlumícího závěsu těsně před levým křídlem a byl vybaven gyroskopy a čidly, aby zůstal zaměřen na cíl. V letadle bylo chladno a proudové motory dělaly silný hluk, tak silný, že znemožňoval normální konverzaci. Astronomové potřebovali sluchátka a mikrofony, aby se mezi sebou domluvili. Pod péřovými bundami měli navlečeny tlusté vlněné svetry. Tým zahájil práci hned, jak se měsíční kotouč zakousl do Slunce. Ale doba úplného zatmění byla obzvlášť vzácná. Letadlo, snažící se udržet krok s rychle letícím stínem, jim mělo poskytnout přibližně minutu navíc. Let byl sponzorován NASA Goddard. Měl celou řadu úkolů – sbírat data, která měla pomoci vysvětlit anomálie ve vnitřní koroně, studovat široké spektrum vlnových délek, porovnat aktivní útvary na slunečním povrchu a možná že i nalézt korelaci s rychlostí koronálního plynu. A zhruba deset dalších.

Měli téměř šest minut úplného zatmění. Pak je temnota předehnala, prošla Národním pralesem Marka Twaina a dosáhla St. Louis.

Ve Valley Parku, příjemném předměstí s laťkovými ploty a zastíněnými trávníky, Tomiko Harringtonová pomocí klávesnice aktivovala stínítko svého elektronického reflektoru Magenta 764XX, dočasně nainstalovaném na střeše vedle její observatoře nad garáží. Tomiko pracovala jako správce sítě pro Capital Bank and Trust Company v St. Louis. Kromě toho byla amatérská astronomka a ten den zavolala do práce, že je nemocná.

Ráno bylo průzračné a jiskřivé, jako stvořené pro zatmění. Předpověď hrozila bouřkovými frontami a zataženou oblohou, ale nic z toho se nekonalo. Její vášeň pro astronomii zažehlo jiné sluneční zatmění, v Missouri před sedmi lety. Došlo k němu 21. srpna, v den jejích osmnáctých narozenin, a vypadalo to jako nějaké znamení, výzva z vesmíru, aby se povznesla nad večírky a lehkomyslnost a dala svému životu nějaký smysl. Přijala tuto výzvu. Dnes byla Tomiko členkou univerzitního astronomického klubu, napsala několik textů pro planetárium ve Forest Parku a připravovala se získat magisterský titul na SLU. Dnes chtěla pořídit úplný vizuální záznam celého zatmění.

Když se jí jedna kamarádka zeptala proč, nevěděla, jak jí má na to odpovědět. „Abych ho měla," řekla nakonec. Věděla, že si alespoň jeden záběr pověsí zarámovaný na stěnu ke svým úlovkům, mezi fantastické barevné fotografie Plejád, Krabí mlhoviny, Marsu a Deimosu, úžasného víru M31, supernovy 2019 v souhvězdí Herkula a její soukromé observatoře.

S kolou v ruce se pohodlně posadila do křesla pro dva naproti čtyřem obrazovkám, z nichž tři ukazovaly, jak tmavý okraj Měsíce ukrajuje z posledních zbytků světla. Jedna obrazovka, postavená na stole, přinášela obraz z jejího dalekohledu. Malé hodiny v pravém dolním rohu odměřovaly poslední minuty do úplného zatmění. Na dalších dvou běžely komerční programy. Vypnula u nich zvuk, aby jí komentáře reportérů tuto nádhernou chvíli nepokazily. Čtvrtý monitor ukazoval mapu postupu slunečního zatmění po severní polokouli.

Dopila kolu a odložila ji na boční stolek. Obloha tmavla a Tomiko se zachvěla vzrušením. Projíždějící auto rozsvítilo reflektory.

Když ještě žil její otec, pokoje nad garáží se pronajímaly, obvykle studentům Biblické koleje. Ale Tomiko peníze nijak zvlášť nepotřebovala a starý byt byl daleko od světel z ulice, takže se pro observatoř ideálně hodil. Navíc jej obklopovala široká plochá střecha, na kterou mohla postavit své dalekohledy. Když dva studenti porušili nájemní smlouvu a utekli uprostřed noci bez zaplacení za dva měsíce, byla jim skoro vděčná. Byt obsadila, zrenovovala, nainstalovala počítače, dva zrcadlové dalekohledy a projekční zařízení. Slíbila si, že jestli někdy přijde k pořádným penězům, střechu uboural a postaví si opravdovou observatoř.

Její postřikovač trávníku se automaticky zapnul.

Tomiko byla drobná, příjemná a sebejistá. Měla na sobě tmavozelené kalhoty a žlutou halenku, u krku rozepnutou. Černé vlasy měla sčesané dopředu, takže jí téměř zakrývaly levé oko, jak bylo právě v módě. Po otci zdědila pronikavý pohled, ale šikmé oči po japonských předcích z matčiny strany neměla. V podobných chvílích, kdy ji její koníček zcela pohltil, působila roztržitě. Kdyby ji

někdo pozoroval, došel by k závěru, že je z garážového bytu hodně daleko.

Studený vítr zatřásl stromy. Někde vyzváněl telefon.

Nastala noc. Oblohu vyplnily hvězdy. Měla pocit, jako by byla na světě úplně sama.

Ztemnělé Slunce bylo ve znamení Ryb. Velký čtverec v souhvězdí Pegasa viděla těsně nad dragstórem, Aldebaran nad domem doktora Edwardse, Deneb u špičky jilmu a Betelgeuze nízko, nedaleko křižovatky. Bílý, zářivý Jupiter byl na východ od Slunce a Venuše na západ.

Byl vidět dokonce i osaměle obíhající Merkur.

Vyšla na střechu, sedla si do proutěného křesla, ruce položila křížem přes sebe na zábradlí a bradu opřela o hřbet levé ruky. U Conroyových v kuchyni se rozsvítilo.

Pár stupňů jižně od Slunce, těsně na okraji koróny, kde se záře ztrácela v noční tmě, si Tomiko všimla jasné hvězdy.

Co to je?

Porovnala ji okem s okolními souhvězdími, potom se zamračila a rozběhla se dovnitř ke svému počítači. Připojila se k programu USL Celestik a vyvolala si na obrazovku mapu hvězdné oblohy.

Měsíční základna, Grissomova země. 11.10

Rick Hailey zhodnotil, jak se Charlie oblékl, usmál se, když si všiml emblému Měsíční základny, a zavrtěl hlavou. „Ne," řekl. „Nedělejte to."

„Proč ne?" Charlie měl pocit, že se to k situaci hodí.

„Protože když se politik snaží vypadat jako něco, co není, dopadne tak, že vypadá jako pitomec. Jste příliš mladý, abyste si pamatoval Michaela Dukakise a jeho tank. Říká vám něco jméno Bill Worthy?" Worthyho připravil o stranickou nominaci Andrew Culpepper, tenkrát ještě poměrně neznámý, poté, co si zkusil pro kamery obléknout kosmonautskou uniformu. Jediné, co tím dokázal, bylo přesvědčit voliče o tom, že je slabý a nad hrobem.

Charlie si povzdechl. „Ano."

„Víte, jako bych viděl karikatury v novinách. Pošlou vás na Mars.“

Bylo to k vzteku. Vypadal v tom tak dobře.

„Dnes je váš den, Charlie,“ prohlásil Rick. „Dnes odpoledne zapracujeme na hlavním tématu naší kampaně. *Budoucnost patří Haskellovi*.“ Vypil sklenku měsíčního rumu, který byl bez alkoholu.

„Jsem z toho trochu nesvůj,“ řekl Charlie. „Pořád si říkám, že tady měl být prezident. Nebo je to tou nízkou gravitací.“ Nejistě se usmál.

„Zvládnete to. Jako vždycky.“ Rickův hlas se o oktávu prohloubil. „A nezapomeňte na Boha.“

Charlie si znovu povzdechl.

„Je to důležité. Lidé očekávají, že se tady o stvoření zmíníte. Modravá Země. Hvězdy. Pocit lidské nepatrnosti.“ Zarazil se a zamyslel se nad tím. „Ne,“ pokračoval po chvíli, „*lidské* nepatrnosti ne. *Vaší* nepatrnosti. Rozumíte? Nechceme, aby ve voličích vznikl dojem, že za bezvýznamné považujete je.“

„Rozumím.“

V některých okamžicích Charliemu jeho výstup až na funkci viceprezidenta připadal jako nějaký kosmický žert. Nedokázal si vzpomenout, že by se rozhodl stát se politikem. Prostě to přišlo. Před dvaceti lety měl malou elektronickou firmu v Amherstu, když se rozhořel spor o školní modlitby, evoluci, kreacionismus a knihu *Kdo chytá v žitě.* Charlie, jenž měl za to, že tyto bitvy byly vítězně vybojovány v minulém století, přišel na zasedání školní rady, kde hodlal jenom vyjádřit otevřenou podporu výuce angličtiny a věd. Nechal se však přivést do varu vysokým, tmavovlasým kazatelem s planoucíma očima, který radě vysvětlil její povinnosti a nenechal nikoho na pochybách, že mluví jako zástupce vyšší síly. Kazatel s sebou přivedl své ovečky, z nichž jedna mávala cedulí s číslem 649, údajně počtem vulgarismů v *Kdo chytá v žitě.* Charlie se neudržel a do kazatele se pustil.

Bráno zpětně, neměl pocit, že by to tenkrát zvládl dobře. Kazatel byl hlasitější a zkušenější než on, ale nepočetné skupině těch, kteří školu podporovali, se líbilo, co viděli. Požádali ho, aby kandidoval v

podzimních volbách. A než se stačil vzpamatovat – alespoň z jeho pohledu to tak vypadalo – byl z něho viceprezident.

Podíval se na hodinky. „Dej mi chvilku na převléknutí," řekl. „A pak bychom se do toho měli dát."

„Tak. Víte co, když o tom teď znovu přemýšlím, to sako si vezměte. Ano? Pomůže vám to navázat kontakt s těmito lidmi. Ale uniforma je příliš."

Rickova hlavní přednost spočívala v tom, čemu Charlie v duchu s oblibou říkal „schopnost vidět za roh". Pokud někde na cestě číhala nastražená mina, bylo na něho spolehnutí, že ji najde dřív, než vybuchne.

Vzít si pouze sako by byla polovičatost. Znamení slabosti. Když Charlie znovu vyšel z ložnice, měl na sobě svůj na míru šitý šedý oblek.

Rick se zamračil. „Nevím, na co si mě držíte," řekl.

Skyport, NASA/Smithsonovská orbitální laboratoř. 12.13

Orbitální laboratoř na Skyportu na oběžné dráze kolem Země sloužila jako celosvětová sběrna astronomických dat. Analýzy nového proměnného pulsaru, zcela čerstvé informace o rozložení vesmírné hmoty, nejnovější objevy planet pozemského typu s kyslíkovou atmosférou mimo sluneční soustavu – to všechno se sbíhalo v Orbitální laboratoři, kde to bylo tříděno, indexováno, rozesíláno klientům, které to zajímalo, a pomocí Internetu zpřístupňováno široké veřejnosti.

Tory Clarková velice pozorně sledovala na obrazovce nad hlavou postup slunečního zatmění napříč Severní Amerikou a zároveň procházela nové zprávy. Přestože obrovské množství aktivity souviselo se zatměním, nebylo vůbec znát, že by se zpomalil přísun nesouvisejících běžných dat. Měla například kvasarovou aktualizaci z Kitt Peaku, novou zprávu o R136 ve Velkém Magellanově oblaku a opravená měření rychlosti tulácké hvězdy 53 Arietis. A přišlo jí ještě něco jiného.

„Windy?" Zvedla raději ještě ruku, aby na sebe upozornila svého nadřízeného Winfielda Crosse. „Nechceš se na to podívat?"

Cross byl padesátník, středně vysoký, střední postavy, průměrný ve všech ohledech. Lidé si obtížně zapamatovávali, kdo to je a jak se jmenuje. Byl Afroameričan. Vyrostl v jižním Los Angeles, dostal stipendium na Princetonu a nyní jako by měl jedinou starost – že mu kvůli přibývajícímu věku uteče jeho jediný cíl. Automatizovaná observatoř na odvrácené straně Měsíce se měla rozšiřovat a dostat lidskou obsluhu. Windy doufal, že by tam mohl dělat ředitele.

Zvedl ruku, aby dal najevo, že o ní ví, přestal psát a otočil se ke své obrazovce. Slyšela, jak se nadechl. „Co to je? Už jsi to prověřila?“

Dívali se na zářící střípek od Tomiko.

„Nemám ponětí.“

„Myslíš, že je to blízkosluneční kometa?“

„Asi. Nic jiného mě nenapadá.“

Blízkosluneční komety, tedy komety, jež se téměř otřely o Slunce, nebyly samozřejmě ničím novým. Přilétly z opačné strany Slunce a stejnou cestou se zase vrátily. V důsledku toho byly ze Země prakticky nepozorovatelné, pokud se docela náhodou neukázaly při úplném zatmění Slunce jako tato.

Windyho prsty zabubnovaly do stolku s počítačem. „Na koho se můžeme obrátit?“

Tory byla na tuto otázku připravená. „Feinberg se na to divadlo jel podívat do Beawer Meadow.“ Myslela tím zatmění.

„*Feinberg*. Máš pravdu, nemá smysl ztrácet čas s malými rybami. Fajn, zkus ho sehnat a popros ho, aby se na to mrknul.“

Měsíční základna, Rangerova aula. 12.17

Posluchárna nesla jméno jediné lodi, která byla ve druhé vlně průzkumu Měsíce ztracena. *Ranger*, druhé kosmické plavidlo, které se po více než třiceti letech vrátilo na Měsíc, dělilo necelých čtyřicet minut od návratu do atmosféry, když vybuchlo palivové potrubí. Výbuch poškodil naváděcí systémy a přinutil Franka Bellwethera, kapitána lodi, aby se pokusil o sestup „po zadnici“. Avšak jednalo se o nesmírně obtížný manévr, a Bellwether špatně odhadl přibližování, vstoupil do atmosféry pod příliš plochým úhlem. *Ranger* se o

atmosféru jen otřel a bez paliva, které by potřeboval k návratu, odletěl na oběžnou dráhu kolem Slunce. Byla to nejtraumatičtější nehoda za celou dobu zkoumání kosmu, mnohem bolestivější než havárie *Challengeru*, neboť Bellwether a jeho posádka byli schopni udržovat spojení ještě několik dní, dokud nevyčerpali zásoby vzduchu.

V aule byla umístěna kapitánova pamětní deska. Kromě toho, pětice trajektů, které přepravovaly cestující mezi L1 a Skyportem, nesla jména jednotlivých členů posádky.

Když Charlie vstoupil, nástěnná obrazovka sledovala dění v Cliftonu ve státě Ohio, kde na pódiu v tělocvičně stál seřazen středoškolský orchestr. Současně s ceremoniálem na Měsíci byla škola přejmenovávána na Střední školu Andrewa Y. Culpeppera. Tělocvična byla plná studentů a orchestr hrál starou melodii „Měsíc nad Miami“. Pravda, Miami to sice nebylo, ale Charlie tušil, že takové detaily nikoho nezajímají. Na Měsíční základně se do auly namačkalo nějakých šest set lidí – hosté a prakticky všichni obyvatelé stanice, kteří tou dobou neměli službu.

Technici od Evelyn Hamptonové postavili provizorní pódium a vyrovnali na ně řadu křesel. Přes dvoukřídlé dveře na boku, které vedly do Hlavní dvorany, byla natažena široká stříbrná stuha. Dostalo se jim cti sloužit při této příležitosti jako hlavní vstup do Měsíční základny. Pódium bylo vyzdobeno bílozelenomodrou vlajkoslávou, barvami Moonbase International. Na stěnách visely vlajky všech (nebo téměř všech) zemí světa. Pódium bylo obsazeno pestrou směsicí významných hostů, zastupujících mezinárodní obchod, různé vlády, vědeckou a zábavní sféru. Hvězdou mezi nimi byl Slade Elliott, kterého znaly miliony televizních diváků jako kapitána Pierceho z nesmírně populárního seriálu *Závod o Arktur*. Nedávný průzkum veřejného mínění ukázal, že Elliottovo jméno zná víc lidí než jméno prezidenta Spojených států.

Evelyn zahlédla Charlieho a přišla k němu. „Jste připraven ujmout se svého čestného úkolu, pane viceprezidente?“ zeptala se ho příjemně. „Zažíváme historickou chvíli. To, co dnes řeknete, budou lidé opakovat ještě za tisíc let.“

„Děkuji,“ odvětil Charlie. „Potřeboval jsem se dostat pod ještě větší tlak.“ Zalétl pohledem k houfu novinářů, z nichž mnohé znal. Rick tvrdil, že pro politika není nic důležitějšího než se dokázat naučit křestní jména novinářů. Charliemu trvalo, než si tento zvyk osvojil. „Kde jsou televizní kamery?“ otázal se.

Ukázala na druhý konec auly, kde z protější stěny vyčnívalo několik černých objektivů. Další kamery se skrývaly po stranách pódia.

Evelyn ho představila ostatním hostům a Charlie se dočkal překvapení, když ho Elliott požádal, zda by se mu nepodepsal na program.

Pak přišel čas pokračovat. Jeho křeslo bylo první zprava od řečnického pultu, na čestném místě, které si zasloužil tím, že vláda Spojených států byla nejvýznamnějším akcionářem společnosti Moonbase International. Nějaká atraktivní mladá žena v kombinéze Měsíční základny na sebe upoutala Evelyninu pozornost a dvakrát zvedla obě ruce s roztaženými prsty, čímž naznačovala dvacet sekund. Evelyn vykročila k řečnickému pultu. Sál ztichl.

Obrazovka zavěšená ze stropu fungovala zároveň jako monitor. Evelyn zalétla očima nahoru, aby si zkontrolovala, jak vypadá. *Na ředitelku vypadá dost dobře*, pomyslel si Charlie.

Na opačném konci auly se rozsvítilo červené světélko signalizující, že jsou zabíráni zadní kamerou. Mladá žena mlčky počítala, a když došla k nule, Evelyn se naklonila dopředu a všechny, celý svět, přivítala na Měsíční základně. „Než budeme pokračovat,“ řekla, „ráda bych představila našeho nedominačního kaplana, pastora Marka Pinnacla.“

Pinnacle vypadal zranitelně a nervózně. Přišel dopředu s papírem v ruce, poděkoval Evelyn, položil si papír na řečnický pult a roztřeseným hlasem začal číst. Požádal Všemohoucího, aby požehnal tomuto velkému dílu, a poděkoval mu za dosavadní přízeň. Jeden z hostů nedaleko Charlieho zašeptal, že jestli kaplan chce mít nějaké výsledky, měl by přidat na hlasitosti.

Pinnacle z monotónnosti projevu neunikl, ale naštěstí měl dost rozumu, aby nemluvil dlouho. S viditelnou úlevou vrátil slovo Evelyn.

Ředitelka představila několik významných hostů, z nichž každý přednesl několikaminutový projev. Asi nejzajímavější okamžik nastal, když za doprovodu působivé ústřední melodie ze *Závodu o Arktur* přistoupil k mikrofonu Slade Elliott. Omezil se na citát ze své role: „Hranice existují pouze v mysli.“

Charlie, hlavní řečník, přišel na řadu samozřejmě jako poslední. Jeho jméno se setkalo se zdvořilým potleskem. „Děkuji vám,“ řekl. Ohlédl se za Elliottem a potom se podíval do kamer. „Chci vám poděkovat, že jste mne pozvali. Na tuto hodinu nikdy nezapomenu. A myslím si, že bude jednou z těch, na které nikdy nezapomene lidstvo jako takové.“

Dva agenti tajné služby seděli docela nenápadně v první řadě, oblečeni do kombinéz Měsíční základny. Sam Anderson, který týmu velel, a jediná agentka, Isabel Heymanová, hlídali křídla. Rick Hailey ho pozorně sledoval z uličky. Samozřejmě bude počítat body.

„Měsíční základna je budoucnost,“ pokračoval Charlie. „Podnikáme první opatrné kroky z naší rodné planety a vy nám ukazujete cestu.“ Rick přikývl, pobídl ho.

Charlie se podíval do kamer a promluvil někam za shromážděné „měsíčňany“, spíš k sobě samotnému než k voličům doma a možná k obrovské obci diváků mimo břehy Ameriky. „Měsíční základna je nákladná. Stálo nás životy, abychom se sem dostali, a zaplatíme dalšími, než budeme hotovi. Utratili jsme velkou část našeho národního bohatství. A čas od času přemýšlíme, jestli se ta investice vyplatí. Proč tady vůbec jsme?

Prostá pravda zní, že se nám planeta stala příliš těsnou. Ne pro náš počet, ale pro naše sny. Máme schůzku s hvězdami. Semínka již jsou zaseta. Byla zaseta okamžikem, kdy lidé poprvé zvedli oči k souhvězdím. A rozkvetou v měsíčních fontánách.

Lidé stále navštěvují místo přistání Apolla, kde mohou vidět stopy Neila Armstronga.“ Charlie zalétl pohledem dolů na své posluchače a poznal, že jsou jeho. „Naši pravnukové budou navštěvovat Měsíční základnu,“ pokračoval, „nebo to, co z ní v té době bude, a uvidí stopy, které jsme zanechali my, vy a já, a budou vědět, že jsme tu byli také.“ Dal na sobě znát pohnutí, které cítil.

„Uvěřili jsme, že máme kosmické dědictví. Vypravili jsme se na Měsíc. Za několik týdnů vyšleme *Percivala Lowella* k Marsu.

Slade Elliott a jeho druhé já, kapitán Tobias Pierce, mají naprostou pravdu. *Hranice existují pouze v mysli*.“

Zvedl pravou paži na pozdrav, otočil se od pultu, počkal, až se k němu připojí Evelyn, a vykročil přes pódium. Úzká rampa scházela do výšky podlahy. Ke stuhou přehrazeným dveřím se postavil pomocník se zlatými nůžkami.

Charlie došel k rampě, potom se však rozhodl, že z pódia seskočí. Zapomněl, že je v šestinové gravitaci. Přestože měl zatížené boty, odplachtil by do prostoru a skončil někde před sedadly, kdyby si Evelyn nevšimla, co se děje. Chytila ho za sako a stáhla ho zpátky.

„Opatrně,“ zašeptala.

Charlie, vděčný, že byl zachráněn před nemotorným pádem před zraky několika miliard diváků, jí poděkoval. „Musím vás pozvat na skleničku,“ řekl.

„To přinejmenším,“ usmála se.

Hosté ho obstoupili z obou stran a pomocnice podala nůžky Evelyn, která je předala Charliemu. Dvě další mu stuhu podržely. „Dnes, osmého dne měsíce dubna,“ začal, „roku dvoutisícího dvacátého pátého naší éry, a dvě stě čtyřicet osm let po vyhlášení nezávislosti Spojených států, jménem Organizace spojených národů prohlašuji tuto instituci, Měsíční základnu, za otevřenou.“

Přestřihl pásku. Elektrický motorek ve stěně tiše zabzučel a dveře se otevřely. Za nimi ležela ztemnělá Hlavní dvorana. Ale vzápětí se rozsvítil bodový reflektor umístěný na vrcholku administrativní budovy a ozářil park, skupinu jilmů, několik laviček a jezírko. Potom se rozzářily sluneční panely nahoře a do parků, obchodů a výše položených pasáží proniklo denní světlo.

Ozval se potlesk. Zpočátku byl zdvořilý a zdrženlivý. Téměř mechanický. Ale když pak kdosi zajásal, potlesk zesílil a přešel do crescenda, které ne a ne skončit.

NEWSNET. Aktualizace 12.30

(Podrobnosti zde)

STOUPENCI BUDDHY SLAVÍ JEHO NAROZENINY PO CELÉM SVĚTĚ

ZVAŽOVALA NASA PRO MARS VÝHRADNĚ ŽENSKOU POSÁDKU?

Z vyzrazené zprávy: Nejlepší způsob, jak zajistit psychologickou stabilitu

Současné složení posádky údajně nebylo ovlivněno politikou

TRANSGLOBAL ODMĚNĚN SLEPIČÍ CENOU ZA ZPRAVODAJSTVÍ O BÍLÉM MORU

Nepravdivě uvedli, že Zambezský virus je přenosný vzduchem

„Vyděsili miliony lidí k smrti“

34. ročník ceny udělované Národním centrem úzkosti

Baseball:

DNES JE TO 50 LET, CO AARON POKOŘIL RUTHŮV HISTORICKÝ REKORD

V Atlantě proti LA Dodgers dosáhl 715 homerunů

Aaronových celkových 755 dodnes nepřekonáno

V TOKIU SE PŘEVRÁTIL TRAJEKT

Panují obavy, že obětí budou stovky

Očití svědkové tvrdí, že loď byla přetížená

DNES NASTÁVÁ ÚPLNÉ ZATMĚNÍ SLUNCE

Nebeské divadlo pozorovatelné na většině území Spojených států

VATIKÁN POPÍRÁ PAPEŽOVO VÁŽNÉ ONEMOCNĚNÍ

Innocent je „unavený, ale zdravý“

MĚSÍČNÍ ZÁKLADNA ZAHAJUJE PROVOZ; VP HLAVNÍ POSTAVOU OSUV

Observatoř Beaver Meadow, North Java, New York. 12.38

Wesley Feinberg dostal dvakrát Nobelovu cenu za svůj přínos k určení stáří vesmíru a formulaci vztahu mezi gravitací a kvantovými

jevy. Byl také ředitelem Harvardské astrolaboratoře v centrální části Massachusetts. Kolegové ho uznávali, univerzitní absolventi k němu vzhlíželi jako k nějakému bůžkovi a ústav byl tak rád, že ho má, že mu strpěl i všechny vedlejší aktivity. Poslední takovou „bokovkou" bylo dočasné přeložení do observatoře Beaver Meadow v North Javě ve státě New York, která ležela v pásu zatmění.

Feinberg byl šťastný, že může jet. A nejen kvůli nebeskému úkazu. Byl starý mládenec, muž, který celý život zasvětil astronomii, a najednou zjistil, že to nestačí. Cesta do Beawer Meadow mu tak dala příležitost opustit byt, který začal časem nenávidět, a ocitnout se mezi úplně novými lidmi. Momentální stav jeho existence ho uváděl do rozpaků. Dosáhl všeho, po čem kdy toužil, a měl se tak dobře, že se mu o tom nikdy nesnilo. Přesto měl pocit, že přes to, co bylo pro jeho existenci podstatné, přešlo něco kulatého a tmavého a zakrylo to slunce.

Observatoř Beaver Meadow nebyla velká. Měla pouze tři dalekohledy, z nichž největší byl pětačtyřicetipalcový reflektor Clayton-Braustein s projekcí na pětapůlmetrovou nástěnnou obrazovku. Vyhradili mu nejlépe umístěný počítač, s nerušeným výhledem na projekční plochu. Ředitel Perry Hoxon se ho zeptal, jestli nepotřebuje ještě něco.

Hoxon byl pracovitý a bezelstný človíček. Feinberg mu vysvětlil, že na žádném konkrétním projektu nepracuje. Po pravdě řečeno by mu stačilo klidně si sednout na lavičku v sousedním parku a jen tak nerušeně vychutnávat zatmění. Ale za nejlepší místo byl samozřejmě vděčný. (Ve skutečnosti by ho roztrpčilo, kdyby mu je nenabídli.)

Teď, když byla událost v běhu, si říkal, jestli nakonec neměl jít ven a dívat se z parkoviště. Do prostorů observatoře se namačkalo několik set lidí. Děti se smály, nemluvňata plakala a šum hovoru se držel na minimální úrovni, která se nesnížila ani v posledních okamžicích před úplným zatměním. Pro Feinberga to nebylo první setkání s tímto jevem, s naprostou neúctou k tomu, co se děje, s lidmi, kteří se v observatoři zastavili cestou do supermarketu. Potom na projekční ploše zhasl poslední paprsek světla. Vzápětí nato se rozhořely zářivé jehly a perly a vytvořily kolem tmavého kotouče svatozář. Diamantový prstenec. Několik lidí začalo jásat, jako by

někdo dával gól. S povzdechem se soustředil a snažil se nevnímat zbytek světa. Jak málo bylo pravděpodobné, aby Slunce a Měsíc měly stejnou zdánlivou velikost, jaká šťastná shoda okolností! Na žádné jiné planetě nebylo k vidění nic, co by se tomu alespoň vzdáleně podobalo. Kdyby soustavu navrhoval *on*, přesně takový efektní jev by chtěl pro jediný inteligentní druh na planetách vytvořit. A nebyl si jistý, jestli by ho to napadlo.

Hluk v auditoriu ho vrátil do přítomnosti. Byl to mužský hlas a čišela z něj netrpělivost. *„Počkám v autě.“* Jak málo měli obyčejní lidé zájmu a fantazie.

„Profesor Feinberg?“

Odtrhl oči od projekční plochy. Jeden ze zaměstnanců observatoře, velice mladý muž, kterému jako by Feinbergova přítomnost naháněla strach, mu podal nějaký lístek. „Promiňte, že vás ruším, pane profesore. Toto pro vás právě přišlo.“

Vzal si lístek, přikývl, nepřečtený si jej zastrčil do kapsy a vrátil se k zatmění. Sluneční korona byla krásná; ze zčernalého disku se odvíjely zářivé fábory a chocholy do vzdálenosti milionu mil. Podívaná kulminovala s matematickou přesností; kosmická symfonie světla a energie. Napínal zrak, jako by se chtěl přitáhnout blíž, ve snaze pochopit nesmírnost toho, co vidí, neslyšel víc než tep vlastního srdce.

„Pane profesore. Myslím, že je to naléhavé.“ Tentokrát to byl jiný hlas. Ředitel Hoxon. Feinberg v první chvíli nechápal, o čem mluví. Potom si vzpomněl na vzkaz, který dostal, a vylovil jej z kapsy.

Byl z Orbitální laboratoře.

WESI,
ANOMÁLNÍ OBJEKT HLÁŠENÝ POZOROVATELEM
Z OBLASTI ST. LOUIS.
PROSÍM, OVĚŘ TO.

Ve spodní části lístku byly v rámečku vypsané souřadnice. Bylo to přímo uprostřed souhvězdí Ryb.

„Hned jsem zpátky," řekl Hoxonovi. Stejně se chtěl jít na zatmění podívat ven, pryč od davu, ven ze sálu. Chtěl se do úkazu pohroužit, vychutnat si jej, vstřebat jej do duše.

Zapnul si svetr, rychlým krokem překonal parketovou podlahu a vyšel na parkoviště. Bylo neobvykle chladno, a tak si zastrčil ruce do kapes. Observatoř stála v přírodním parku. Cestičky a trávníky byly prázdné. Feinberg našel Van Maanenovu hvězdu, podíval se nalevo od ní a našel světlo, které tam být nemělo. S nefalšovanou rozkoši se rozesmál jako blázen a zatnul pravou ruku v pěst.

3.

Měsíční základna, Grissomova země. 12.49

Sam Anderson velel zvláštnímu viceprezidentskému týmu tajné služby šest měsíců. Neměl dobrý pocit. Měl to být relativně snadný úkol. Byli v zóně s omezeným přístupem. Všichni obyvatelé Měsíční základny prošli psychologickými testy, které měly vyloučit cvoky, a hosté byli VIP, kteří by se v oblasti s menšími omezeními pohybovali s vlastními ochrankami.

Přesto situace nebyla příjemná. Jistě, Sam nebyl nikdy klidný, když byl ve službě. Vždycky předpokládal existenci potenciálního atentátníka, který jenom čeká na příležitost. A Měsíční základna mu přinášela několik zřetelných nevýhod.

Lidé tu obvykle žili a pracovali blízko sebe. Na chodbách a ve společenských místnostech bylo doslova nemožné udržovat kolečko kolem „Teddyho", jak zněla jejich šifra pro Haskella. Byla to pochopitelně narážka na kresby a jiné památky po Theodoru Rooseveltovi, které měl viceprezident ve své kanceláři. Samovi se nejvíc líbila fotomontáž ukazující T. R. a Charlieho Haskella, oba v jelenici, jak spolu stojí před Dakota Saloonem v Badlands.

Střelné zbraně byly na Měsíční základně zakázány. Bez výjimek, bylo řečeno Samovi, když se snažil protestovat. Proto měli agenti u

sebe pouze paralyzující pistole. Nebyly by moc platné, kdyby se někomu jinému podařilo pronést kontrolou revolver.

Záloha byla samozřejmě daleko. Měsíční základna neměla žádnou bezpečnostní službu, která by stála za řeč. Předpokládalo se, že obyvatelé budou dodržovat zákony a žít podle předpisů. Člověk, který by to přeháněl s pitím a dělal problémy, by se dal zvládnout. Ale kdyby se několika osobám se zločineckými úmysly podařilo propašovat dovnitř zbraně (což podle Sama nebylo zas tak obtížné), mohli by si dělat prakticky, co by chtěli. Uvažoval, jestli bude měsíční podnik nejdřív muset zažít nějaké menší neštěstí, než dostanou rozum a zřídí přísnou, výborně fungující policejní jednotku.

Znepokojovalo ho něco jiného. Než se člověk naučil pohybovat v šestinové gravitaci, chvíli to trvalo. Kdyby agenti museli reagovat na neočekávanou situaci, nebyl si jist, jak by to zvládli. Prudké pohyby zpravidla vedly k tomu, že se člověk potloukl o stěny.

Samovi bylo osmatřicet, byl dvakrát rozvedený, z každého manželství měl jedno dítě. Byl absolventem Ohijské státní, kde zaběhl dvoustovku lépe než kdokoli jiný v dějinách školy. Specializoval se na kriminologii, získal důstojnickou hodnost a čtyři roky dělal důstojníka u námořnictva. Potom ho jeden kolega přesvědčil o přednostech a zvláštním kouzlu tajné služby. Vstoupil tam, zatímco kolega si to na poslední chvíli rozmyslel a šel studovat práva, kde se naučil vydělávat velké peníze obhajováním neobhájitelného.

První místo, kam ho přidělili, byla detroitská kancelář.

O nějakém kouzlu se nedalo mluvit, ale plat byl slušný a práce ho bavila. Víc člověk snad ani nemohl chtít. Dařilo se mu, nadchl se pro zpravodajskou práci a byl dvakrát povýšen. Nakonec nastoupil do Bílého domu. Očekával, že do roka bude zvláštním velícím agentem v některé z hlavních filiálek.

Měřil přesně metr osmdesát a vypadal jako typický agent; střídmé, ostře řezané rysy, pozorné hnědé oči a konzervativně zastřižené černé vlasy. Ve službě mu nedělalo potíže přejít do zdvořilého, nevzrušeného, monotónního hlasu, který byl téměř parodií mluvy hollywoodských agentů. Ale zdálo se, že to nikomu nevadí, a na večírcích, když někdo odcházel do výslužby, nebo na

slavnostních obědech ho kolegové nikdy neopomněli napodobovat. Vždycky si to vysloužilo smích.

V práci byl dobrý; tvrdý, spolehlivý a chytrý. Obě manželky také přišly na to, že svou duši umí dobře schovávat. Možná právě to byl důvod, proč ho nakonec opustily; to, co na něm měly rády, vídaly jen vzácně. Na rozdíl od ostatních členů zvláštního týmu, Samovi by se na Měsíční základně líbilo, kdyby mohl na několik hodin vypnout.

Povaha úkolu umožňovala, aby dostal jen tříčlenný tým agentů. Při oficiálních příležitostech zůstávali se svěřenou osobou stále všichni. Jindy Sam služby rozděloval, aby si mohli odpočinout. (Tady nějaké chození po památkách nepřicházelo v úvahu.) Jenže čtyři lidé nemohli stačit, pokud chtěli práci dělat dobře. Motali se kolem Teddyho od chvíle, kdy opustili Bílý dům, a začínali být unavení.

Jako většina ostatních vysokých politiků si viceprezident na všechnu tu bezpečnost příliš nepotrpěl, ale bral to s humorem a otevřeně přiznával, že by nerad musel své agenty hledat, až je bude potřebovat. *Své* agenty. Charlie Haskell byl dost chytrý, aby jim dal najevo, že jejich povinnosti chápe a váží si jich. Již jen to bylo zárukou, že kdyby Teddy získal nominaci za svou stranu, mohl by počítat také s hlasy členů své ochranky.

Tajná služba dostala k dispozici dvojapartmá, aby se ubytovala a zároveň si v něm zřídila svou centrálu. Sam věděl, že oslavy se protáhnou a že Teddy má večírky rád. Čekala je dlouhá noc. Aspoň v jedné věci měl Sam štěstí, Měsíční základna se řídila washingtonským časem, takže nehrozil ekvivalent pásmového rozdílu. Náčelník tvrdil, že to bude klidná akce. Sam si však dělal starosti, jak byl naučený. Tajná služba už více než šedesát let neztratila člověka. Sam tuto šňůru nechtěl porušit.

Skyport, Orbitální laboratoř. 13.00

Měsíční stín se přesunul na severovýchod do Nové Anglie a Kanady. Z jihu těsně minul řeku svatého Vavřince. V Torontu a Montrealu na severní straně bylo vidět pouze částečné zatmění. Avšak tisíce nadšenců se autobusy, auty a vlaky dopravily do

Granby, Magogu a St. Hyacinthe a přes hranice Spojených států do Burlingtonu a Plattsburgu. Zatmění přešlo New Brunwick, vklouzlo do zálivu a začalo po odklánějícím se zemském povrchu zrychlovat. Rychle přeběhlo jižní cíp Newfoundlandu a pozdě odpoledne místního času dorazilo do St. John's. Orchestr spustil a obyvatelé zahájili celoměstskou slavnost, která se protáhla do pozdních hodin. Tou dobou byl již stín dávno pryč; nejdřív se přesunul do severního Atlantiku a potom úplně opustil planetu.

Wesley Feinberg mezitím potvrdil objev Tomiko Harringtonové, že na obloze září nějaké nové těleso.

„Doporučte postup k určení povahy objektu,“ stálo v jeho zprávě.

„Nejspíš to bude blízkosluneční kometa,“ řekl po telefonu Windymu Crossovi.

Bohužel, těleso znovu utonulo v slunečním jasu. Místní optické teleskopy byly v takové situaci k ničemu. Ale Windy měl i jiné prostředky.

Měsíční základna, Hlavní dvorana. 13.11

Stoly rozestavené podél promenády byly plné jídla. Evelyn využila příležitosti, aby poděkovala všem, kteří, jak se vyjádřila, vážili tak dlouhou cestu, aby se tohoto mimořádného okamžiku mohli zúčastnit. Viceprezident a mnozí další hosté od ní dostali pamětní medaile. Když oficiality skončily, účastnící se rozešli do půltuctů obchodů a bister, které otevřely dveře oslavám.

Jedním z parků projížděla rychlodráha. Rick si při pohledu na ni vzpomněl na turistické vláčky, kterými se jako malý kluk vozil u Michiganského jezera. Zvedl oči ke správní budově Měsíční základny. Výtah sjížděl dolů. Několik dělníků dokončovalo poslední úpravy sloupu s osvětlením. Jiný montoval výtahové dveře a dva další vypadali, že kontrolují rošt přes centrální kaňon.

Rickovi bylo nejlíp za posledních třicet let. Měsíční gravitace vyvolávala pocit celkové pohody, nabitosti energií. Kdyby se to dalo nějak stáčet do lahví, byli by z nás boháči, poznamenal k viceprezidentovi.

Po ceremoniálu zašel za novináři, koupil jim pití, neformálně s nimi probral viceprezidentovy plány do budoucnosti a důvody, proč by země pod jeho vedením šla správným směrem, zkrátka dělal vše, co bylo v jeho silách, aby si zajistil jejich podporu pro nastávající kampaň. Byla to příjemná práce. Rick byl od přírody společenský. Měl novináře upřímně rád a oni to věděli, a proto měli sklon přibarvovat věci v jeho prospěch. Samozřejmě to nedělali vědomě, ale bylo to tak. Rick Hailey byl člověk, se kterým by kterýkoli z nich zašel na oběd, i kdyby ho nebral za zdroj informací z vládních míst. Právě v tomto přátelském vztahu s médii byl pro každého kandidáta Rickův největší přínos.

Dával si také záležet, aby neopomenul lidi z tiskových středisek. Tiskové oddělení Měsíční základny bude při této příležitosti určitě poskytovat celou řadu interview a Rick chtěl alespoň do jisté míry získat vliv na to, co v nich bude řečeno. Proto se také záměrně zastavil v oddělení pro vztahy s veřejností, představil se a předstíral zájem o jeho fungování. *Chtěl byste se po našem koutku Měsíční základy porozhlédnout, pane Hailey?*

Jistě, s radostí. *Tady máme oddělení videa a tady sedí koordinační skupina pro VIP*. Když procházeli výcvikovým střediskem (které spadalo pod stejného člověka jako tiskové oddělení), Haileyho pozornost zaujala mimořádně krásná mladá žena. Měla zeleně tečkované šedé oči a plavé vlasy. V pohledu, jímž k němu zalétla, byla zvědavost, na kterou byli viceprezidentovi nejbližší spolupracovníci zvyklí.

„Kdo to je?“ zeptal se nevinně.

„Cože? To je jen technička z komunikačního,“ odpověděl mu průvodce.

Dál to nerozváděl. Bylo by to nepatřičné.

Vzápětí žena zmizela za dveřmi se stohem papírů v ruce.

Richard Daley Hailey měl moc rád elektrizující atmosféru a lesk politiky, kde více než o peníze šlo o moc. Proto když strýc kandidující na radního požádal Ricka o pomoc, vzal si neplacené volno v PR agentuře, pro kterou pracoval, a ujal se řízení kampaně. Rozhodl, kterým tématům věnují hlavní pozornost (sběr odpadu a rekonstrukce ulic), které stránky zkaženosti svých protivníků

zdůrazní (nepotismus a protislužby), na které voličské skupiny se zaměří a na které rezignují.

Zjistil, že má na tyto věci naprosto dokonalý čich, a jeho strýc s přehledem zvítězil. Rick se do starého zaměstnání už nevrátil.

O několik roků později zařídil zvolení Averyho Fostera, nejneschopnějšího starosty, jakého kdy Chicago mělo. Právě tímto vítězstvím si Rick udělal jméno. Když se ho později novináři snažili zahnat do úzkých kvůli Fosterově zkaženosti a neschopnosti, Rick obhajoval názor, že v politické kampani mu nejde o hledání pravdy. „Mým úkolem," vyjádřil se jednou pro Fox TV, „je prosadit jednu stranu před druhou. Pravda vyvěrá ze střetu idejí, ne z něčí obhajoby."

Po Fosterovi vyhrál ještě mnoho předvolebních kampaní, ani jedenkrát neskončil poražen a byl velice rád, že teď pracuje pro Charlieho Haskella, i když dovést k vítězství dobrého kandidáta ho tolik nemotivovalo. Charlie měl prozatím ztrátu, ale jenom proto, že mu chyběla Kolladnerova podpora. Byl ideální kandidát, čestný, přiměřeně inteligentní, stejně jako Avery Foster uměl v pravý čas použít správná slova. Byl mladý a s výškou metr devadesát fyzicky imponující, dobře vypadající, typ muže, jakého si většina lidí představuje ke své dceři. A měl nezapomenutelný úsměv. U amerických voličů vydá jeden okouzlující úsměv za čtyři roky neviditelnosti.

Ricka mrzelo, že se mu nepodařilo zjistit jméno té ženy se zeleně tečkovanýma očima.

Skyport, Orbitální laboratoř. 13.58

Tory zalétla pohledem na hlavní obrazovku, která v přímém přenosu ukazovala kypící mračna Venuše.

Sonda vyslaná k Venuši v roce 2016 nesla 0,8 metrový teleskop Hofleiter, který po sestupu hlavní části sondy do atmosféry planety přešel na oběžnou dráhu. Hofleiter dokázal pozorovat v ultrafialové, světelné a prahově infračervené části spektra s rozpětím vlnových délek od 115 do 1 010 nanometrů. Měl dva spektrografy, a to rychlý fotometr, široký ACCD a přesné naváděcí čidlo. Jeho hlavním

úkolem bylo zmapovat atmosféru Venuše, sledovat její turbulence, a tak přispět k lepšímu pochopení zákonitostí, jimiž se řídí pozemské počasí.

Teď ale získali povolení zaměřit se na jiný cíl. Nedělali to rádi. Při pozorování atmosféry planety měla kontinuita klíčový význam. Souvislost a vývoj byly to podstatné. Ale druhá zpráva od Feinberga je přiměla k činu:

PRAVDĚPODOBNÁ KOMETA. OBROVSKÉ HALO.

Kometa.

Tory měla radost. Bylo to vždy vzrušující, přímo se účastnit takového objevu, přestože slávu nakonec získá Tomiko Bůhvíčí ze St. Louis. Ale jestli to byla kometa, obletí Slunce a vrátí se, odkud přišla. Což znamenalo, že prostým okem nemusí být pozorovatelná několik měsíců, dokud se Země nepřemístí na opačnou stranu své oběžné dráhy.

To však vyvolávalo otázku: Proč si jí nikdo nevšiml, řekněme, loni v říjnu, když se přibližovala a Země byla na druhé straně Slunce?

„Já jsem připravená," řekla Windymu.

„Tak to udělej."

Souřadnice komety již zadala, stačilo vydat aktivační povel. Udělala to s rozmáchlým gestem a pak se ona i její nadřízený dívali, jak obrazovky ztmavly. Satelit potřeboval pár minut na změnu polohy vůči ose, přeorientování a zaostření.

„Nejspíš to bude tím, že není příliš jasná," usoudil Windy. „To se stává každou chvíli."

„Každou chvíli?"

„No tak občas."

Objevily se první záběry. Ještě okamžik trvalo, než se upravila ostrost obrazu, a pak ji spatřili. „Kometa Tomiko," prohlásila Tory.

Windy se lehce zazubil. „Vydrž," řekl. „Jednou budeš mít vlastní."

Nastavila větší přiblížení. „Ohon nemá velký." Byl mlhavý. Sotva patrný.

Windy jen zavrtěl hlavou. „Jestlipak jsme ji už někdy viděli?“

Tory otevřela katalog pravidelně se vracejících komet a zadala hledání.

„Ne,“ konstatovala po chvíli. „Tuhle ještě nemáme.“

KAPITOLA DRUHÁ

Měsíční základna

Úterý 9. dubna

1.

Měsíční základna, jídelna ředitele. 7.15

Charlie se o kometě dozvěděl u snídaně. Byl ve společnosti asi deseti dalších významných hostů, když se o tom Slade Elliott zmínil. Řekl to jenom tak, nedával tomu žádný zvláštní význam. Pro Charlieho, stejně jako pro většinu ostatních VIP, byla kometa světlo na obloze, na něž se člověk může podívat, když je náhodou na neosvětleném úseku cesty. Ale připadalo mu na místě, že s tou informací přišel někdo, kdo zbohatl díky roli dobrodružného kapitána fiktivní lodi.

Evelyn využila snídaně k tomu, aby představila Jacka Chandlera, jenž měl být prvním ředitelem Měsíční základny. Chandler byl podsaditý, citlivý a zdrženlivý. Bylo vidět, že potřásat si rukou s významnými osobnostmi mu není nejpříjemnější, ale vyzařovala z něj atmosféra tiché kompetentnosti. Jako politik by nestál za nic, ale viceprezident cítil, že jako organizátor bude dobrý. Ale potřeboval by dobrého poradce pro styk s médii. Někoho, jako byl Rick. Ředitel Měsíční základny se stane politickou figurkou, ať chce nebo nechce.

Když se rozcházeli, Charlie zahnal Evelyn do kouta. „Měl bych prosbu.“

„Vyslovte ji.“

„Chtěl bych se podívat ven.“

Ze Sama Andersona vyprchala téměř všechna barva a začal vrtěním hlavou energicky signalizovat *ne*. Charlie svému agentovi sehrál nechápavý výraz.

„Na povrch?“

„Jistě. Na povrch.“

Zaváhala. „Už jste na sobě někdy měl skafandr?“

Sam vypadal, jako by měl každou chvíli vybuchnout.

„Vaši lidé mi to můžou předvést,“ řekl Charlie.

„Pane viceprezidente, nepouštíme ven nikoho, kdo není s výstrojí důkladně seznámen.“

„Jak dlouho to trvá, než se člověk důkladně seznámí?“

„Obvykle několik dní. Absolvuje výcvik, po kterém podstoupí písemný a praktický test. A fyzický.“

Charlie si povzdechl. „Tak dlouho tady nebudu.“

Evelyn se účastně usmála. „Co myslíte, že by se mnou udělali, kdybych zem připravila o viceprezidenta?“

„Dali by vám medaili.“

Oslnila ho zářivým úsměvem. „Nevěřím.“

Nějaký pobočník se již chvíli snažil upoutat její pozornost. Na okamžik se odvrátila, podepsala papír na psací desce a otočila se zpátky k němu. Její obličej dostal velice vážný výraz. „Je to riziko, kterému bych se raději vyhnula,“ přiznala. „Mohu vědět, proč chcete jít ven?“

Protože je to něco, po čem jsem vždycky toužil, a tohle je možná poslední šance to udělat. „Může se stát, že se sem už nedostanu,“ odpověděl.

Dlouho si ho prohlížela. „Kdy byste tu pošetilost chtěl udělat?“

Charlie si připadal jako malý kluk před neústupnou učitelkou. Jak mohlo být těžké naučit se pohybovat ve skafandru? „Jak to vyhovuje vám.“

Povzdechla si. „Pochopte, myslím si, že to není šťastný nápad.“ Zalétla očima k Samovi, jako by chtěla mít svědka pro budoucí vyšetřování. „Ale na vašem místě bych se taky chtěla podívat ven,“ dodala. Vzala ho za ruku. Její stisk byl zvláštně elektrizující. „Jestli chcete, můžeme to udělat teď hned.“

Ano, rozhodl se Charlie, bylo by mu velkým potěšením. Přivolal Ricka a uložil mu, aby zrušil jeho dopolední program. Rick pochopitelně neskrýval zděšení.

Ani Sam neměl radost. „Nezlobte se, pane, ale nemohu to dovolit. Je to proti předpisům."

„Jenom klid, Same," obrátil se na něho Charlie. „Já to zvládnu."

Měsíční základna byla podzemní zařízení. Mezi jídelnou ředitele a povrchem bylo devět pater. Evelyn, Charlie, Sam a Isabel nastoupili do výtahu, který šplhal po plášti správní budovy a nabízel panoramatický výhled na Hlavní dvoranu. Z této perspektivy Měsíční základna připomínala ze všeho nejvíc rozlehlý park.

V nejvyšším patře prošli zatáčející se chodbou, jejíž stěny zdobily fotografie zachycující Měsíční základnu v různých etapách výstavby. Zastavili se přede dveřmi s nápisem POZOR – NEZAMĚSTNANÝM VSTUP ZAKÁZÁN. Na stěně byl staniční telefon. Evelyn vyťukala číslo, řekla své jméno a dveře se otevřely.

Vstoupili do dlouhé místnosti plné lavic, truhlic s výstrojí, skříněk a regálů. Z tyčí nad nimi visely skafandry v několika zářivých barvách. Technik vstal od stolu a přišel k nim.

„Máme několik východů na povrch," vysvětlila Evelyn. „Venku je docela rušno. Jak asi víte, Měsíční základna se stále ještě staví. Pracovní čety chodí dovnitř a ven neustále. A vědci. Naši údržbáři. A příležitostní turisté." Na tomto místě rozjasnila tvář a sešpulila ústa.

Technik jim vydal dva skafandry. Jeden byl zlatý a druhý rumělkově červený. Evelyn si vzala zlatý skafandr a zula si boty. „Vy si vezměte ten křiklavý," usmála se.

„Počkejte chvilku," zadržel ji Charlie. „Já jsem nechtěl, abyste ven musela i vy."

„Nikdo nechodí ven sám. To není dovoleno."

Mělo to svou logiku. „Jistě. Ale proč byste nemohla poslat někoho jiného? Nechci vás připravovat o čas."

„Půjdu ráda," řekla.

„Já budu taky potřebovat skafandr," ozval se Sam. Vypadal mrzutě.

„Proč?" otázal se Charlie. „Je tam snad někdo, kdo by po mně chtěl střílet?"

„Pane, domnívám se, že to není podstatné. Je to nebezpečné a já bych byl raději, kdybyste to nedělal.“

„Už je to zařízené.“

„*Musím* s vámi jít. Jsou na to předpisy.“

„Jak dobře znáte tuto výstroj?“

„Příliš ne.“

„Takže kdyby k něčemu došlo, do jaké míry byste byl užitečný?“

Svaly na Samových čelistech se vlnily. „Příliš ne.“

„Nakonec by se ještě něco mohlo stát *vám*. Seďte tady. Evelyn si mě vezme na starost a za několik minut budeme zpátky.“

Evelyn mu udělala stručnou přednášku, jak se skafandrem zacházet. Šlo hlavně o to, aby si člověk po seřízení zbytečně nehrál s ovládacími prvky skafandru. Ukázala mu, jak se dá upravovat tlak vzduchu, jak regulovat teplotu a jak používat rádio. „Nezapomeňte na rozdílnou gravitaci,“ nabádala ho. „To je největší nebezpečí. Jsou tu spousty trhlin, kráterů, průrev a jiných záludností, do kterých se dá spadnout. Dobře se dívejte kolem. Skafandr je pevný, ale dá se prorazit. Červené světlo znamená, že máte problém a měl byste se okamžitě vrátit. Když uvidíte červené světlo vy, uvidí je zároveň i tady a řeknou vám, abyste se vrátil. Pokud by k něčemu takovému došlo, nechci slyšet žádné dohadování, jasné?“

Charlie nebyl idiot. „Jak často míváte červená světla?“

Pokrčila rameny. „Stává se to.“

Nasadili mu přilbu a skafandr syčivě zaplnil vzduch. Evelyn zkontrolovala rádiové spojení. „V pořádku?“

„Dobré.“

„Prima.“ Nasadila si vlastní přilbu. „Bude se vám to líbit, pane viceprezidente.“

Technik je odvedl do vedlejší místnosti, kde na ně čekala otevřená přechodová komora. Charlie následoval Evelyn dovnitř a technik za nimi zavřel dveře. Barevné kontrolky se rozblikaly. „Až se bude měnit tlak, ucítíte hučení v uších,“ řekla Evelyn.

Přes tónované plexisklo jí už neviděl do tváře. „Kolikrát jste venku byla vy?“ zeptal se.

Zasmála se. „Nevím. Jednou, dvakrát.“

Charlie usoudil, že ho tahá za nos, ale následovalo dlouhé ticho. „Žertujete," řekl.

„Ovšem. Několikrát jsem venku byla. Ne tolikrát, kolik bych chtěla."

Rozsvítilo se zelené světlo a výstupní dveře se roztáhly jako irisová clona. Charliemu se otevřel výhled na měsíční povrch, nerovnou pláň leptanou stříbrným světlem. Obloha byla černá, ale zároveň plná hvězdných řek.

Čekala, dávala mu přednost.

„Je to nádherné," dostal ze sebe. Prošel dveřmi ven. Na regolit. Světlo, alespoň jeho převážná část, přicházelo ze Země, která visela téměř přesně v zenitu, modrobílá a obrovská.

„Je přibližně čtyřicetkrát jasnější než Měsíc v úplňku," promluvila Evelyn.

Obzor se zdál být blízko. Kdyby Měsíc měl vlastní obyvatele, poznali by bez debat, že žijí na kouli.

Charliemu se nedostávalo slov. Viděl mnoho hologramů, ale to se nedalo srovnat.

Evelyn ho dovedla k obdélníkovému prostoru ohrazenému stuhou. Měl rozměry přibližně třicet krát patnáct metrů. Vedla přes něj lávka postavená několik centimetrů nad povrchem. Tu a tam zahlédl stopy, každou označenou tyčí se žlutou cedulkou. Ukázala mu jména na cedulkách. Všechna byla známá, svým způsobem slavná. Sheila Davidsonová, velitelka první obnovené mise na Měsíc; Angela Mikelová, první žena, která na Měsíci porodila; Ed Harper, jenž dohlížel na většinu stavebních prací. Evelyn ukázala na kus neporušeného terénu. „Byla bych ráda, kdybyste si stoupl na regolit," řekla.

„Proč?"

„Patříte sem."

„Nemyslím."

„Když na podzim zvítězíte, lidé se budou ještě za několik století chodit dívat na vaše stopy a připomínat si prvního prezidenta, který se procházel po Měsíci."

„A když nezvítězím?"

Usmála se. „Dáme pryč provaz a přejedeme to místo válcem."

Znovu se zadíval na Zem na černém nebi, modrou, teplou a lákavou. „Už chápu, že se v lidech, kteří sem přijdou, probudí náboženské cítění," prohlásil. A pak v návalu opatrnosti dodal: „Slyší mě vevnitř?"

„Každé slovo, pane," ozval se technikův hlas.

„Buďte klidný," upokojila ho Evelyn. „Nikdo vás nebude citovat."

„Děkuji." Jak by mu Rick neopomněl připomenout, nebylo by to poprvé, kdy se kandidát odepsal jednou bezděčnou poznámkou. George Romney pohřbil veškeré svoje naděje, když po návratu z jihovýchodní Asie utrousil, že mu vymyli mozek; Teddy Roosevelt se špatně rozmyslel a vyšachoval se z možnosti být znovu zvolen; a Mary Emersonové nechybělo mnoho, aby se stala první prezidentkou v historii, když řekla jednomu novináři, že ve zdravotních pojišťovnách je spousta příživníků.

Došlápl na místo, které mu ukázala; snažil se, aby stopy byly ostré. Bylo příjemné představovat si lidi, kteří tady budou za mnoho let stát a upozorňovat jeden druhého, že tudy prošel Charlie Haskell. První prezident kosmického věku. Znělo to dobře.

Napadlo ho, že Evelyn pravděpodobně vrtá hlavou, zda jeho procházka po Měsíci je politický tah. Něco, co se později při kampani objeví v životopise. Jenomže proti tomu se nedalo nic dělat. Charlie začal uvažovat, ne poprvé, zda mu politická dráha za všechny ty trable stojí. Vyžíval se v politických šarvátkách, velice rád vítězil a dělalo mu dobře být v postavení, kdy může spoustu věcí prosadit. Ale nebylo to zadarmo. Věděl, že si už nikdy nebude moci vyjít do restaurace nebo chodit po Wal-Martu, aniž by se kolem něho začaly shlukovat davy.

Větrák v zadní části jeho přilby změnil tóninu, přizpůsobil se teplotě a vlhkosti.

Jeho hlavní politickou nevýhodou bylo to, že byl ještě svobodný. Strana měla za to, že by voličům první dáma chyběla. V oficiálních statistikách se nic takového neobjevovalo, ale selský rozum říkal, že ve společnosti, která kladla na osobní morálku stále větší důraz, ačkoli nyní vydrželo pouze jedno manželství z šesti, to tak je.

Terén byl šedý a drolivý. Průvodce tvrdily, že se Měsíc za poslední zhruba tři miliardy let příliš nezměnil. Sopečná činnost, počasí, vítr, který přenáší věci z místa na místo, nic takového Luna neznala. Byl to svět, kde se nikdy nic nedělo. Jedinou výjimku tvořily padající meteory, které se do něj čas od času zaryly.

Vylezl zpátky na lávku a rozhlédl se po rovné pláni. „Myslel jsem, že Měsíční základna stojí v kráteru," promluvil.

Evelyn stála z ním, umožňovala mu nerušený výhled. „Stojí. Ale ten kráter je *veliký* a Měsíce je malý. Alphonsus má v průměru sto sedmnáct kilometrů. My jsme uprostřed tohoto kráteru a všechny jeho stěny jsou schované pod obzorem. Ale jsou tam. Kdybyste chtěl, můžeme se tam zajet podívat."

„Ano," řekl Charlie. Dlouho se na ni díval a mrzelo ho, že jí nevidí do tváře. „*Vy* byste to chtěla, nemám pravdu?"

Tiše se zasmála. „Myslím, že jste mě dostal," přiznala. „Ano, chtěla. S viceprezidentovým svolením to můžeme prohlásit za výlet."

„Já jsem všemi deseti pro," řekl Charlie. Podíval se k obzoru. „Jestlipak odtud můžeme vidět tu kometu?"

Evelyn mlčela, zato se z rádia ozval technikův hlas. „Ne, pane, z Měsíční základny není pozorovatelná."

„Škoda," poznamenal.

2.

Observatoř Beaver Meadow. 9.30

Wesley Feinberg zrušil svůj zpáteční let a zůstal v Beaver Meadow. Hoxon mu poskytl kancelář s počítačem a on se spojil s Kitt Peakem, NASA, s observatoří Zelenčukskaja a dvaceti dalšími institucemi. Astronomická veřejnost pochopitelně byla maximálně vzrušená a snažila se kometu určit. Nešlo by ji ztotožnit s něčím, co již existovalo v záznamech? Jak je *velká?* Kam letí?

Nejrychlejším způsobem, jak o tělesu získat nějaké informace, bylo vysledovat jeho polohu řekněme v lednu nebo únoru. Pak by se dala vypočítat dráha. Na počátku roku mělo být pozorovatelné. Byla to tedy pouze otázka důkladného pátrání.

Zatím však existující data neumožňovala ani rozumný odhad, odkud se kometa mohla na zimní obloze vzít. Feinberg postupoval systematicky, vyvolával si jednotlivé části oblohy, porovnával je s databází a věřil, že nalezne objekt, který tam nepatří. Záběry byly pořízeny pomocí ACCD, zdokonalených převaděčů fotonů na optický obraz, instalovaných na největší dalekohledy po celém světě a na oběžné dráze. Obrázky tak byly mnohem ostřejší než fotografie, s nimiž pracoval, když jeho kariéra na konci minulého století začínala.

Věděl, že armáda profesionálů a nadaných amatérů dělá totéž, ale nechtěl čekat, až s výsledky přijde někdo jiný. Sice by to popřel, ale bral to jako závod, a velice stál o to, aby byl v cíli první. V jeho případě ostatně byla menší pravděpodobnost, že se nechá zmást každou světlou tečkou, která s katalogem nesouhlasí. Ale ani po celonočním úsilí nenašel nic. To se dalo pochopit. Co však nechápal, bylo to, že ani nikdo jiný nic nenašel.

Feinberg pokračoval v práci skoro až do šesti ráno, kdy nad klávesnicí začal usínat. Nakonec to vzdal, zabral si pro sebe kanape ve služebním pokoji a spal na něm až do dvanácti. Tou dobou již z několika míst výsledky přišly. Avšak Feinbergovi stačil krátký pohled na to, aby za jejich „objevy“ našel vraky vysloužilých satelitů na oběžné dráze kolem Země, dva známé asteroidy a v jednom případě mlhovinu.

Odpoledne končilo a stále nic.

Zvláštní. „Dá se to opravdu těžko pochopit,“ svěřil se Hoxonovi, který se do pátrání také na chvíli zapojil, i když jen formálně.

Ředitel souhlasil. Byl to upovídaný muž s nosem jako zobák, který většinu času trávil organizováním veřejných prohlídek a o pravou astronomii jevil pozoruhodně malý zájem. Nekonečnými hovory o ničem rozptyloval lidi kolem sebe, kteří se snažili pracovat.

Feinberg vyšel z předpokladu, že by se kometa mohla pohybovat podstatně rychleji nebo naopak pomaleji než čtyřicet kilometrů za

sekundu, což byla víceméně předpokládaná rychlost, a podle toho rozšířil pátrání. Pokračoval v třídění snímků až do večera. Byla to čím dál větší záhada.

V šest večer ho o pomoc požádala postgraduální studentka z Cerro La Silla v Chile. Poslala mu fotografie, které naznačovaly možnost, že objevila *druhou* kometu – snímky zachycovaly těleso na opačné straně Slunce, blízko oběžné dráhy Jupitera. Záběry byly pořízeny ve dvou po sobě jdoucích nocích, 25. a 26. března. Ale na jiné sérii snímků, získaných o šest dní dřív, nebylo ve stejné oblasti nic. Objekt se neobjevoval ani na třetí sérii, začínající 30. března. Zdálo se, že těleso bylo na obloze *nanejvýš* deset dní – a potom zmizelo. Kam se podělo? Studentku zajímalo, zda někdo jiný nemá snímky dané oblasti z tohoto časového období.

To bylo teprve zvláštní. Teď měli *dvě* nepolapitelné komety.

Přišel Hoxon a zeptal se Feinberga, jestli by s ním nezašel na večeři. „Zvu vás," řekl.

Astronomové zpravidla nedosahují závratných příjmů. Proto Feinberga nijak nepřekvapilo, že ho Hoxon vzal do místního Shoney's. Hovor se točil kolem nových informací z Chile. Po pravdě řečeno, Feinberg si uvědomoval, že žvaní. Ale ze všeho, co namluvil Hoxon, měla význam pouze jeho poznámka, že to koneckonců byla jenom studentka na postgraduálu a bůhvíco ve skutečnosti viděla.

Vždyť my ty obrázky máme, ty pitomče. Ale Feinberg to dál nerozebíral.

ACCD pracoval tak, že počítal fotony a převáděl výsledky do podoby optického obrazu. Feinberg začal přemýšlet o počtech fotonů a otiscích prstů někdy mezi karbanátkem a zmrzlinovým pohárem, který si dopřál, protože usoudil, že si ho zaslouží. Dvě tělesa, jedno blízko Jupitera a druhé blízko Slunce. Obě těžko zachytitelná.

Provedl rychlý výpočet, aby si ověřil myšlenku, která se mu bezděčně rodila v hlavě, a nad výsledkem se pousmál. Čmáral po ubrousku, a když se ho Hoxon zeptal, co to má být, pokrčil rameny. „Nic," řekl a přestal se výsledkem zabývat.

Jeho hostitel nepovažoval za dobrý nápad vrátit se do práce. Prohlásil, že půjde domů, a navrhl Feinbergovi, aby si přes noc také dal pohov. Feinberg uvažoval, jak by to asi dopadlo s vědeckým

bádáním, kdyby všichni měli ředitelovu neukojitelnou zvídavost. „Ne," odvětil. „Potřebuji ještě něco dodělat."

Bohužel, věc, kterou chtěl Feinberg dokončit, se přímo z klávesnice zvládnout nedala. Vyřídil dva telefonáty. První byl do Orbitální laboratoře na Skyportu, která pomocí venušské sondy pořídila snímky komety Tomiko; ten druhý byl do Cerro La Silla. V obou případech požádal o údaj o počtu fotonů, který obraz komety utvořil. Na obou místech slíbili, že se mu ozvou.

Z Cero La Silla mu odpověděli do hodiny. Poznamenal si výsledek a dychtivě čekal na výsledek z Orbitální laboratoře. Byl to úkon, který mohl nějaký čas trvat, obzvlášť jestli měli hodně práce, což předpokládal. O půlnoci stále ještě seděl u telefonu.

Nepamatoval si, že by usnul, ale věděl, že procitl z hlubokého spánku. Viděl, jak oknem proniká dovnitř šedé světlo, a v první chvíli si nebyl jistý, kde je. Telefon zvonil.

Windy Cross ze Skyportu se omluvil, že to tak dlouho trvalo, ale výsledek mu sdělil. „Jestli se mohu zeptat, pane profesore, k čemu vám to bude?" otázal se Windy.

Feinberg si vybavil hodnotu patřící kometě od Jupitera. Byla téměř totožná. Ne přesně, ale bylo to sakramentsky blízko. *Mohlo jít o tentýž objekt.* „Zavolám ti, Windy," řekl. „Až budu mít jistotu."

Civěl na čísla a lámal si tím hlavu. Pozorování z Ceno La Silla bylo o hodně jinde, než mělo být. Horní hranice rychlosti komet byla někde kolem padesáti kilometrů za sekundu. Pokud to bylo totéž těleso, muselo by se pohybovat osmi nebo desetinásobkem této rychlosti. Více než čtyři sta kilometrů za sekundu!

To znamenalo, že nepatřilo, *nemohlo patřit*, do sluneční soustavy.

Bylo nepochybné, že mezihvězdným prostorem poletuje obrovské množství komet, které nejsou poutány k žádné hvězdě. Poslední odhady, které Feinberg viděl, kladly počet volných komet v sousedství sluneční soustavy až po řekněme půltucet nejbližších hvězd někam do řádu *bilionů*. Osobně se k takovému názoru nepřikláněl. Byla pravda, že čas od času vyvrhlo nějakou kometu ze sluneční soustavy Slunce a někdy dokonce Jupiter. Nedomníval se,

že by k tomu docházelo tak často, aby to představy radikálních teoretiků podpořilo. Jenže kdo mohl vědět, jaká je pravda?

Každopádně se zdálo, že toto těleso je pravá mezihvězdná kometa. Pokud se obě pozorování týkala téhož objektu, nemohlo to být jinak.

Doposud nebyla žádná mezihvězdná kometa zaznamenána. Kdyby měl pravdu, zařadil by se Wesley Feinberg po bok Shapleyho, Herschela, Eddingtona a Galilea.

Vyšel z předpokladu, že obě tělesa jsou jedno, a pokusil se vypočítat dráhu. Při rychlosti, kterou původně očekával, kolem čtyřiceti kilometrů za sekundu, by kometa opsala oblouk kolem Slunce a stejnou stranou by se vrátila ven. Ale při čtyřech stech kilometrech za sekundu poletí dál.

S trochou štěstí by je mohla čekat mimořádná podívaná.

Vyšel z místnosti a vesele se pozdravil s hlídačem, zřejmě jediným dalším člověkem, který v observatoři byl. „Přemýšlel jsem, jestli vás mám vzbudit, pane," řekl hlídač. „Nevypadalo to, že byste na tom kanapi měl pohodlí. Ale řekl jsem si, že bude lepší vás nerušit."

Feinberg ho odměnil nejlíbeznějším úsměvem, jaký uměl. „Přesně tak, pane," poznamenal. „Přesně tak." Zapnul kávovar v zasedací místnosti vedle Hoxonovy kanceláře. Nechtěl se ukvapit, ale bylo pouze otázkou času, kdy ke stejnému závěru jako on dojde někdo jiný. Kdyby se to stalo, musel by se o slávu podělit. Proto se vrátil k počítači a odeslal svá data do Ústřední kanceláře astronomické unie v Cambridgi, aby je zaregistrovali a poslali dál.

Prosím tě, Bože, ať je to pravda.

NEWSNET, AKTUALIZACE 12.30

(Podrobnosti zde)

MUŽ UVĚZNĚNÝ ZA VYKRÁDÁNÍ AUT VYHRÁL V LOTERII 20 MILIONŮ DOLARŮ

Usvědčený zloděj má před sebou deset let

„Nezmění mne to."

HASKELL PŘESTŘIHL PÁSKU NA MĚSÍČNÍ ZÁKLADNĚ

Na čas vyměnil primárky za mediální zlatý důl
„Máme schůzku s hvězdami.“

V PENSYLVÁNII VÍTĚZÍ CORMAN
Vede v celkovém počtu delegátů o šestnáct
Haskell s odstupem třetí

MOSKVA OTEVÍRÁ NEJVĚTŠÍ VISUTOU DRÁHU NA SVĚTĚ
Síť je dlouhá 700 mil, sveze dva miliony cestujících denně

PREZIDENT POVĚSIL CHURCHILLŮV PORTRÉT DO SLAVNOSTNÍHO SÁLU BÍLÉHO DOMU
Vůdce z doby 2. světové války se před 64 lety stal čestným občanem Spojených států

ELIXÍR MLÁDÍ ÚDAJNĚ NA DOSAH
Nově narození by mohli žít až dvakrát déle
Populační aktivisté varují před katastrofou

HAVÁRIE VÝTAHU V DENVERU STÁLA DVA ŽIVOTY
Minulý týden prošel bezpečnostní kontrolou

SVĚTOVÁ POPULACE DOSÁHLA DESETI MILIARD
Indie vyhlašuje nový vzdělávací program

ŽENA ZE ST. LOUIS OBJEVILA PŘI ZATMĚNÍ KOMETU
Nebeského hosta skryl sluneční jas

Měsíční základna, na prohlídce. 16.30

Isabel Heymanová, která obvykle pracovala s jednotkou zvláštního nasazení při Bílém domě, musela politikařit, aby se na Měsíční základnu dostala. Na tom, že byla úspěšná, neměl nakonec zásluhu ani tolik její vliv jako spíš skutečnost, že agenti, kteří byli viceprezidentovi obvykle přidělováni, byli v době, kdy se Haskell vrhl do rozhodující fáze prvních primárek, v jednom kole. Na rozdíl od Isabel jim let na Měsíc v omezeném počtu, který byl zárukou nepřetržitých služeb, nepřipadal jako výsada, o niž by měli stát.

Díky tomu se teď Isabel mohla procházet po Skleníku. Držela se po Teddyho levé ruce a pozorně hledala ve tvářích neuhlídaný náznak zlého úmyslu, pátrala po ticích nebo stažených rtech, po očích až příliš úzce zaostřených, po jakémkoli prudkém pohybu, po ruce klouzající do oděvu.

Nebylo to tak snadné, chodit mezi divy Měsíční základny a soustředit se na práci. Nakonec zvítězil výcvik. Stačilo jí vědět, kde je.

Rozhodla se, že jednou se vrátí. Sama.

KAPITOLA TŘETÍ

Předpovědi

Středa 10. dubna

1.

Arecibo, Portoriko. 8.03 atlantického času (7.03 VLČ)

Radarové odezvy přicházely již několik hodin. Tomiko byla *nestvůra* o průměru 180 kilometrů. Ale neuvěřitelným odhalením byla její rychlost – 480 kilometrů za sekundu! Ještě včera by se Forest Cardwell vsadil, že rychlost takového řádu není možná.

Cardwell byl provozním ředitelem Areciba. Stál nad displejem a mnul si týl. Na sobě měl zářivě žlutou košili potištěnou palmovými listy a delfíny. „Projeď to ještě jednou," řekl.

Penny McGruderová přikývla a zadala příkaz. „Výsledek nebude jiný."

Kursor neomylně postupoval vstříc setkání se soustavou Země-Měsíc. Kometa momentálně prolétala kolem Slunce. Oběžnou dráhu Merkuru měla překročit v pozdějších hodinách téhož dne a Venuše v pátek ráno. K Zemi se přiblíží na vzdálenost 384 000 kilometrů. A tam se srazí s Měsícem!

„Víme to jistě?"

Ještě jednou všechno prověřili.

V sobotu v noci. V deset třicet pět VLČ.

„Cardy," namítla, „tahle kometa se neřídí pravidly."

Přikývl a pokrčil rameny.

Zvýraznila rychlost: 480. Co to s Měsícem udělá?

„Bude to pekelné divadlo,“ poznamenal.

Observatoř Beaver Meadow. 7.33 VLČ

Feinberg byl u vytržení. Začaly přicházet první gratulace. Tomiko byla skutečně mezihvězdná kometa. Ale i tak se pro její rychlost těžko hledalo vysvětlení. Některé předpoklady bude nutné přehodnotit.

Když zjistil, že se srazí s Měsícem, měl smíšené pocity. Bude to úžasná podívaná a oni získají jedinečnou příležitost pozorovat návštěvníka z mezihvězdného prostoru. Ale proč potom cítil téměř zoufalství?

Dal by hodně za to, kdyby se ke kometě dalo něco poslat. Kdoví co všechno by se mohli dozvědět, kdyby dostali šanci ji prozkoumat. Možná by dokonce odhalili tajemství její rychlosti.

Hodně dlouho o tom přemýšlel. Těleso bylo staré miliardy let. Rozhodně muselo být. Mělo za sebou několik kontaktů, z nichž každý ji urychlil, až dosáhla současné rychlosti. Nebylo to věrohodné vysvětlení. Ale jaká jiná možnost zbývala?

Hoxon byl dost nervózní. Dělal si starosti o Feinbergovo zdraví, jestli „nepůjde ven a nenadýchá se trochu čerstvého vzduchu“.

„Za chvíli,“ odvětil Feinberg.

„Kam narazí? Uvidíme to?“

„Dopadne na odvrácenou stranu.“

„To je škoda.“

„Možná ne.“ Feinberg na sobě dal znát obavy. „Těžká srážka s obří kometou.“ Vydal ze sebe hrdelní zvuk a stiskl klávesu. Na obrazovce se objevila jediná řada čísel:

$$\mathbf{7x10^{29}}$$

Hoxon se zatvářil kysele. „Uvolněná energie?“

„Přibližně.“

„Wesi, to není možné.“

Feinberg se tvářil, že familiární oslovení neslyšel. „Rád bych si to myslel,“ řekl. „Je to dost, aby to s Měsícem pěkně zacvičilo.“

Rozhlédl se po chladivě zeleném trávníku, stále vlhkém v ranním světle. „Možná že to bude mít i svou stinnou stránku.“

Jídelna Bílého domu. 8.04

„Nerad vás ruším, pane prezidente.“ Ve dveřích se tyčil Al Kerr, vedoucí sekretariátu Henryho Kolladnera. Vypadal sklíčeně.

Prezident seděl u snídaňového stolu ve společnosti první dámy. Emily Kolladnerová se jako obyčejně zamračila. Již dva roky sváděla naprosto marný boj za ochranu rodinného soukromí, než se konečně smířila s realitou, že prezident žádný osobní život nemá. Henry se snažil najít si pro ni čas; obvykle vstával brzy, dvě hodiny pracoval a potom s ní poseděl u neformální snídaně. Mělo přece být jasné, že kromě jaderné války není žádná jiná katastrofa dostatečným důvodem k vyrušení u jídla. Přesto bylo toto pravidlo téměř každodenně porušováno. První šéf sekretariátu, Kerrův předchůdce, byl kvůli tomu propuštěn. Henry se na Emily usmál, pokrčil rameny a dožvýkal kus slaniny. „Co se děje, Ale?“ zeptal se.

Kerr vstoupil do místnosti a Henry si teprve v tu chvíli uvědomil, že není sám. Za ním vešla neodbytně vypadající žena ve středních letech. Neviděl ji poprvé.

„Pane prezidente,“ promluvil Kerr, „znáte doktorku Juarezovou.“

Ano. Jeho poradkyně pro otázky vědy. „Jistě. Jak se vám daří, Mercedes?“

Mercedes Juarezová byla oblečena do černých dámských kalhot a černého saka se zlatou štolou. Vlasy měla jako rozcuchané větrem, její oči byly jako černé tečky. „Ujde to, pane prezidente, děkuji.“ Otevřela koženou aktovku. „Pane, máme mimořádnou situaci.“ Kolladnera, jenž se dozvídal o dvou až třech desítkách mimořádných situací denně, tento postřeh nevyvedl z míry. Vytáhla fotografii a podržela ji tak, aby se na ni mohl podívat. Byly na ní hvězdy. Jedna byla o poznání jasnější než ostatní. „To je Tomiko,“ řekla.

„Kdo?“

„Kometa, pane.“

„Aha. Jistě.“

„Je obrovská. Pohybuje se velmi rychle. A letí sem.“

Kolladner odložil vidličku. Zdálo se, jako by se v místnosti ochladilo. „A –?“

„V sobotu v noci se srazí s Měsícem.“

„Dobře…“ Na okamžik se odmlčel, snažil se znovu nabýt rovnováhu. Podle jejího tónu usuzoval, že to bude mnohem horší zpráva. „Chcete mi říct, že Měsíční základna je ohrožena?“

Zhluboka se nadechla. „To také.“

Zvedl oči ke Kerrovi. Nechápal, kam tím míří. „*Také?*“ zeptal se.

Dr. Juarezová stáhla obočí k sobě. „Pane prezidente,“ udělala zvláštní grimasu, jako dítě, které někdo nutí jíst chřest.

„Je *obrovská.* Něco tak velkého jsme ještě neviděli. Je možné, že Měsíc úplně zničí.“

Kolladner pohlédl na svou ženu a na Kerra. Emily ho vzala za zápěstí. Spojené státy měly na Měsíci investici za několik bilionů dolarů. Dost dobře nedokázal přemýšlet o důsledcích; byla to příliš bizarní představa. „A nemůže to být omyl?“

„Ne, pane. Je zde jistý faktor nejistoty, ale to nestojí za řeč.“

„Jak velký?“

„Zanedbatelný, pokud jde o srážku jako takovou. Značně větší, co se týká uvolněné energie.“

Henry se odstrčil od stolu. „Dobře. Měsíční základnu už asi evakuují, že?“

„Zatím jsme se oficiálně nic nedozvěděli, pane prezidente,“ řekl Kerr. „Vyrozuměli jsme je, ale myslím, že se s tím ještě nestačili vyrovnat. Ale je to tak, všichni budou muset pryč.“

„Ano. To předpokládám.“ Pozorně si vědeckou poradkyni prohlížel. „Co potřebujete ode mne?“

„Pane prezidente,“ začala, „je možné – dokonce pravděpodobné – že z Měsíce budou vymrštěny nějaké úlomky. Pokud k tomu dojde, může se stát, že některé zasáhnou nás.“

„*Nás?* Spojené státy?“

„Planetu.“

„Promiňte,“ ozvala se Emily, „ale proč nám rovnou neřeknete všechno, co víte?“ Emily málokdy zasahovala přímo. Ale teď vypadala podrážděně. „Skutečně máme důvod se bát padajících úlomků Měsíce?“

„Ano, paní Kolladnerová. Může jich být hodně.“

„Kolik?“ zeptal se Kolladner. „S jakou pravděpodobností?“

„To nevím. A myslím, že to neví nikdo. Připravili jsme schůzku, abyste si mohl promluvit přímo s odborníky.“

Henry pohlédl na Kerra. Kerr přikývl. Vypadal znepokojeně.

Prezident odstrčil talíř. Padající oblohu bylo těžké brát vážně. Ale jestli se Juarezové podřilo vyděsit Kerra… sakra, vyděsila i *Henryho.*

Henry Kolladner se blížil ke konci dlouhé a vynikající kariéry. Obětoval se pro svou zemi. Plíce mu zničily před třiatřiceti lety irácké chemikálie, angažoval se v situaci, kdy byli příslušníci domobrany drženi jako rukojmí, byl dvakrát postřelen, ale dostal zajatce ven. Převzal rovněž Culpepperův sen o návratu na Měsíc a dovedl jej k naplnění. Kousl do kyselého jablka a přebudoval systém sociálního pojištění a program zdravotní péče, aby zohlednil skutečnost, že mnoho lidí se dožívá vysokého věku a země si již nemůže dovolit, aby se do důchodu odcházelo v osmdesáti. (Zrovna včera se dočetl, že ten, kdo má dnes padesát, může očekávat, že se dožije v průměru stovky. Proboha, co s *tím* však budou dělat? Napadlo ho, jestli by se neměl znovu podporovat tabák.) Vedl silnou ekonomiku, jíž nechybělo mnoho, aby zajistila dostatek míst pro pracovní sílu, která rostla děsivým tempem.

Ústava mu umožňovala kandidovat znovu. A byl dost populární, aby s přehledem zvítězil. Měl však vzácnou formu lymfatické rakoviny a doktoři si nebyli jisti ani tím, zda se dožije konce svého prezidentského období. Jeho nástupce čekalo několik těžkých rozhodnutí. Byl na nejlepší cestě vybudovat si pověst, která ho zařadí mezi vynikající prezidenty. Všechno bude záležet na tom, zda jeho nástupce dokončí to, co Henry začal. Proto doufal, že nominaci získá někdo jiný než Charlie, i když oficiálně žádného z kandidátů neupřednostňoval. Měl Charlieho rád, ale cítil, že mu chybí politický fištron a vůle dotáhnout věci do konce.

Henry byl druhý afroamerický prezident, jehož země měla. (Prvním byl Culpepper.) Byl rád, že je až druhý. Culpeppera všichni sledovali a čekali, až udělá chybu, něco špatně rozhodne, přikloní se

příliš napravo nebo nalevo. Ten starý mizera osm obtížných let balancoval na napjatém laně. Ale dokázal to.

Teď to vypadalo, že největší problém spadl z čistého nebe. Pochyboval o tom, že by déšť měsíčních úlomků mohl pro planetu představovat vážné nebezpečí, ale americké investice na Měsíci byly něco jiného. Akcionáři Moonbase International byly všechny nejvýznamnější světové mocnosti. Ztráta zařízení by byla katastrofou gigantických rozměrů. Jeho sláva by pohasla a on by byl s tímto fiaskem jednou provždy spojován, tak jako Lyndon Johnson s Vietnamem a Herbert Hoover s Velkou krizí.

„Nemůže to být nějaká chyba?“

„Čísla se ještě kontrolují, pane prezidente. Ale domnívám se, že ne.“

Zlostně se na ni podíval. „To je výborné. Vyhodíme několik bilionů dolarů, abychom Měsíční základnu otevřeli, na jak dlouho, na týden? A pak ji znovu zavřeme.“

Juarezová neřekla nic.

Prezident měl sucho v ústech. Jeho první myšlenkou bylo, že ať teď udělá cokoli, stejně budou všichni ukazovat na něho.

Měsíční základna, kancelář ředitele. 8.27

Evelyn Hamptonová probírala s Jackem Chandlerem, který byl první den oficiálně ve funkci, zbývající dovolené vedoucích. Chandler léta pracoval v řídicích orgánech různých společností, s nimiž měla Evelyn přímé či nepřímé styky. Dvakrát jí přišel pomoci zřídit a rozběhnout nový podnik. Byla to jeho specialita a měl velice dobré výsledky.

Navíc se pro ni stal jakousi otcovskou postavou, rádcem ve věcech odborných i osobních, člověkem, za nímž chodila, když měla nějaký problém.

Bylo mu přes padesát, vdovec se třemi dětmi, které už všechny vedly vlastní život. Měl mírnou nadváhu a unavený pohled, jaký mívají lidé, kteří v poslední době shodili plus minus dvacet kilo. Minulé Vánoce ho postihl silný infarkt a od té doby musel dodržovat přísnou dietu.

Aby tomuto velice blízkému příteli pomohla, Evelyn zašla ještě trochu dál. Zeptala se, zda by nízká měsíční gravitace Chandlerovi nepomohla tím, že by snížila zátěž nemocného srdce. Od začátku se mluvilo o tom, že by Měsíc mohl poskytnout útočiště pacientům se srdečním onemocněním. Nevýhodou bylo, že podle názoru jeho lékaře by se již na Zemi nemohl nikdy vrátit.

Chandler byl více než ochotný. Evelyn tak získala ředitele, kterého chtěla, a zároveň prokázala laskavost člověku, jemuž byla zavázána. Jestli mu bylo lépe? „O dvacet let míň," prohlásil. „Byl jsem ve stádiu, kdy jsem měl pocit, jako bych měl v hrudi kus olova." Upřímně se na ni usmál. „Teď je to závaží pryč."

Probírali spolu přednosti jednotlivých žadatelů o místo jeho zástupce, když zazvonil telefon. „Volá Orly Carpenter, pane Chandlere," řekl hlas sekretářky. „Chce mluvit s doktorkou Hamptonovou."

Carpenter byl provozní ředitel NASA v Houstonu. Chandler předal sluchátko.

„Dobré ráno, Orly," pozdravila zvesela Evelyn. „Jak se daří?"

„Špatně." Carpenter byl bývalý kosmonaut. Měl sklon tlumit hlas, když oznamoval nějaké potíže. „Máme vážný problém," řekl.

Seděla na hraně stolu a sledovala kulisu bostonské ulice, zabírající jednu stěnu ředitelovy kanceláře. Nenadálou průtrží mračen se pohybovali lidé s deštníky. „Co se děje?" zeptala se nevzrušeně. Orly byl dobrý chlap, jenže mnohaleté zkušenosti ji naučily, že vysocí státní úředníci mají často tendenci reagovat na problém nepřiměřeně.

„O kometě jste asi slyšeli," řekl.

„Samozřejmě."

„Domníváme se, že narazí. Je velká a blíží se rychle. Proboha, Evelyn, máme jen tři a půl dne."

„Klid, Orly," snažila se zapudit vlastní náhlý úlek. „Přepnu tě na reproduktor. Jack Chandler je tu se mnou."

Chandler se na vyplašenost na vysokých místech díval stejně jako ona. Pozdravil.

„S *čím* se srazí?" zeptala se Evelyn. „Se Zemí? S některou stanicí? S čím?"

„S Měsícem –“ zadržel dech. „S Měsícem. Bude to pořádná pecka.“

„To nemyslíš vážně.“

„Říkám to tak, jako bych to nemyslel vážně?“

„Kdy?“

„V sobotu v noci. Vypadá to, že v pozdních večerních hodinách.“

„Jak jistě to víte?“

„Asi devadesát osm procent.“

Evelyn se snažila vzít rozum do hrsti. „Říkáš to, jako bychom se toho měli obávat. Dopadne blízko Měsíční základny?“

„Vypadá to na Moskevské moře.“

„Observatoř,“ zašeptal Jack. „Zničí naši *observatoř?*“

„Přinejmenším. Strhne to však lavinu silných zemětřesení. A může to být i horší.“

„Co by mohlo být horší?“ zeptala se Evelyn.

„Existuje docela reálná možnost, že by to mohlo rozbít Měsíc.“

Rozbít Měsíc. Ta věta zůstala viset ve vzduchu. Evelyn civěla na proudy deště bičující Prudential Building a snažila se pochopit, co ve skutečnosti říká. „Jak to myslíš,“ otázala se, „*rozbít?*“

„Jak jinak ti to mám říct? Představ si fůru volného kamení.“

Evelyn popadla blok a začala do něj čmárat. Měli tři lunabusy, které mohly najednou odvézt na L1 čtyřicet lidí. Cesta tam a zpátky trvala něco přes pět hodin. Do sobotního večera se dalo stihnout sedmnáct takových letů.

„Jacku,“ promluvila, „kolik lidí máme momentálně na Měsíční základně?“

Už na tom pracoval. „Sedm set třicet čtyři,“ přečetl z obrazovky. „Plus dvacet, kteří jsou na cestě z L1.“

Evelyn na něho tupě zírala.

„Obávám se, že je nestihneme všechny odvézt,“ řekla.

2.

Dullesovo mezinárodní letiště, Washington. 8.47

JSOD *Arlington* zbývalo do startu asi půl hodiny. George Culver se snažil soustředit se na předstartovní proceduru. Minulou noc konečně dostal Annie do postele a pořád ji viděl před očima. Zezadu zaslechl, jak se začínají naloďovat pasažéři. Zatřásl sebou a znovu zkusil vrátit pozornost k přístrojům.

Kosmický letoun pro jednostupňovou dopravu na oběžnou dráhu měl kapacitu dvě stě třicet pět cestujících a obvykle jej obsluhovala dvanáctičlenná posádka. Byl o něco robustnější než běžné obří dopravní letouny a platila v něm mnohem přísnější omezení váhy zavazadel. Jenomže ve srovnání se starými raketoplány představoval pozoruhodně levný a účinný prostředek k dosažení oběžné dráhy.

George začal kariéru jako pilot na letadlové lodi. Létal s proudovým A-77 Blackjack, vypracoval se na velitele eskadry, oženil se a přešel do civilního letectva. Oženil se celkem třikrát – a pokaždé to byly ženy, které měly něco společného se zdravotnictvím – jednou lékařka, jednou sestra a jednou analytička nemocničních systémů. Každá ho časem začala nudit a od všech tří odešel. Když k tomu došlo, jeho manželky se kvůli tomu ani příliš nerozčilovaly a manželství skončila víceméně přátelsky. Ani jedno nevydrželo déle než dva roky.

Právě dokončoval přípravu, když do kabiny vešla Mary Caseyová, jeho druhý pilot, a posadila se.

„Jak jsme na tom, Mary?“ zeptal se.

„Navádění nějak nedělalo dobrotu,“ odvětila. „Dala jsem tam jiný modul.“

Přikývl, sáhl pro psací desku a zahleděl se do seznamu cestujících. „Co Billy?“

Billy byl její syn. Byl právě v pubertě, učil se řídit a začínal si dělat nároky na samostatnost. Školní výsledky měl špatné a George věděl, že Mary se nelíbí kamarádi, které si vybírá. „Bývalo to lepší,“ řekla.

Letoun byl obsazen pouze ze tří čtvrtin, což nebylo neobvyklé vzhledem k tomu, že byla středa ráno. Mezi cestujícími bylo i

několik turistů, ale ne mnoho. Cena letenek na kosmickou stanici byla zatím vysoká, a přestože Skyport měl co nabídnout, pro osoby s průměrnými příjmy zůstával nedostupný.

Ale Lunární dopravní agentura, polonezávislá společnost, slibovala, že ceny dramaticky poklesnou, až bude příští rok uvedena do provozu nová generace JSOD.

Mary si nasadila sluchátka, upravila si mikrofon a pokračovala na téma Billy.

Kapitán zdvořile naslouchal. „To všechno patří k dospívání," řekl. „Vsadím se, že ani s tebou to doma neměli jednoduché."

JSOD létal z Dullesova letiště na kosmickou stanici třikrát týdně. Georgova posádka byla také občas nasazována na přímé lety z Dullesova letiště do Moskvy, Říma nebo Londýna. Ale tuto linku měli nejraději, s plným tahem motorů až na oběžnou dráhu.

Mary poklepala na mikrofon. „Volám věž," promluvila, „tady let jedna sedmnáct. Zkouška spojení."

„Let jedna sedmnáct," odpověděl jí ve sluchátkách ženský hlas. „Kontrola v pořádku."

„Kde je Curt?" zeptal se George.

„Tady, kapitáne." Palubní inženýr strčil hlavu do kabiny. „Jen co dostanu kávu."

Let na Skyport měl trvat hodinu a čtyřicet tři minuty. Tam vyloží náklad, doplní palivo, nalodí vracející se pasažéry a náklad a vrátí se včas, aby stihli opožděný oběd.

Mary dokončila své úkony. George jí podal seznam cestujících a ukázal na několik jmen. Slavní zpěváci. Poznala také jednoho známého televizního kritika a arabského obchodníka s ropou. Na palubě bylo i několik dětí. Letěly na prázdniny, na jaké nezapomenou. A několik rodin cestovalo až na Měsíční základnu.

„Let jedna sedmnáct, tady věž." Tentýž ženský hlas.

„Mluvte, věži."

„Váš let je zrušen. Vyložte cestující a zůstaňte v pohotovostním režimu."

Mary se zamračila na kapitána, který si sluchátka zatím nenasadil. Zapnula reproduktor. „Opakujte to, věži."

„Jedna sedmnáct, zrušte let."

George si sundal čepici a nasadil si sluchátka. „Co se děje, věži? Jaký je důvod odkladu?“

„Federální řízení letového provozu nám důvod nesdělilo, jedna sedmnáct. To *není* odklad. Let je *zrušen*. Prosím, vraťte pasažéry na bránu.“

„A co jim máme říct? Pasažérům.“

Baryton vystřídal jiný hlas. „Řekněte jim, že dnes žádný let na Skyport nebude. Řekněte, že je to technický problém.“

„Co je ten problém?“

„Jedna sedmnáct, můžeme to nechat na později? Řekněte pasažérům, že personál bude připraven jim pomoci.“

Měsíční základna. 9.04

Charlie byl na obchůzce důlního a výrobního sektoru, když mu na mobilní telefon zavolal Al Kerr. „Měsíc dostane přímý zásah, Charlie. Prezident chce, abyste odletěl.“

Charlie se odpoutal od skupinky VIP. „Počkej, Ale, *tak* hrozné to být nemůže.“

Následovala rozčilující třísekundová odmlka, jak signál putoval mezi Zemí a Měsícem.

„Tlumočím vám jen to, co říkají odborníci. Dojde k celkové evakuaci. *Vy* máte Měsíční základnu opustit co nejrychleji. Hamptonová o tom ví a už to zařizuje.“

Najednou se odnikud zjevil Sam a začal se radit se svými lidmi. Všichni se zadívali na Charlieho. Agentům určitě zavolali prakticky ve stejnou chvíli, pochopil.

„Dobrá, Ale,“ odpověděl Kerrovi. „Myslím, že se to rozkřikuje.“

„Výborně. Henry bude rád, až mu řeknu, že jste na zpáteční cestě.“ Kerr ukončil hovor a nechal Charlieho zírat na telefon a přemýšlet o tom, jestli někdo z blízkosti Kolladnerova Bílého domu musí snášet víc neúcty než viceprezident.

Sam si ho odvedl stranou. „Slyšel jste to, pane?“

„Ano.“

„Jeden lunabus odlétá v poledne. Budeme v něm.“

Jenže Charlie uvažoval, co by si voliči pomysleli o kandidátovi na prezidenta, který naskočil na první kočár z města. „Ne," odvětil. „Říkají, že se to stane v sobotu v noci. Máme spoustu času."

Sam se zamračil. „Pane viceprezidente –"

Charlie zavrtěl hlavou a naznačil, že rozhovor skončil.

Bylo to ničivých několik minut. Kosmický program pravděpodobně skončil. Co bylo důležitější, veřejné mínění ukřižuje prezidenta a každého, kdo s ním byl na stejné lodi. Půl bilionu dolarů uložených v akciích MBI, které byly ve státní pokladně, se přes noc stane bezcennými papíry. A kolik země v průběhu let investovala do vývojových programů?

Zkrátil prohlídku a vydal se do správní budovy hledat Evelyn. Sekretářku překvapilo, že ho vidí, ale poté, co se šeptem poradila se svou šéfovou, ho odvedla do Chandlerovy kanceláře, kde Evelyn stále ještě seděla u ředitele.

„Vítám vás, Charlie," řekla a vstala, když vstoupil. „Vidím, že už to víte."

„Ano. Před několika minutami mi to řekli." Kývnutím pozdravil Chandlera a otočil se zpátky k Evelyn. „Vypadá to, že v Bílém domě mají nahnáno. Jak je to vážné?"

Pokynula mu, aby si sedl. „Není to dobré. Každý, s kým mluvím, si myslí, že Měsíční základna nepřežije. Někteří si myslí, že to *Měsíc* nepřežije. Před několika minutami jsem mluvila s Wesem Feinbergem." Charlie nevěděl, kdo je to Feinberg, ale z modulace Evelynina hlasu pochopil, že to musí být nejvyšší autorita.

„A co říkal Feinberg?"

Zavrtěla hlavou, jak by to mohl udělat někdo, kdo se baví o umírajícím pacientovi. Dlouho se na sebe dívali. „Nemůžu uvěřit, že je to pravda," promluvila nakonec.

„Co budete dělat?"

„Co *mohu* dělat? Zahájíme evakuaci." Zeptala se ho, jestli chce kávu. Chtěl, a tak mu naplnila hrneček a podala mu jej přes stůl.

„Mohu nějak pomoci?"

„Sežeňte nám víc lunabusů." Usmála se.

„Obávám se, že je v inventáři nemáme." Potom vážně dodal: „Nechcete tím naznačit, že nemůžete dostat všechny pryč, že ne?"

„Je to trochu napjaté," připustil Chandler.

Evelyn souhlasně přikývla. „Nemáme dost lunabusů, abychom všechny odvezli na L1."

Charliemu se sevřel žaludek. „Takže, co uděláme?" zeptal se. „Jsou někde další lunabusy?"

„Montují se. A jeden je v dílnách rozebraný tak, že je nepoužitelný. Ne. Jack navrhl, abychom přivezli JSOD."

„Kosmické letouny?" podivil se Charlie. „Já jsem myslel, že mohou létat jen mezi Skyportem a Zemí."

„To je pravda," ozval se Chandler. „Nejsou stavěné pro dálkové kosmické lety. Příliš vysoká hmotnost, malá účinnost využití paliva. Ale v bouři je každý přístav dobrý."

„Mohou tady *přistát?*"

Evelyn zavrtěla hlavou. „Ale mohou zaparkovat na oběžné dráze kolem Měsíce a my k nim můžeme lunabusy poslat.

Budou blíž než L1, takže cesta potrvá kratší dobu. O mnoho ne, ale dostatečně, abychom dostali pryč každého. Než se jich dočkáme, budeme lidi vozit na L1."

„Díkybohu," řekl Charlie. Ulevilo se mu nejen proto, že nikdo nezůstane, ale také proto, že si dovedl představit, jaké by mělo politické důsledky, kdyby on vyvázl a někdo jiný zemřel.

BBC WORLDNET. 10.01

Mluvčí v bostonském ústředí Moonbase International dnes oznámil, že byla zahájena celková evakuace Měsíční základny. Mluvčí zdůraznil, že personálu základny ani návštěvníkům nehrozí žádné nebezpečí. Evakuaci si vynutila hrozící srážka s kometou Tomiko, k níž by mělo dojít v neděli v časných ranních hodinách greenwichského času.

Astronomové v Královské observatoři v souvislosti s tím spekulují, že, přesně řečeno, těleso není kometa v tom smyslu, jak je tento pojem obvykle chápán. „Komety jsou součástí sluneční rodiny," prohlásil Wilfred Hodge, zaměstnanec observatoře a známý popularizátor vědy. „Tomiko je mezihvězdný objekt, pravděpodobně

kometární těleso, jež bylo vyvrženo z jiné hvězdné soustavy a je na cestě miliony, možná miliardy let.“

Měsíční základna, Grissomova země. 10.17

Evelyn zjistila, že v největší operační krizi, jakou kdy zažila, prakticky nemá co na práci. Evakuaci organizoval Jack Chandler a druhý šéf bylo to poslední, co Měsíční základna v daném okamžiku potřebovala. Proto se stáhla do role „hostujícího hodnostáře, jehož je třeba zachránit“.

Tato pozice jí dávala podobnou perspektivu, jakou měl Charlie. Zdálo se proto přirozené, že si domluvili schůzku v soukromém salonku u Lovkyně, bistra zasazeného do skupiny stromů v Hlavní dvoraně. Zde si (pod dozorem agentů) navzájem vyjadřovali soustrast a jeden druhého povzbuzovali. „Ani jeden z nás si nezaslouží vinu, ale stejně ji poneseme,“ prohlásila Evelyn. „Je to zákon Hamptonové.“

„Co je to zákon Hamptonové?“ zeptal se Charlie. Viceprezident vypadal omámeně, jako by nestačil tempu událostí.

„Když se něco zkazí, vždy za to někdo může, bez ohledu na okolnosti.“

Evelyn obvykle politiky odsuzovala. Zpravidla patřili do jedné ze dvou kategorií – těch zcela bezzásadových, jichž byla převážná většina, a těch, kteří se řídili svými zásadami bez ohledu na to, kdo tím trpí. Její první dojmy z Charlieho byly takové, že se nedá snadno zařadit ani do jedné z těchto kategorií. Skoro to vypadalo, jako by nějak zabloudil a dal se na špatnou profesi. Ve vztahu k pracovním záležitostem zastával neformální přístup v duchu „jsme v tom všichni společně“, jemuž by u jiných aspirantů moci, které znala, nevěřila ani minutu. A také v případě Charlieho byla mírně skeptická. Za prvé, *nebyli* v tom všichni společně. Charlie možná bude muset nést nějaké politické důsledky, ale Evelyn hrozilo, že přijde o vše – společnost, majetek, kariéru. Renomé.

„Co teď budete dělat?“ zeptal se Charlie. „Vidíte možnost, jak z toho něco zachránit?“

Pokrčila rameny. „Nevypadá to nadějně.“

Objednali si kávu a toast. Asi polovina stolů v hlavní části bistra byla obsazena. Lidé chodili po chodnících jakoby nic a kdosi se spouštěl na závěsném kluzáku z vrcholku kopule. „Jak probíhá evakuace?“ řekl. „Nějaké problémy?“

„Myslím, že ne. LDA říká, že bude spolupracovat a pošle letouny přímo sem. Bude to o chlup; ti z nás, kteří v sobotu budou odlétat jako poslední, ten ohňostroj uvidí nepříjemně zblízka. Jenže všichni budou pryč. Když se nic nepokazí.“ Zakousla se do toastu. „Vždycky jsme předpokládali, že nejpravděpodobnější krizovou situaci nám přivodí zvýšení sluneční aktivity. Něco takového. Že postačí, když lidi schováme pod střechu. Myslím, že nikdy nikoho nenapadlo, že bychom museli evakuovat celý komplex. Proboha, vždyť tu mluvíme o *Měsíci*.“ Měla co dělat, aby se jí neroztřásl hlas. „První várku lidí jsme už poslali na L1.“

Naproti nim protékal jezírkem virtuální horský potok. Ve vodě byly kameny a stranou, zčásti ponořená ve vodě, stála pobořená kupole. Evelyn se tam podívala a obraz se jí před očima rozplynul od titulku z *USA Today*.

MĚSÍC ZASÁHNE KOSMICKÁ KULKA
Země unikne o vlásek,
ale jiná tělesa se přiblížila víc.

Titulek vystřídal záběr komety. Všechny hlavice komet – alespoň všechny ty, jejichž fotografie viděla – vypadaly stejně. Pod zlatými aureolami byly tmavé, rozpukané kusy ledu a hlušiny, někdy rozryté krátery, nepravidelně tvarované. Byly až překvapivě nezajímavé a ona nikdy úplně nepochopila, proč by někoho měly zajímat. Tato nebyla výjimkou. Měla pár kráterů a několik dlouhých rovnoběžných puklin, jako by po ní někdo přejel škrabákem. „Vypadá docela obyčejně,“ poznamenala.

Charlie zavrtěl hlavou. „Je větší než New Jersey. Nechceme tady být, až dorazí.“

Evelyn měla pocit, že je úplně na dně. Kdyby jí kometa dopřála několik let, umožnila Měsíční základně, aby dokázala svou užitečnost a začala vydělávat, společnost by možná i takto těžkou

ránu přežila. Nyní však ne. Toto byl kritický okamžik a ona se nedokázala ubránit pocitu, že se tu kometa objevila záměrně, jako by jí to vesmír dělal schválně. „Víte, co bude dál?“ promluvila. „Až to skončí, budeme si moci i L1 strčit za klobouk.“

„Proč?“

Překvapeně se na Charlieho podívala. „Protože ji na místě drží vzájemná přitažlivost Země a Měsíce. Jestli se Měsíc rozpadne, žádný satelit se tam neudrží. *Nebude* žádný Lagrangeův bod.“

„Aha.“

„A to znamená, že budeme odkázáni na nízkou oběžnou dráhu kolem Země a na obloze nám nezůstane vhodný blízký cíl. Charlie, měli jsme okno, kdy bylo všechno, technika, peníze i vůle. Na chvíli. Ale já se obávám, že to okno se uzavírá.“

3.

Měsíční základna, Grissomova země. 10.55

Zpravodajské pořady začínaly ukazovat simulace a srovnání. V hlavici komety bylo tolik ledu a kamení, že by to vyplnilo Velký kaňon padesátkrát. Nebo by se z toho dala nasypat patnáctimetrová vrstva kolem celé zeměkoule.

Takhle to bude vypadat v sobotu v noci. Diváci se mohli podívat na animaci, v níž kometa překračuje oběžnou dráhu Venuše, letí k Měsíci a nakonec s ním splývá. V místě dopadu se objevil obláček.

Lidé si balili. Nálada se dala vyjádřit jako pocit naprosto klidného spěchu. Tým Jacka Chandlera sestavil odletový harmonogram, jehož kopie byly vyvěšeny všude. Jako první měli odjet hosté a po nich všichni, kteří byli považováni za postradatelné: astronomové, matematici, chemici, hydroponičtí odborníci, baviči, vedoucí rekreačních zařízení, pracovníci všeobecné údržby a všichni ostatní, jichž nebylo zapotřebí k provozu kosmických plavidel nebo k udržování zásobování energií. Naopak potřebovali techniky

obsluhující životně důležité systémy, obsluhu kosmodromu, komunikační a systémové analytiky. A, jak rozhodl Chandler, členy vedení. Přestože nemohli přímo pomoci.

Personál z odloučených stanic byl povolán zpět. Vyvstala otázka, zda má cenu se snažit o záchranu vybavení. Vyřešena byla rychle. Zapomeňte na vše, co se nedá nahrát na disk, vzkázal svým lidem Chandler. Bylo oznámeno, že střídmá zavazadla jsou povolena, a byla ustavena stálá služba, jejímž úkolem bylo přijímat návrhy nebo stížnosti a pomáhat s řešením vzniklých problémů.

Rick Hailey si prostudoval dokument na nástěnné obrazovce a všiml si, že mikro, které má v poledne odvézt viceprezidentovu skupinu, se právě připravuje k odletu s jinou skupinou pasažérů. Minulou noc šel spát v usedlém zařízení, které se těšilo na dlouhé období prosperity a vědeckých objevů. Dnes ráno se probudil do chaosu. Uvědomil si, že stejně jako v politice, i ve fyzice se věci mohou rychle otočit. A bez varování.

Jeho telefon zazvonil. „Hailey," řekl tiše.

„Ricku." Byl to viceprezident. „Stalo se několik věcí. Pokud máš chvilku, potřeboval bych si s tebou promluvit."

Rick si čistil zuby a zároveň sledoval zprávy. Viděl rozhovor s Tomiko Harringtonovou, viděl animaci očekávané srážky, zaznamenal vyhýbavý postoj, který zaujal Bílý dům. *(„Prezident sleduje vývoj událostí.")*

Když došel k apartmá Charlieho Haskella, agent, jenž stál venku, mu popřál dobré ráno, zaklepal, a když uslyšel odpověď, otevřel dveře. Haskell telefonoval.

„Ano, Henry," říkal právě, „vše je pod kontrolou. Alespoň pokud vím."

To byl určitě prezident.

„Ne, můžete jim říct, že jsme v pořádku. Jídla je tu dost a všichni budou pryč dlouho předtím, než to sem přiletí." Charlie ležel na pohovce, dlouhé nohy přehozené přes stolek. Ukázal Rickovi, aby si sedl do křesla. „Henry, předpokládám, že budeme zpátky někdy v neděli ráno. Myslím, že ještě nemají jmenovitý rozpis."

V neděli ráno? Rick se na viceprezidenta zamračil. Ten zvedl ruku a požádal ho, aby měl strpení.

„Ano, já vím," pokračoval Charlie. „A vážíme si toho. Pokud to mohu posoudit, Evelyn a její lidé myslí snad na všechno. Ale řeknu jí to." Charlie poslouchal. A přikyvoval. „Ano, pane. Uděláme to tak. Na shledanou za několik dnů." Zamyšleně se na telefon podíval a ukončil hovor. „Dělá si o nás starosti, Ricku."

„To já také. Co to má znamenat, že přiletíme v neděli v noci?"

„Posílají pro nás čtyři letouny, aby nás evakuovaly. Dva odletí v pátek a dva v sobotu. Poslední let se odsud dostane plus minus hodinu před dopadem."

„Vy jste prezidentovi *lhal*. Řekl jste, že rozpis ještě není vypracovaný."

„Rozpis je předběžný. Odpověz mi na otázku, Ricku, ve kterém z těch letounů by měl sedět viceprezident?"

Rick cítil, jak se dveře přivírají. „Vy ale dovedete být parchant, Charlie."

Charlie roztáhl ruce. „Mám na vybranou?"

Rick zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že ne."

Ani prezident nebyl v dobré situaci. Měsíční základna se přes noc změnila v obrovský politický handicap. A bude to ještě horší přímo úměrně rozsahu škod. Museli jen doufat, že nikdo nepřijde o život, třebaže Rickovi blesklo hlavou – a prezidentovi jistě také – že viceprezident, který zahynul hrdinskou smrtí, by určitě získal na popularitě. Nebo jeho mediální poradce, zamrazilo ho. Hrdinný byrokrat položil život na Měsíci. Ale Bůh chraň, aby přišel k úhoně někdo nevinný.

Charlie zamyšleně stáhl rty. „Co ty?" zeptal se. „Chceš letět dřív?"

Ano, pomyslel si Rick, *rozhodně.* „Zůstanu do soboty," odpověděl. „Ale myslím, že nechci letět spolu s posledními."

„Já také ne. Ale nejsem si jist, jestli se tomu dokážu vyhnout."

„Charlie, volební kampaň vám za život nestojí." Rick měl vztek, ale nevěděl jistě na koho.

„Dokud to bude možné, chtěl bych tě mít nablízku, Ricku. V nejbližších třech dnech budu neustále ve styku s novináři a budu potřebovat nápady. Vždyť přece víš, komentáře k odvaze a chladnokrevnosti měsíčňanů vystavených mimořádnému tlaku. Hm,

obzvlášť pokud jde o americký personál. Půjde to říct tak, aby se nikdo neurazil?“

„Určitě.“

„Fajn. A určitě bychom se měli zmínit o Evelyn Hamptonové. Sežeň jména ještě nějakých dalších žen, které tu jsou. Statečných žen. Takových, které dělají čest svému pohlaví. Jejich schopnost vyrovnat se i s tak obtížnou situací nám ukazuje, a tak dál.“

„Charlie, to je trochu sexistické.“

Viceprezident se pobaveně zasmál. „Proto potřebuju *tebe*, Ricku. Zachráníme, co se dá. Proto se budeme snažit zdůraznit, že pořád máme na to, abychom šli dál. Nesmíme to vzdát. Je to sen. Připomeň havárii *Challengeru*. A ještě něco, Ricku –“

„Prosím, pane?“

„Proboha, sežeň mi nějaké básničky.“

Georgetown, Washington. 12.03

George Culver nebyl nijak zvlášť nešťastný, že let zrušili. Využil nečekaný den volna k tomu, aby zašel s přáteli na oběd do Hurstova Přelomu století na Wisconsin Avenue. U Hursta otevřeli těsně po Vánocích roku 2000 a nástěnné malby zachycovaly výjevy z oněch posledních let Clintonovy éry. Byla tam výstředně oblečená kapela a veterán Toyota Corolla. Vousatý otec se synem seděli v davu a mávali vlaječkami v barvách starých Washington Redskins. Vlastní velkolepé zahájení provozu bylo zachyceno v oleji: lidé, oblečení podle tehdejší legrační módy, stáli ve frontě na otevírací menu.

Culverovi přátelé byli také piloti. Mel Bancroft létal pro Continental; Rich Albert byl plukovník u vojenského letectva. Obvykle se bavili o práci nebo o ženských, jenže dnes se hovor točil kolem blížící se komety a hustého provozu z města, který zaznamenali na dálnicích kolem metropole. Lidé měli obavy, že by úlomky Měsíce mohly dopadnout do oceánu a zátoka Chesapeake vystoupí z břehů. Mel chápal pocity těch, kteří se rozhodli zamířit do vnitrozemí, než to přejde. Připustil, že by pravděpodobně také zmizel, kdyby tady žil. Ale nežil tady a ráno ho čekal let. V sobotu v

noci měl být v Indianapolis. „Takže kdyby se kus Měsíce skutečně zřítil do oceánu, chystám se přečíst si o tom v novinách," prohlásil.

Rich dělal kancelářskou práci v Pentagonu. Místem ani byrokracií nebyl nijak zvlášť nadšený, ale nechal si cvaknout jízdenku výměnou za povýšení. Vypadal starší, než byl, a George se domníval, že část viny na tom mohly mít mírové operace, jichž se zúčastnil. Operace v Africe stály mnoho životů. Rich padl do zajetí a byl čtyři měsíce zadržován tibačskými povstalci. Nechtěl o tom zážitku mluvit, ale chodil pomaleji než dřív a občas mhouřil oči, když nastupoval či vystupoval z auta. Upil a přiznal se, že manželku i s dětmi posadil do letadla, jakmile se o tom dozvěděl. „Není co ztratit, když pár dní zůstane u příbuzných ve Vermontu."

„A co *ty*, Richi?" zeptal se George.

„O víkendu mám službu." Rich byl malý a podsaditý, nosil knír pískové barvy. Hrál poker a golf a dovedl být ten nejnepříjemnější parchant pod sluncem. Byl od přírody bojovník. „Ale kdyby se něco stalo," ušklíbl se, „zavoláme helikoptéry a vypadneme."

U číšníka si objednali jídlo, Mel kuřecí prsty, Rich sendvič s tuňákem a George Caesarův salát.

„Jednou jsem viděl tsunami," ozval se Mel. „Dopravovali jsme léky a potraviny do Ahmabadu. Byla tam nějaká vzpoura a já zůstal mezi lety v Saudské Arábii. Sháněli piloty, kteří by uměli létat s třistadvacetosmičkami. Tak jsme do jedné sedli. Když se vlna přihnala ke břehu, právě jsme přilétali od Arabského moře nad pevninu. Byla to nejděsivější věc, jakou jsem kdy viděl. Zřejmě byli varováni, ale nikdo se neobtěžoval informovat veřejnost. Později jsem se dočetl, že se utopilo nebo zmizelo patnáct tisíc lidí." Melovy oči dostaly bezútěšný výraz. „Prostě tam stáli, když vlna udeřila."

George měl štěstí. „Já jsem vedl poklidný život," pronesl. „Nikdy jsem nic takového neviděl. A doufám, že neuvidím."

Potom se hovor stočil na začínající baseballovou sezónu. Když jim přinesli oběd, ještě stále rozebírali předpovědi.

Ve chvíli, kdy si George nabral první sousto salátu, zazvonil mu mobilní telefon. Omluvil se, vytáhl přístroj z kapsy saka a promluvil do něho. „Culver."

„George?"

„Ano, tady je Culver.“

„Potřebujeme tě, Georgi. Hned.“

Poznal, čí je to hlas. „Pete, to jsi ty?“ V pozadí slyšel zvuky charakteristické pro řídicí věž.

„Jsem to já.“

„Zrovna obědvám. Měl bych dnes mít volno.“

„Je to otázka života a smrti, kámo. Vážně. Přijeď sem. Sbal si věci na několik dní.“

„*Cože?* Co se děje?“

„Dozvíš se to, až tady budeš.“

„Pete, kam mám letět?“

Chvíle ticha. Potom: „Na Měsíc.“

NEWSNET. AKTUALIZACE 12.30

(Podrobností zde)

BRENKOV VYŠACHOVAL WIDE-EYE

Rus jako první člověk v historii porazil program z MIT

Psychologie:

INTELIGENCE JE NAUČENÉ CHOVÁNÍ

Graham: Role genetiky byla značně zveličena

BRITÁNIE POSÍLÁ POMOC DO POVODNĚMI SUŽOVANÉHO SÚDÁNU

NA OBZORU JE NOVÝ BATERIOVÝ SYSTÉM PRO AUTOMOBILY

Do roku 27 má jedno nabití stačit na tisíc mil

Nové agregáty jsou však drahé

JASON RILEY SE ZABIL PÁDEM ZE STŘEŠNÍHO APARTMÁ

Je možné, že tvůrce „Pata a Mary“ někdo strčil

Kreslíř dostával výhrůžky od rozezlených čtenářů

Byl obviňován z rouhání, rasismu a štvaní proti seniorům

DO MĚSÍCE NARAZÍ KOMETA

„Je to jen dočasná milost,“ tvrdí Michaelson

Srážka se Zemí by „nás zabila všechny“

Měsíční základna bude evakuována

SEXCOMY OPĚT NA VRCHOLU SLEDOVANOSTI
Policejní show s odstupem druhá

ZÁTAH NA GANG FREELUNCHISTŮ NA FLORIDĚ
Okrádali handicapované

4.

Měsíční základna, Kosmoport. 12.33

Když Tony Casaway dorazil, právě v tom okamžiku začínali pasažéry vpouštět na nástupní rampu. Podle původního harmonogramu měl vézt prezidentovu skupinu jedním mikrem na L1. Jenže z harmonogramů dnes nezůstal kámen na kameni. Chápal, že vedení se snaží přesunout na L1 co možno nejvíc lidí. Kometa se blížila a lidé byli rozrušení asi jako při jízdě na horské dráze, když vědí, že zažijí okamžiky rozkošné hrůzy, ale nakonec se jim nic nestane.

Tony si tak jistý nebyl. Nakazil se nervozitou, když si ho zavolal Mamut a řekl mu, že úkoly se změnily. Zoufalství to v žádném případě nebylo. Ale ve vzduchu viselo napětí. Přisoudil je skutečnosti, že Měsíční základna dostane těžký zásah. Ale mohlo za tím být i něco jiného.

Tony Casaway byl starý zkušební pilot a zkušební piloti byli vždycky ti nejlepší. Byl jiný než ostatní piloti, kteří přišli na Měsíc z důvodů, které nikdy nepochopil. Vedli řeči o hranicích a o létání na Mars. Tony přišel proto, že Gina se jednoho dne vypravila na nákup do supermarketu a připletla se do střelby, když se to tam několik idiotů pokusilo vyloupit. Pohřbili ji do zelené stráně na okraji rodného Kansas City a Tony od té stráně utekl nejdál, jak to šlo.

Kosmoport byl stejně jako zbytek základny zapuštěn do regolitu. Hangáry a rampy byly postaveny tak, aby poskytly prostor pestré škále strojů: lunabusům, které spojovaly Měsíční základnu s L1, nejrůznějším kosmickým tahačům a skoky se přemisťujícím

nákladním plavidlům zvaným superblechy, která se používala k převážení techniky a výrobků mezi centrálním komplexem a odloučenými továrnami a výzkumnými stanicemi.

Zatímco technici prováděli předstartovní kontroly dvou plavidel, která měla odletět na L1 během půl hodiny – lunabusu a mikra – skupina evakuovaných přecházela po salonku pro cestující sem a tam. Většinou to byly vlivné osoby, VIP hosté, kteří na Měsíční základnu přijeli kvůli otevíracímu ceremoniálu. Byl mezi nimi jeden význačný historik, světově známý sochař a dva hollywoodské typy. Byl zde také Wolfgang Weller, německý ministr zahraničí, a jeho trojčlenný doprovod.

Weller byl hodně vysoký a majestátní. Měl studené šedé oči a pánovité vystupování. Tvářil se velice rozmrzele, což Tonyho podnítilo k úvahám, zda důvodem jeho rozčilení je hrozba zničení Měsíční základny nebo skutečnost, že ho strčili mezi docela obyčejné lidi. Vypadal jako člověk, vůči němuž je snadné pojmout nelibost. Zvláštní vlastnost pro diplomata.

Nebo třeba byla chyba v Tonyho hlavě. Neměl rád vlivné lidi. Zdálo se mu, že neustále vyžadují speciální pozornost a očekávají, že jim ostatní budou posluhovat. Dával si proto záležet, aby to vypadalo, že mu postavení takového pasažéra nic neříká.

Pasažéři se rozestoupili, aby Tony mohl projít. Rázným krokem vyšel po rampě, kde ho uvítal Shen Katai, palubní asistent. „Šavle už je na palubě," oznámil Tonymu.

Tony přikývl a prošel do pohodlné kabiny pro cestující. Z každé strany uličky byla čtyři sedadla, uspořádaná po dvou. Charakter dopravy mezi L1 a Měsíční základnou vyžadoval kompaktní plavidlo s nízkou spotřebou paliva, sloužící pro převoz malých skupinek, případně jednotlivců. Takovému plavidlu se říkalo mikro. Dva další mikrobusy se v současné době stavěly a měly se k flotile připojit během měsíce.

Jeho pasažéři nastupovali za ním. Weller se třemi pobočníky a rodina se dvěma dětmi. Celkem osm lidí. V seznamu cestujících byli členové rodiny zaneseni jako turisté a jako jejich konečný cíl byl uveden Londýn. Oběma dětem, asi desetileté pihovaté dívce a jejímu o něco mladšímu bratrovi, hořely oči vzrušením. Naproti tomu rodiče

byli přísní a nervózní. Zasypávali své ratolesti ráznými příkazy: sedněte si, připoutejte se a hlavně tolik nekřičte, prosím. Aby je uklidnil, Tony jim vysvětlil, že ve chvíli, kdy kometa dorazí, budou už bezpečně doma, což děti viditelně zklamalo. Matka jim začala dělat kázání, že to není žádná legrace a že mají být rádi, že už letí.

Tony vylezl po žebříku a protáhl se stropním průlezem do pilotní kabiny.

Šavle procházela předletovou přípravu. „Nazdar, Tony," řekla a usmála se na něho přes rameno. Byla štíhlá a vysoká, skoro metr osmdesát, chlapecká postava. Měla černé vlasy a zářivé modré oči, a přestože k ní příroda v některých ohledech byla skoupá, zdálo se, že nikdy neměla nouzi o mužský doprovod. Jmenovala se Alisa Rolniková a narodila se ve Florencii – v rodině ruského diplomata. Létat se naučila v patnácti, za vzděláním se pak vrátila do rodinného domova v Sankt Peterburgu, naučila se pilotovat proudová letadla a několik let působila v letce NATO, jejímiž piloty byli většinou Italové. Tam také získala přezdívku „Šavle", která si s ní našla cestu i na Měsíc. Tonymu to připadalo jako příhodné jméno. Z její osobnosti a smyslu pro humor byla cítit břitkost. U Lunární dopravní agentury pracovala tři měsíce a mikro byl první stroj, do kterého ji posadili. Zatím dělala dobrý dojem.

„Viděl jsi obrázky komety?" zeptala se ho.

Přikývl. Už si plánoval, co bude dělat v důchodu. Dole zatím Shen usazoval pasažéry.

„Přepni na vnitřní zdroj," řekla Šavle.

„Mikro," ozvalo se řídicí středisko Měsíční základny.

„Slyším vás, řízení."

„Jste odpojeni. Za šest minut můžete odstartovat."

Mikro mělo tvar koule usazené na dvou přistávacích opěrách. Pilotní kabina byla v kupoli v horní části koule. Tony se právě rozhlížel po komoře, takže viděl, jak energetické a palivové hadice odpadávají. Kontrolky na řídicím panelu se rozsvítily žlutě. Snižování tlaku v komoře začalo.

Držáky na rampě uvolnily sevření.

Tony poslouchal zvuky z kabiny dole: kroky, hlasy, ukládání zavazadel do horních polic. Pak uzavření dveří, vnitřních a vnějších. Odsávací pumpy zvýšily výkon.

Shen ohlásil, že kabina cestujících je již připravena ke startu.

Opět se ozvalo řídicí středisko: „Mikro, musíte obrátku na L1 zvládnout v co nejkratším čase. Spěte, kdy to půjde. Nevypadá to, že budete mít až do pátku nějakou pauzu."

„Slyšel jsem. To bude ovšem ve starém mikru zase pěkný smrad."

Šavle se usmála a zavrtěla hlavou. Oba věděli, že budou mít krátkou přestávku, než plavidlo po každém letu projde údržbou. Nijak dlouhou, avšak dostatečnou, aby se vydrhli a převlékli do čistých uniforem.

„Ve starém mikru byl smrad *vždy*," ozval se nový hlas, v němž Tony poznal provozního inspektora Mamuta Caparattiho.

„Ahoj, Mamute," pozdravil.

„Měj se, Tony," řekl Caparatti. „Dobrý let."

Horní vrata se otevřela.

„Zelená, Tony," připomněla Šavle.

„Odpočítání do zážehu. Počítám. Deset…"

Mikro mělo jediný motor General Electric 7RV, schopný dodat mu stálé zrychlení jednoho g. Při nule jej Tony nastartoval. Motor s řevem ožil. Pilotní kabina se roztřásla a mikro začalo stoupat. Potom najednou byli z osvětleného hangáru venku a stoupali do noci.

Bílý dům, Trumanova pracovna. 13.27

„Ale jsou tady všichni?"

Prezident sezval svůj poradní sbor na telekonferenci o kometě se dvěma vědeckými experty.

Když Henry vstoupil, Kerr právě rozmlouval s ministrem obrany. Obhlédl stůl, rychle přepočítal zúčastněné a přikývl. „Ano, pane prezidente. Chybí pouze Hopkins."

Armand Hopkins, ministr vnitra, byl na Západním pobřeží. Henry se posadil. Snažil se nedat najevo, že má bolesti.

Touto dobou měl bolesti stále, ale věděla to jenom Emily. A pravděpodobně Al.

V prvních dvou letech byl Henry vitální, energickou hlavou státu. Snažil se udržovat tento dojem i nadále, ale bylo to čím dál obtížnější. Nemoc z něj vysávala život. Kdyby to šlo, udržel by pravdu pod pokličkou, ale nebylo to možné. Dokud to však na něm lidé *neviděli*, dokázal fungovat dál. Stal se téměř tragickou postavou, vnímanou jako světec, člověk hledící do tváře věčnosti, kterému nejde o nic jiného než o to, co je pro zemi správné. Všichni mu prokazovali úctu, víceméně jako by se celá země střídala u lůžka umírajícího. Tato situace byla v historii Ameriky jedinečná. Jiným prezidentům se dostalo obdivu až zpětně. Henry se mu těšil ještě v úřadu. Ve Spojených státech roku 2024 nebylo považováno za slušné a férové útočit na prezidenta. Na druhé straně, byl ve funkci, aby dosloužil.

„Pane prezidente," obrátil se na něho Kerr, „pokud nechcete něco říci úvodem, jsme připraveni zahájit telekonferenci."

„Udělejte to."

Nástěnný displej se rozzářil půleným obrazem, na němž byli muž a žena. Mužovu tvář již Henry někde viděl, ale nedokázal si s ní spojit žádné jméno.

Od setkání s Juarezovou již stačil nabrat druhý dech a jeho základní filozofie, že všechno dobře dopadne, když lidé nepodlehnou panice, zapustila pevné kořeny. Jeden ze dvojice na obrazovce, muž, se tvářil jako na pohřbu. *Toho pitomce nesmíme nechat mluvit k médiím*, pomyslel si Henry. *Kdo ho přitáhl?* Jenže Henry si všiml, že i jeho ministři a poradci vypadají stísněně.

„Než budeme pokračovat," ujal se slova Henry, „chtěl bych všechny upozornit, že si musíme dát pozor na slova, která proneseme mimo tuto místnost. O Měsíci se již ví, ale reakce veřejnosti bude do značné míry záviset na výsledku této schůzky." Nebyla to samozřejmě pravda. Henry věděl, že v konečné fázi budou mít hlavní slovo média, *ona* rozhodnou, podle jakého scénáře se bude hrát. Ale potřeboval, aby jeho lidé splnili své úkoly. A obzvlášť potřeboval udělat dojem na lidi zvenčí, aby si dávali pozor na to, co říkají. „Až odtud odejdeme a budeme se vyjadřovat pro novináře, snažme se

myslet na to, jaký dopad budou naše slova mít. Nejbližších několik dní bude už tak dost složitých. Nechceme mít na krku paniku, pokud jí můžeme zabránit.“ Všiml si, jak jeho státní tajemník tvaruje tenkými rty slovo *panika*, jako by ho to do této chvíle nenapadlo. Henry se v křesle odstrčil dozadu a vytáhl z vnitřní kapsy zlaté pero. „Co kdybys představil naše hosty, Ale?“

Kerr přikývl. „Profesorka Alice Finiziová z Laboratoře pro výzkum tryskového pohonu.“ Afroameričanka s bifokálními brýlemi připevněnými ke klopě stříbrným řetízkem. Prezidentovi, který zastával názor, že pozornost by mělo přitahovat vnitřní já člověka a nikoli jeho oděv, připadal její oranžový blejzr trochu křiklavý. Byla štíhlá, vlasy měla stříbrné, mohlo jí být kolem sedmdesáti. Dost nápadně mu připomínala jeho zemřelou babičku. Kerr ji představil jako astronomku.

„A profesor Wesley Feinberg z AstroLabu.“ To vysvětlovalo, proč se mu mužova tvář zdála být povědomá. Feinberg byl přední vědec, alespoň jednou získal Nobelovu cenu a nedávno se dostal na obálku *Time* nebo *Newsweeku*. Dokonce se jako host zúčastnil slavnostní večeře v Bílém domě, ale Henry si nevzpomínal, že by s ním mluvil.

Feinberg byl hubený, nevysoký, měl kalné oči a nakrátko ostříhané šedé vlasy, sčesané na plešatějící lebce dozadu.

Z jeho výrazu se dalo číst, že má na práci mnohem důležitější věci.

„Dovolte mi, abych vás přivítal,“ řekl prezident, „a poděkoval vám za to, že nám dnes věnujete svůj čas. Ostatní lidi u stolu vám určitě už představili.“ Věděl, že to není pravda, ale to nebylo podstatné. „Mercedes,“ pokračoval, „jak jsme na tom?“

„Momentálně počítáme s pravděpodobností sedmadevadesáti procent, že Tomiko narazí do Měsíce.“

„Má někdo jiný názor?“ Tato poznámka byla namířena k obličejům na nástěnné obrazovce.

Finiziová měla oči jako štěrbiny. „Já bych to odhadla spíš na devadesát devět celých šest. Nevidím nic, co by to mohlo zpochybnit.“

„Dobře.“ Henry se zhluboka nadechl. „Takže narazí. Co to znamená?“

„Pokud přiletí tak, jak předpokládáme,“ promluvil Feinberg, „pak Měsíc sestřelí.“

Finiziová jeho odhad mlčením potvrdila.

„Promiňte, ale já jsem to nepochopila,“ ozvala se Jessica McDermottová, ministryně obrany. „Jak to myslíte, *sestřelí?*“ McDermottová byla výkonnou ředitelkou u Rockwella, než přešla do Pentagonu. Bylo jí přes šedesát.

„Znamená to, že po sobotní noci pravděpodobně žádný Měsíc *nebude*.“

Muži a ženy kolem stolu neklidně poposedli. Židle zavrzaly, bylo slyšet odkašlávání. Harold Boatmann, ministr dopravy, zvedl oči k portrétu usmívajícího se Harryho Trumana. „Podle mne bychom se bez Měsíce obešli,“ prohlásil. „Jsou nějaké další *důsledky?*“

„Měsíc,“ začal Feinberg, „se pravděpodobně promění ve změť volného kamení, plazmy, prachu a plynu. Dá se rovněž očekávat, že některé úlomky budou vymrštěny směrem k nám.“

Všechny oči se obrátily k prezidentovi. Henry cítil, jak mu vysychá v ústech. Posledních několik hodin se přesvědčoval, že srážka, k níž dojde ve vzdálenosti čtvrt milionu mil, nemůže ohrozit klid Spojených států. Rozhlédl se po řadě znepokojených tváří kolem stolu. „O čem přesně tu mluvíme?“ zeptal se. „Hrozí nám nebezpečí?“

„Pravděpodobně nikoli velké,“ řekla Finiziová. Dokonce i *mluvila* jako jeho babička. Podívala se přímo na něho. „Domnívám se, že hlavní nebezpečí nepředstavují měsíční úlomky, ale panika.“

„Nesmysl,“ oponoval Feinberg. „Prostorem se bude pohybovat spousta kamení a my nemáme ponětí, kam který kus zamíří. Pane prezidente, může se stát *cokoli*.“

„Upřesněte to.“

„Zemětřesení. Tsunami. Ví jen Bůh, jaká bude v neděli ráno situace. Ale uvedu vám příklad: Kdyby dost velký kus skály spadl do Tichého oceánu, zaplavali bychom si všichni. Prakticky celá planeta.“

Kolladner slyšel bubnování prstů. Někdo zakašlal.

Finiziová obrátila oči v sloup. „To je *nepatrná* pravděpodobnost, Wesley," namítla, „a ty to víš."

„Vůbec není nepatrná."

„Ovšemže je. Poslyš, vždycky jsi měl sklon přehánět, ale myslím, že v tomto případě se musíš trochu krotit."

Henry jí skočil do řeči dřív, než se to stačilo zvrhnout v malichernou hádku. „Profesorko Finiziová, řekněte nám, co se stane podle *vás*."

„Velice málo, pane prezidente. Víte, když jde o takovou věc, Wes má pravdu. Možné je *cokoli*. Ale nic z toho není příliš pravděpodobné. Očekávám zvýšenou meteorickou aktivitu. Ale domnívám se, že z toho vyjdeme vcelku dobře. Je možné, že se budeme muset vypořádat s několika izolovanými incidenty. Ale pravděpodobně to nebude nic, kvůli čemu by stálo za to se plašit."

„Vznikne také problém s osou," navázal Feinberg, jako by Finiziová vůbec nic neřekla. „Sklon ekliptiky je do jisté míry udržován vztahem mezi Měsícem a Zemí. Když pomine –"

„Proboha," zaúpěla Finiziová.

„Anglicky, prosím," řekl prezident.

Feinberg přikývl. „Na sklonu zemské osy závisí střídání ročních dob. To samozřejmě víte. V červenci jsme od slunce dál než v prosinci. Ale to by se teď všechno mohlo změnit. Když vypadne Měsíc, čeká nás mnohem výraznější kolébání."

„Vadí nám to?" zeptala se Patricia Russellová, tisková tajemnice.

„Léta budou teplejší a zimy chladnější. Vyšší polohy se stanou neobyvatelnými. Budou problémy se zemědělstvím."

„Se zemědělstvím?" otázal se Henry. Očima hledal pomoc u Finiziové.

„Chce říct, že obilný pás se posune na sever," vysvětlila. „Ale to ještě velice dlouho nebude aktuální. Není to nic, z čeho bychom si museli dělat hlavu."

„V příštím funkčním období?" zeptal se jeden z politických poradců.

Finiziová se rozesmála. „Možná v příštím tisíciletí," řekla. „Určitě ne dřív. A pravděpodobně o hodně později."

„To je pravda," připustil Feinberg, „ale musíme myslet na budoucnost."

„Zůstaňme prozatím v současnosti," požádal Henry. „Ještě něco jiného?"

„Nebojte se," upokojila je Finiziová, „že se Měsíc rozletí všemi směry. Gravitace zůstane, a ať se jinak stane cokoli, většina materiálu, z něhož se Měsíc momentálně skládá, zůstane tam, kde je. Jistě, trochu se pohne. Rozpadne se. Ale nic horšího. Domnívám se, že od vlády bude nejmoudřejší, když jednoduše udrží obyvatelstvo v klidu." Podívala se doleva, kde zřejmě viděla Feinbergův obraz.

Prezidentovi se chtělo tleskat.

„Myslím, že je to mimořádně optimistická představa," prohlásil Feinberg.

„Co chcete, abych udělal?" zeptal se tiše Henry. „Nechal evakuovat obě pobřeží?"

„Řeknu vám, co byste *měl* udělat," ujala se slova Finiziová. „Pro začátek vyklidit L1. Je to příliš blízko kolizi. A možná i Skyport, pro jistotu."

Evakuovat stanice. No, to se alespoň dalo udělat snadno. A co bylo ze všeho nejlepší, nebyla to jeho odpovědnost. Ale předá radu dál.

Jakmile Henry pochopil, že se s odborníky dál nedostane, při první příležitosti jim poděkoval za rady a obrátil se ke svým spolupracovníkům. „Nemáme příliš mnoho času," začal. „Navrhuji nejdříve zodpovědět klíčové otázky." Podíval se na Mercedes Juarezovou. „Nemůžeme tu věc zastavit? Co kdybychom na ni shodili atomovku?"

„Je příliš velká," odvětila, „a letí příliš rychle. Johnsonovo vesmírné centrum tvrdí, že by mělo stejnou váhu, kdybychom do ní praštili klackem."

„Měli bychom varovat obyvatelstvo?"

„Nechápu, jak bychom to mohli udělat," promluvil Amos Pierson, jeho poradce. „Dovedete si představit, jak evakuovat L. A. a New York do *soboty!* Kam bychom je všechny dali? Jak bychom je *nakrmili!* Měli bychom obrovské dopravní zácpy, lidé by hynuli při nehodách a jiní by umírali proto, že by se k nim záchranky nemohly

dostat.“ Bouchl dvěma prsty o stůl. „A došlo by k rozsáhlému drancování, pokud tam nechceme nechat policisty a riskovat jejich životy. Ručím vám, pane prezidente, že když vyhlásíte evakuaci, budeme mít na krku katastrofu kolosálních rozměrů.“

Když Pierson řekl, co chtěl, Harold Boatmann zkřížil ruce na prsou, jako by se bránil. „Nevěřím, že bychom mohli lidem tvrdit, že všechno je v pořádku, když zatraceně dobře víme, že není,“ řekl zlostně, „a potom sedět s rukama v klíně a doufat, že se nic nestane.“

„Je jedno, co jim řekneme,“ ozvala se Russellová. „Stejně se to dozvědí z televize. Toho, co řekneme *my*, si nikdo moc všímat nebude. Lidé zpanikaří a bude to zmatek nad zmatek.“

„Pořád si říkám, co se stane, když zkusíte lidi evakuovat a nic se nestane,“ přidala se McDermottová. „*Obloha padá*. Už vidím ty karikatury.“

Po skončení porady se Henry vrátil s Kerrem do své pracovny a usedl do křesla tvarovaného přesně tak, aby přineslo úlevu jeho chronicky bolavým zádům. „Víš, Ale, ono je vážně úplně jedno, co uděláme, pokud média nebudou spolupracovat. Jestli se ti ničemové rozhodnou to všechno nafouknout, budeme mít co dělat s největší panikou, jakou kdy tato země zažila.“

Dívali se jeden na druhého. „Ať mi Grace spojí McConnella.“

Dullesovo mezinárodní letiště, Washington. 13.33

Kosmický letoun připomínal raketu z vědeckofantastického filmu natočeného někdy v padesátých letech dvacátého století. Byl dlouhý, stříbrný, ve tvaru projektilu, s krátkými zasouvacími křídly a ocasními křidélky. Byl poháněn směsí vodíku a kyslíku. Lety z Dullesova letiště byly pomocí prvního stupně urychlovány v sedmnáct mil dlouhém tunelu, který severozápadním směrem procházel pod Potomacem do Marylandu a ústil v blízkosti Glen Hills. Na prknech projektantů byla hotová verze s jaderným pohonem, ale dokud někdo nepřijde na to, jak odvrátit obavy z ohrožení životního prostředí, byla odsouzena na nich zůstat.

Alexander Drummond, provozní ředitel LDA v Dullesu, byl malý, tlustý a holohlavý. Nosil řetízek s drahokamy, kravatu měl

povolenou a košili u krku rozepnutou. Měl husté obočí a silné rty. Podobný typ vystupoval alespoň v tisícovce filmů o policistech jako pan Důležitý. Díval se z okna své kanceláře, z něhož měl výhled na JSOD a startovací dráhu. „Georgi," promluvil, aniž se otočil, „instrukce máš na stole."

George Culver sklopil oči ke složce, ale nešel si pro ni.

„Žádají tě o dvojitou službu," pokračoval Drummond. Vrátil se ke křeslu, pokynul Georgovi k pohovce a posadil se. „Já tě žádám o dvojitou službu."

Drummond George přijal a postaral se o něho. George pochopil, že přišel čas, aby mu laskavost oplatil. „Poslouchám," řekl.

„Akce se účastní čtyři letouny. Dva z nich dnes odletí ze Skyportu a zítra kolem poledne dorazí na oběžnou dráhu kolem Měsíce. Oba se na zpáteční cestu vydají v pátek s tolika lidmi na palubě, kolik jich poberou.

Třetí letoun zaparkuje na oběžné dráze v pátek večer a odletí v sobotu pozdě odpoledne. Tou dobou by tam už příliš mnoho lidí zbývat nemělo.

Po *tobě* chceme, abys letěl na L1. Dorazíš tam zítra kolem jedenácté dopoledne. Naložíš pasažéry. Očekávej, že budeš mít plno. Vrátíš se na Skyport. Tvůj přílet by měl být v pátek kolem sedmé hodiny ráno."

George pokrčil rameny. Zatím to šlo.

„Vyložíš a doplníš palivo. Jakmile budeš moci, otočíš se a zamíříš k Měsíci."

„To nemyslíš vážně," namítl George.

„Na oběžné dráze kolem Měsíce bys měl být v sobotu kolem poledne. Krátce poté, co tam dorazíš, odletí třetí letoun. *Ty* naložíš zbytek."

„Kolik jich bude?"

„Pravděpodobně méně než sto. Ale nebudeš je mít všechny na palubě dřív než někdy kolem půl desáté. Promiň, vím, že to není velký náskok."

„Myslíš před tím, než přiletí kometa."

„Ano. Přesně tak to myslím."

Teď už se nedivil, proč se ten mizera tváří tak provinile. „Alexi, do čeho mě to ženeš, sakra? Chceš, abych tam seděl, až to bouchne?“

„Až se to stane, měl bys být už dávno na zpáteční cestě.“

„*Dávno na zpáteční cestě?* O čem tu mluvíme? O dvaceti minutách?“

„O hodině, Georgí. Myslím, že hodinu ti slíbit můžu. Přinejmenším. Poslyš, já vím, že to bude o fous, ale nemáme na vybranou.“

„Jasně že máte. Nějakého půl tuctu jéesódéček vám sedí na zemi. Použijte jedno z nich a urychlete to.“

Drummondovo křeslo zavrzalo. „Vyslání pátého letounu by *nic* neurychlilo, Georgi. Kritický prvek jsou lunabusy. To, jak lidi odvézt z povrchu k letounům. Jde to pomalu. Proto je úplně jedno, jestli použijeme čtyři letouny nebo pět. Tak jako tak nebude poslední let moci odstartovat dřív než někdy kolem půl desáté v sobotu večer.

Tento postup jsme zvolili ze dvou důvodů. Jednak jsi nejlepší, koho máme. Je možné, že na zpáteční cestě budeš muset trochu manévrovat, a já nevím o nikom jiném, koho bych na křesle hlavního pilota viděl raději. Za druhé, tím, že tě pošlu na L1, dostaneš trochu do ruky, jak se stroj chová za oběžnou dráhou Země.“

„Bezva,“ utrousil Henry. „Je mi velkou ctí.“

Venku přejížděla po betonové ploše cisterna s palivem. „Nemusíš to udělat. Nemůžu tě nutit. Ale zpátky s tebou poletí zhruba stovka lidí. Jejich životy budou záviset na tom, jakého pilota jim pošleme. Já chci *tebe*. Jestli chceš vycouvat, pochopím to a seženu někoho jiného.“

„Jsi hajzl,“ ulevil si George.

„Díky.“ Drummond zvedl ze stolu instrukce a podal mu je.

Měsíční základna, Grissomova země. 15.05

Evelyn hovor přijala ve svém soukromém apartmá. Nebyla fyzik, ale tušila, co se blíží, a když poznala hlas Kermita Hancocka, její podezření se potvrdilo. Hancock byl její zástupce v bostonském ústředí společnosti. „Volali nám z Bílého domu,“ pronesl bez

dlouhých úvodů. „Doporučují, abychom obě kosmické stanice evakuovali. Obzvlášť L1. Mají za to, že by ji to mohlo odrovnat.“

Odrovnat. Z toho výrazu ovšem nebylo znát, jak obrovská je ztráta, k níž může dojít. Ale odtamtud alespoň bylo spojení letouny. Jediné štěstí, pokud chtěli všechny dostat pryč. „Udělejte to,“ řekla. „Zavolám, kam je třeba.“

Následovala hodně dlouhá pauza. „Evelyn, je mi to moc líto.“

„Mně taky, Kerme.“ Připadala si strašně unavená. „Mně taky.“

Mikrobus blížící se k L1. 15.10

Stanice se vznášela na pozadí hvězd. Tony Casaway viděl, jak z ní vyletěl trajekt. Trajekty byly hranatá plavidla schopná převážet dvacet až čtyřicet pasažérů, podle typu. Sloužily pouze k přepravě pasažérů a nákladu mezi kosmickými stanicemi. Toto byl *Christopher Talley.* Tony byl tak blízko, že rozeznával lidi v kabině pro cestující. Pravděpodobně to byli rodinní příslušníci, které v rámci bezpečnostních opatření posílali na Skyport.

Když se zažehly pomocné rakety a zmlkl hlavní motor, který loď brzdil, digitální hodnoty na jeho obrazovkách se rozmazaly. Rotovaly synchronizovaně se stanicí. Jak se mikrobus otáčel kolem osy, za okny pomalu proplouvaly Měsíc, ze vzdálenosti šedesát tisíc kilometrů obrovský, a Země, jako by jeden druhého honil.

Podobně jako Skyport, také L1 používala k zajištění stability a simulování značného dílu měsíční gravitace prstence rotující v opačném směru. L1 byla téměř o třetinu menší než pozemská orbitální stanice, a jelikož neusilovala o turisty, byla zařízena mnohem více spartánsky. Několik sad pomocných raketových motorů pomáhalo udržet její polohu v nestabilním Lagrangově bodě.

„Sedm minut do spojení,“ oznámila Šavle.

„Rozumím.“ Naladil se na majáky s krátkým dosahem a manévroval po navrženém přibližovacím kursu. Šavle diskutovala s letovými dispečery a pravidelně ho informovala, jak má kurs upravit.

Potom se ozval nový hlas. „Tony.“

„Můžete mluvit, L1.“

„Změna plánu. Pro tvou informaci, Tony, zrovna jsme se před malou chvílí dozvěděli, že máme stanici neprodleně evakuovat.“

Tony si v první chvíli myslel, že mluví o Měsíční základně. „Můžete to opakovat, prosím?“

„Až kometa dopadne, předpokládají se značné problémy. Vyklízíme L1.“

Evakuovat L1? „Do *soboty?*“

„Přesně tak. Máš vyložit pasažéry a co nejrychleji se vrátit.“

Přes měsíční povrch se obloukem klenul terminátor a rozděloval jej mezi světlo a tmu. Tony zalétl rychlým pohledem k Šavli.

„Jsme od Měsíce daleko,“ řekla. „Jakou škodu by mohla Tomiko napáchat?“

6.

Skyport. 16.04

Dva letouny, které měly odletět dřív, byly z Berlína a Kodaně. Jejich piloti nechali pomocný personál doma. George s sebou své stevardy na *Arlington* vzal s tím, že absolvují první let na L1, ale měsíční akci již ne.

Bylo jim řečeno, že čtvrté kosmické plavidlo poletí z Říma.

Trojice posádek strávila hodinu s řídícími dispečery v instruktážní místnosti. Probírali podrobnosti, domlouvali se na nouzových komunikačních protokolech, snažili se odhadnout, kde by mohly nastat problémy, probírali, jak si poradit v situacích, které se dají očekávat. JSOD nebyly konstruovány pro lety k Měsíci, a pokud tuto eventualitu někdo předvídal, v provozním rezervním plánu o tom každopádně nebyla ani zmínka. Potáhnou s sebou jedině spoustu zbytečné hmotnosti v podobě kostry letounu, atmosférických motorů a podvozku, takže budou těžkopádné. Jestli skutečně budou muset uhýbat před letícím kamením, budou mít plné ruce práce.

JSOD se dopraví na stanovené orbity, kde k nim přiletí lunabusy. Měsíčňané měli navíc k dispozici dvě nákladní plavidla. Nákladňáky neměly žádné zařízení pro spojení za letu, takže pro přepravu pasažérů bude nutné pomoci si výstupem do volného prostoru. Budou to samozřejmě jen zaměstnanci. A nebude jich víc než jeden nebo dva. Přepravní kapacita pro cestující byla malá.

„Prakticky žádná," poznamenala Nora Ehrlichová, pilotka *Kodaně*, původem Britka. „Jak časově napjatá je tahle operace?"

„Správná otázka," řekl instruktor. „Žádné rezervy pro průšvihy."

George se krátce po příchodu dozvěděl, že ostatní letouny mají za úkol evakuovat Skyport. Zůstanou jen dispečeři, aby navedli letouny a postarali se o jejich pasažéry, a několik dalších lidí, jejichž přítomnost byla považována za nezbytnou pro zajištění provozu stanice. Vedení tvrdilo, že je to pouze bezpečnostní opatření.

Po konferenci zašel George s posádkou na večeři do Moovy restaurace. V šest zavolal na dispečink. Řekli mu, že ještě dolaďují detaily. Ale do osmi večer by měl být připraven odletět.

Jedním z těchto detailů bylo napsání navigačního programu. Tento úkol dostala na starost přepracovaná a špatně placená technička, jejíž práce spočívala v komunikaci s jedním z astronavigátorů a překladu jeho pokynů do kódu pro palubní počítače tří kosmických strojů. Touto techničkou byla Kay Wilmontová. Sloužila na Skyportu druhý turnus a právě si podala žádost o povýšení.

Podle původních plánů měly být nádrže naplněny přibližně do poloviny, na úroveň, jež byla nutná pro zpáteční cestu buď na oběžnou dráhu kolem Měsíce, nebo na L1. (Nebyl v tom praktický rozdíl.) Jenže poslední plánovači informovali dispečink, že JSOD možná budou muset na zpáteční cestě manévrovat. Raději mít jistotu, než pozdě bycha honit.

To byl další nedostatek. Jediné letouny, jimž hrozilo, že budou muset prudce manévrovat, byly dva, které se budou vracet v sobotu. Bez ohledu na to padlo rozhodnutí naplnit všechny nádrže na plnou kapacitu.

Nikdo však o změně v plánech neřekl Kay ani lidem z její směny. V důsledku toho programy počítaly s hmotností paliva, jež

byla o polovinu nižší než množství, které skutečně nesly. Byla to chyba, která by se v případě odhalení dala odstranit několika korekcemi ve střední fázi letu. Sama o sobě by úspěch akce nijak neohrozila.

Ředitelské apartmá Transglobalu, Manhattan. 16.47

Před dvaceti sedmi lety hlásil Bruce Kendrick počasí ve zprávách Kanálu 11 z Topeky. – Tam si ho všiml Kapitán Raymond L. McConnell, když blizard v oblasti Kansas City přinutil jeho letadlo změnit kurs a McConnell musel přespat v místním Sheratonu. Zaujalo ho, jak ten mladíček zachází s tlakovými níženi, a tak mu nabídl práci na své stanici. A jak se říká, zbytek byl historie.

V Transglobalu se to podobnými historkami jenom hemžilo. Většinu generality a fakticky všechny špičkové moderátory (v něž se televizní zpravodajové postupně přerodili) si vybral Kapitán osobně. Byl majitelem stanice, měl neomylný talent pro to, jak na zprávách a programech vydělat velké peníze, a pravděpodobně byl nejvlivnějším člověkem ve Spojených státech. Docela možná na celém světě.

Kapitán ale za svůj titul nevděčil námořnické minulosti. V Transglobalu se tradovalo, že to začalo jako žert, jméno, které vyplynulo z jeho autokratického vystupování. McConnellovi se však titul zalíbil. Podporoval jeho používání, takže časem se z toho stalo všeobecně uznávané oslovení. Na veřejnosti rád vyprávěl, že vzniklo od podřízených, kteří na něho chtěli udělat dojem. A vždycky sklidil smích, když dodal, že by se mu víc líbilo „Soudce“ nebo ještě lépe „Veličenstvo“, ale jeho lidé si stanovili mez.

Každý, kdo Kapitána znal, velice dobře věděl, že žádná mez není.

Bruce Kendrick nebyl v jedenáctém patře Paláce Transglobalu poprvé. McConnell si ho obvykle zval ve čtvrtek odpoledne, spolu s jeho bezprostředním nadřízeným, šéfredaktorem zpravodajství Chuckem Parmentierem. Smyslem těchto setkání bylo seznámit Kapitána s aktuální situací. *Tak se podíváme, kam jsme se tento týden dostali, na co dáváme důraz, jaké se projevily tendence, co můžeme*

očekávat. A co je patrně nejdůležitější, čeho chceme dosáhnout a jak to nejlépe udělat.

McConnell byl možná diktátor, ale byl dost uznalý, aby se ptal a poslouchal odpovědi. Své názory si nechával do posledního okamžiku pro sebe, a pokud to Kendrick byl schopen posoudit, až do rozhodnutí zůstával nepředpojatý. Dokonce i poté, co rozhodl, byl ochoten vzít v úvahu námitky, a vědělo se o něm, že když mu byly předloženy přesvědčivé argumenty, své rozhodnutí změnil. Parmentier tvrdil, že je to vlastnost, která je v ředitelských apartmá obřích zpravodajských korporací zcela jedinečná.

Dnes však byla středa, bylo o den dřív. Kendrick nejdřív zamířil do kanceláře šéfredaktora zpravodajství. „Určitě za tím bude ta kometa," prohlásil Parmentier.

Kapitán nebyl po fyzické stránce nijak impozantní. Do průměrné výšky mu chybělo několik centimetrů, vlasy měl i v sedmdesáti stále černé. Vzděláním byl právník, ale právnické praxi se nikdy nevěnoval. Když byli uvedeni do jeho apartmá, stál u okna a díval se dolů na Central Park. Kancelář byla obrovská, zdobená originály uměleckých děl, včetně Remingtona a Jardina. „Pánové," řekl bez dlouhých úvodů, „sešli jsme se kvůli práci." Stevard přivezl do kanceláře servírovací stolek s koblížky a dánskými buchtami a nalil všem kávu.

Kapitán obesel svůj stůl a posadil se. Měl husté obočí, pod nímž nebylo oči téměř vidět. „Podívejte se na tohle," řekl a stiskl tlačítko. Rozběhl se zpravodajský přehled vysílaný ve čtyři hodiny.

Z obrazovky se na ně usmála příjemná tvář moderátorky denních zpráv. *„Jsem Janet Martinova a vítám vás při sledování zpráv,"* začala. *„Dnes odpoledne pronikly na veřejnost další informace týkající se komety Tomiko. Lidé žijící na obou pobřežích a v blízkosti velkých vodních mas po celém světě začali prchat ze svých domovů. Zatímco Tomiko se blíží k Měsíci, vědci varují před možností, že úlomky se zřítí do oceánu a způsobí obrovské vlny.* (Střih na záběry ukazující ucpané dálnice, na nichž se auta pohybují hlemýždím tempem.) *Je situace opravdu tak vážná? Dan Molinari je v observatoři Beaver Meadow ve státě New York s jedním z lidí, kteří se na to snaží odpovědět. Jak to vypadá, Dane?"*

Molinari stál vedle drobného, obrýleného, šedovlasého muže oblečeného do zmuchlaného modrého svetru. *„Janet, toto je Wesley Feinberg z harvardského AstroLabu. Přijel sem kvůli úplnému zatmění a zatím neodcestoval domů. Profesore Feinbergu, byl byste tak laskav a řekl nám, co se o tomto víkendu stane?“*

Parmentier sledoval Kapitána a stále se snažil přijít na to, v čem je problém.

„…opravdu těžko říct, Dane. Stát se může cokoli. Přesně předpovědět, co může následovat po takto výbušné události, je prostě nemožné.“

„Pane profesore, viděli jsme, že mnoho lidí má obavy z oceánů. Co si o tom myslíte? Jsou lidé žijící v pobřežních oblastech skutečně vážně ohroženi?“

„Určitě. Kdybych bydlel na pobřeží, chtěl bych od něj na několik nejbližších dní odjet. Vy snad ne? V Denveru je v tuto roční dobu hezky.“

McConnell vypnul zvuk a ponechal oba obrazy, aby pokračovaly v rozhovoru neslyšitelně. Podíval se přes široký stůl z třešňového dřeva přímo na Parmentiera. „Co tomu říkáš, Chucku?“ promluvil.

„Je to výborné téma,“ odvětil Parmentier. „Obávám se, že nechápu, kam tím míříte, Kapitáne.“

Kendrick přejel očima od svého šéfa ke Kapitánovi. Parmentierovi to obvykle zapalovalo rychle, ale když měl téma, s nímž byl spokojený, býval občas nedovtipný. Kendrick pochopil hned, o co jde, ale byl příliš chytrý na to, aby dělal hlupáka z člověka, který mu podepisoval výplatní pásku.

McConnell stáhl obočí k sobě. „Nezkusil jsi přemýšlet o tom, co se stane, když se nám podaří zpanikařit dvě stě padesát milionů lidí? Nemluvě o našich divácích v jiných zemích?“

Parmentierův obličej zbrunátněl. „Kapitáne, to téma je trhák. Co máme podle vás dělat? Sedět na něm?“

„Nelíbí se mi způsob, jakým to podáváme, Chucku. Mohli bychom způsobit obrovskou katastrofu. Už jsou první mrtví.“

„Nehody.“

„Nehody se stávají, když lidé ztratí hlavu. A my děláme všechno pro to, aby hodně lidí ztratilo hlavu.“ Zalétl pohledem ke

Kendrickovi, který se snažil vypadat, jako by si od začátku myslel, že by v tomto případě měli být zdrženliví.

„Máme odpovědnost vůči veřejnosti," bránil se Parmentier.

„Sakra, Chucku, takové kecy přenechej politikům. Teď mluvíš se *mnou*. A já nechci být zodpovědný za rozpoutání několika nocí chaosu. Bůhví kolik lidí přijde o život, než se to přežene. Mohlo by z toho koukat pěkných pár žalob."

Parmentier nebyl typ, který by se dal snadno zastrašit, dokonce ani Kapitánem. „Nemáme jinou možnost ‚*pane*'," namítl, přičemž každé slovo řekl se zvláštním důrazem a s náznakem rozhořčení, „než předložit našim divákům pravdu. Pravda je taková, že v nejbližších několika dnech mohou vzniknout vážné problémy. Místa jako New York jsou zranitelná. Říct jim, co víme, je naše *práce*."

McConnellovy oči zpřísněly. Podíval se na Kendricka. „Bruci, chtěl jsem tě tady mít, protože jsem si myslel, že je to věc, na které se musíme všichni shodnout. Jaký je tvůj názor?"

Kendrick si odkašlal a začal mluvit ve vyhýbavých frázích. „Nech toho," zarazil ho Kapitán. „Vidím, že se budeš snažit zastat se svého šéfa. A to je správné, Bruci. Do určité míry. Ale v tomto případě –" Vstal a zahleděl se na Remingtona na stole. „Pravda je, Bruci, že ve skutečnosti *nevíme*, co se stane. Všechno jsou jen spekulace, a spekulace by se neměly vydávat za fakta. Vyjadřuji se jasně?"

„Myslím, že bychom mohli změnit důraz," uznal Parmentier.

„Ano," řekl Kapitán. „Přesně to *uděláme*. Změníme důraz."

Jeho tón dával zcela najevo, že pokud někdo nechce o věci diskutovat, rozhovor skončil. Parmentier a Kendrick vstali. Kendrick přislíbil, že se do toho hned pustí. A oba muži zamířili ke dveřím.

„A ještě jedna věc," ozval se McConnell. „Přes víkend –"

„Ano, pane?"

„Budeme vysílat z polních studií. Zajděte za Jimem. Už to zařizuje. Po zítřku nechci v budově a ani nikde v blízkosti města nikoho vidět."

Bílý dům, Oválná pracovna. 16.48

Z obrazovky se bezelstně usmíval Feinberg. *„Jistě. Kdybych bydlel na pobřeží, chtěl bych od něj na několik nejbližších dní odjet. Vy snad ne? V Denveru je v tuto roční dobu hezky.“*

Henry zastavil obraz. „Někdy lituji, že nežijeme ve starých časech,“ prohlásil.

„Jak to myslíte, Henry?“ otázal se Kerr.

„Kdy vůdce země mohl nechat pitomce zastřelit – mělo to poměrně mnoho výhod.“ Před okamžikem ukončil konferenční rozhovor se svými protějšky v Japonsku, Británii, Německu, Rusku a Číně. Všichni tápali. Německo a Rusko jednaly, stěhovaly obyvatelstvo do vnitrozemí. Mohly si to dovolit – nemusely se zabývat pobřežím dlouhým několik tisíc mil. Jiní podnikali umírněné kroky – shromažďovali zásoby potravin, dělali plány pro zmírnění následků případné katastrofy a uváděli do pohotovosti armádu. Británie a Japonsko, které neměly vnitrozemí, jež by stálo za řeč, byly vydány událostem na milost.

Henry nebyl spokojen se svou politikou, sestávající ze sledování vývoje, čekání a snahy všechny uklidnit. Doufání, že to nějak zvládne. *Následky se budeme zabývat, až vyvstanou*, říkal si. *Třeba budeme mít štěstí.* Někteří náboženští vůdci na něho naléhali, aby vyhlásil celonárodní den modliteb. To bude země v těžké chvíli potřebovat ze všeho nejvíc, vidět prezidenta na kolenou.

Každý, kdo to dotáhne až do Oválné pracovny, musí počítat s tím, že ponese vinu za vše zlé. Když se tam dopracuje, je zjizvený, cynický, houževnatý a cílevědomý. A nevěří, že se někdo nebo něco nedá zvládnout. (On stejně jako *ona*. Spojené státy již svou první prezidentku měly. Zastávala úřad jedno volební období, 2017-2021, a nominaci pro druhé odmítla se slovy: *Nestojí to za to.*)

Samozřejmě se mýlila. *Stálo* to za to. Henry to věděl. A každý jiný politik v zemi, který si zasloužil, aby se mu tak říkalo, to věděl. Dokonce i ve chvílích, jako byla tato, kdy na jeho rozhodnutích tolik záleželo a cesta byla velice nezřetelná, to za to stálo. Obzvlášť v takových chvílích. Ten, kdo se nevypořádal s velkým problémem, nemohl doufat ve slávu. Trápilo ho, že se v učebnicích dějepisu ztratí stejně jako například Polk a Cleveland, schopní prezidenti, kteří se

mohli stát slavnými, kdyby se museli vypořádat s dostatečnou ránou osudu. Bez občanské války se člověk nemůže stát Lincolnem. Teď se ovšem zdálo, že Henry svou občanskou válku má.

Navzdory zdrcujícímu rozměru problému, Henry ze sebe setřásl ranní mrzutost. Potřeboval správná rozhodnutí. A potřeboval štěstí.

Ale nebyl důvod věřit, že je nebude mít.

TRANSGLOBAL ZPRÁVY ZE SVĚTA. 18.45

„Indonéské letadlo se zřítilo v Bengálském zálivu. Předpokládá se, že zahynulo všech dvě stě sedmdesát lidí na palubě. Záchranné operace ztěžuje nepřízeň počasí.

Povstalci v Patagonii připustili odpovědnost za bombový atentát na budovu státního úřadu, při němž bylo minulý týden zabito jedenáct lidí včetně jednoho amerického diplomata.

U nás doma lidé nadále vyrážejí v nebývalém množství na cesty, vyděšení zprávami o tom, že by v sobotu v noci mohly úlomky Měsíce spadnout do oceánů. Měli bychom našim divákům připomenout, že mnozí vědci se nechali slyšet, že taková událost je nepravděpodobná. Bruce Kendrick vám přinesl *Zprávy ze světa.*"

Růžová zahrada Bílého domu, 19.44

Večer si Henry mohl kometu prohlédnout. Bylo ji vidět krátce po západu slunce jako jasnou, rozmazanou skvrnku. Astronomové informovali, že v průběhu několika dalších nocí se po obloze posune rychle nahoru.

PROHLÁŠENÍ PREZIDENTA. 20.00

Vysílané všemi stanicemi

„Drazí američtí spoluobčané.

Jak víte, k Měsíci se blíží kometa Tomiko a očekává se, že se s ním srazí v sobotu večer, přibližně ve dvacet dva třicet pět východního letního času.

Jsem rád, že vám mohu oznámit, že evakuace Měsíční základny, a pro jistotu také dvou kosmických stanic, pokračuje organizovaně a maximálním tempem. Nepředpokládám, že by přepravu všech lidí do bezpečí mohlo něco zkomplikovat.

Vznikly obavy z toho, že by kusy měsíční horniny mohly být nárazem vymrštěny a rozletět se směrem k nám. V důsledku kolize se do prostoru může dostat jisté množství úlomků. Bezprostřední důvod ke znepokojení však není. Vaše vláda situaci sleduje, a úhel dopadu je takový, že se podle vyjádření vědců nemáme čeho obávat.

Nechci zlehčovat vážnost situace, ale největší nebezpečí, které nám momentálně hrozí, je možnost, že někteří Američané zareagují přehnaně. Je to chvíle, kdy musíme zachovat klid a nesmíme se nechat ovládnout strachem a neověřenými zprávami. Jsme v tom všichni společně a společně to zvládneme. Nařídil jsem, aby federální orgány a armádní složky byly v pohotovosti, připraveny poskytnout pomoc, pokud by se ukázalo, že je to nutné. Prozatím je o tomto víkendu nejbezpečnější místo pro vás a vaši rodinu doma. Děkuji vám za pozornost a přeji vám hezký večer.“

Měsíční základna, Kosmoport. 23.28

Tony přepravil dvě skupiny pasažérů na L1 v rekordním čase. Během druhého letu mikro dovršilo šest tisíc hodin provozu. Znamenalo to, že údržba bude muset provést několik běžných servisních úkonů. Když se vrátil na Měsíční základnu, vrhli se na ně se svými seznamy. Zkontrolovali pomocné motory a spojovací zařízení, prověřili zásobování kyslíkem a pustili se do výměny součástek, které byly vystaveny vysokému zatížení. Patřily k nim rovněž pracovní klapky polohových trysek.

Ti, kteří plánovali evakuaci, měli v úmyslu ponechat mikrobus i zbývající dva lunabusy svému osudu, až splní svůj úkol a všichni budou na palubě kosmických letounů. V důsledku toho se dala většina úkonů běžné údržby po šesti tisících hodin označit za

zbytečné. Jenže při komunikaci mezi vedením a pracovními týmy se tento detail vytratil.

Tonyho mikro prošlo celkovou údržbou. Dělníci věděli, že mají pouhých devadesát minut na práci, která obvykle vyžadovala pět hodin. Jak se dalo čekat, výsledkem bylo, že obětovali důkladnost.

Jako všechna plavidla pro provoz pouze v kosmickém prostoru, bylo mikro vybaveno jediným motorem a skupinou polohovacích trysek. Bylo poháněno směsí práškového hliníku a kapalného kyslíku. Po delším provozu u trysek docházelo k zanášení struskou, a proto vyžadovaly pravidelnou výměnu.

Trysky byly zasazeny do ramene mezi prstencovými sacími trubkami obtáčejícími loď. Jeden okruh dopravoval palivo, druhý okysličovadlo. Soustavu pro změnu směru a výšky pak tvořily čtyři trysky otočené směrem ven, rozmístěné kolem lodi v pravidelných rozestupech. Soustava pro otáčení byla uspořádaná stejně – až na to, že trysky byly na rameno uchyceny tangenciálně, dvě pravotočivě a dvě levotočivě. Mikro bylo vybaveno celkem čtyřmi takovými soustavami, směrovou a výškovou vpředu a vzadu, otočnou uprostřed a čtvrtou v ose tahu se dvěma tryskami otočenými dopředu a dvěma dozadu, používanými pro jemné manévrování.

Všude, kde to bylo možné, součástky konvergovaly. Veškerá potrubí, armatury a rozdělovače výtoku byly stejné pro všechny trajekty, lunabusy i nákladní tahače, třebaže tahače používaly větší motory. Proto bylo potrubí pro menší motory zbytečně velké a mohlo přivést víc paliva nebo okysličovadla, než bylo nutné. Průtok řídil pracovní ventil. Měsíční základna vyráběla dva typy motorů – velké pro nákladní plavidla a malé pro lunabusy. Ve velkých motorech byl objemový průtok dvojnásobný.

Kvůli konvergenci vypadaly obě jednotky stejně. Ty, které byly pro okysličovadlo, byly zaoblené; ty pro palivo měly rovné plochy. Ale ventily pro velké a malé motory se daly rozlišit pouze tehdy, když se člověk podíval na popisku. Stroj neměl škrticí klapku; proud ventil otevíral, bez proudu byl zavřený.

Technikem pověřeným montáží jednotek byl třicetiletý inženýr z Texaské univerzity. Jmenoval se Elias Tobin a doposud měl při práci, která vyžadovala absolutní preciznost, dokonalý pracovní

záznam. Jenže Elias byl pod tlakem, aby byl brzy hotov, protože musel ještě vyměnit mazadla, zkontrolovat přívody k motoru a překalibrovat motor. Později došel vyšetřovací tým k závěru, že z úkonů, které měl Elias stanoveny, byl za daných okolností důležitý pouze jediný – výměna pracovních ventilů.

Provedl ji špatně.

Naštěstí to samo o sobě nebyla vážná chyba.

INFORMAČNÍ ZPRÁVA LUFTHANSY PRO TERMINÁLY V USA. 23.47

Letecká společnost Lufthansa oznamuje, že jako bezpečnostní opatření proti očekávaným nebeským událostem o tomto víkendu budou zrušeny všechny lety po 21.30 VLČ v sobotu 13. dubna. Obnovení provozu je předběžně stanoveno na 12.01 VLČ ve středu 17. dubna, ale bude závislé na existujících podmínkách.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Let

Čtvrtek 11. dubna

1.

L1, ubytovna pilotů. 3.06

Telefon vytrhl Rachel Quinnovou z hlubokého spánku. Rozsvítila stolní lampičku a pohlédla na hodinky. „Quinnová," řekla do mluvítka.

„Rachel," hlas jí byl povědomý, ale nedokázala jej ihned zařadit. „Promiňte, že vás budím v tak nelidskou hodinu."

Ředitel stanice. „To nic, Johne. Co se děje?"

„Myslíte, že byste mohla přijít ke mně do kanceláře?"

„Teď?"

„Prosím. Je to naléhavé."

Vyklouzla z postele a o patnáct minut později už vystoupila z výtahu v ředitelském patře administrativního sektoru. Svítilo se a lidé pracovali. Když vešla, ředitelova sekretářka zvedla hlavu. „Prosím, pojďte dál, plukovníku."

John Barringer byl poměrně arogantní, necitelný, schopný vybuchnout vzteky. Když vstoupila, skláněl se s pobočníkem nad nějakými výstupy z tiskárny. Pokynul jí, aby se posadila, propustil pobočníka a přistoupil k ní. „Rachel," promluvil, „kdy máte v úmyslu odletět s *Lowellem* zpátky na Skyport?"

„Zítra," odvětila.

„Myslíte, že bych vás mohl přesvědčit, abyste svůj plán trochu změnila?“

Stačilo, aby si na palubu vzala trochu zásob. Jídlo a vodu. „Nevidím důvod, proč ne,“ řekla. „Kdy bychom podle vás měli vyrazit?“

„Co nejdřív. Máme plné ruce práce s evakuací a vy nám můžete pomoci.“

„Ovšem. Co potřebujete?“

Barringer se opřel a dal si nohu přes nohu. „Na Měsíční základně jde do tuhého. Musejí dostat pryč spoustu lidí. Momentálně je sem převážejí. Mohla byste odletět domů přes Lunu, několik jich naložit a odvézt je rovnou. Aby se jim dýchalo trochu volněji.“

„Netušila jsem, že je to tak napjaté,“ přiznala. „Myslela jsem, že nemají problémy.“

„Řekněme, že jsme se snažili, aby veřejná prohlášení zněla optimisticky. Pomoc by se nám určitě hodila.“

„Jistě,“ řekla. „Uděláme, co bude v našich silách. Ale počítejte s tím, že *Lowell* je stavěn pouze pro šest lidí. Lee a já jsme dva. To znamená, že můžeme vzít jenom čtyři další. To nevypadá jako nějaká významná pomoc.“

Barringer se předklonil. „Proč jenom čtyři?“

„Půjdeme se zásobováním kyslíkem na hranici. Ale dva navíc bychom snad mohli zvládnout. Tak počítejte šest.“

„Dobře,“ poznamenal. „To je začátek. Řekněme, že bychom na palubu vzali kyslíkové masky. Kolik byste mohli vzít *potom* –“

„Nechtěla bych riskovat a převážet na Skyport lidi, kteří budou celou cestu používat individuální dýchací přístroje.“

Barringer přikývl. „Patrně dost dobře nerozumíte tomu, co se snažím říct, Rachel. Lidé, které nenaložíte, možná budou muset zůstat.“

„Proboha, vážně je to tak špatné?“

„Je to těsné.“

„Kolik lidí chcete naložit na palubu?“

„Kolem dvaceti. Možná ještě o několik víc, kdyby to šlo.“

„Nebudou mít žádné pohodlí.“

„*Pohodlí* nám momentálně těžkou hlavu nedělá.“

„Dobře,“ ustoupila. „Dejte mi jich dvacet. Ne, pětadvacet.“

Barringer byl typ, jaký se snadno ztratí v davu – kulatý obličej, ubývající vlasy, nezajímavé rysy. Po pravdě řečeno, nikdy o něm neměla valné mínění. Rachel zastávala názor, že člověk se dá nejlépe posoudit podle toho, na čem mu záleží, a Barringer v její přítomnosti mluvil pouze o účetních metodách a kádrové práci. Zřetelně pochleboval hostujícím VIP a (pokud měla přesné zprávy) jen výjimečně ztratil slovo se zaměstnanci. Ale dnes ráno jí ho bylo líto.

„Zařídím, aby kyslíkové bomby a masky byly do hodiny na palubě,“ slíbil. Krátce se na ni podíval. „Vím, že jste jenom dva. Potřebujete záložního pilota?“

„Ne,“ odpověděla. „Díky.“

„Já děkuji *vám*, Rachel.“

Přikývla, vstala a zamířila ke dveřím.

„Ještě jednu věc jsem chtěl.“ Zaváhal. „Zatím let oficiálně nezrušili?“

Teď mluvil o Marsu. O výpravě. „Ne,“ přiznala. „Zatím ne. Řekla bych, že mají plnou hlavu jiných starostí.“

„Mrzí mě to,“ prohlásil.

Pochopila. Barringer byl na svém místě dost dlouho, aby věděl, že kdyby výpravu pohřbili, byla by na palubě jiná posádka, až by ji NASA konečně poslala pryč. A výprava byla určitě pohřbená. „Jasně,“ řekla. „Díky.“

Mikro. 3.52

Tony vysadil na L1 třetí várku pasažérů a vydal se zpátky. Začínal se nudit. Strávil v pilotní kabině mikra už téměř patnáct hodin prakticky bez přerušení. A další dva dny a půl měl před sebou.

Jak nabíral rychlost, minul lunabus Hala Jenkinse, který mířil na stanici s dalšími šestnácti uprchlíky. Přivedlo ho to k představě lidí prchajících zpátky na rodnou planetu. Lunabus zablikal svými světly. Tony pozdrav opětoval, ale jeho pozornost zaujala Tomiko, která visela v prostoru přímo nad světly z kabiny druhého plavidla. Vycházela z oslepujícího slunečního jasu a stávala se rozmazanou hvězdou.

Řítí se rychle a čím dál rychleji.

Na pohled vypadala docela neškodně. „Kde má ohon?“ zeptala se Šavle.

„Slyšel jsem, jak někdo v televizi vysvětloval, že ohon není vidět, protože vlastně míří směrem k nám. Také se domnívají, že se pohybuje příliš rychle, a tak Slunce nemá dost času, aby ji rozehřálo.“

Zaměřil na ni dalekohled a nastavil maximální zvětšení. Vypadalo to, jako by kometa měla nějaký puls, rytmus, který zesiloval a tlumil její jas zároveň s tepem jeho srdce.

Po tomto víkendu už piloty nikdo nebude moc potřebovat.

Musela mu číst myšlenky. „Odejdeš do důchodu, Tony?“

„Jo,“ odpověděl. „Možná jo. Myslím, že k létání po planetě už bych se vrátit nedokázal. Po tomhle ne.“

Zdálo se, že její řasy jsou zvlhlé.

„Jsi v pořádku, Šavle?“

„To máš dobré,“ řekla.

Šavle v Tonym probudila otcovské instinkty. Byla to sviňáma, nechat je dojít tak daleko a potom jim všechno sebrat. Slyšel, že ve středověku se jeden papež na kometu rozzlobil a dal ji do klatby. Nevěděl, jestli je to pravda, ale dovedl pochopit gesta lidí, kterým do života zasáhl návštěvník, jehož se nemohli dotknout, kterého nemohli odehnat. Díval se na těleso na horním displeji, měkce zářící, poklidné a dokonce *krásné*, a přál si, aby tak na ně mohl sáhnout, začarovat je, *rozdrtit je*.

„Zajímalo by mě, jestli se jim podařilo vystopovat její dráhu zpátky.“

„Kam?“

„Tam, kde začala?“

„Pochybuju, že se to dá. Ta mrcha může být stará miliardu let.“

„Je to zvláštní,“ řekla Šavle. „Miliardu let, a celou tu dobu se řítila přesně na Měsíc.“ Dívala se na obrazovku a Tony jí viděl na očích, jak to prožívá.

Uvolnil popruhy a vstal. „Co kdybychom něco snědli?“

„Můžeme,“ řekla.

Otevřel průlez do kabiny pro pasažéry a seskočil dolů. Kuchyňka byla umístěna na zádi. V chytacích botách tam došel, otevřel ledničku, vytáhl několik sýrových sendvičů a dal je do mikrovlnky. Nakrájel rajčata a cibule a připravil z nich salát, vzal rančerský dresing, naplnil termosku kávou a odnesl to všechno zpátky do pilotní kabiny.

„Díky," řekla a pustila se do jídla. „Ani jsem si nevšimla, že mám hlad."

„Chybí mi Shen," ušklíbl se Tony. „Nejsem zvyklý si jídlo chystat." Palubního asistenta nechali na L1. Místo navíc se mohlo hodit.

Šavle si naložila druhou porci salátu. „Jestlipak je sama," poznamenala.

„Jak to myslíš?"

„Někdy létají v rojích. Mohlo by jich tam být víc, co letí stejným směrem."

„To je veselá představa."

„Je, že?"

Když dojedli, Šavle se nabídla, že uklidí. Ale Tony potřeboval záminku k pohybu. Odnesl zbytky jídla dolů do kuchyňky, salát přesypal do igelitového sáčku a uložil nádobí na místo.

L1, pilotní kabina *Percivala Lowella*. 4.18

„Nejvíc mě ničí, že by se výprava stále dala uskutečnit," prohlásil Lee Cochran.

„Není to trochu sobecké?" zeptala se Rachel.

„Ne, tak to nemyslím," odvětil. „Mohli bychom naložit lidi z Měsíční základny, odvézt je, na Skyportu nabrat posádku a vydat se na cestu. Nic tomu nebrání." Jeho oči, obvykle docela smyslné, teď vypadaly prázdně. „Přesné instrukce jsme zatím nedostali, že?"

„Ne," řekla. „Nic. Ale počítej s tím, že nás odvolají."

„Proč? Startovací okno je otevřené. Proč výpravu ještě nezachránit? Není důvod ji odvolat."

Měl pravdu. Hrubá práce byla hotová, loď byla připravena na cestu. *Funkční* důvod, proč by nemohli opustit oběžnou dráhu Země,

neexistoval. Přesto chápala politickou realitu: *Lowell* si nemohl jen tak odletět k Marsu, když se lidé doma snažili všemi způsoby zabránit katastrofě.

Její mobilní telefon zapípal. „Plukovníku?“

„Můžeš mluvit, Jime.“ James Hoffer byl koordinátor záchranných operací.

„Polštáře jsou tady.“

„Fajn. Naložte je. Ukážu vám kam.“

„Polštáře?“ zeptal se Cochran.

„Pro naše pasažéry.“

Cochran si přisedl k ní. „Proč bychom nemohli letět dál, až ty lidi vysadíme na Skyportu?“

Zasmála se. „Že bychom *Lowella* ukradli? To abychom se pak raději připravili, že na Marsu zůstaneme.“

Ale ve skutečnosti to legrace nebyla, a na Cochranovi bylo vidět, že trpí doopravdy. Pro všechny to byl vrchol kariéry. Pro Leeho, pro ni i pro čtveřici jejich kolegů, kteří právě dorazili na Skyport, před přeletem na L1.

„Podívej,“ řekla s nadějí, že tím rozhovor ukončí, „Měsíční základna je odepsaná a kosmický program ztratí glanc. Pro start nebude vhodná politická konstelace.“

„Zasraná politika. Jestli nás zruší, potrvá *roky*, než poletíme. Nebo někdo jiný.“

„Lee,“ zarazila ho, „soustřeďme se na problém, který nás čeká teď. Kam dáme pasažéry?“

„To kdybych věděl, sakra.“

„Myslím, že máme nejvyšší čas, abychom to vymysleli. Pojďme se na to podívat.“

Chtěla mít chodby volné. Šest lidí mohli umístit do maličkých kajut, které měly sloužit jako ubikace pro posádku. Dva se dali posadit na nevyužitá služební stanoviště. Pro dalších šest bylo místo v klubovně a zbytku by bylo nejbezpečněji ve skladišti výstroje. Mohli se posadit do marsochodu a do mobilní laserové vrtné soupravy, kde se dokonce mohli připoutat pásy.

Vrtná souprava vypadala jako traktor, jemuž na kapotě sedí kudlanka nábožná. Lee se před ní zastavil a Rachel poznala, na co

myslí. Byla zkonstruována tak, aby se mohla provrtat až sto metrů pod povrch Marsu a získat odtamtud vzorky. On měl být tím, kdo by seděl v křesle, ovládal rubínový paprsek, spouštěl do hlubiny sběrné zařízení a odhaloval historii planety.

V tuto chvíli oba věděli, že k tomu nikdy nedojde. Až *Lowell* odletí, za dva nebo za tři roky, pokud vůbec někdy, bude mít úplně jinou posádku.

„Podívej se na to takhle," navrhla mu. „Máme příležitost dokázat užitečnost plavidla s nukleárním pohonem. Až to budeme mít za sebou, třeba si někdo uvědomí, jak je dobře mít *Percivala Lowella*. Prvního jsme už postavili. *Tenhle* stál všechny ty peníze. Teď už to budou jen drobné."

Pilotní kabina mikra. 6.51

Mikro se blížilo ke Kosmoportu. Ve chvíli, kdy ožilo rádiové spojení, letěli v automatickém režimu, naváděni majákem. „Tony? Tady Měsíční základna." Podle hlasu to byl Mamut.

„Mluvte, Měsíční základno. Slyšíme vás."

„Změna programu. Dnes ráno sem posílají *Percivala Lowella*. Vy a další lunabus si s ním dáte schůzku. Budete mít asi pětačtyřicet minut na nakládku. Vezmete na palubu devět lidí." To bylo obvyklých osm plus jednoho na uprázdněné místo, které získali tím, že vysadili Shena.

„Rozumím, Mamute. Chceš říct, že uvidíme atomovku v akci?"

„Pro šoféry všechno."

„Zajímalo by mě, kolik lidí musejí vystěhovat," poznamenala Šavle.

Tony neodpověděl, zato ji upozornil na kometu, které se na obraze z dalekohledů objevil druhý ohon.

„Možná se rozpadá," pravil. „Třeba budeme mít štěstí."

„Bylo by to fajn." Šavle se podívala na svou obrazovku. „Ale moc na to nespoléhej. Tady píšou, že dva ohony jsou normální."

„Škoda." Kometa začala dostávat osobní rozměr, jako by to byl nějaký živý tvor. Tonymu by přineslo hlubokou, fyzickou rozkoš, kdyby viděl, jak se rozpadá.

Na pultu před Šavlí svítily zelené kontrolky signalizující, že cesta je volná. Jak Kosmoport otevíral vrata, aby je přijal, uprostřed Alphonsu se rozzářila světla. Polohovací trysky se zažehly, potom ještě jednou, a mikro se otočilo; zařadilo se do přibližovacího koridoru. Kdyby Tony nebo Šavle dávali dobrý pozor, mohli si venku povšimnout stop šedého oparu. Je sporné, zda by v oparu poznali neshořelé palivo, práškový hliník vháněný do motoru v dvojnásobném množství, než jaké mohlo být spotřebováno. Ale někdo by se nad tím musel zamyslet.

Alphonsus byl rozryt zlomy a sekundárními krátery. Středový výzdvih, který byl pro velké krátery typický, vrhal na terén výrazný stín. Vlastní Měsíční základna byla bezpečně ukryta pod regolitem, její polohu prozrazovala jen světla.

„Mikro," ozvala se Měsíční základna, „vypadáte dobře."

Trysky se znovu zažehly. Tony cítil, jak se mikrobus otáčí kolem osy.

A znovu.

„Skvělí jako obvykle," poznamenala Šavle.

„Mikro, máte povolení přistát."

Čtyřicet pět minut. Tak akorát, aby se stihli najíst. „Nezajdeme na snídani?" zeptal se.

„Můžeme." Přikývla. „Dobrý nápad –"

Na pultu se rozsvítila oranžová výstražná kontrolka. Šavle zvedla hlavu k hornímu displeji. „Zvýšená spotřeba paliva. Polohovací trysky."

Tony sledoval její pohled. Ztratili několik kilogramů.

„Možná něco netěsní," nadhodil.

„Nevím. Před údržbou po šesti tisících to bylo v pořádku."

Tony zavrčel něco dost nelichotivého na adresu mechaniků z Měsíční základny. „Udělali by líp, kdyby do toho nevrtali." Zapnul vysílačku. „Měsíční základno, tady mikro. Polohovací trysky spotřebovávají příliš mnoho paliva."

„Rozumím."

„Zkontrolujte mi to během přestávky, ano? Nejspíš to bude jen nějaká netěsnost."

2.

BBC WORLDNET. 7.07

Rozhovor Connie Hastingové s dr. Alicí Finiziovou z Laboratoře pro výzkum tryskového pohonu

Hastingová: *Doktorko Finiziová, viděla jste záběry lidí, kteří po celé zemi a na celém světě prchají z pobřežních oblastí. Co byste vzkázala těm, kteří mají za domem pláž?*

Finiziová: *Řekla bych jim, aby zůstali doma a dívali se v televizi na všechny ty hlupáky, kteří uvízli v dopravních zácpách.*

Hastingová: *Takže podle vás nebezpečí nehrozí?*

Finiziová: *Nebezpečí hrozí vždy, Connie. Nemohu slíbit, že někomu neproletí oknem kus skály. Nebo nepřistane v oceánu. Ale klidně bych se vsadila, že s větší pravděpodobností můžete momentálně přijít o život na cestách než při pobřeží.*

Hastingová: *Dělá vám něco starosti?*

Finiziová: *Um, ano. Myslím, že ztratíme příliv a odliv.*

Hastingová: *To nevypadá jako vážný problém.*

Finiziová: *Mohl by vážný být. Není to můj obor, ale určitě to bude mít dopad na ekosystémy. Několik druhů nepřežije, když nebude příliv a odliv. Například volavka bílá, ta vyhyne téměř určitě.*

Hastingová: *Nechci, aby to působilo necitlivě, ale určitě se mnou budete souhlasit, doktorko Finiziová, že ztráta volavek bílých pro většinu z nás nebude vážný problém.*

Finiziová: *Pravděpodobně. Ale všechno souvisí se vším. Dojde k dominovému efektu. Musíte si uvědomit, že to nebude postupné vymírání, ale ostrý řez. Něco jako vysazení králíků v Austrálii. Nebo střílení ptáků v Dakotě, které zašlo tak daleko, že oblast prakticky ovládli moskyti. Nevíme, co se stane z dlouhodobého hlediska. Alespoň já to nevím.*

Hastingová: *Máme se obávat ještě něčeho jiného?*

Finiziová: *Velké množství drobného materiálu se pravděpodobně usadí v atmosféře. Mohla by nastat doba ledová.*

Hastingová: *Došlo by k tomu hned?*

Finiziová: (Váhá.) *Ano, pokud by se to mělo stát, myslím, že následky by se projevily poměrně rychle.*

Hastingová: *Patrně bychom si už nemuseli dělat starosti se skleníkovými plyny.*

Finiziová: *Po pravdě řečeno, existuje scénář, který by se tímto směrem mohl vyvinout.*

Hastingová: *To nezní jako dobrá zpráva, doktorko Finiziová.*

Finiziová: (Vesele.) *Víte, nějaké nebezpečí se najde vždy. A proto vašim divákům radím, aby neměli obavy. Jestli dojde na nejhorší, stejně nebudeme moci mnoho změnit. Ale podle mne budeme pro nejbližší období v bezpečí. Dlouhodobě na tom zřejmě tak dobře nebudeme. Jenže ta dlouhodobost bude v tomto případě velmi dlouhá.*

Měsíční základna, Kosmoport. 7.10

Lunabus AVR/2665, posádkou přezdívaný *Houpák*, odstartoval s dvaceti šesti pasažéry, které měl převézt na kosmický letoun operující z Kodaně, až dorazí. Personál stanice přinesl několik vah, s jejichž pomocí všechny vážil a počítal celkovou zátěž. Ukázalo se, že do tolerance se vejde ještě sto padesát pozemských kilogramů, takže dva pasažéry přidali, jednoho dospělého a jedno dítě.

Po spojení s letounem měli dva palubní asistenti vystoupit spolu s pasažéry, aby se počet lidí, které bude lunabus moci převézt při dalších cestách, mohl zvýšit.

Půl hodiny po odletu *Houpáku* byli Tony a Šavle už zase zpátky na Kosmoportu v hale pro cestující. Také oni se museli nechat převážit. Tonymu váha ukázala devadesát, Šavli padesát devět. *Abychom mohli počítat přesně*, bylo jim řečeno.

Lidé z údržby si vzali Tonyho připomínku k srdci a zkontrolovali, zda v přívodech paliva není netěsnost. „Nic," ohlásil mu Mamut. „Nejspíš jsme posledně vytáhli hadici příliš brzy, takže jste měli paliva o trochu míň. Stává se to." Pokrčil rameny. „Naše chyba."

„Nemám rád, když nevím, v čem je chyba," namítl Tony.

„Nevypadá to na něco vážného," řekl Mamut. Byl to nejsvalnatější muž, jakého kdy Tony viděl zblízka. Jmenoval se Elrond Caparatti. Jeho přezdívka pocházela z dob, kdy hrál fotbal. Krátce působil jako defenzivní křídlo v Packers. Podle Mamuta se to stalo tak, že mu někdo hned v prvním zápase dupl na koleno. Tony tušil, že si to trochu přikrášlil, ale pravdou bylo, že jeho kariéra skončila záhy. Dodnes kulhal.

„Byli jste lehčí jen o pár kilo," pokrčil rameny Mamut. „Podívej, kdybych si myslel, že je to něco vážného, Tony, udělali bychom kompletní prohlídku. Ale vážné to není, a už tak máme zpoždění. Stejně na tom nesejde. V sobotu tady ten krám necháme."

Tony přikývl. Mamutovi věřil. „Tak jo," řekl. „Díky."

Mamut mu ukázal zdvižené palce. V čekacím prostoru mezitím otevřeli dveře a pasažéři začali vycházet po nástupní rampě.

Na palubě prošli předstartovní kontrolu. Tony ohlásil, že je připraven ke startu, a z rádia se znovu ozval Mamut.

„Ty nikdy nespíš?" zeptal se Tony.

„Poslední dobou ne. A vy taky nebudete. Až si stáhnete rozpis, zjistíte, že budete v jednom kole odteď až do dopadu. Snažte se rozdělit si služby, když to půjde. Spěte, když se naskytne příležitost. Tony, musím ti povědět, že dostaneme pryč všechny, ale bude to o chlup, a podaří se to jedině tehdy, když všechno klapne." Odmlčel se. „Máte povolení k odletu."

Šavle slezla dolů, aby se ubezpečila, že pasažéři jsou připraveni. Ještě stále odváželi rodiny a hostující VIP. Ohlásila, že v kabině je všechno v pořádku, a pospíšila si po žebříku zpátky do pilotní kabiny. Tony zatím zahájil poslední fázi odpočítávání. Střecha nad nimi se rozevřela a odtáhla.

„Jsou celí rozrušení," poznamenala Šavle. „Hlavně děti."

„Kvůli tomu, že odlétají?"

„Kvůli tomu, že je sveze *Percival Lowell*."

Zvedl stroj nad Měsíční základnu. Byl to téměř dokonalý start. Bylo třeba jenom několika krátkých zážehů polohovacích trysek, které nemohly odhalit, že jedna z trysek je přesycená, spotřebovává dvakrát tolik paliva jako zbývajících jedenáct. Ulevilo se mu, když hlavní motor zmlkl a na jeho panelu se nerozsvítily žádné kontroly a

výstrahy, nic, co by ukazovalo na zvýšenou spotřebu paliva. Možná že opravdu špatně naplnili nádrže; nebo to byl nějaký počítačový tik.

Jakmile se ocitli na oběžné dráze, Tony slezl dolů, aby se pozdravil s pasažéry. Vždycky si dával záležet, aby navštívil kabinu. Obvykle to během více než pětihodinového letu z L1 na Měsíc dělal ve chvíli, kdy se mu to hodilo; uvítal lidi na palubě, zapůsobil svým klidem na tradičního jednoho nebo dva pasažéry, kteří letěli poprvé. Přestože se již dávno naučil pohybovat bez potíží v nulové gravitaci, chodil v chytacích botách. Ti, kteří byli již tak dost vyplašení, reagovali lépe na kapitána, který vypadal, že má nohy pevně přichycené k podlaze.

Vzácnými hosty byli sedmdesátiletý Kwae Li Pak, uvedený jako světově uznávaný odborník na dlouhodobé vlivy nízké gravitace na svalstvo, a senátor Spojených států, devatenáctiletý student z Technické univerzity v Catalunyi, který získal cestu na Měsíc za první cenu udělenou jeho vědecké práci, a jeden ruský průmyslník.

Rozrušení byli všichni, dokonce i Pak. Senátor, původem z Jižní Karolíny, vyslovil nahlas přání, aby zasáhla boží ruka a kometu srazila. Vypadalo to, že je v podobném rozpoložení jako Tony. Rus Tonymu okatě poděkoval a vyjádřil zájem o to, kdy se pryč dostane on jako pilot.

„Zatím nevím," odvětil. A po krátkém zamyšlení dodal: „Až to půjde."

Lowell se objevil podle plánu. Tony přepnul obraz na horní displej a Šavle se na něj obdivně zahleděla. „Jedině tak se dá cestovat," řekla.

Tony pokrčil rameny.

Když Tony viděl *Lowella* poprvé, zakotveného u L1, měl smíšené pocity. Na pohled nádherná loď, plně vystrojená, která neměla kam letět. Mars nebyl nic víc než poušť s jedním velkým vulkánem a několika velice starými říčními koryty. To sotva stálo za dva roky na syntetických přídělech.

Mikro se k meziplanetární lodi postupně přibližovalo. Tony si vyměnil informace s nějakým ženským hlasem.

„To bude Rachel Quinnová," usmála se Šavle. V jejím hlase byl slyšet podtón beznaděje.

„Neříkej, že bys tam vážně chtěla letět," nadhodil.

Šavle se usmála. „Udělala bych pro to cokoli," přiznala.

Lowellův spojovací uzel byl na jeho spodní straně, v zadní části. Tony otočil mikro tak, aby bylo vůči větší lodi téměř křížem, a pak přenechal řízení autopilotovi, s nímž překonalo posledních padesát metrů. Zapnul palubní rozhlas a upozornil pasažéry, aby si nesundávali bezpečnostní pásy, dokud k tomu nedostanou pokyn. Výstrahu podtrhlo slabounké zaskřípění.

Ale magnety k sobě přisedly a na pultu se postupně rozsvítily žluté kontrolky signalizující, že spojení mezi spojovacími uzly je hermetické a začíná zaplavování vzduchem. O několik minut později se kontrolky rozsvítily zeleně. Šavle slezla dolů a postavila se k přechodové komoře.

Tony slyšel otevírání průlezů, slyšel i to, jak se Šavle baví s nějakou jinou ženou, jíž mohla být jedině Rachel Quinnová. Potom vyklouzl z křesla a slezl dolů, aby se rozloučil s pasažéry.

Radostně opustili mikro, jeden po druhém, a k Tonymu dolehly výkřiky nadšení, jak dorazili na palubu *Lowella*. Pak zahlédl Quinnovou.

„Na shledanou na Skyportu," řekla. A průlez na druhém konci se uzavřel.

Tonyho to trochu popudilo. Jistě, mikro nemělo mnoho půvabu, ale byl to malý dříč, a tito lidé mu neprokazovali náležitou úctu.

„Sakra," ulevila si Šavle.

„Vím, na co myslíš," řekl Tony.

„Chtěla jsem prolézt a porozhlédnout se tam."

„Viděla jsi ho přece na L1. Hrome, vždyť jsi byla uvnitř půltuctukrát."

„Jenže tady je to jiné," namítla. „Teď je *živý*."

„Obávám se, že nemáme času nazbyt," poukázal.

„Já vím." Iniciovala rozpojení a dívala se, jak se jejich průlez uzavírá.

Při vzdalování od lodi použil pomocné motory pouze dvakrát.

Pilotní kabina JSOD *Berlín*

Chybný řídicí program způsobil problémy všem třem kosmickým letounům. Pilot *Berlína*, Willem Stephan, si docela klidně prohlížel Měsíc a zvětšující se kometu, když z Měsíční základny přišla výstraha. „*Berlín* a *Kodaň* se nám ukazují mimo kurs.“

„Nesouhlas,“ obrátil se na něho palubní inženýr. „Letový profil vypadá dobře.“

„Měsíční základno,“ promluvil Stephan, „žádnou odchylku nepozorujeme.“

Kodaň, vzdálenou osmdesát kilometrů na pravoboku, bylo vidět jako jasnou hvězdu.

„Počkejte chvilku,“ vyzvala Měsíční základna.

Stephan přepojil na Noru Ehrlichovou z *Kodaně*. „Jak jsi na tom *ty*?“

„Stejně jako ty, Willeme. Jdu přímo na cíl.“

Hlas se ozval znovu. „Oběma strojům, tady Měsíční základna. Chceme, abyste ihned přešli na manuální řízení. Přepojte na jedenáctý kanál a nalaďte si maják. Potvrďte provedení.“

Jeho palubním inženýrem byl Gruder Můller, přítel, který ho provázel již z dob studií na Hamburské univerzitě. Gruder vyvolal na obrazovku stopu majáku. „*Berlín* hlásí provedeno,“ řekl Stephan.

„Rozumím. Očekávejte úpravu kursu.“

„Rozumím, Měsíční základno.“ Podívali se na sebe s Gruderem. Možná pilotování mezi Zemí a Měsícem nebyla taková věda, jak si myslel.

„*Berlíne*, tady Měsíční základna.“ Nový hlas. Autoritativní. Pravděpodobně hlavní dispečer. „Navedeme vás na jiný vektor, než bylo v plánu. Domníváme se, že v programu je chyba, takže zbytek dokončíme manuálně. Rozumíte?“

Stephan potvrdil příjem.

Zadal do počítače nová data a o šest minut později provedl změnu kursu. *Kodaň* následovala jeho příkladu.

První skupinu lidí měl *Berlín* převzít od mikrobusu. Sjel si simulaci setkání. „Nyní už se tak dobře nepotkáváme,“ oznámil. „Mikro to bude muset trochu našvindlovat.“

Washington. 7.22

Harold Boatmann nespal celou noc. Závěsy jeho georgetownského bytu prosakovalo šedé svítání. Vzdal to a vstal, umíchal si několik vajíček, pak dal do mikrovlnky půl tuctu proužků slaniny, udělal si do hrnku kávu a ohlásil se službě. Situace se mírně uklidňovala. Lidé se nechali upokojit ujištěními Bílého domu a postojem médií, jež kometu zlehčovala a z lidí, kteří vyrazili na cesty, dělala blázny.

Ministr dopravy měl být rád. Ale pravda byla taková, že pozice jeho úřadu byla riskantní. Pokud by situaci odhadli špatně, mohlo to stát desetitisíce životů. Boatmann uvažoval, jak by s takovým břemenem dokázal žít.

Ponimral se ve snídani, ale nakonec to vzdal a odnesl si kávu do obývacího pokoje, kde se zabořil do polstrovaného křesla. Podepřel si nohy sedátkem, postavil šálek na stolek a zahleděl se na řadu zarámovaných fotografií na krbové římse. V pokoji byla ještě tma, zatažené závěsy nevpouštěly ranní světlo dovnitř, takže fotografie se utápěly ve stínu. Byli na nich jeho syn, dcera, houf vnoučat, další členové rodiny, příbuzní a přátelé z dřívějších dob, nyní roztroušení po celé zemi. A byla tam také fotografie, na níž byl on, Margaret a prezident, pořízená v Bílém domě při nástupu do úřadu. V myšlenkách se musel stále vracet ke včerejšímu jednání v Bílém domě.

Jistě to zvládneme. Budeme doufat, že budeme mít štěstí, a zvládneme to.

Boatmann se nedokázal přenést přes skutečnost, že kdyby on žil v Miami, chtěl by znát pravdu. Představa, že prezident a jeho poradci blokují nebezpečné informace a nedělí se o ně s lidmi, kteří jsou nejvíc ohroženi, mohla mít nedozírné následky. Kdyby se to zvrtlo, mohlo by to vládu smést.

Pohled se mu zastřel. Rozděloval lidi na fotografiích na krbové římse do dvou skupin; ty, kteří byli v bezpečí, a ty, kteří nebyli. Některé již varoval. Některé se mu z různých důvodů nepodařilo

narychlo najít a na záznamnících nechtěl vzkazy nechávat, na to byl až příliš uvážlivý. Chtěl to dnes zkusit znovu.

Zavrtěl se, vstal, rozhrnul závěsy a vyhlédl do rána. Obloha byla břidlicově šedá a ve vzduchu byl cítit blížící se déšť. Na Wisconsin Avenue vládl neobvyklý klid.

Jeho úzkost ještě zesilovalo vědomí, že prezident má pravdu; masový exodus z pobřežních velkoměst by nezůstal bez obětí na životech. Jaká byla pravděpodobnost, že kometa nezpůsobí nic víc než několik nočních meteorických dešťů? Nezdálo se, že by na tu otázku někdo uměl odpovědět. Značnou část včerejšího dne po setkání vlády strávil na síti a u telefonu. Nikdo to nevěděl.

Ale zdálo se mu, že držet pod pokličkou něco, čemu fakticky věřili, v sobě má cosi od základu nečestného. Bez ohledu na důvody, které k tomu vedly. Systém funguje pouze tehdy, když mezi vládnoucími a ovládanými je čestná dohoda.

To se snadno řekne. Ale jak by ospravedlnil, že vyvolal paniku?

Káva mu zatím vystydla. Nalil si proto další šálek. Po chvíli sáhl po telefonu.

3.

Měsíční základna, Grissomova země. 8.05

Viceprezident mu zavolal den předtím pozdě v noci s tím, aby Rick připravil náležité podklady k tiskové konferenci, která se dnes měla před televizními kamerami konat. *Nějaké dobré prohlášení na úvod. Chceme být optimističtí*, řekl Charlie. *Pravděpodobně bychom měli připustit, že situace je nejistá. Jsme však v rukou staré dobré americké techniky. My i naši přátelé z jiných zemí to překonáme, bla bla bla. Prezident chce, abychom soustředili pozornost na problémy Měsíční základny. Doufá, že se nám podaří odvést pozornost veřejnosti, aby doma přestala ucpávat dálnice.* Jeho hlas sklouzl do neobvyklého tónu. Charlie málokdy dával najevo negativní postoje

vůči jiným lidem, ale vypadalo to, že Kolladner ho rozčílil. *A když už budeš v tom, připrav seznam otázek, které mi pravděpodobně položí. A doporučené odpovědi.*

Stejně žádnou nepoužiješ, pomyslel si Rick.

Přesto Rick dorazil k viceprezidentovým dveřím s hlavou plnou nápadů. Charlieho hlas ho vyzval, aby vstoupil. Seděl na pohovce a listoval v bloku. „Dobré ráno, Ricku," uvítal ho. „Mám určité představy o tom, jak by to mělo znít."

„To jsou doma vážně tolik nervózní?" zeptal se Rick.

„Pokud je mi známo, situace se zlepšuje. Ale šéf je nervózní. A má pro to důvod. Hrál jsi s ním někdy poker?"

Rick s prezidentem poker nikdy nehrál. Ale znal jeho pověst. Nyní se Kolladner samozřejmě hře nevěnoval. Před médii by se to nedalo utajit a veřejnost by nepotřebovala dvakrát pobízet, aby se na hráče pokeru v Bílém domě dívala skrz prsty. Pro moderátory televizních talk-show a noční baviče by to bylo tučné sousto.

„Tvrdil, že nikdy neblufuje," pokračoval Charlie. „Samozřejmě to není pravda. Ale o to víc pak blufování působí."

„Blufuje i teď? V případě sobotní noci?"

„Řekl bych, že ano. Má strach."

Rick přikývl. „Kdyby došlo na nejhorší, mohl by přijít o obě pobřeží."

Charlieho bradou proběhlo škubnutí, ale neřekl nic.

Rick, který pesimistické rozhovory z duše nenáviděl, toto téma uzavřel mávnutím ruky. „Připravil jsem si několik poznámek k tomu, jak bychom měli přistoupit k té tiskové konferenci."

„Výborně. Je naplánována na osmou. V hlavním vysílacím čase pro všechny stanice a sítě. Je na ni pozváno několik hostů, včetně jakýchsi vědců ze Země, kteří si myslí, že ve skutečnosti není čeho se bát. Mají dokonce jednoho, co přísahá, že kometa proletí mimo. Kočkovat to má Kendrick. Položí několik otázek. Určitě máš představu o tom, čeho se budou týkat. A bude chtít uklidňující odpovědi." Opřel se a pozorně se na Ricka zadíval. „Henry by to nepřiznal, ale jestli čtu dobře mezi řádky, myslím, že je v tom švindl. Zajímalo by mě, jestli prezident ví víc, než přiznává."

„Je to špatný tah," řekl Rick.

„Proč? Co tě k takovému závěru vede?“

„Jediný výsledek bude to, že popudí lidi, kteří si myslí, že situace *je* vážná. Ručím vám za to, že do hodiny po odvysílání bude mít každý doktor přírodních věd, který nesouhlasí, vlastní tiskovku. Nejlepší by bylo říct co nejméně, vyfotografovat prezidenta, jak se věnuje obvyklým záležitostem, a proboha, hlavně jim ukázat manželku prezidenta a vnoučata na floridské pláži.“

„Na to je už teď příliš pozdě.“

„Zřejmě ano. Víte, nerad kritizuji kolegu, ale prezident potřebuje pořádného tiskového tajemníka.“ Rick si povzdechl. „Viděl jsem zprávy z vašeho domovského státu. Všichni berou nohy na ramena. Míří na západ.“

„Myslím, že bych to udělal taky,“ přiznal Charlie.

„Jasně,“ řekl Rick. „Obzvlášť po tom, až jim večer řekneme, že se nemají čeho bát.“

Percival Lowell, provozní paluba. 8.14

Rachel obdržela rozkaz k odložení výpravy ve chvíli, kdy na loď přicházela druhá skupina pasažérů.

LET K MARSU ZRUŠEN. NOVÉ DATUM NEBYLO STANOVENO. JE NÁM LÍTO.

Lee Cochran byl vzadu a zařizoval všechno potřebné. Rachel si vytiskla kopii, a když se lunabus odpojil, došla za ním a ukázala mu ji. Jen přikývl, nedal najevo žádné pohnutí. „Nevím, nevím, jestli se výprava vůbec někdy uskuteční,“ řekl.

Rachel zůstala, aby pomohla každému najít místo. Leeova poznámka jí uvízla v hlavě. *To ne,* pomyslela si. *Máme nástroj, kterým můžeme proniknout do sluneční soustavy. Ať se tady stane cokoli, poletíme.*

My poletíme.

Pasažéři byli předem informováni o tom, že si budou muset nasadit dýchací přístroje, ale stejně se na ně dívali nedůvěřivě. Několik se dožadovalo ubezpečení, že je pro všechny dostatek

kyslíkových lahví. Rachel připadalo zvláštní, že když lidé nasedají do trajektu nebo do lunabusu, neptají se, jestli má jejich systém zásobování kyslíkem dostatečnou kapacitu. Jenže tady samozřejmě drželi svůj systém zásobování kyslíkem v rukou, a to je znervózňovalo. Padaly i jiné otázky. Jak budou jíst? Na směny. Co když jim maska ve spánku odpadne? Nemusíte se bát, pokud nějaký problém vznikne, nezaspíte to. Ale pro všechny případy vás budeme pravidelně kontrolovat. Když budu muset vyměnit lahve, musím zatajit dech, dokud nedostanu novou? Výměna trvá tři sekundy. Nic se vám nemůže stát. Proč nemám kyslíkovou masku *já?* Všichni ji nepotřebují, protože v kabině je dost vzduchu pro osm lidí a něco. Budeme se střídat, vysvětlila Rachel, a všichni budou nějakou dobu bez masky.

Seznam pasažérů dostali k dispozici předem a starší pasažéry umístili do kajut pro kosmonauty. Ve skupině bylo několik rodin, čtyři ministři z různých vlád, jeden ruský průmyslník a dva hlavouni z NASA. Rachel samozřejmě oba znala. Jeden z nich, revizor, jí sarkasticky řekl, že je rád, že pro *Lowella* našli alespoň *nějaké* využití.

Lee se zhostil role stevarda. Na L1 naložil tucet prohlížeček a nechal po celé lodi nainstalovat zdířky, aby se jejich pasažéři mohli připojit na lodní knihovnu. Každému ukázal, kde je kuchyňka a toalety a která tlačítka mají stisknout, když budou potřebovat pomoc. Předvedl, jak fungují bezpečnostní pásy u různých typů sedadel, a těm, kteří neměli sedadla, rozdal popruhy. Zůstal s nimi a pomohl jim s připoutáním, dokud neměl pocit, že pro jejich bezpečí udělal maximum.

Rachel se snažila vystupovat co nejklidněji. Doba letu na Skyport měla být zhruba devatenáct hodin. Na místo dorazí v pátek ráno kolem čtvrté hodiny, posnídají a budou moci nastoupit do kosmických letounů, které tam na ně budou čekat, aby je odvezly domů. Nemáte se čeho bát, řekla. Za nepohodlí se omlouváme. Nezapomínejte mít nasazené masky, dýchejte normálně, a všichni to bez problémů zvládneme. Kdybyste si museli masku z nějakého důvodu sundat, klidně to udělejte, nic se nestane. Když budete mít pocit, že *musíte* být bez ní, dejte nám vědět, prosím.

„Máš na to talent,“ řekl jí Lee.

Vrátila se do pilotní kabiny a rychlým pohledem našla kometu. Byla na východ od Měsíce a rostla. Ohony již bylo vidět prostým okem.

Zapnula palubní rozhlas. „Dámy a pánové, za okamžik se vydáme na cestu. Nebudeme nikam spěchat, ale i tak ucítíte jistý tlak. Loď bude zrychlovat přibližně deset minut. Prosím, snažte se nikam neodcházet, dokud vám neřekneme, že se můžete volně pohybovat.“ Ještě viděla světla druhého mikrobusu, slabá a osamělá, jak se ztrácejí ve tmě.

Lee přišel do kabiny a sedl si vedle ní. „Vše připraveno,“ oznámil.

Přikývla a posunula páku dopředu.

Jaderný reaktor byl tišší a klidnější než chemická raketa. NASA jej podrobila rozsáhlým zkouškám v Mojavské poušti a na L1 a provedla stovky simulací. Posádka lodi s *Lowellem* uskutečnila několik zkušebních letů na krátké vzdálenosti, například kolem Měsíce a zpátky. Ale dnes to bylo poprvé, co se o kosmické lodi s jaderným pohonem dalo říct, že je ve skutečném provozu. „Zažíváme historické okamžiky,“ poznamenal Lee.

„To jo.“ Zář přístrojového panelu dodávala jejímu zápěstí bledý odstín. „To tedy zažíváme, chlapče.“

Arlington, Virginie. 9.16

Mary-Lynn Jamisonová z *Washington Online* pracovala na případu Arnolda Clouda, když zazvonil telefon. Cloud byl kongresman ze Středozápadu, který si zřejmě najal vraha, aby mu zabil manželku. Zdálo se, že tentokrát za tím nebyla jiná žena a dokonce ani pojištění. Spíš to vypadalo, že Cloud měl ve svém volebním obvodu potíže a chystal se tvrdit, že mu organizovaný zločin chtěl poslat zprávu. Policisté měli podezření, ale kongresman měl choulostivé materiály o celé řadě lidí kolem Washingtonu, kteří lehce zpanikařili a přimlouvali se za něho. Úřady byly pod tlakem, aby se obrátily jinam, ale Mary-Lynn měla dostatek nitek, aby začala celý příběh rozplétat.

„Jamisonová,“ řekla do telefonu.
„Jak se máš, Mary-Lynn?“
Poznala hlas ministra dopravy. „Ahoj, Harolde,“ řekla.
„Bez záznamu, Mary-Lynn.“
Vypnula záznamník.
„Mohli bychom se někde sejít?“
„Na oběd?“
„Na večeři,“ navrhl. „U Willoughbyho.“

Měsíční základna, Kosmoport. 10.03

„Nějaké potíže, Tony?“ Mamut na ně čekal, když vystoupili.

Tony zavrtěl hlavou. „Šlape jako hodinky,“ odvětil. Program pro přistání na Měsíční základně byl standardizovaný, takže polohovací trysky se příliš nepoužívaly. Přesto vytvářely tolik par, že Tony cestou dolů zaznamenal další lživé údaje. Ale zdálo se to nepodstatné, teď byl důležitý čas.

„Fajn. To rád slyším. Máme dost jiných starostí.“ Z hlubin Mamutova hrdla vyšel bručivý zvuk. „Kosmické letouny jsou tady. A vaši cestující taky. Deset minut si odpočiňte a připravte se na cestu.“

Šavle se usmála. „Spousta času, co? Víc bychom snad ani nemohli chtít, Mamute.“

„Promiň, kotě,“ řekl. „Jsme trochu pod tlakem.“

JSOD *Berlín*, pilotní kabina. 10.17

Willem Stephan dorazil na stanici a ohlásil se. *Kodaň* již byla spojená s jedním z lunabusů s volacím znakem *Houpák* a přijímala na palubu první pasažéry. Harmonogram vyžadoval, aby se lunabusy plnily, když se otevřela nejpříznivější okna. *Kodaň* měla opustit oběžnou dráhu kolem Měsíce v pátek odpoledne a *Berlín* v pátek v noci.

Rozhlédl se po měsíční krajině pod sebou. „Netušil jsem, že se sem někdy podívám,“ řekl svému druhému pilotovi.

Druhým pilotem byla Kathleen Steadmannová z Bremerhavenu. Kathleen zašilhala po kometě. „Možná v nejvyšší čas,“ poznamenala.

L1, pilotní kabina JSOD *Arlington*, 10.23

Arlington také potřeboval ve střední fázi letu úpravu kompenzující chybu v programu, přesto dorazil k L1 téměř přesně na čas.

Stanice neměla standardní spojovací uzel pro letouny JSOD. Personál stanice proto připravil terminál pro nákladní tahače a George do něj navedl zakulacenou příď svého kosmického plavidla. Hermetické utěsnění nebylo možné, takže se do prostory nedal napustit vzduch. I když se dostal nejdál, jak to šlo, na panelu mu stále svítily červené kontrolky. Na pokyn vypnul motory a pak už jen pozoroval, jak se tým techniků ve skafandrech rojí kolem křídel a trupu a pomocí nařezaných lan plavidlo ukotvuje. Terminál se nacházel ve středové části, takže se nehýbal, a proto měl nulovou gravitaci. Letoun se pohupoval a čas od času do svého kotviště zlehka narazil. Vzápětí se objevil druhý tým, který začal z nástupní rampy vytahovat Flemingovu trubici. Spojili ji s hlavní přechodovou komorou.

Flemingova trubice byla vzduchem vyplněná, ohebná harmoniková rampa z kovu a umělé hmoty, umožňující přístup k plavidlům, u nichž bylo obvyklé vstupní zařízení poškozeno. Tato byla dlouhá téměř třicet metrů. George se vrátil a postavil se ke dveřím ve střední části plavidla, o něco blíž k přídi. Když se kontrolky na dveřích rozzářily zeleně, což signalizovalo, že na druhé straně je tlak, otevřel je.

Usmála se na něho mladá žena v tmavomodré uniformě, podobné těm, jaké se nosily na Skyportu, jenomže s emblémem L1. „Vítejte na LaGrange 1, kapitáne," pravila. „Rádi vás tady vidíme."

Za hodinu a čtvrt se George a jeho posádka dali do pořádku a vrátili se do letounu. Na palubě teď byli dvě stě dvacet čtyři pasažéři. Několik lidí z obsluhy zůstalo na svých místech, dokud *Arlington* nebyl volný.

„Máte nějakou dopravu?" zeptal se George hlasu z rádia, s nímž byl ve spojení.

„Jistě. Máme *Antonii Mabryovou*, zahřátou a připravenou na cestu. Poletíme hned za vámi, *Arlingtone*.“

„Tak nashle na Skyportu,“ rozloučil se George. Navedl letoun na návratový kurs a začal zrychlovat. Světla kosmické stanice za ním jedno po druhém zhasínala.

ZPRAVODAJ MĚSÍČNÍ ZÁKLADNY VYDANÝ V 10.30

Jedna osoba smí vézt zavazadlo o hmotnosti sedm kilogramů. Pokud bude v okamžiku nalodění hmotnost osobních předmětů posouzena jako příliš vysoká, budou zakázána.

Schválil John C. Chandler, ředitel.

4.

Manhattan. 10.36

Marilyn Keepová pracovala jako redaktorka pro GrantTempo Publications. Nastoupila v GrantQuasaru, oddělení historických románů. Její manžel byl vedoucí saldokonta v Bradley & Boone, rozvíjející se firmě obchodující s cennými papíry. Měli pohodlný, ale nijak přepychový dvoupokojový byt na Manhattanu nedaleko Central Park West. Marilyn bylo dvacet devět let, vdaná byla čtyři roky a víc než cokoli jiného chtěla otěhotnět. Až na tom budeme finančně trochu lépe, říkal Larry.

Pracovala výhradně doma. Novou práci jí nosili každou druhou středu k večeru. V současné době se snažila co nejrychleji prokousat *Zrádcovým stínem*, detektivním příběhem s vraždou, odehrávajícím se na dvoře Karla XII. Švédského. Přestože nacházela ve své práci zalíbení a historické romány četla velice ráda, nedokázala docenit kvality titulů vydávaných GrantQuasarem, stejně jako těch, které si čas od času kupovala v knihkupectví. Na to byla až příliš zabraná do detailů, když musela zajistit, aby nevznikl rozpor v barvách očí a způsobech řeči, sestavit časové osy a vychytat anachronismy. To, co

dělala, bylo vlastně mnohem víc technické než literární. Samozřejmě si to uvědomovala. Ale dělala svou práci dobře a nejednoho vysoce ceněného autora zachránila před ostudou. Přestože se zdálo, že její snahu nikdo neoceňuje.

V převážné většině pracovala na pozadí nativistické stereofonní hudby, té, která zní jako horské potoky a lesy ve větru v podání bubnů a hlasů. Jenomže dnes vystřídala bubny a hlasy CNN, spokojeně mumlající v pozadí. Zatímco využívala svou kouzelnou moc, její podvědomí zachytávalo slova jako *kometa, padající balvany* nebo *možnost obrovských vln.*

Ve vysílání nebylo prakticky nic jiného než reakce na nadcházející srážku. Je New York v bezpečí? zeptal se moderátor muže s jehlovitým nosem. Je to kamufláž?

Muž s jehlovitým nosem se domníval, že ano.

V jednom diskusním pořadu vysílaném z Los Angeles nějaká žena prohlašovala hlasem téměř na pokraji hysterie, že všechny v blízkosti Tichého oceánu čeká *smrt*. Nebyla však žádný odborník, jenom kdosi z obecenstva ve studiu, ale její strach vyvedl Marilyn z míry natolik, že zavolala do kanceláře Bradley & Boone, aby se zeptala Larryho, zda by neměli zcela vážně uvažovat o tom, že na několik dní odjedou z města.

„Všechno vypadá normálně," odvětil Larry tak, že div nevyletěla z kůže.

Podívala se z okna. Ulice byly určitě normální – to znamená ucpané dopravní obsluhou. (Soukromá vozidla měla vjezd do města zakázán od roku 2010.)

„Já myslím, že bychom měli odjet, než se to přežene," nadhodila.

Slyšela, jak dýchá na telefon. Nejenom to, *viděla* ho, jak civí na přístroj s výrazem, který se mu usazoval na tváři, když znovu dospěl k závěru, že si vzal za ženu panikářku. „Co kdybychom si o tom promluvili večer?"

„Nejsem si jistá, jestli bychom to měli do večera odkládat. Pokud se chceme dostat z města, měli bychom to asi udělat, dokud se dají koupit letenky."

„Ale no tak, Marilyn." Znělo to tak rozmrzele, jako by to všechno nějakým způsobem zavinila *ona*. „Nemůžeme se jenom tak

sebrat uprostřed týdne a utéct někam do lesů. Na něco takového nemáme peníze. A navíc, mám tu závazky. Nemůžu za sebou jen tak zavřít dveře jenom proto, že všichni blázní s kometou.“

„*Není* to uprostřed týdne. Dnes je *čtvrtek*.“

„Tak jsem se o den spletl. Zastřel mě za to.“

„Říkají, že New York může být zasažen obrovskými vlnami.“

„Marilyn, poslouchej, co říkáš. Město tady bude příští týden stát, stejně jako tady stojí dnes. Tak víš co? Kup letenky na zítřejší večer. Kam chceš odjet?“

Bylo jí to jedno. Hlavně aby to bylo někde výš.

„Zkus Columbus,“ navrhl. Jeho hlas jí říkal, že podlehla panice, ale nevadí, on se přizpůsobí. „Mohli bychom zůstat u našich.“

Zavolala do TransWorldu. Měli plno na celý víkend. Stejné to bylo u všech ostatních leteckých společností na Kennedyho letišti, v LaGuardii i v Newarku.

A totéž jí řekli v Amtraku.

NEWSNET. AKTUALIZACE VE 12.30

(Detaily zde)

LETOUNY JSOD A *LOWELL* SE ZAPOJUJÍ DO ZÁCHRANNÝCH PRACÍ

Kosmické letouny poprvé vyslány za oběžnou dráhu Země

Lowell s evakuovanými letí na Skyport

Očekává se, že Měsíční základna srážku nepřežije

PACRAIL BUDE USILOVAT O DALŠÍ ZDRAŽENÍ JÍZDNÉHO

Visutá dráha v L. A. je i ve třetím roce provozu ztrátová

SIDNEY PAUL ZAHYNUL PŘI LETECKÉM NEŠTĚSTÍ

Sedmačtyřicetiletý herec se proslavil jako Oktavius v *Bojovných orlech*

Na vině patrně větrné nůžky

KONGRES SCHVÁLIL ZÁKON O FONDU SOCIÁLNÍHO ZABEZPEČENÍ

Injekce 30 miliard dolarů má udržet systém nad vodou do roku 2028

CENA BENZINU KLESÁ JIŽ DEVĚT MĚSÍCŮ ZA SEBOU

Obrat způsobila solární auta, veřejná doprava a energetické satelity

SKLADATELKA ZACHRÁNILA DÍTĚ PŘI POŽÁRU NA LONG ISLANDU

Karen Bakerová získala Emmy za „Srdce jsem nechala v LTA“

WOLFZIGER OBVINĚN Z PORUŠENÍ PRAVIDEL GENETICKÉHO VÝZKUMU

Madisonský okresní zástupce bude žádat maximální dvacetiletý trest

FBI OBKLIČUJE ENKLÁVU ODPŮRCŮ DANÍ

Církev univerzálního Boha neuznává daňový úřad

„Caesar ztratil právo požadovat daně“

CLINTON SE VRACÍ DO BÍLÉHO DOMU NA PODPIS ZÁKONA O VZDĚLÁNÍ

Bývalý prezident ve věku 78 let tleská úsilí obou politických stran

„Tentokrát se nám to musí podařit“

San Francisco. 9.31 pacifického letního času (12.31 VLČ)

Jerry Kapchik byl šéfem oddělení osobních daní u firmy Bennett & McGee. Byl mladý a plný energie a byl na nejlepší cestě získat místo ředitele sekce, až se na konci léta uvolní. Jerry snadno nacházel přátele, rád si ve středu v noci chodil zahrát bridž do klubu a byl nadšený fanoušek 49. Život byl příjemný. Jenže moderátor v rádiu, které měl puštěné v kanceláři, mluvil o kometě a jeho posluchači volali do studia a říkali, že situace je mnohem horší, než si lidé myslí. *Utečte od oceánu,* říkali.

Jerry neměl pocit, že by měl jeho diskusní pořad brát vážně. Ale jedna úřednice z evidence měla telefonát z domova, po němž požádala, aby si mohla vzít na zbytek dne volno. Než odešla, řekla Jerrymu, že to nevypadá dobře a že s největší pravděpodobností nepřijde ani další den. „Řeknu vám pravdu. Odjíždím z města, dokud se to všechno nepřežene.“

Samozřejmě v tu nejnevhodnější chvíli; uzávěrka byla už v pondělí. „Vaší kariéře to neprospěje," upozornil ji, ale ona jen pokrčila rameny.

Přemýšlel, jestli ta žena ví, jak vypadá komicky. A ono to skutečně *bylo* komické, jako v některém filmu ze středověku, kde přiletí kometa nebo je zatmění Slunce a všichni začnou v hrůze padat k zemi. Na druhou stranu slyšel zprávy o tom, že pravděpodobně přijdou o Měsíc. Bylo těžké uvěřit, že by kusy Měsíce mohly spadnout zrovna do Sanfranciské zátoky. Jenže co mohl vědět?

Jerry bral svět jako šťastné místo. Otec ho naučil, aby žil v přítomnosti a ne výhradně v budoucnosti. Proto si dopřával radostí života. Měl Marisu, dvě bystré děti, krásný dům v tudorském slohu v Pacifice, sad pomerančovníků, garáž pro dvě auta, dokonalý trávník, domeček pro děti a zdravý účet v bance. Jediné, co mu ztrpčovalo život, byly alergie, proti nimž musel neustále brát léky.

Z okna své kanceláře měl výhled na zátoku. Byl krásný, slunečný den. Po klidném, modravém moři bylo roztroušeno několik plachet a po obzoru plula nákladní loď. Bylo těžké uvěřit, že něco není v pořádku. Přesto uvažoval, jestli by nebylo namístě nachystat některé věci do aut, aby byli připraveni rychle odjet. Pro všechny případy.

Mikro, pilotní kabina, 12.36

Tony potřeboval dva oblety místo jednoho, aby se dostavil na místo setkání s *Berlínem*. Mikro přilétlo zezadu, z levé strany. Pohled na obrovské JSOD před nimi, jehož křídla a ocasní plochy se leskly na slunci, propůjčoval okamžiku neskutečnou atmosféru. Bylo to jako reklama na automobily, která ukazovala, jak malé rodinné auto poskakuje po krátery rozryté měsíční krajině.

Pozdravil se s pilotem a přenechal spojovací manévr palubnímu počítači. Pak zapnul palubní rozhlas. „Dámy a pánové," řekl, „jak můžete vidět, když se podíváte ven okny po pravé straně, dohonili jsme loď, která vás odveze domů. Avšak bude chvíli trvat, než se s ní spojíme. Jak víte, kosmický letoun se trochu opozdil a my jsme přilétli v kursu, který bude vyžadovat, abychom provedli několik manévrů. Ke spojení dojde přibližně za čtyřicet minut. Zatím se

můžete uvolnit. Jestli někdo potřebuje na záchod nebo z jakéhokoli důvodu opustit sedadlo, nyní je pro to vhodná chvíle. Jakmile se dáme do pohybu, všichni se budou muset hned připoutat. Krátce před manévrem vás upozorním. Přeji vám, aby vám cesta domů uběhla příjemně.“

„Tihle lidé stráví v tom letounu dlouho,“ připomněla mu Šavle. „Do odletu zbývá víc než třicet hodin. Plus doba, kterou jim potrvá cesta na Skyport.“

„To je fakt,“ řekl Tony. „Doufám, že si přivezli spoustu sendvičů.“

Šavle se ušklíbla. „Já doufám, že mají dobrou vzduchotechniku.“

Počítač oznámil čas zbývající do zahájení sledu manévrů. Tony sešel do kabiny pro cestující. Snažil se působit nenuceně, ale bylo to strojené. Již při nastupování vycítil, že někteří pasažéři jsou nervózní, proto je chtěl ujistit, že se neděje nic neobvyklého a už vůbec ne nebezpečného.

Mikro se potřebovalo dostat do takové polohy, aby bylo kolmo k podélné ose letounu. Pro počítače to nebyl problém, ale přinášelo to výhled, z něhož se pasažérům nutně muselo udělat špatně od žaludku. Vysvětlil jim, že pokud budou operaci sledovat, může se stát, že pocítí určitou nevolnost, a navrhl jim, aby si zatáhli rolety na oknech. Když se o to jeden z otců pokusil, jeho syn začal hlasitě protestovat. Otec ustoupil, ale vzal si časopis a zabořil do něho hlavu

Tony se před závěrečným přiblížením vrátil do pilotní kabiny. Autopilot provedl pomocí několika krátkých zážehů hlavního motoru drobnou korekci stíhacího kursu. Pak zahájil dlouhý, složitý sled zažehování polohovacích trysek. Bylo to poprvé od namontování vadného ventilu, kdy situace vyžadovala větší manévrování.

Mikro se otočilo a zařadilo spojovací uzel do přímky. Zatímco jeho čidla sledovala JSOD, palubní počítač komunikoval se svým protějškem v kosmickém letounu a neustále porovnával skutečné přibližování mikra s ideálním stavem. Z dvanácté trysky mezitím opakovaně uniklo nespálené palivo.

Mělo podobu jemného oparu, který začal působit na funkci čidel a vnášet do jejich údajů jistý stupeň nejistoty, místy dokonce rozpor. Palubní počítač ve snaze odstranit tyto rozpory znovu a znovu

zažehoval trysky, čímž do bezprostředního okolí mikra pumpoval další práškový hliník.

Tony si postupně všiml neobvyklé aktivity. Zachmuřil se, ale v první chvíli to přičítal skutečnosti, že změnili letový plán a přilétli k letounu pod úhlem, který nebyl ideální. Právě když o tom hloubal, Šavle ho upozornila na odrazy radaru.

Obraz kosmického letounu na displeji ztratil ostrost. Odrazy zatím přicházely ve správných intervalech, ale začaly slábnout a sílit.

„Co to je?“ zeptal se a provedl rychlou kontrolu přístrojů. Zdálo se, že všechno je v pořádku.

Trysky znovu zabraly. Hvězdy prosvítaly skrz cáry mlhy. Šavle zavrtěla hlavou. „Něco se děje,“ poznamenala.

Ve chvíli, kdy se opět rozsvítila výstražná kontrolka paliva, si Tony konečně všiml šedivého oparu práškového hliníku. Podíval se na přístroje. Radarové odrazy se zhoršovaly, rozlézaly se po celé obrazovce.

„Někde nám prasklo potrubí,“ řekla Šavle.

Na radarové obrazovce začínal převládat chaos.

Přepnul na manuální řízení a upřel oči do mlhy. „Kde je ten letoun?“ Nebyli dál než padesát metrů, ale letoun se ztratil v oparu, neviditelný jak pro oči, tak pro jejich přístroje. Zapnul rádio. „*Berlíne*, tady je mikro. Máme problém.“

Šum, potom hlas pilota. Tony v praskotu rozeznal jen několik slov: „…slyšíme vás, mikro… uhýbá… radit.“

„Já vůbec nic nevidím.“ Šavle přepínala z jedné obrazovky na druhou. Všechno bylo zamlžené. Průzory teď vypadaly jako špatně postříbřená zrcadla

Tony přešel na ruční řízení a znovu zkusil rádio. Spojení se přerušilo úplně. Potřeboval se z toho oblaku dostat, ale byl příliš blízko letounu na to, aby mohl zkusit použít hlavní motor. Kdyby měl špatný odhad…

„Co budeme dělat?“ zeptala se Šavle.

„Já doufám, že oni vidí *nás*,“ odvětil. „Zůstaneme na místě, aby se mohl vzdálit.“

5.

Oběžná dráha Měsíce. 14.51

Oblak, který předtím obklopil mikro, se nerozptyloval. Pilot JSOD, neschopný s oslepeným plavidlem navázat spojení, se odklidil do vzdálenosti šesti set kilometrů. Poté, co jeden z lunabusů vyložil svůj náklad na *Kodaň*, Mamut jej poslal na pomoc. Jenže dohonit a přiblížit se ke stroji, který nevidí a nemůže komunikovat, ale může se kdykoli rozhodnout, že se dá do pohybu, byla ožehavá, časově náročná záležitost. Zdálo se, že situace si vyžádá vyslat někoho ven. Právě když se druhý pilot oblékal, aby se o to pokusil, Tony se vyřítil z oblaku, stále ztráceje palivo.

Ale tou dobou již Mamut věděl, v čem je problém.

Věcí, které to mohly způsobit, nebylo zas tolik. A Mamut našel příčinu hned napoprvé – stačilo jednoduše zkontrolovat inventář.

Naštěstí při incidentu nebyl nikdo zraněn a oprava nebyla složitá. Ale ztratili několik hodin. A věděl, kdo to zavinil.

Část času uspořili, když nechali pasažéry přestoupit do lunabusů, který je po dalších dvou hodinách honičky dopravil na *Berlín*. „Nejsou zrovna dobře naladěni," ohlásil z letounu Stephan.

Jelikož mikro již zvládlo úspěšné přistání jak na Měsíční základně, tak na L1, Mamut věděl, že přivést je nejkratší cestou zpátky nebude riskantní.

Je to v pohodě, pravil Tonymu. *Pravděpodobně vám bude chybět trochu paliva, ale ne tolik, aby to mělo nějaký význam.*

Alespoň *nějaké* dobré zprávy. Jakmile namontují správný ventil, mikro bude znovu provozuschopné.

Byla to však slabá útěcha. Letový harmonogram s pečlivě sestavenými okny byl v troskách; a v šest večer Mamut stále ještě nevěděl, jak sestavit nový tak, aby se všichni dostali pryč.

Wrightstown, New Jersey. 2.58

Nábytkářská společnost Pine River se rozkládala na ploše tří a půl akru nejlepší půdy. Vyráběla rukodělná kožená křesla a pohovky a stoly různých velikostí z týkového dřeva pro ty, kteří si je mohli

dovolit. „Každý kus je originál," hlásaly letáky. „Lepší nábytek nenajdete za žádnou cenu."

Malá rodinná firma odolávala tlakům na rozšíření a obohacení sortimentu od svého založení v roce 1961. Výsledkem bylo, že na rozdíl od konkurentů, kteří postupně přešli k podnikání v jiných oborech nebo čas od času zbankrotovali, Pine River se protloukala stále dál, dodávala zámožným nábytek nejvyšších kvalit a konsolidovala svůj okruh zákazníků. Naposledy se ve firemních záznamech dopočítali čtyřiceti sedmi ziskových let po sobě. V Pine River byl konzervatismus vírou.

Generálním ředitelem zde byl Walter Harrison, jmenovec a praprasynovec zakladatele. Harrison byl rodinný typ, člen Rotary klubu, oddaný presbyterián, přispěvatel na několik desítek prospěšných věcí, činovník Koalice za slušnost v médiích a trenér Malé ligy. Sloužil v armádě, byl s mírovými sbory v Africe a ve Střední Americe a vylekal všechny členy své rodiny s výjimkou otce, když si vzal za ženu Židovku.

Měl sklon k přehnaným reakcím. Věděl o tom a uvědomoval si, že se to k jeho konzervativní duši příliš nehodí. Proto když se na obzoru vynořily problémy, přistupoval ke svým instinktům opatrně. Dnes jeho instinkty doslova bily na poplach.

„Co bych chtěl vědět, Marshalle," obrátil se na drobného, šedovlasého muže usazeného v koženém křesle (model Bulhauer) před svým stolem, „co mi dělá starosti, je to, jak to s námi bude vypadat, pokud k něčemu z toho skutečně dojde. Jsme pojištěni pro případ povodně?"

Marshall Waring byl právníkem společnosti třicet pět let. Byl to velmi spolehlivý muž, stojící oběma nohama na zemi, zběhlý v obchodním právu a záruční problematice, dobrý, i když nenápaditý spoluhráč bridže a příležitostný společník u slavnostní tabule. „Walte," promluvil, „jsme *dvacet pět mil* od oceánu. Čeho se bojíš?"

Odpolední klid ustupoval hukotu vrtulí helikoptér. Směrem od Fort Dixu. „Létají celý den," řekl Harrison. Opřel se o opěradlo křesla a upřel na drobnějšího muže pevný pohled. „Proč to podle tebe dělají?"

„Dělají to vždycky. Tady *pořád* létají helikoptéry sem a tam."

„Takhle ne,“ nesouhlasil Harrison. „Myslím, že berou do zaječích.“ Všiml si, jak právník obrátil oči v sloup. „Já tady *žiju*. Myslíš si, že nepoznám, když se něco děje?“

Waring nevěděl, co říct, proto jen zvedl ruce jako prosebník.

„Nechme toho,“ mávl rukou Harrison. „Díval jsem se do pojistných smluv. V odstavci šedesát šest pojištění majetku a zařízení se jasně praví, že se netýká zásahů vyšší moci. V odstavci sedmnáct pojištění výrobků je stejná výjimka. Proto se ptám: Mám pravdu, když se domnívám, že kdyby došlo na nejhorší, kdyby tsunami pronikla tak hluboko do vnitrozemí, nezůstalo by nám *nic*, závod ani výrobky, prostě *nic*.“

Waring pomalu přikývl. „V podstatě je to tak, Walte. Ano. Nejsme pojištěni proti tsunami. Ani proti povodním. Toto není záplavová oblast. Stejně tak by nás mohlo zničit zemětřesení. Nebo výbuch sopky.“ Zamračil se a dal si nohu přes nohu. „Co kdybychom se na to zkusili podívat takto: Pokud bude situace tak špatná, že se voda dostane až do Wrightstownu, nebudeš si muset dělat starosti kvůli firmě. Nepřežije to *země* jako taková.“

„Já se nesnažím žertovat, Marshalle.“ Harrison se rozhlédl po stěnách své kanceláře. Visely na nich fotografie, na kterých byl zachycen jako rozhodčí na závodech motokár, při přebírání výroční ceny udělované obchodní komorou, u mikrofonu spolu s velícím generálem Fort Dixu, jak si potřásá rukou s guvernérem. „Nemám žádnou odpovědnost za zemi. *Ale jsem* odpovědný za Pine River a za její zaměstnance a zákazníky. A udělám všechno pro to, aby to společnost a její lidé přežili.“

„Jak?“ otázal se Waring.

„Kousnu do kyselého jablka.“ Stiskl tlačítko domácího telefonu. „Louiso, mohla bys mi sem poslat Archieho, prosím tě?“

„Buď opatrný,“ vybídl ho Waring.

„Přesně o to se snažím.“ Ve chvíli, kdy se otevřely dveře a Archie Pickman vstoupil, s burácením nad nimi přelétly další helikoptéry. Harrison vyhlédl z okna, snažil se sledovat jejich směr. „Pojď dál, Archie. Posaď se.“ Zabubnoval konečky prstů o desku stolu. „Co si o těch helikoptérách myslíš ty?“

„Že berou roha, sakra,“ odvětil Archie.

Archie Pickman byl výkonným ředitelem závodu a podřízeným, k němuž měl Harrison největší důvěru. Když před třiceti lety do Pine River přišel, neuměl nic zvláštního, byl čerstvě ženatý a potřeboval práci. Společnost tradičně přijímala jen zkušené řemeslníky, ale Harrisonovu otci se zdálo, že ten mladík má něco v sobě.

Oči výkonného ředitele našly právníka. „Můj švagr pracuje ve Franklinově institutu," prohlásil. „Volal dnes ráno. Podle toho, co říkal, je důvod k obavám."

„Já navrhuji, abychom nepanikařili," řekl Waring.

„Nikdo nepanikaří," odvětil Harrison. „Ale zítra zastavíme výrobu. Archie, chci, aby se zboží, veškeré zboží, naložilo na nákladní auta a odvezlo do Readingu nebo někam do té oblasti. Do větší nadmořské výšky. Jestli firma nemá dost vlastních nákladních aut, najmi někde další."

Pickman vyvalil oči. „Tak vážné to snad nebude," namítl.

Harrison se v křesle odstrčil. „Proboha, já doufám, že ne. Ale pokud bude, nenecháme se tady zaskočit s hlavou v písku. Jestli je to planý poplach, tím lépe, a příští týden odvezeme všechno zpátky. Spočítej, kolik budeme potřebovat lidí, a domluv se s někým, ať to obtelefonuje, zařídí ubytování a stravování. Jasné?"

„Ano, pane," řekl Archie.

„Waltře," ozval se Waring, „to přeháníš."

„Je to bezpečnostní opatření, Marshalle."

„Až se to přežene, budeš se smát, až se budeš za břicho popadat."

„Možná. Doufám." Otočil se zpátky k Archiemu. „A ještě jedna věc – řekni všem stálým zaměstnancům, že jestli někdo bude chtít odvézt rodinu na výše položené místo – stanov nějakou rozumnou hranici – firma zaplatí padesát procent z účtu za páteční a sobotní noc. Jasné? Potom bychom měli vědět, jak na tom jsme, a oni se budou moci sami rozhodnout."

Měsíční základna, sál pro tiskové konference. 15.00

Rick Hailey měl dobrý pocit, že všechno promysleli.

Bylo vybráno osm reportérů, kteří budou klást otázky. Dva se nacházeli na Měsíční základně, ostatní byli připojeni z celých Spojených států i z celého světa: Charles Young z BBC byl v Londýně a Erik Lachman v berlínské kanceláři *NEWSNETU*. Čang Ťan za zpravodajskou agenturu Nová Čína byl v Pekingu, Ali Haroud z *Cairo Times* byl v Egyptě. Ellen Randallová zastupovala PBS a Mark Able CNN. Keilh Morley z Transglobalu i Tashi Yomiuriová z Pacifiku byli oba na Měsíční základně a seděli s nepočetnou skupinkou dalších lidí v konferenčním sále, otočeni k pultu, na nějž byl připevněn viceprezidentův emblém.

Hamptonová představila zúčastněné. Pojala to jednoduše. „Dámy a pánové, mám tu čest představit Charlese L. Haskella, viceprezidenta Spojených států amerických."

Haskell vstoupil do sálu, potřásl si rukou s několika lidmi, postavil se k řečnickému pultu a usmál se do kamer. Vypadal dobře, podle Rickova názoru prezidentštěji, než se kdy podařilo Kolladnerovi. A vyrovnaně. Byl uvolněný. Pozdravil světové publikum, oznámil, že chce ještě před otázkami udělat prohlášení, roztáhl tvář do svého okouzlujícího úsměvu a řekl: „Chápu, že si o nás všichni děláte trochu starosti, ale myslím, že by všichni měli vědět především to, že jsme v dobrých rukou." Podíval se přes místnost na Evelyn, která se ze všech sil snažila vypadat, že je pánem situace.

Charlie byl ten den dobrý. Podle Rickova názoru nikdy nebyl lepší. Mluvil naprosto klidně a přemýšlivě, s pevnou vírou, že situace je zcela pod kontrolou. Dokonce se mu podařilo několik špatných vtipů. („Mrzí mě, že musím Měsíční základnu opustit. Po tolika letech zápasu se svou váhou jsem ji konečně srazil na sedmnáct kilo a oni mi nyní ukazují dveře.") Vtipy byly součástí jeho veřejné tváře, nebyly vůbec chytré – lidé neradi slyší od svých politických vůdců chytré vtipy – ale skromné. Viceprezident dovedl své publikum vyburcovat. Toto se zdálo být obzvlášť vnímavé. Smáli se jeho jednoduchým vtipům a rychle k němu pocítili sympatie.

Když domluvil, reportéři mu začali předhazovat lehounké míče. Jaká je morálka na Měsíční základně? Poté přišly vážnější otázky: S ohledem na tuto nešťastnou událost, neukázalo se nakonec, že

kosmický program byl chybou? Expedice k Marsu byla odložena, pravděpodobně na neurčito. Pokud by byl zvolen, podporoval by nový pokus?

Haroud chtěl vědět, jestli se všichni dostanou bezpečně z Měsíce.

„Určitě," odpověděl Haskell.

„Já myslím bezpečně *pryč*, pane viceprezidente. Zdá se, že jedno nebo dvě záchranná plavidla nebudou mít před dopadem velký náskok."

„Jestli se ptáte, zda máme obavy, Ali, pak moje odpověď zní *ano*. Pochopitelně máme obavy. Ale dělá se vše, co se dělat dá." Odmlčel se, aby se zamyslel. „Podívejte, vyjádřil bych to takto. Předpokládám, že za několik dní budu doma. A chci být posledním, kdo opustí Měsíční základnu. Osobně zamknu dveře a zhasnu světla."

Rick věděl, že to Charlie myslí vážně, ale litoval, že z toho udělal veřejný závazek.

WASHINGTON ONLINE. 15.18

Mary-Lynn Jamisonová

Zdroje blízké Bílému domu dnes uvedly, že prezident byl informován o tom, že dopad komety na Měsíc, k němuž má dojít v sobotu v noci, může vymrštit úlomky, které mohou následně se smrtícími důsledky dopadnout na Zemi. Významní vědci prezidentovi sdělili, že obrovské kusy padajících odštěpků měsíční horniny mohou srovnat se zemí celá města. A další důvod k obavám: úlomky, které se zřítí do oceánu, by mohly vyvolat obrovské vlny. Pokud k tomu dojde, jsou ohroženy hustě obydlené aglomerace v pobřežních oblastech Spojených států amerických a po celé zeměkouli. Zdroje naznačují existenci spiknutí předních světových politiků, vědecké obce a médií s cílem zamlčet pravděpodobné následky srážky.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 16.22

„Hlásí se vám Shannon Gardnerová z centra St. Louis. Jsem tu s Tomiko Harringtonovou, objevitelkou komety, která nese její jméno. Tomiko, změnil se váš život během několika posledních dní?“

„Musím říct, že to opravdu bylo vzrušující. Už jsem přestala počítat interview, která jsem dnes dala. Večer budu na CNN v *Show Jacka Kramera* a zítra ráno v *Show pro dnešní den*. Dokonce mi volalo několik lidí, kteří by se mnou chtěli napsat knihu.“

„Chystáte v tomto směru něco?“

„Myslím, že ne. O čem bych měla mluvit? Prostě… našla jsem kometu, byla to náhoda.“

„Nechtěla jste říct něco jiného?“

„Téměř jsem řekla, že jsem měla štěstí a objevila jsem kometu. Ale ve skutečnosti se to asi za velké štěstí označit nedá, nemyslíte?“

6.

Měsíční základna, kancelář ředitele. 6.27

Jack Chandler nespal od vyhlášení stavu nouze. Již nebyl žádný mladík a nemohl tak pokračovat do nekonečna. Momentálně však nevěděl o ničem dalším, co by si žádalo jeho pozornost, a tak předal řízení evakuace svým pobočníkům, oznámil, že bude u sebe, kdyby ho bylo třeba, zhasl světla a lehl si ve své kanceláři na pohovku. Navzdory ztrátám zaměstnání, promrhaným investicím a rozvráceným snům, nikomu na Měsíční základně nezasadí Tomiko těžší ránu než jejímu řediteli.

Poprvé za bezmála deset roků necítil v hrudi olověné závaží, nemusel si bolestivě uvědomovat, jak jeho nemocné srdce svádí neustálý boj s gravitací, nezdálo se mu, že jeho plíce lapají po dechu. Jack Chandler byl na Měsíci šťastný. Přišel, aby na něm zůstal.

Evelyn se domnívala, že jsou svědky konce lidského úsilí o expanzi za hranice planety. Jak to prý řekla viceprezidentovi? *Okno se otevře, když se najednou sejde technika, peníze a vůle. My jsme to*

měli. Krátce. Již nyní doráželi na LDA, aby z flotily kosmických plavidel zachránili, co se zachránit dalo.

Pro Chandlera to znamenalo návrat do jednoho g.

Zavřel oči a poslouchal tichý, pravidelný rytmus svého srdce. Jeho tělo si pamatovalo, jaké to bylo, když měl dvacet pět.

Vzdálenost mezi Zemí a Měsícem se měřila nikoli na kilometry, ale na *srdeční tepy*.

Někdo zaklepal. Dveře se otevřely. „Pane Chandlere?“ Byla to jeho sekretářka.

„Co se děje, Susan?“

„Telefon, pane. Je to Elrond Caparatti. Říká, že s vámi potřebuje mluvit. Prý je to naléhavé.“

Měsíční základna, Grissomova země. 23.53

Evelyn byla zachumlaná do županu, který jí byl příliš velký. „Je to jisté?“ zeptala se.

Chandler poněkud zaváhal. Kdyby se nějakým zázrakem snížila průměrná hmotnost, aby mohli vmáčknout jednoho člověka navíc sem a dalšího jinam, ještě by se to dalo stihnout. Ale realistický pohled říkal, že se to nemůže podařit. „Ano,“ řekl. „Vypadá to na nějakých šest lidí.“

Zavrtala se do něho očima. „Překročte maximální zatížení lunabusů,“ navrhla.

„*Již jsou* přetížené. Jeden před hodinou málem havaroval. Nejsou stavěné na to, aby vozily hodně nadměrné hmotnosti, Evelyn. Je mi líto. Několik z nás domů neodjede. A myslím, že bychom se s tím měli začít smiřovat.“

„Ukaž mi to,“ řekla.

Chandler ji seznámil s čísly; maximální povolené zatížení jednotlivých strojů, časy odletů a spojení, okna. Díval se, jak si je prohlíží a svaly v hrdle jí pracují. „Líp to už udělat nemůžeme?“

„Seděl jsem nad tím s nimi celý večer. Vyzkoušeli jsme vše, co nás napadlo. Tohle je nejlepší, co je v našich silách.“

Uhnula od něho očima. „Mikro by mohlo být zpátky kolem desáté,“ řekla.

„K čemu to bude dobré? Poslední letoun odtud odletí před půl desátou. Nestačili bychom se k němu ani vrátit, než kometa narazí. Když na to přijde, nedokázali bychom se ani dostat ven z Kosmoportu.“

„Šest lidí?“ zeptala se.

Chandler cítil v hrudi tíhu. „Řekněme pět.“

NOČNÍ NONSTOP FRANKA CRANDALLA. 23.59

Crandall: Můžeš mluvit, Bille z Nashuy. Vítej v našem pořadu.

První volající: Franku? Franku, jsem ve vysílání?

Crandall: Jsi ve vysílání Bille. Ale bylo by dobré, kdybys ztlumil rádio.

První volající: Jo, fajn. Můžu něco k té kometě?

Crandall: Jistě.

První volající: Je to další vládní podfuk. Víš, jak to myslím?

Crandall: Proč to říkáš, Bille?

První volající: Oni tvrdí, že všechny prachy vrazili do Měsíce –

Crandall: Myslíš do Měsíční základny?

První volající: Jasně. A teď z ničeho nic přiletí ta kometa a oni nám tvrdí, že to tam rozmlátí. Úplně. Nepřipadá ti to divný?

Crandall: Já bych řekl, že je to docela smůla.

První volající: Smůla? Prober se, Franku. Oni ty prachy strčili svým kamarádíčkům. A všem těm, co se tváří, že jim jde jen o blaho. Proto teď musejí přijít s něčím, co zamaskuje, co udělali. Zbavit se těla, rozumíš?

Crandall: Jasně. Díky, Bille. Jsem rád, že jsi zavolal. Máme tady Jeanie z Clarksdale v Alabamě. Ahoj, Jeanie.

Druhý volající: Ahoj, Franku. Nemůžu tomu uvěřit, že jsem se vážně dovolala. Pokouším se o to už dva roky.

Crandall: Jsme rádi, že jsi byla tak trpělivá. Takže, co si o kometě myslíš ty?

Druhý volající: Víš, jak lidi říkají, že je to divné, že přiletěla ve stejný týden, kdy to tam otevíráme? Tak já si myslím, že to žádná náhoda není.

Crandall: V jakém smyslu, Jeanie?

Druhý volající: Já myslím, že je to jasné. Otevřeli jsme Měsíční základnu a Bůh nám poslal kometu. Uviděli jsme ji ve stejný den. Co ti to říká?

Crandall: Že se může stát cokoli?

Druhý volající: Hospodin se nám snaží něco říct. Víš přece, jak to stojí v bibli: „Kdo má oči, uvidí.“

Crandall: Co se nám Hospodin snaží říct, Jeanie?

Druhý volající: Na Měsíci nemáme co dělat, Franku. Je to příliš blízko nebe. Nemáme tam co dělat a on nám to říká. Doufám, že jsme chytří a budeme naslouchat.

Crandall: To bychom měli, přátelé. Po malé pauze budeme pokračovat.

KAPITOLA PÁTÁ

Evakuace

Pátek 12. dubna

1.

Měsíční základna, Grissomova země. 5.50

Evelyn Hamptonová stála ve dveřích Charlieho apartmá. Její obvykle poklidná tvář vypadala rozrušeně.

Za jiných okolností by Charlie byl vděčný, že má společnost. Jednou z nevýhod jeho funkce bylo to, že pokud necestoval s doprovodem, neměl si s kým promluvit. Kromě novinářů. Novináři si samozřejmě chtěli povídat vždy. Bylo to v pořádku, ale byla to práce. Politika. A přestože Charlie vycházel s médii dobře, chápal, že musí být opatrný. S *Washington Post* něco jako neformální rozhovor neexistovalo.

„Dobré ráno," přivítal ji. Přemýšlel, proč přišla, a věděl, že dobré zprávy určitě nepřináší.

Zavřela za sebou dveře. „Problém, Charlie."

Udělal jí místo, aby se mohla pohodlně posadit. „Jak jsem to uhodl?" řekl.

Její oči byly černé tůně. „Máme zpoždění."

Přikývl. Cítil, jak se svět uzavírá. „O kolik?"

„Vypadá to na šest lidí."

To nemohla být pravda a Charlie chtěl věřit, že špatně slyšel. „Šest, kteří se nedostanou pryč?"

„Vypadá to tak."

„Tak málo," řekl. „Určitě se dají někam vmáčknout." Její rysy zůstávaly strnulé a Charlie začal přemýšlet o politických dopadech. Ale když si všiml, že má mokré tváře, zastyděl se. „Co chcete dělat?"

„Jack říká, že zůstane."

„Třeba to nebude tak hrozné, jak si myslíme." Nevěděl, co jiného říct.

„Pochybuji, že na to můžeme spoléhat. V každém případě byste měl přemýšlet o tom, jak si krýt záda."

Osobně zamknu dveře a zhasnu. Ano, byl v nepříjemné situaci.

Otočila se zpátky ke dveřím. „Musím jít."

„Co uděláte s ostatními?"

„Ještě jsem se nerozhodla."

„Požádejte o dobrovolníky," navrhl Charlie. „Potřebujete jen pět. Vím, že to zní tvrdě, ale vždycky se dají najít lidé, kteří jsou ochotni stát se hrdiny, když o to člověk správným způsobem požádá." Byl to logický důsledek Rickova základního pravidla, že většina lidí se dá přesvědčit prakticky ke všemu, když člověk použije ten pravý, na city apelující obraz. Boha, vlast, cokoli.

Její oči ztvrdly. „Takže i vy jste cynik, že?"

„Ne. Já…" Potil se pod tím tmavým pohledem, viděl, jak se do něho vkrádá jisté pohrdání. „Tak jsem to přece nemyslel…"

Vykročila ke dveřím. „To nic. Stejně potřebuju jenom *čtyři*."

Vytřeštil na ni oči. „Nemusíte to dělat," řekl. „Vaše místo není tady."

Evelyn náhle vypadala zranitelně. „Tak nemůžete mluvit, Charlie, pokud sám nejste ochoten zůstat. Znáte to, kapitán lodi a tak dál."

Něco mezi nimi proběhlo, nějaká komunikace na tak pudové úrovni, že se Charlie zachvěl. Zoufale se pokusil zachránit situaci. „Mohl bych nějak pomoci?"

„Sežeňte nám ještě jeden lunabus," odvětila. Měla ruku na klice. „Problém je v lunabusech."

Připadal si *špinavý*. „Kdo všechno o tom ví?"

„Jack to teď říká svým lidem. Až do večera budeme vše popírat. To by vám mělo poskytnout čas –"

„Abych se odtud nechal vytáhnout."

„Ano.“ Přestože tón, kterým to řekla, byl přívětivý, to slovo bylo jako nůž. „Promiňte. Předtím jsem vás mylně informovala. Myslela jsem, že s evakuací nenastanou komplikace. Asi to bylo zbožné přání.“

Charlie stál znovu před problémem, který již jednou řešil. Člověk, který aspiruje na to, aby stál v čele Spojených států, si nemůže dovolit být vnímán jako někdo, kdo uteče před nebezpečím. Jenže hra se změnila. Teď už se někteří ven nedostanou.

„Myslím, že byste měl okamžitě informovat prezidenta. Předpokládám, že máte soukromou linku.“

Ovšem. Seznámím ho se situací a on si mne vyžádá do Washingtonu. Ale musí se to udělat dřív, než se ta zpráva rozkřikne.

„Myslím,“ pokračovala, „že zjistí, že vás neodkladně potřebuje, a požádá, abychom vás posadili do příštího lunabusu.“ Zvedla k němu oči, ale její výraz byl nečitelný. „Nikdo se to nikdy nedoví.“

„Díky, Evelyn,“ pravil. Úleva se v něm mísila s pocitem viny.

Usmála se. Byl to prázdný, emocí prostý úsměv. „Hodně štěstí, pane viceprezidente.“ Otevřela dveře a zastavila se. „Dejte mi vědět, až dostanete příkaz. Zařídím, aby u toho bylo dost svědků.“

Ještě dlouho poté, co odešla, Charlie seděl na místě a civěl do dveří.

Měsíční základna, Hlavní dvorana. 6.06

Evelyn vyjela výtahem do přízemí a vyšla do Hlavní dvorany, ozářené v tuto časnou ranní hodinu měkkým šedým světlem. (Osvětlovací panely dodržovaly čtyřiadvacetihodinový cyklus.)

Cítila se naprosto prázdná. Vycucaná. Konec života přišel prakticky bez varování, a ona teď přemýšlela, jestli vlastně doopravdy žila. Co chybělo?

Pořádně nevěděla. Dosáhla všech cílů, které si vytyčila, ze dvou pokusů našla jednoho dobrého manžela – to v průměru nebylo špatné. Jejím krajanům se díky ní vedlo mnohem lépe. Měla v rukou moc, o jaké se většině lidí jen zdá. A dokonce velkou měrou přispěla k úsilí lidstva vykročit ke hvězdám.

Co chybělo?

Proč cítila tak kruté uspokojení, když si stoupla před viceprezidenta Spojených států amerických a ukázala mu, jakou má nad ním morální převahu? Když pozorovala, jak je v úzkých? Byla si tolik nejistá vlastní pevností?

S Charliem Haskellem neměla žádné rozbroje.

Po jedné rampě vyšla skupina techniků v kombinézách Měsíční základny a vydala se cestičkou od správní budovy. Jeden ji poznal a usmál se na ni.

Možná je to tak, pomyslela si, *že když se člověk bez varování octne v situaci, kdy se jeho život dá počítat na hodiny, ale on ještě není připraven odejít, musí to být takové. Možná je úplně jedno, kdo jsi a co jsi udělal.*

Evelyn ještě nebylo čtyřicet, ale zažila již víc čisté radosti a pocitu uspokojení, že něco dokázala, než má člověk právo očekávat. Možná právě to byl důvod, proč, když přišly slzy, nedokázala je zastavit.

Měsíční základna, zasedací místnost ředitele. 6.55

Jako ředitel Měsíční základny seděl Jack Chandler ještě na druhé židli; byl zároveň přednostou správní divize, do níž spadaly úseky organizační, osobní, finanční, bezpečnostní, materiálový, vzdělávací a také úsek vnějších vztahů. Kromě správní divize existovaly ještě dvě, divize zdraví a bezpečnosti a divize technických služeb, každá rozdělená na další úseky.

Od rozhovoru s Caparattim nespal. Oči měl už unavené, smysly otupené. Ale adrenalin se vymýval dál, takže když se rozhlédl po devatenácti tvářích, které představovaly přednosty ostatních divizí a vedoucí jim podřízených úseků, cítil, jak mu buší srdce. Nabídl jim kávu a pečivo. Jak procházel skupinou, klíčoví lidé v jeho chování četli varování, že zprávy, které je čekají, jsou špatné. Konečně v sedm hodin došel k pultu. Místnost ztichla. Jeho sekretářka vklouzla do místnosti s papíry v rukou.

„Dámy a pánové," začal. „Jak zřejmě víte, měli jsme včera večer problém. Jeden z lunabusů nabral zpoždění a rozvrátil nám celý

harmonogram. Momentálně to vypadá, že nebudeme schopni do srážky všechny evakuovat.“

Věděli, co přijde. Nedalo se to udržet v tajnosti. Oficiální potvrzení přesto na okamžik všechny zmrazilo. Chandler poslouchal tiché hučení vzduchotechniky. Vyzáblé, ztrhané tváře vedoucí finančního úseku náhle ztratily barvu; přednosta technických služeb klopil oči do stolu; šéf vnějších vztahů pokyvoval hlavou, jako by právě nastínil obdivuhodnou strategii. Každý se nějakým způsobem snažil udržovat odstup od reality.

Ohromené výrazy se přetavily do zděšení. „Museli jsme evakuační harmonogram trochu poopravit,“ pokračoval po chvíli Jack, „a každý z vás teď ráno dostane nový, až bude odcházet. Lidé na vedoucích funkcích zůstanou, dokud neodjedou všichni ostatní. Zatím se zdá, že šest lidí bude muset přečkat dopad na Měsíční základně. Každý stroj vytěžujeme na maximum a snažíme se dosahovat co nejlepších letových časů. Je mi moc líto, že to tak dopadlo. Skutečně nevím, jak bychom mohli tuto eventualitu dostatečně předvídat a připravit se na ni.

Pokud je vaše jméno mezi posledními šesti, prosím vás, abyste několik minut zůstali. Vy ostatní potvrďte svůj odletový čas na přepravním, prosím. Kdo zmešká svůj let, bude muset zůstat.“ Cítil, že nemá daleko k slzám. „Děkuji vám.“ Chtěl říct víc, ale nevěřil, že by ho hlas nezradil.

Na konci seznamu bylo jeho jméno a Evelynino. Zbývající čtyři patřily Angele Hawkworthové a Hermanu Eckerdovi, přednostům divizí, Jill Benningové, personální vedoucí, a Chipu Mansfleldovi, vedoucímu úseku technické podpory. „Chci, abyste věděli,“ řekl jim, když se místnost vyprázdnila, „že uděláme všechno, co je v našich silách. Ale nechci ve vás vzbuzovat falešné naděje.“

Benningová byla drobná žena kolem čtyřicítky, energická, s krátkými, tmavými vlasy. „Jakým právem rozhodujete za nás, že bychom měli zůstat?“ zeptala se.

„Co byste navrhovala vy?“ zeptal se Chandler přímo. „Abychom se vy i já sebrali, odletěli a nechali to tady na starost několika sekretářkám?“

„Nic takového v mé smlouvě není," řekla. „Mám doma rodinu. Jiní jsou na mně závislí. Nemohu vám dovolit, abyste můj život jen tak zahodil." Zoufale se rozhlížela a hledala podporu. Tváře jejích kolegů zůstávaly bez výrazu. Myslel si, že by měli radost, kdyby svůj spor vyhrála. Ale nijak se nehrnuli postavit se na její stranu otevřeně.

„Korporace se postará o to, aby vaše rodina byla zajištěna," odvětil Chandler. „Zřídí stipendijní fondy a podle potřeby se postará o další záležitosti. Mrzí mě, že musím být tak krutý, ale nemáme jinou volbu, a nemáme ani čas."

„A co se stane, když půjdu dolů a nastoupím do některého lunabusu?" zeptala se, probodávajíc ho očima.

„Nenechají vás nastoupit, Jill. Když vaše jméno není na seznamu, nepustí vás dovnitř."

Eckerd si odkašlal. „Já jsem ochoten zůstat," prohlásil. „Nemůžu říct, že by se mi ta představa dvakrát líbila, ale nezdá se mi, že bychom měli příliš na vybranou."

Benningová vrhla lítý pohled jeho směrem. Potom se otočila zpátky k Chandlerovi. „Budete mít co do činění s mým právníkem," pohrozila.

Podíval se na ni. Nedokázal se hněvat. „Jestli se dostaneme domů, Jill, velice rád si o tom promluvím u soudu," odpověděl.

Když odešli, svezl se do křesla. Když sem přišel, myslel si, že se na Zem již nikdy nevrátí. Nechtěl se vrátit, nechtěl znovu cítit tu vražednou tíhu na prsou a své srdce, rozrušené každým nadechnutím.

Možná to skutečně bylo nespravedlivé. Pro ně to bylo těžší než pro něho a on si hrál na hrdinu, dobrovolně se nabízel a očekával, že budou následovat jeho příkladu. Ale neměl odvahu jim říct, jak je mu ve skutečnosti, neměl odvahu udělat nic, co by zkomplikovalo jeho potřebu přimět je, aby zůstali dobrovolně. Nebo alespoň co nejdobrovolněji, jak to půjde.

Skyport 8.17

Tory Clarková se doslechla, že se blíží *Percival Lowell* s první skupinou evakuovaných z Měsíční základny. Udělala si přestávku, vyjela o palubu výš do bistra Světlo Země, koupila si několik

skořicových rohlíčků a vyhlédla z okna. Byl tam, otíral se o planetární opar, dlouhý, šedý a krásný. Byl menší než JSOD a nebyl tak elegantní, ale nějakým způsobem z jeho konstrukce vyzařovala větší aura *energie*.

„Už brzo to bude hromada šrotu," řekl někdo za ní.

SHOW PRO DNEŠNÍ DEN. 8.30

Část rozhovoru Jay Christopherové s Wesleym Feinbergem

Christopherová: *Proč má dva ohony? Není to neobvyklé?*

Feinberg: *Vůbec ne, Jay. Komety často mívají dva ohony. Jeden je složen z prachu, který je víceméně unášen z hlavice komety. Na rozdíl od iontového ohonu září pouze odraženým světlem.*

Christopherová: *Iontový ohon zřejmě z prachu není.*

Feinberg: *Přesně tak. Tvoří jej ionizované molekuly, takže září vlastním světlem.*

Christopherová: *Profesore Feinbergu, mluvil jste o kometě s prezidentem?*

Feinberg: *Ano, Jay.*

Christopherová: *Můžete nám prozradit, co jste mu řekl?*

Feinberg: *Myslím, že by to nebylo vhodné. Tuto otázku byste pravděpodobně měla položit jemu.*

Christopherová: *Dobře. Co nám můžete říct o srážce? Jak vážné nebezpečí nám skutečně hrozí?*

Feinberg: *Tak tedy, určitě se dočkáme nějakých meteorů. Pokud se Měsíc rozpadne, což se nyní zdá být docela možné, situace by mohla být vážná. Existuje několik scénářů, které nastolují otázku, zda život na Zemi má šanci přežít.*

Christopherová: (Po dlouhé odmlce.) *Najdou se jiní, kteří s tímto odhadem souhlasí? Myslím jiní vědci.*

Feinberg: *Ovšem. Myslím, že je jich většina.*

Christopherová: *Patří do toho také tsunami?*

Feinberg: *Je to v každém případě důvod k obavám. Ale dopad velkého tělesa kdekoli na planetě by mohl napáchat*

obrovské škody, přivodit dobu ledovou nebo nekontrolovatelný skleníkový efekt. Je to opravdu nepříjemná situace, ale budeme si prostě muset počkat, co se stane. Na druhou stranu máme štěstí, pokud jde o polohu Měsíce a úhel dopadu.

Christopherová: *Můžete to blíž vysvětlit?*

Feinberg. Jistě. (Objevuje se animace.) *Pokud dojde na nejhorší a Měsíc bude zničen, můžete vidět, že většina materiálu odletí směrem od Země.*

Christopherová: *Co se s ním stane?*

Feinberg: *Převážná většina zůstane na oběžné dráze. Víte, pozornost se věnuje výhradně otázce bezpečnosti. Je to samozřejmě pochopitelné. Ale neměli bychom přehlížet skutečnost, že je to neocenitelná příležitost.*

Christopherová: *Myslíte asi k pozorování srážky zblízka.*

Feinberg: *Nejen to. Jelikož naše životy jsou velice krátké a vypadá to, že se nic kolem nás nemění, snadno zapomínáme, že vesmír opravdu je velice bouřlivé místo. Nemusí být na závadu, když nám to čas od času něco připomene.*

Christopherová: *Za předpokladu, že to přežijeme.*

Feinberg: *Samozřejmě.*

BBC WORLDNET. 9.05

Zpráva ze Skyportu:

„…dnes ráno byla ukončena evakuace stanice L1. Při smělé záchranné akci odvezl JSOD *Arlington* dvě stě jedenáct pasažérů a před malou chvílí je bezpečně dopravil na Skyport. Tentýž stroj se zanedlouho znovu vydá na cestu, aby se připojil ke třem dalším letounům na oběžné dráze kolem Měsíce a pokračoval v úsilí o evakuaci personálu Měsíční základny.“

Měsíční základna, Grissomova země. 10.05

Charlie poslouchal na soukromé lince běsnícího Henryho Kolladnera. Jako by nestačilo, že se Feinberg snaží zpanikařit celou

zemi, někdo z administrativy řekl médiím, že Henry ví, jak je situace nebezpečná, a nezodpovědně si zahrává se životy Američanů. Prezident přísahal, že zrádce najde, vyhodí ho z vlády a postará se o to, aby už v tomhle městě nezavadil o žádnou práci (čímž pravděpodobně myslel vládu Spojených států). Nikdy. Dokonce byl odhodlán zvážit trestní stíhání. Navíc si myslel, že ví, kdo to dělá.

Ještě chvíli pokračoval v tomto duchu, ale žádné jméno neuvedl. Charlie měl v hlavě několik podezřelých, ale chápal, jaká dilemata musela vyvolat porada, na níž padlo rozhodnutí postavit se stranou a riskovat katastrofu nedozírných rozměrů, aniž by obyvatelstvo bylo varováno. Chápal, proč bylo toto rozhodnutí přijato, a neměl chuť je soudit, protože si sám nebyl jist, jaký by měl být správný postup. *V neděli ráno to budeme vědět, ne?*

„Charlie, oni to nepoužijí jenom proti *mně*. Nerad to říkám, ale na podzim si vzpomenou i na *stranu*. Je pravděpodobné, že účet nakonec zaplatíš *ty*."

Vzhledem k prezidentovu nevyslovenému odporu k jeho kandidatuře to byla neupřímná poznámka. Jenže Charlieho napadla stejná myšlenka, i když si myslel, že podezření ze zastírání skutečnosti by nebylo to podstatné. Stáhnout by ho zřejmě stačilo jeho spojení s Měsíční základnou. Zároveň však věděl, že se musí k situaci postavit optimisticky. „Třeba ne, Henry. Když ty šutry nespadnou na New York, všichni budou říkat, že jsi udělal přesně to, co jsi udělat měl. Když *spadnou*…" Upřeně se zadíval na rušičku, kterou připojil k nástěnnému telefonu. „A když spadnou, nejspíš žádné volby *nebudou*."

„Děláme, co můžeme, Charlie. Převážíme veškeré zásoby, techniku, přesouváme na místo armádu. Pro všechny případy…"

„Co zbytek světa?"

„Všichni se překotně připravují. Věř tomu nebo ne, dokonce se spolupracuje. Proboha, i Severní Korea nabídla, že se zapojí. Ale chybí mechanizace. Nejsilnější aliance snad budou schopny koordinovat vzájemnou pomoc, ale jinde to bude hop nebo trop."

„Vida," řekl Charlie. „Když budeme mít štěstí a netrefí nás to přesně, jen to všechny pořádně vyděsí, třeba z toho nakonec vzejde něco dobrého."

„Doufám.“ Prezident se na chvíli odmlčel. „Jak to zvládáš?“

Charlie poněkud zaváhal. „Po pravdě řečeno, příliš dobře ne.“

Henry na druhém konci ztuhl. „Můžeš to říct ještě jednou, Charlie?“

Viceprezident mu řekl všechno, co věděl. „Zatím to oficiálně neoznámili.“

„Chytil ses do pasti.“

„Já vím.“

Charlie poslouchal šum v telefonu. „Dobře,“ promluvil Henry. „Budeme mít krizovou situaci v… řekněme v Everglades. Přítomnost vládního člověka zodpovědného za životní prostředí nutná. Dostaneš se odtamtud. Pošlu písemné potvrzení a poskytnu direktivu médiím, aby všichni věděli, že máš příkaz se vrátit.“

„Historce s Everglades nikdo neuvěří.“

„Tak vymyslíme něco jiného. Až direktivu dostaneš, můžeš veřejně protestovat. Požádat, abys mohl na Měsíční základně zůstat. Vypadalo by to hezky.“

2.

Seattle. 7.27 pacifického letního času (10.27 VLČ)

Matt Randall neměl v žádném případě v úmyslu nechat se spláchnout, až se přílivové vlny přivalí k pobřeží. Žil na ostrově Vachon v Pugetské zátoce. Obvykle vstával v šest a na slabou hodinku si šel zaběhat, než nastoupil na trajekt na pevninu, kde byl zaměstnán v Pojišťovací společnosti pobřežní plavby jako vedoucí oddělení úrazů. Bylo to oddělení, jež pojišťovalo nepojistitelné: nezletilé řidiče se záznamem plným přestupků, které dostala pojišťovna přiděleny podle plánu zvláštních rizik. Po zhlédnutí časných ranních zpráv získal nepříjemný pocit, že má co do činění s dalším zvláštním rizikem, a to hodně špatným. Ten šedovlasý muž z

Harvardu působil klidně, skoro až nezaujatě, a tudíž velice věrohodně.

Matt se rozhodl, vynechal ranní běh a vytáhl manželku z postele. Pár minut poslouchala rozhovory v televizi a dala mu za pravdu. Vzali děti, tříleté holčičky, dvojčata, naložili stejšn a na poslední chvíli se vmáčkli na trajekt. Přestože bylo časně, skupinka jejich sousedů již měla sbaleno a mizela. Na pevnině se propletl centrem Seattlu na 190. a zamířil na východ. Když o půl deváté zavolal do kanceláře, ozval se mu neznámý hlas. Jeho sekretářka zavolala, že je nemocná.

Provoz byl neobvykle hustý. Ploužil se, většinou východním směrem, stejně jako oni. Byl zatažený, pošmourný den, tu a tam prokládaný dešťovými přeháňkami. Padesát mil do Státního parku Lake Easton zabralo téměř tři hodiny. Jen co minuli odpočívadlo, dvojčata oznámila, že potřebují na záchod. Matt na nejbližším výjezdu odbočil a zastavil u McDonalda. Koupil hamburgery a hranolky. Bylo kolem desáté, ale přesto bylo plno.

Návrat na dálnici vyžadoval složité odbočení doleva přes dva pruhy směřující na jih a rychlé zařazení do pravého pruhu. Několik minut seděl a čekal, až se objeví mezera. Konečně jednu uviděl a přejel hlavní silnici. Zařadil se do levého pruhu a úplně při tom přehlédl dodávku typu voyager, která ve stejné chvíli přejela do téhož pruhu, aby o kousek dál zabočila doleva na čerpací stanici. Narazila mu do pravých zadních dveří a postrčila ho do protisměru. Holčičky vykřikly a manželka rozhodila rukama proti přístrojové desce. Okamžik čiré hrůzy trval jen zlomek vteřiny, potom se obloha propadla do tmy.

Do hromadné havárie byla zapojena čtyři auta s jedenácti lidmi. Jediný řidič voyageru vyvázl bez zranění. Matt ztratil manželku a jedno z dvojčat.

Pro policii státu Washington to byl začátek dne plného krveprolití.

Skyport, letový terminál. 11.03

Tucet Georgových stevardů mu přišlo popřát hodně štěstí. Nejistě postávali v hale pro cestující, dva nebo tři měli uniformy, ale většina ne. Několik se nabídlo, že poletí, když bude chtít. Poděkoval jim a řekl, že se uvidí v neděli, až se vrátí.

Potom nastoupil do letounu a prošel s Mary předstartovní přípravu. On a jeho druhý pilot měli na zpáteční cestě odvézt pouze asi stovku pasažérů, poslední skupinu evakuovaných. Byl rád, že náklad bude poměrně lehký, protože s letounem půjde lépe manévrovat. Pokud obří kosmický letoun vůbec bude nějakého manévrování schopen.

„Máme zelenou," oznámila Mary.

George přikývl. Začal vyplouvat z terminálu.

Měl dobrý pocit. Léta nedělal nic jiného než to, že létal z New Yorku do Londýna a z Kansas City do Miami. Potom udělal velký skok z Washingtonu na nízkou oběžnou dráhu. Včera byl v bodě Lagrange 1. Teď ho čekal zbytek cesty na Měsíc, záchranná akce. „Fajn, Mary," řekl, „pojďme na to."

Měsíční základna, Grissomova země. 11.04

„Musíme promyslet, z jaké strany na to jít."

Rick přikývl. „Je to jako těžký sen. Příště alespoň budeme vědět, že nemáme bez rozmyšlení nic slibovat."

Charlie potlačil podrážděnou reakci. Ten člověk měl koneckonců pravdu.

Rick zdrceně seděl, ruce vražené v kapsách, bradu opřenou o pěst. „Kdo zůstává?" zeptal se znenadání.

„Evelyn. Jack Chandler. Jinak nevím. Asi někteří z jejich šéfů."

„*Hamptonová* zůstává?"

„Alespoň to říká."

„Kurážná ženská. Ona přece nepatří ke zdejšímu vedení. Nemusí to dělat." Rick se tvářil, jako by se chystal ještě něco říct, ale rozmyslel si to. Vytáhl diář a otevřel ho. „Podle harmonogramu na nás přijde řada ve třináct dvacet. Náš letoun opouští oběžnou dráhu dnes kolem půlnoci."

„Fajn.“

Rick zavrtěl hlavou. Snažil se dostat je na palubu letu, který opouštěl oběžnou dráhu v jednu, ale příkaz z Bílého domu ještě nepřišel a na to, aby letoun stihli, již bylo pozdě. „Zvládneme to, Charlie,“ řekl.

Viceprezident se na něho dlouho upřeně díval.

Měsíční základna, kancelář kaplana. 11.27

Mark Pinnacle pocházel z dobře situované, staré northumberlandské rodiny. Jeho nepříliš vzdálení předkové, jejichž jména a podoby většinou znal, byli učenci, vojáci a politikové ve službách Britského impéria. Když to se šlechtou přestěhovanou za oceán začalo jít z kopce, Pinnaclové se dali na obchod a ještě později na vývoj softwaru. George Pinnacle, Markův dědeček, získal slávu a jmění širokou paletou her a praktických aplikací pro domácnost.

Mark byl teprve druhý Pinnacle v novodobé historii, jenž si navlékl sutanu. Více než vlastní víra ho však k tomu přivedl vztek na jeho otce Averyho, jenž každou neděli chodil do kostela a podporoval církev štědrými dary, ale zároveň také dětem vysvětloval, že v křesťanském dogmatu není jediné slovo pravdy. Církev je dobrá jedině k tomu, tvrdil, aby lůza měla zábavu a chovala se, jak se patří.

Když Mark jednou v návalu vzteku otce obvinil z pokrytectví, vysmál se mu. *Bez křesťanství nebo nějakého podobného sytému by civilizace nemohla fungovat,* prohlásil. *Například nás učí lhát.*

Lhát, otče?

Představ si, chlapče, jak by asi život vypadal, kdybychom všichni pokaždé plácli to, co si skutečně myslíme. A potom zvážněl. *Představ si jinou možnost; dejme tomu, že by neexistoval mechanismus, jak barbary postrašit, aby se chovali slušně.*

Každé dítě, které za něco stojí, jednoho dne vyhlásí svou nezávislost. U Marka to spočívalo v podání žádosti o přijetí na teologickou školu. Původně tam chtěl pobýt jen asi rok, až se jeho otec začne stydět. Ale nakonec, pod dojmem víry svých učitelů, zůstal. A i když mu ztělesněný Bůh, který chodil po Galileji,

vždycky připadal poněkud odtažitý, se svými pochybnostmi se nikdy nesvěřil nikomu jinému než svým nejbližším kolegům.

Když se ho strýc zeptal, zda by se nechtěl stát prvním kaplanem na Měsíční základně, okamžitě to přijal. Strýc mu vysvětlil, že bude bez denominace. Žádné obracení na víru. Na všechna vyznání mělo být pohlíženo jako na sobě rovná. *My samozřejmě víme, jak se věci mají,* zamrkal na něho strýc. *Ale nebudeme to nikomu říkat, že ano.*

Pro Marka to byla přirozená situace. Zhostil se svého poslání s nadšením a již dva roky na Měsíční základně poskytoval duchovní útěchu svému společenství dělníků, techniků a vědců. Mezi měsíčňany bylo málo takových, kteří by se dali označit za zbožné, ale i oni potřebovali někoho, s kým by si mohli promluvit, někoho, kdo by se postaral o obřady související s významnými životními milníky.

Oddal první měsíční svatbu a poléval vodou při prvním měsíčním křtu. Řídil první slavnostní chanuku a četl obřadní texty při pohřbu muslima Ibn ben Mihala, který zahynul, když mu praskl vadný skafandr. Zdálo se, že nikomu nevadí, že modlitební obřady vykonává člověk, který se možná oficiálně neztotožnil s věroukou, z které vyšli. Markovi se zdálo, že na Měsíci se ostré hranice mezi jednotlivými náboženstvími stírají.

Pohřbů naštěstí nebylo mnoho. Po pravdě řečeno, jednou z příjemných stránek kaplanství na Měsíční základně bylo právě to, že žehnání dětem a partnerským svazkům bylo mnohem častější než utěšování truchlících. A Mark si všiml také něčeho jiného. Doma jeho farníci sice povrchně prováděli, co od nich víra žádala, ale zřídkakdy o tom smysluplně uvažovali. Bylo to pouze něco, co bylo v jejich životech přítomno, podobně jako počasí nebo vyzváněcí tón. Ale lidé, kteří přicházeli na Měsíc, obvykle pohlíželi na pobožnosti silně negativně, a přesto měli sklon dívat se do nekonečna a připouštět pochybnosti. Mark věřil, že právě oni obzvlášť stojí za to, aby byli spaseni.

Nyní, když se objevila kometa, přemýšlel o tom, k jakému účelu má sloužit. Sdílel všeobecné zděšení, obavu, která přesahovala otázku, zda se ten nebo onen dostane pryč včas. Pro kaplana, stejně jako pro mnoho lidí na Měsíční základně, se blížil konec něčeho

významného. Konec jedné éry. A pro něho jako pro člověka ztotožněného s představou, že se nic neděje náhodně, to bylo dvojnásob bolestivé. Jak často poslouchal argumenty lidí, že vesmír je přece jenom darwinistický, chladný a neosobní. *Motor*, který neví, že existujeme, který se stejně bezcitnou pílí vyrábí hvězdy, veverky i kosmonauty.

Říkali, že vynález náboženství byl výsledkem zklamání vyvěrajícího ze spatření této pravdy, napsané velkými písmeny na obloze. Přesto se ovšem zdálo, že *něčí* pozornost jsme upoutali. Jádro komety, částečně skryté v narudlé záři proudu plynů a mlhy, se ze všeho nejvíc podobalo ďáblovu oku.

Měsíční základna, komunikační centrum. 11.46

Mladá žena, jíž si všiml Rick, když první den procházel kancelářemi oddělení vnějších vztahů, byla Andrea Bellwetherová, spojovací technička. Byla Britka, narozená v Portsmouthu, kde vyrůstala s Nelsonovou *Victory* před očima. Byla dcerou Franka Bellwethera, jenž velel *Rangeru* při osudném prvním letu. Andrei bylo šest, když se její otec pokusil s poškozeným plavidlem přistát, otřel se o atmosféru a odrazil se někam směrem k hvězdě Canopus.

Bylo to snad nejhorší období jejího života. Vybavovala si telefonické rozhovory s otcem, vybavovala si, jak nechápala, proč nemůže přijít domů, a ze všeho nejvíc si pamatovala, jak jí říkal, že musí být statečná. *Máma tě bude potřebovat.*

Po nějaké době telefonáty přestaly. Až o mnoho let později se Andrea dozvěděla, že když posádce začal docházet vzduch, otevřeli průlezy.

Když přišla na Měsíční základnu, její spolupracovníci měli za to, že místo dostala z politických důvodů. Něco pro hrdinovu dceru. Po pravdě řečeno, bylo to tak, ale to neznamenalo, že by místo bylo obsazeno špatně. Po roce a půl byla Andrea stejně dobrá jako všichni ostatní.

V komunikačním centru nikdy nebylo rušněji. Obvyklý stálý proud se změnil v prudký příval.

Měli v plánu fungovat až do sobotního poledne. To znamenalo, že někteří technici budou muset odletět domů letem, který se vydá na cestu pozdě v sobotu, tím, který sotva stačí ulétnout před srážkou. Andrea cítila, že by se měla nabídnout, že zůstane. Jenže život byl příjemný a ona si nebyla jistá, zda je připravena dát jej tak kavalírsky všanc.

Za normálních okolností by čtyři lidé na obsluhu stačili. Ale když přišla Andrea, v práci bylo již sedm techniků. Inspektor ji posadil k dočasnému směrování. „Dělej, co umíš," poradil jí.

Její práce obvykle zahrnovala přijímání a vysílání zpráv organizačního charakteru, osobních dat, finančních aktualizací, potvrzení objednávek, třídění reklam na zařízení, která by se na Měsíční základně mohla hodit. Přicházely odpovědi na dotazy vyžádané lidmi z výzkumu pro různé vědecké projekty, počínaje rozbory chemického složení půdy v Arizoně a konče srovnáními zdánlivé velikosti hvězd při pohledu z Austrálie a z Měsíce nebo novými poznatky o oceánských proudech. Většina neměla s Měsícem jako takovým nic společného, ale vědci byli zvědaví lidé a snažili se být o všem informováni.

Jenže dnes chtěla každá zpravodajská agentura na světě vědět, jak to na Měsíční základně vypadá, zda neopadá morálka, s kým by mohla udělat rozhovor. Tvrdili, že je to nesmírně zajímavá situace, kdy jsou lidé na izolovaném místě nuceni čelit nebezpečí, s jakým jsme se ještě nesetkali. Jaké to bylo? Hroutil se někdo pod napětím?

Jen osobní korespondence bylo víc, než kolik činil obvyklý celkový provoz. Hlasové kanály byly přetížené, což znamenalo, že přímé osobní rozhovory nepřicházely v úvahu, pokud se náhodou nejednalo o Evelyn Hamptonovou nebo viceprezidenta Spojených států. V důsledku toho ostatní kanály praskaly ve švech. Tisíce požadavků o informace o příbuzných a přátelích již dokázaly zahltit vyrovnávací paměti. Dostávali rovněž rady, varování a návrhy od každého, kdo měl přístup ke klávesnici.

„UDĚLÁTE NEJLÉPE, KDYŽ KOSMICKÉ LETOUNY NAVEDETE NA STEJNÝ KURS JAKO MÁ KOMETA, ALE TAK, ABY PŘÍMO MEZI VÁMI BYL MĚSÍC."

„KDYŽ ZŮSTANETE NA MĚSÍCI, NIC SE VÁM NESTANE. JEHO ROTACE NEŠKODNĚ PŘESMĚRUJE ENERGII KOLIZE DO VESMÍRU. ALE NENASEDEJTE DO LETOUNŮ.“

„MĚLI BYSTE SE ZA SEBE STYDĚT. JE TO DALŠÍ UKÁZKA VLÁDNÍHO PLÝTVÁNÍ.“

Většina příchozí komunikace byla opatřena distribučními kódy. Ale ve zbytku mohlo být cokoli, takže Andrea si musela každou zprávu prohlédnout, stanovit adresáta a poslat ji dál. Zprávy, které byly na první pohled nesmyslné, se obvykle předávaly vedoucímu směny, jenž je vyhazoval. Dnes však bylo Andrei řečeno, aby uplatnila vlastní úsudek. Nesmysly vyhazovat hned.

Zpravodajským agenturám byla zaslána jednotná odpověď:

MĚSÍČNÍ ZÁKLADNA SI VÁŽÍ VAŠEHO ZÁJMU, ALE S LÍTOSTÍ VÁM MUSÍ OZNÁMIT, ŽE NENÍ SCHOPNA V TUTO CHVÍLI ODPOVÍDAT NA JEDNOTLIVÉ DOTAZY. ZPRAVODAJE MŮŽEME UJISTIT, ŽE PRÁCE NA BEZPEČNÉ EVAKUACI VŠECH OSOB POKRAČUJÍ. ODKAZUJEME JE NA NAŠE TISKOVÉ ZPRÁVY VYDÁVANÉ KAŽDOU HODINU.

Jedna zpráva byla pro *ní*, od její matky, která žila v Edinburghu: *„VÍM, JAK MOC PRO TEBE PRÁCE TAM NAHOŘE ZNAMENÁ. ALE VĚŘ, ŽE SE RYCHLE VZPAMATUJEME, JAKO VŽDYCKY.“* A ke svému údivu objevila také zprávu od jedné své staré lásky, o níž od školy neměla zprávy: *„ANDI, POŘÁD TĚ MILUJU. VRAŤ SE V POŘÁDKU.“*

To bylo už hodně dávno.

Zvonek oznámil doručení prioritní zprávy, jejíž přijetí měl potvrdit viceprezident Haskell. To znamenalo, že ji musela vytisknout. Vyjela ji, podívala se na ni a zjistila, že obsahuje příkaz, aby viceprezident odcestoval dřív. Nejbližším letem. *Aby napomáhal komunikaci a podílel se na organizaci nouzových opatření vyžádaných aktuální situací.*

Slyšela, že se všichni pryč nedostanou, a tak ji napadlo, zda se Bílý dům snaží zachránit hrdinného viceprezidenta, který se rozhodl

zůstat, nebo vytáhnout někoho, kdo příliš mluvil a dostal se do nepříjemné situace.

Ukázala zprávu vedoucímu směny.

„Fajn.“ Vzal si ji od ní. „Zařídím, aby byla doručena.“

FINANCIAL TIMES. CELOSVĚTOVÉ VYDÁNÍ. AKTUALIZACE 11.53

Nejvýznamnější burzovní indexy prudce klesaly již druhý den za sebou. Obavy o finanční stabilitu společnosti Moonbase International a Lunární dopravní agentury odstartovaly prudký pád širokého spektra akcií…

3.

Měsíční základna, Grissomova země. 12.03

Charlie byl sám, když mu zprávu doručili, „…právě ji přijali v komunikačním centru, pane viceprezidente. Pro vás.“ Poslíčkem, který mu ji doručil, byl chlapec, jemuž pravděpodobně ještě nebylo ani osmnáct. „Potřebuji, abyste mi podepsal převzetí, pane viceprezidente.“

Charlie poslechl. „Jak to, že jsi ještě tady, chlapče?“ zeptal se. „Kdy odlétáš?“

„Já jsem na rozpisu až zítra.“ Chlapec byl Afroameričan a vzhlížel k Charliemu s téměř až roztouženou úctou, jakou viceprezidentům zpravidla automaticky prokazují všichni až na ty, kteří je dobře znají. „Dřívějším letem.“

„Tak hodně štěstí,“ řekl Charlie.

Plaše se usmál. „Vám také, pane.“

Potom zmizel a Charlie se svou únikovou cestičkou osaměl. Nehoda, k níž došlo na mikru, přinesla strašlivý zlom. Nechybělo mnoho a mohli to celé otočit. *Haskell vytrval až do posledního okamžiku.* Byl by to dynamit, který by ho možná vynesl až k nominaci.

Jenže teď to vypadalo, že několik lidí zemře. A Charlie věděl, že ostatní kandidáti ho za předčasný odlet zadupou do země. Prakticky neměl jinou možnost než z kampaně odstoupit, až z letounu vystoupí. Rick předstíral, že si myslí něco jiného, jenže Rick měl tvrdší kůži než on.

Charlie byl unavený.

Evelyn chtěla zůstat.

Jack Chandler také zůstával. Charlie ho poznal jen krátce, ale třásl si s ním rukou, mluvil s ním. Popřál mu hodně štěstí.

Charlie se podíval sám na sebe a nelíbilo se mu, co vidí.

Pohlédl na hodinky a napadlo ho zavolat Evelyn. Popřát jí štěstí, zeptat se, jestli nemůže nějak pomoci. *Rozloučit se.*

Mizera.

I kdyby se z toho chtěl vykroutit nevímjak, zůstane navždy tím, kdo utekl.

Měsíční základna, kaplanova kancelář. 12.09

V poslední celý den přišlo do kaple velké množství lidí, aby se rozloučili a popřáli Marku Pinnaclovi hodně štěstí. Všichni věděli, že někteří z lidí na vedoucích funkcích zůstávají. Mark byl svědkem nejrůznějších reakcí. Lidé byli příjemně překvapení, někteří přiznali, že očekávali, že hlavouni zmizí jako první. Jiní zůstávali skeptičtí a tvrdili, že je to podfuk, že ve skutečnosti nikomu žádné nebezpečí nehrozí. Většina však byla smutná. Povídalo se, že všichni ti, kteří zůstávají, nejsou dobrovolníci, nýbrž byli do jisté míry přinuceni Evelyn Hamptonovou. Jestli to byla pravda, nebyl to hrdinský obrázek. V učebnicích historie by nevypadalo dobře, že někdo musel lidem přitisknout zbraň ke spánkům, aby je přinutil udělat to, co bylo správné. Jenže nikdo se nehrnul dopředu a nevykřikoval *vezměte mě.*

A proč také by to někdo dělal? Proč by se například mladý muž, který má budoucnost před sebou, měl nabídnout, že se obětuje, aby si jeho šéf zachránil kůži? To by někdo chtěl po lidské přirozenosti příliš. Alespoň v té podobě, jaká se projevovala na Západě.

Kaplan byl ohromen tím, co o chování Hamptonové slyšel. Říkalo se o ní, že je tvrdá, a on předpokládal, že zaslouženě, tak jako

mu připadalo jedině přirozené, že se někdo může těžko vypracovat do čela nějaké organizace, aniž by ve své duši měl trošku DNA z Tamerlána. Ale Mark měl nadání dívat se na různé situace očima jiných lidí, a když zvážil volby, které měla, bylo mu jí líto.

Zařadili ho do letu plánovaného na sobotní odpoledne, takže měl být už daleko, až kometa narazí. Ale jakmile se k němu doneslo, že někteří lidé budou muset zůstat, uvědomil si, že pro něho to vytváří zvláštní problém. Nastoupil by Kristus do lunabusu s vědomím, že jiní čekají na smrt? Jak by mohl něco takového udělat? Čemu vlastně doopravdy věřil?

Potýkal se s tím celé dopoledne. Jednou už dokonce vzal do ruky sluchátko a chtěl zavolat Jacku Chandlerovi, nabídnout se. Ale pouze na přístroj civěl a cítil, jak mu buší srdce.

Jakmile to udělá, už to nebude moci vzít zpět.

Marku Pinnaclovi bylo jedenatřicet let. Miloval život, rád se napil něčeho dobrého a měl široký okruh přátel. Dokázal s nimi celé večery vášnivě debatovat o životě, o smrti a o politice. Ženy ho zajímaly asi víc, než se pro kněze hodilo. Těšil se, že najde někoho, s nímž by se o svůj život mohl podělit. Chápal, co může být taková velká vášeň, a byl odhodlán nespokojit se s ničím menším.

Jak o tom uvažoval, došel téměř bezděčně k závěru, že kdyby odletěl domů a nechal někoho jiného zemřít místo sebe, popřel by tím všechno, za čím stál, nebo si to alespoň myslel.

Sedl k telefonu a zvedl sluchátko. Chvějící se rukou vyťukal ředitelovo číslo, které mu od předchozího pokusu ještě zůstalo v hlavě. Sekretářka mu popřála hezký den a sdělila mu, že pan Chandler je velice zaneprázdněn. Když však Mark nepřestal naléhat, že volá v důležité věci, přepojila ho.

„Prosím, pane kaplane?“ ozval se Chandlerův nevrlý hlas. „Co pro vás mohu udělat?“

Markovi hučela krev v tepnách. „Zůstanu,“ řekl.

Zdálo se, že Chandler je zaskočen, neví jistě, o čem Pinnacle mluví.

„Napište mě na ten seznam. Dejte moje místo někomu jinému.“

„Ale,“ namítl Chandler. „Jste si tím jist?“

Když potom kaplan zavěsil, vyčerpaně se svezl do křesla. Ale stala se zvláštní věc; strach zmizel a v jeho duši se rozhostil překvapivý pocit vnitřního míru. Začínal chápat, že jeho poslání se uzavřelo, jeho pozemská existence (usmál se tomu slovnímu spojení) se chýlí ke konci. Jediné, co zbývalo, bylo zachovat si odvahu a čekat na rozsudek Stvořitele.

Nalil si sklenku a připil si na svůj hrdinský čin. Napadlo ho, že možná propadl přílišné pýše. Ale měl pocit, že na to má nárok.

Když první vlna emocí opadla, strach se vrátil. Jak slabá je nechráněná duše, pomyslel si. Přestože měl spásu zaručenu, zlověstné světlo blížící se komety mu nahánělo hrůzu. A to měl na své straně Krista. Jaké to muselo být v takové chvíli pro nevěřící?

V místnosti se ochladilo, jako kdyby klimatizace vysadila. Oblékl si kabát a vyšel do Hlavní dvorany, kde se v parcích a před obchody, které byly téměř všechny zavřené, i nyní shromažďovali lidé. Zdravil známé i ty, které neznal, ale zvedali k němu pohledy a dívali se mu do očí. Přál jim příjemný let a potvrzoval, že se těší na další setkání, až budou všichni bezpečně doma. Usmál se svému žertíku.

Nakonec si sedl na lavičku před ztemnělý obchod s kuchyňskými potřebami, přes jehož výlohu se úhlopříčně táhl červený transparent s nápisem OTEVŘENO. Chodník lemovala řada nově vysazených mladých stromků. Lidé roztroušení po prostoru nákupního centra nepůsobili dojmem, že by se dělo něco strašlivě špatného. Občas se ozýval smích a zdálo se, že hovor je vcelku bezstarostný. Přesto se choulili k sobě.

Stádový instinkt.

Jeho rozhodnutí s ním něco udělalo, jedním rázem přestřihlo řetěz, který ho spojoval s jeho bližními. Cítil se docela sám.

NEWSNET. AKTUALIZACE 12.30

(Podrobnosti zde)

MBI POPÍRÁ, ŽE NĚKTEŘÍ BUDOU PONECHÁNI OSUDU

„Všechno je pod kontrolou“ – Hamptonová

V TULSE ZAZPÍVAJÍ AMATÉRSKÁ PÁNSKÁ KVARTETA

Slavnost potrvá celý týden

Věda:

DEVADESÁTÉ VÝROČÍ „VELKÉHO VICHRU“

Přirozený vítr o dosud nejvyšší rychlosti byl zaznamenán 12. dubna 1934.

Nárazy dosáhly 370 km/h

MILOVNÍCI HISTORIE SE SJÍŽDĚJÍ U FORT SUMTER

Uctění prvních výstřelů Občanské války.

Chystá se VR simulace

NA SLAVNOSTI F. D. R. VE WARM SPRINGS PROMLUVÍ MICHAEL HARMON

Jediný prezident, který byl v úřadě čtyři období, zemřel 12. dubna 1945

HASKELL SLÍBIL, ŽE BUDE POSLEDNÍ

„Zamknu dveře a zhasnu světla“

LETADLA, VLAKY, AUTA: DOPRAVA SE ZADRHUJE

Letecké společnosti ruší lety; dálnice jsou ucpané

Odpusťte si o tomto víkendu návštěvu tety Sue

(Články na podobné téma: „Chaos na cestách“ a „Japonsko míří dohoř“)

V UGANDĚ SLAVÍ DEN OSVOBOZENÍ

V tento den byl ve dvacátém století svržen diktátor Idi Amin

PŘÍMOŘSKÁ LETOVISKA ZTRÁCEJÍ LUKRATIVNÍ VÍKEND

Washington Online. 12.33

Mary-Lynn Jamisonová

Bílý dům před několika hodinami oznámil, že viceprezident Haskell dostal příkaz opustit měsíční povrch a nasednout do kosmického letounu, který se nyní nachází na oběžné dráze kolem Měsíce. Tisková tajemnice Pat Russellová vysvětlila, že tento krok byl vyvolán nutností, aby prezident byl v těsném kontaktu s Haskellem v době, kdy se spojení s Měsíční základnou bude

přesouvat do JSOD. Haskell, který se veřejně zavázal, že opustí měsíční zařízení jako poslední, je údajně z direktivy nešťastný a požádal, aby mohl na povrchu zůstat; zřejmě ale dostal zápornou odpověď. Včera večer, při tiskové konferenci, kterou sledovala celá země, viceprezident prohlásil…

4.

Měsíční základna, Hlavní dvorana. 12.36

Rickův sklon – nevzrušeně vypočítávat nejdřív politické dopady a teprve potom se zabývat humánnějšími hledisky – neměl původ ani tolik v bezcitnosti, jako nejspíš v obyčejné neochotě uvěřit, že na Měsíční základně skutečně někdo zahyne. Rick žil ve světě uměle utvářeného obrazu a manipulace, ve světě, v němž se násilí v podstatě nevyskytovalo. Ve skutečnosti se nikomu nikdy nic nestalo. Fyzicky ne. Zatímco zodpovědní činitelé se neustále snažili hledat nějaké řešení, z jeho pohledu šlo o to, jak bude viceprezident vypadat.

Třeba se odborníci mýlili a postačí jediné – vrátit se později a naložit zbytek. Ostatně, kometa měla dopadnout na protilehlou stranu Měsíce. *Jeho* úkolem bylo zajistit Charliemu Haskellovi nominaci, a tudíž se vyhnout tomu, aby událost měla potenciálně katastrofální politický dopad. Zůstat evidentně nemohl, takže čím dříve bude Charlie Haskell na palubě letounu a na cestě domů, tím lépe.

Na zastávce tramvaje v Hlavní dvoraně čekala na odvoz na Kosmodrom nevelká skupina lidí. Rick stál stranou s kufříkem, v němž měl nacpáno několik osobních věcí, které si mohl vzít s sebou. Lidé se bavili o tom, co budou dělat, až se vrátí domů. Jestli se Moonbase International pokusí najít jim nějakou práci. O tom, jak je jim líto těch šesti, kteří musejí zůstat.

Rychlodráha dorazila a všichni nastoupili. Hlas automatu je upozornil, aby se posadili. Když to udělali, vůz se rozjel.

Před Ricka se posadily dva profesorské typy. Jeden se před proudem vzduchu v otevřeném voze chránil černým vlněným svetrem. Mluvil zaujatě, ale Rick zaslechl jen jedno slovo – *kaplan*.

Tramvaj vjela do hustého lesa. Rick se naklonil dopředu.

„A víš to jistě?“

„Ano. Než jsem šel, viděl jsem seznam. Znal jsi ho?“ Oba muži měli brýle a oba byli hladce oholeni.

„Jen z bridžového klubu.“

Rick si vybavil nervózně vypadajícího muže na stupínku a podivil se, proč o něm mluví v minulém čase.

Korunami stromů prosvítala poměrně věrná napodobenina slunečního svitu. Ve vzduchu bylo cítit jaro.

Rick se předklonil. „Promiňte,“ promluvil na ně, „stalo se mu snad něco?“

Oba muži se otočili. „Komu?“

„Kaplanovi.“

„Zůstává,“ odvětil ten, který měl svetr.

Ptáci zpívali, na kládě seděla deňka a dívala se, jak jedou kolem. Oba muži se vrátili k rozhovoru, který vedli. Ricka jejich novina znepokojila.

Tramvaj vjela do tunelu. Rozsvítila se světla, po stěnách se míhaly stíny. Po několika minutách zabočili a začali zpomalovat. Hlas ze záznamu jim oznámil, že vůz za okamžik zastaví.

Naklonil se zpátky.

„Není to tvá odpovědnost, Moniko.“ Ženský hlas za ním, chraplavý a zlostný. „Jsi na tom stejně jako já. Jsme podřadní zaměstnanci. Bereme mzdu a děláme svou práci. Za nic takového nás neplatí. Není to naše zodpovědnost.“

„A čí je to zodpovědnost?“

„Lidí, jako je Hamptonová. Podívej, všichni šéfové na světě berou peníze, rozkazují, mají všechny výhody. A když přijde průšvih, jsou od toho, aby si s ním poradili. *Oni*. Ne ty. Ne já.“

Vůz začal zpomalovat. Klouzavě zastavil, lehce se zhoupl ze strany na stranu, dosedl na nástupiště a znehybněl. Dveře se s tichým šelestem otevřely.

„Chceš tam jít a nechat se napsat? Určitě tě rádi vezmou," řekl chraplavý hlas.

Rick se díval, jak obě ženy vystupují. Oběma bylo mezi dvaceti a třiceti. Obě byly atraktivní. Jedna černá, jedna bílá.

„Jenom nezapomínej," pokračovala černoška, „že smrt je navždycky."

Pasažéři vystoupili a vyjeli výtahem do vyššího patra, odkud šli dál chodbou a rozdělili se do dvou čekáren označených ŽLUTÁ a ZELENÁ. Rickovy nástupní dokumenty ho nasměrovaly do ZELENÉ.

Startovní rampy bylo vidět za stěnou z plexiskla. Mikro se krčilo ve spleti hadic a kontrolních přístrojů. Technici je obcházeli ze všech stran a odškrtávali si prověřené položky. V amplionu to zapraskalo a pak se ozvalo: „Nastupují pasažéři žlutého letu. Zelený let bude následovat asi o deset minut později."

Několik lidí se zvedlo, rozloučilo se a zmizelo za dveřmi.

Viceprezident Spojených států stál stranou služebního pultu. Vypadal ztraceně. Rick zalétl pohledem k Samu Andersonovi, který se zatvářil kysele a pokrčil rameny. Rick měl pocit, jako by žil v některé z alternativních realit, jež byly tak populární v kinech.

„Jste v pořádku, Charlie?" zeptal se.

Charlie sebou škubl. „Jo," řekl, „nic mi není."

Rick vytáhl papír. „Připravil jsem vám prohlášení. Myslím, že bychom je měli vydat, jakmile budeme v letounu."

Přelétl papír očima, ale nevypadalo to, že by si ho četl.

„Stojí v něm jen to, že odcházíte nedobrovolně, že jste chtěl zůstat zde, ale prezident trval na vašem okamžitém návratu, a vy nevidíte jinou možnost než uposlechnout. A tak dál."

„Dobře." Haskell vypadal, jako kdyby přes noc zestárl. Několik lidí za ním přišlo, aby si s ním potřásli rukou. *Jsme moc rádi, že vás můžeme poznat, pane viceprezidente,* říkali. A – *Hodně štěstí v primárkách.* Nikdo nepředpokládal, že by mohl nominaci získat. Když odešli, Charlie zavrtěl hlavou, ale neřekl nic.

Rick chvíli mlčel. „Slyšel jsem," promluvil potom, „že kaplan také zůstává."

„Kaplan?" Charlie přimhouřil oči.

„Ano," odvětil Rick. „Taky mě to překvapilo."

Další lidé si přišli potřást rukou. Viceprezident byl srdečný, jako obyčejně. Věděl, jak to udělat, aby člověk, který s ním mluví, získal pocit, že toto setkání je pro něho nejdůležitějším bodem celého dne. Říkal, že rád poznává nové lidi. A byl hrdý na to, co dokázali.

„Jak to myslíš, *taky!*" zeptal se Ricka, když opět osaměli.

„Vždyť přece víte. Kaplan nevypadá na člověka, který by to udělal."

Haskell na chvíli zavřel oči. Místní rozhlas oznámil, že ZELENÝ let je připraven k nástupu.

„Je čas jít," poznamenal Rick.

Viceprezident se dlouho nehýbal. Nakonec zavrtěl hlavou. „Ne," prohlásil. „To nemůžu udělat." Otočil se k Samovi, jenž dostával vyděšený výraz. „Vy a vaši lidé nastupte," řekl. „Zařiďte, aby někdo dostal můj lístek."

„To nemohu připustit," zaprotestoval Sam.

„Udělejte to. Zařídím, aby se váš protest dostal do zápisu." Potřásl si rukou s Rickem a poděkoval mu.

„Proč to děláte?" otázal se Rick.

„Sám dobře nevím," řekl Charlie. „Ale vím, co udělat *nemůžu*."

Kodaň, pilotní kabina. 12.51

Nora Ehrlichová nastartovala motory a nechala je chvíli běžet naprázdno, zatímco byla dál unášena po orbitální dráze. Pak, přesně ve 13.02, dala plný tah. Kosmický letoun se 136 cestujícími opustil oběžnou dráhu a zamířil domů.

Měsíční základna, Grissomova země. 13.47

Evelyn Hamptonová přenechala evakuaci Jacku Chandlerovi a věnovala svůj čas tomu, aby na situaci připravila Moonbase International. Jmenovala osobu, kterou si představovala jako svého nástupce, stanovila strategii, s jejíž pomocí by společnost po bankrotu mohla znovu ožít. „Prostě to nemůžeme vzdát," řekla správní radě. „Máme technické prostředky k tomu, abychom

postoupili za hranice Země. Tomiko by nás neměla odradit; naopak měla by nám sloužit jako varování.“ Původně existoval projekt Skybolt, laserový systém na oběžné dráze, který měl být schopen rozkrájet blížící se asteroidy na kusy. Bohužel, program byl odsouzen k tomu, aby byl chápán jen jako způsob tahání peněz z kapes daňových poplatníků. Byl to dost snadný cíl pro všechny, kterým šlo o okleštění rozpočtu, a po patnácti letech a několika záhy zaražených rozjezdech se stále nedostal z kreslicích prken projektantů. Dokonce i Culpepper byl proti němu. *V tuto chvíli ho nepotřebujeme.* Proti Tomiko by samozřejmě nebyl mnoho platný, ale mohl se hodit po kolizi, pokud by se kusy Měsíce začaly snášet směrem k Zemi. *Kdybychom si neodnesli žádné jiné poučení, dnes již víme, že riziko je opravdové a že potřeba planetárního ochranného systému je oprávněná. Ale to není všechno. Zdaleka ne.*

Zdálo se, že expanze je zabudována do genů druhu. Expanze nebo stagnace. Jenže západní vlády byly hluboce zadlužené. Pokud se měly rozvinout mimoplanetámí aktivity, bylo nutné, aby se iniciativy chopili soukromí investoři a ukázali, že to může být přínosné. Muselo by se na tom dát vydělat.

Jenže to se dosud nestalo. A nestalo by se to ani v několika budoucích letech. Ale některá mimoplanetámí průmyslová odvětví dosud čekala na to, až se rozvinou. *A jestli tu Měsíc byl jen tak dlouho, aby nám umožnil využít jej jako odrazový můstek, měli bychom za to být vděčni.*

Nyní je důležité, řekla Hamptonová MBI, *abychom nezalezli zpátky do ulity. Současná generace má prostředky a vědomosti k tomu, aby tento proces zahájila. Pokud budou tito lidé donuceni začít se věnovat něčemu jinému, pokud lunabusy, trajekty a letouny JSOD budou vyřazeny z provozu, bude to konec. Minimálně po dobu našeho života. A možná navždycky.*

Připravila si několik vzkazů na rozloučenou, které chtěla poslat další den, pokud to bude nutné. Trávila teď hodně času s Jackem Chandlerem. Dorozumívali se mlčky, očima, úsměvem, pokrčením ramen. Vždycky k sobě měli blízko, ale nyní cítila pouto, které překonávalo všechno, co kdy k jinému člověku cítila. Bylo to, jako

by mezi nimi vzniklo psychické spojení, které jí umožňovalo číst mu myšlenky a prožívat jeho emoce.

A pak tu byl kaplan. Mark Pinnacle. Nenápadný mužíček, který vypadal tak vystrašeně, když vystoupil na stupínek. Kdo by to do něj řekl? Jeho nabídka ji potěšila. Umožnila jí zavolat Chipa Mansfielda a říci mu, že je z toho venku. A kdyby ještě někdo jiný souhlasil, že zůstane, mohla by se zbavit Benningové, která byla další v řadě. Představa, že by měla poslední hodiny svého života strávit s lidmi, kteří zůstali jen proto, že je k tomu někdo přinutil, jí nebyla vůbec příjemná. Bylo lepší zemřít se statečnými.

Svlékla si kombinézu. Den byl dlouhý a ona toužila po sprše. Teď si ji dovedla ospravedlnit; dál šetřit vodou bylo zbytečné.

Ve chvíli, kdy vstoupila do sprchového koutu, zazvonil telefon, ale neobtěžovala se k němu jít. Stačí, když ho vezme, až vyjde. Stav nejvyšší nouze se již přes ni přelil, teď už se nechtěla nechat ničím nutit. V tomto životě ne.

Evelyn se narodila v Dakaru. Její otec byl britský misionář, matka pak učila francouzskou literaturu na Senegalské univerzitě. Evelyn záhy oznámila, že se chce stát lékařkou. Z první ruky znala podmínky, v nichž žily kmeny, a byla odhodlána udělat pro ně, co bude v jejích silách. Byl to obdivuhodný cíl, který však na střední škole vzal za své, když zjistila, že ji nebaví chemie a fyzika.

Odešla na Versailleskou univerzitu, kde ale zjistila, že víc peněz než poskytováním zdravotní péče chudým se dá vydělat probouzením iluzí u středních vrstev. Virtuální realita se chystala dorazit k afrických břehům ve všech svých podobách, diagnostické, filmové, terapeutické a analytické. Evelyn ještě ani neměla bakalářský titul, když založila firmu MicroTech, Ltd., najala si sekretářku a zajistila si licence u mizerně informovaných byrokratů.

Od toho okamžiku ovládala rozvoj průmyslu v Senegalu a jeho okolí. Rozšíření monopolu do Mauretánie, Ghany, Sierry Leone a Pobřeží Slonoviny jí přineslo slušné zisky. Organizovaný zločin se jí pokusil dostat na kobylku, ale najala si vlastní elitní bezpečnostní službu a nakonec měla větší výdrž než oni. To všechno se odehrálo těsně před „africkým zázrakem“. Když k němu došlo, Evelyn jej využila k získání místa ve vedení Global Communications, Ltd.

Byla na správném místě, když se státy světa rozhodly vybudovat trvalou základnu na Měsíci a potřebovaly společnost, která jim to pomůže uskutečnit.

Nějakou dobu to bylo úplně stejné jako s MicroTechem, ale v globálním měřítku. *Time* ji zvolil ženou roku 2022, zaměstnávala půl tuctu nositelů Nobelovy ceny a tykala si s ministerskými předsedy a prezidenty. Kniha, kterou za sebe nechala napsat, *Měsíc nad Wall Streetem*, se držela již padesátý sedmý týden na žebříčku bestsellerů v *New York Times*.

Dvakrát se vdala. Marcus Hampton byl zastřelen ve válce s východoafrickými bandity. William ji špatně odhadl, když předpokládal, že jí bude stačit být součástí harému. Ani nevěděla, kde je mu teď konec.

S Marcusem měla syna, který s ní žil v Roxbury. Studoval na MIT, pracoval na doktorátu. Byl dost starý na to, aby se dokázal vyrovnat se ztrátou matky. Kdyby na to došlo.

Když zastavila vodu, telefon zazvonil opět. Vyšla z koupelny a cestou se osušila. „Hamptonová," řekla. Její jméno, vyřčené jejím hlasem, přístroj aktivovalo.

„Evelyn." Byl to Chandler. „Právě mi volali z řídicího střediska."

„Co se stalo, Jacku?"

„Odletěli bez Haskella."

Potřebovala chvíli, aby tu informaci strávila. „Jak k tomu došlo?"

„On i jeho lidé evidentně *odcházeli*. Jeden z nich předal palubní lístky a řekl našim, aby místa dali někomu jinému. Před několika minutami byl tady nahoře."

„Vysvětlil to nějak? Proč neodletěl?"

„Ne. Ale je na cestě k tobě."

„Fajn," řekla. „Díky, Jacku. Předpokládám, že jsme místa obsadili."

„Ano."

„Dobře. Napiš je na zítřejší ráno."

„Provedu."

Z chodby zaslechla zvýšené hlasy. „Myslím, že je tady, Jacku. Promluvíme si později."

Popadla župan, přitáhla si jej kolem ramen a otočila se ke dveřím.

Měsíční základna. Grissomova země. 14.06

Charlie Haskell nebyl žádný hrdina. Jenom obdivoval hrdiny, byl vždycky připraven citovat Theodora Roosevelta nebo Churchilla a dvakrát řídil oslavy Dne veteránů. Avšak nikdy v životě se nedostal do nějaké situace, kdy by musel udělat skutek, který by se dal popsat jako hrdinský. Jednou nebo dvakrát narazil na rváče a jednou se postavil krutému učiteli geometrie. Bylo to směšné, jenomže vzpomínka na ten dávný den mu prolétla hlavou, když seděl v tramvaji, obklopen Rickem a svými zklamanými agenty, a vracel se na Hlavní náměstí.

Nebylo to jediné zklamání toho odpoledne. Charlie trval na tom, aby jeho agenti nastoupili podle plánu. Ti odmítli. A Rick, jenž obvykle hleděl v první řadě na sebe, se rozhodl právě teď překvapit. Namítal, že Charlie tu nemůže zůstat, nesmí ho to ani napadnout, je jeho povinností vůči americkým občanům vrátit se domů, má příliš velkou cenu, než aby o něho mohli přijít. To znamenalo, že ani Rick nedokázal najít pádný důvod, proč by si měl zachránit kůži.

Charlie neměl rodinu, která by na něm byla závislá, nikoho, koho by strašlivě ranilo, kdyby se mu něco stalo. A neměl ani žádný pořádný důvod pro svou existenci, kromě práce, o níž kdysi někdo řekl, že se skládá ze tří povinností: rybaření, předsedání Senátu a čekání, až prezident natáhne bačkory.

Rick snášel argumenty celou cestu do Evelynina apartmá.

Ale Charlie měl pocit, jako by celý jeho život byl přípravou na tento hrozný okamžik. Pohlížel na sebe jako na vůdce své země. Bavil se stafáží svého postavení, vychutnával slávu, plácal se po ramenou s mocnými, objížděl venkovské společenské kluby. Nyní přišla chvíle vést.

Seděl v tramvaji a poslouchal Ricka. Představoval si, jak za rok sedí v Bílém domě, pokud by měl štěstí, a snaží se vypudit z hlavy vědomí, že někdo statečnější než on zemřel místo něho. Srdce mu bušilo. Později dospěl k názoru, že se vlastně rozhodl už o několik

hodin dřív, že to byla záležitost levé poloviny mozku, a pak už šlo jenom o to počkat, až na to jeho vědomí přijde. A možná na tom bylo něco pravdy.

Charlie se z tramvaje pokusil zavolat prezidentovi. Měl přidělen kód, jenž ho dokázal propojit přímo přes komunikační centrum Měsíční základny, ale Henry byl na jednání. *Zavolá vám, pane.* Nechal tedy vzkaz, v němž vysvětlil, co udělal. *Tím* samozřejmě přešel Rubikon.

Potom se vydal hledat Evelyn. Když už se k tomuto kroku rozhodl, chtěl si alespoň vychutnat radost z toho, že jí to řekne sám. Přemýšlel, proč mu na tom tolik záleží, aby si získal její uznání. Ale teď, když zastavil u jejích dveří, Ricka a své k boji připravené agenty posílal pryč a čekal, až ho pozve dál, měl povznesenou náladu, bál se a zároveň byl se sebou velmi spokojený.

Překvapilo ho, když se dveře otevřely. Nezaznamenal na druhé straně žádný pohyb, ale v měsíční gravitaci nebylo kroky tak dobře slyšet. Evelyn měla na sobě žlutý froté župan, stála v loužičce vody a zvědavě si ho prohlížela. „Co se děje, pane viceprezidente?“

„Nejsem si jist,“ odvětil Charlie. „Smím dál?“

Ustoupila stranou. „Hlásili mi, že jste zmeškal svůj let.“

Ohlédl se po Rickovi a Samovi a překročil práh. Zavřela za ním dveře.

„Zůstávám,“ prohlásil.

„*Zůstáváte?*“

Dívali se na sebe přes propast.

„Nemáte tady kávu?“

„Vy a kaplan,“ řekla, skoro jako ve snách. „Proč?“

„Musel jsem pořád myslet na MacArthura.“

„MacArthura?“

„Amerického generála z dvacátého století.“

„Já vím, kdo to byl.“ Zamračila se. „Co má Douglas MacArthur společného s tím, co se tu děje?“

„Zlobíte se na mne?“

„Proč bych se měla zlobit?“ Její hlas byl mrazivý.

„Vlastně ani nevím. Váš hlas zní nepřátelsky.“

„Vyprávějte mi o MacArthurovi.“

„V roce 1942, když se Japonci chystali obsadil Filipíny, Franklin Roosevelt nařídil MacArthurovi, velícímu generálovi, aby odjel. Bylo to správné rozhodnutí, protože spojenci MacArthura potřebovali. Měl cenu několika divizí. Propašovali ho nepřátelskou flotilou a on se pak stal významným činitelem války. Dostal rozkaz opustit své jednotky. Aby se zachránil. Udělal to a už nikdy se toho nezbavil, navzdory všemu, co udělal. Říkali mu ‚Doug co zdrh'."

Přestože Charlie byl téměř o stopu vyšší než Evelyn, vypadalo to, jako by se na něho dívala shora. „Zapomeňte na politiku," řekla. „Tady žádné jednotky nemáte." Zvedla telefon a zadala číslo. „Jsou potvrzené?" zeptala se.

„Nedělejte to," ozval se Charlie.

„Rozumím," řekla do telefonu. „Bude tam." A otočila se k němu: „Letí vám to z Kosmoportu zítra ráno v devět patnáct. Zamluvila jsem vám šest míst."

Charliem proběhla vlna hněvu. „Budu potřebovat pouze pět."

Dlouho se na něho dívala, pak zalétla pohledem k telefonu a klesla do křesla. „Víte to jistě?" zeptala se.

„Ano. Vím to jistě. Sebrat se a utéct je těžší než zůstat." Napadlo ho, že dějiny si budou pamatovat jména těch šesti, kteří zůstali. Možná lépe než většinu viceprezidentů.

5.

Měsíční základna, kanceláře administrativy. 14.08

Andrea Bellwetherová ještě nikdy neviděla svou šéfovou v tak špatné náladě.

Její nadřízenou byla Teresa Perellaová, která byla obvykle příjemná a plná elánu a neznala problém, který by se nedal vyřešit nebo nějak obejít. Dnes vypadala zničeně. Dívala se někam nad hlavy svých komunikačních odborníků, jako by její myšlenky bloudily daleko za stěnami zasedací místnosti.

„Jsme připraveni zahájit evakuaci," pronesla. Teresa byla drobná žena s tmavýma očima a nepřehlédnutelnou silou osobnosti. Pochovala dva manžely. Vycucala je, povídalo se žertem. „Provoz v komunikačním centru udržíme až do zítřejšího podvečera. Budu potřebovat na pomoc tři lidi. Ti, kteří zůstanou, nasednou do posledního letu. Říkají, že je to bezpečné, ale kdo ví?" Podívala se na ně, otevřela ústa, jako by chtěla ještě něco říct, ale zaváhala. *Ti, kteří nemají rodiny.*

Tomy Chan se přihlásil, že zůstane.

Eleanor Kileová. Podle Teresy byla Eleanor mimořádně pohledná žena, nejkrásnější na Měsíční základně, ale byla ten typ, který jako by muže odstrašoval. Všechny, kromě těch špatných.

Někdo další? Teresa se v křesle maličko narovnala. „Potřebujeme ještě jednoho."

Andrea si prohlížela vzory na stěnách, v duchu procházela svou kartotéku a uvažovala, koho by chtěla ještě někdy vidět. Rodiče, strýce, neteř.

Co by Teresa udělala, kdyby se nikdo nepřihlásil?

Podívala se rychle na Chana a Kileovou. Čert to vem, budou přece mít hodinový náskok. Andrea zachytila Teresin pohled a přikývla. Byla odměněna docela kratičkým zábleskem uznání.

Wrightswile, New Jersey. 14.11

Konvoj Nábytkářské společnosti Pine River se konečně vydal na cestu. Archie by byl býval raději, kdyby vyjeli dřív, protože se chtěl dostat za Filadelfii, než začne dopravní špička. Potíž byla v tom, že podcenili, jak bude složité zásoby bezpečně naložit a přecenili schopnost výpomocných dělníků řídit se jednoduchými příkazy. Měli osmnáct kamionů naložených ředitelskými pracovními stoly, koženými pohovkami a vyřezávanými točícími křesly. Společnost využila celou svou flotilu, čtrnáct tmavě modrých aut s bílým lemováním, nesoucích logo vytvořené prvním Waltrem Harrisonem – mladou dívku sedící v přehnaně polstrovaném křesle na břehu řeky. Čtyři další kamiony si museli vypůjčit od speditérské firmy Wrihgtstown U-Haul.

Archie jel v prvním autě. Za volantem seděla Claire Hassonová, firemní řidička. V bočním zrcátku Archie viděl, jak se konvoj v zatáčce táhne do dáli. Byli na Routě 66, po níž se chtěli přes 1295. napojit na Pensylvánskou mýtní dálnici. Mířili do Carlisle a do Modrých hor. Archiemu to připadalo směšné. Ale pravdou bylo, že aby je tam něco utopilo, musela by to být pořádná vlna.

Původně do Carlisle nechtěli. Ale v horách u Pensylvánie se jim nepodařilo zajistit ubytování. Po několika hodinách bezvýsledného telefonování Walter přesvědčil bratry z klubu, aby svolili, že řidiče u sebe ubytují. Archie uvažoval, co jim zato šéf slíbil.

Obsazené motely byly varování. Archie svou rodinu ráno vypravil v buicku k manželčině sestře do Troy ve státě New York. Susan neměla z dlouhého odloučení radost. Původně také zastávala názor, že se nic nestane, ale když jí Archie oznámil, že Harrison bere všechno až moc vážně, viditelně znervózněla. Příští týden se vrátíme a zasmějeme se tomu, shodli se. Potom s dospívajícím synem a dcerou, kteří proti vynucenému odvozu oba hlasitě protestovali, nasedla do buicku a odjela.

Konvoj rychle ujížděl čtyřproudovou silnicí. Čas od času Archie zahlédl jinou karavanu: Macro Electronics, Přesné časomíry Sonya, Hnací systémy SolarWorks. Občas se kolem nich přehnala skupina nových aut s prodejními poznávacími značkami.

Ujíždět po dálnici a dívat se, jak lidé míří na západ, ještě víc podkopalo Archieho sebedůvěru. „Co si o tom myslíš?“ zeptala se Claire.

„Je to šílenství,“ odpověděl. Ale věděl, že to říká proto, že je nadřízený a skepse se od něho očekává. „Ale šéf chce mít stoprocentní jistotu.“

„Jsem ráda, že to říkáš.“

„Podle mě není čeho se bát.“ A vzápětí dodal: „Kde máš rodinu?“

„Doma. Uvažovali jsme, že bychom na několik dní odjeli k sestře, ale znamenalo by to vzít děti ze školy, a Ed si nemohl vzít volno.“

„Jasně. Vím, jak to chodí.“

A po dlouhém mlčení: „Ale uleví se mi, až to budeme mít za sebou, Archie. Ty věci, co říkají v televizi, mě děsí.“

Jeho mobilní telefon zazvonil. „Pickman,“ řekl.

„Archie, tady Brad.“ Brad Carby byl personalista, který jel na konci konvoje. „Nevím, jestli jste poslouchali rádio, ale říkají, že na Pensylvánské silnici už je husto. Víc než ve špičce. Varují lidi, aby tam nejezdili.“

Archie se rozhlédl po dlouhé kolonì osobních a nákladních aut před nimi. „Pro nás už je pozdě,“ řekl. „Zůstaneme u plánu A. Když to bude trvat celou noc, nedá se nic dělat, bude to trvat celou noc.“

Claire přikývla. „Jasně,“ poznamenala. „Přesčas se může hodit.“

Archie si přesedl a pokusil se najít pohodlnou pozici. Auto jelo, jako by mělo prasklou pružinu. „Kdy byl ten krám naposledy v opravě?“

Sáhla do přihrádky, vytáhla servisní knížku a podala mu ji. Podíval se na čísla, ale nedařilo se mu zaostřit na ně oči.

Manhattan. 15.36

Marilyn Keepová sledovala záběry z ucpaných dálnic, dívala se, jak se zpravodajští komentátoři blahosklonně usmívají při pohledu na prchající lidi, bavila se kresleným Kuřátkem na *New York Online.* – Každý, kdo se snažil odjet z města, byl vykreslován jako idiot. Pro ty, kteří zůstali trčet ve městě, to byla alespoň malá útěcha.

Už znovu pracovala na *Zrádcově stínu,* když zazvonil telefon. Byl to Larry. „Co budeme dělat zítra, miláčku?“

Odhlédla od schématu, v němž byl zanesen každý fyzický a psychologický detail každé postavy románu, a zamračila se na telefon. „Nejspíš se budeme dívat, jak to do Měsíce praští,“ odvětila. „Máš nějaký plán?“

„Louise zítra večer pořádá kometovou party. Byla by ráda, kdybychom taky přišli.“

„To je nějaká rychlovka, ne?“

„Ta kometa je taky rychlovka. Myslím, že to bude stát za to.“

Louise byla jedna z Larryho kolegyň, ekonomka z firmy Kraus & Cole. Marilyn se s ní setkala při několika příležitostech. Byla

dvakrát rozvedená a tvrdila, že oba manžely vyhodila ona, i když Larry říkal, že to bylo naopak. Byla neoficiálním firemním ředitelem pro společenské otázky; pořádala pikniky, sestavovala týmy pro kuželky, organizovala výlety do kin s večeří. „Fajn," řekla. „Tak půjdeme."

Vypadalo to, jako by se svět vrátil až k normálu. Večerní komici se předháněli ve vtipech o kometě a jeden televizní kazatel oznámil, že Tomiko původně mířila na Alabamu, ale on ji modlitbami odklonil. Političtí vědátoři analyzovali její dopad na podzimní volby. (Většina si myslela, že navzdory tomu, co považovali za pohotově zvládnuté představení, to Haskellovy šance zhatí, kvůli státním investicím do Měsíční základny, která nyní byla neodvolatelně ztracena.) Yankeeové, kteří tento víkend hráli doma proti Tygrům, oznámili, že pokud večerní zápas neskončí do deseti pětatřiceti, okamžiku dopadu, vyhlásí přestávku a budou nebeské události promítat na obrazovkách pro opakované záběry. Měsíc bude na západě, takže kromě fanoušků, jež budou sedět na sedadlech na pravé straně hřiště, by ostatní zápas neviděli. Někteří fanoušci měli námitky a navrhovali, že vedení může nebeskou podívanou pustit na obrazovku, ale pro zdržování hry není důvod.

Z Marilynina bytu ve třetím patře byl výhled na Central Park. Všechno vypadalo jako jindy; několik dětí před zraky matek zkoušelo pouštět draky, po stezkách klusali běžci, lavičky byly obsazeny obvyklým počtem lidí. Žebráci mámili peníze z kolemjdoucích, ulice byly plné taxíků, autobusů a zásobovacích nákladních aut. Ve školách se učilo a Wal-Mart ohlásil značnou kometovou slevu. („Nastrčte k nám ohon, dokud platí slevy.")

Zrádcův stín považovala za jednu z méně nápaditých detektivek, které dostala na stůl. Vrah byl jasný od třetí kapitoly a měl jen okrajový motiv. Falešné stopy byly evidentně falešné stopy. Tempo bylo pomalé, postavy ploché. Vyprávění bylo krkolomné a neodpovídalo tomu, co měla být detektivka založená na atmosféře. Čtenář neměl čas se zastavit a domýšlet si. A samotný autor jako by promarnil řadu příležitostí, vytvořit skutečně dramatickou zápletku. Vypadalo to, jako by měl nakvap.

Zjistila, že se nedokáže soustředit, a tak otevřela balkon a vyšla ven. Nebyl nijak velký, bylo tam místo jen pro dvě židličky a malý stůl. Chvíli stála opřená o betonové zábradlí a dívala se, jak tři muži stěhují nábytek z pronajatého náklaďáku do sousedního činžovního domu.

San Francisco. 13.20 pacifického letního času (16.20 VLČ)

Všichni v kanceláři Bennett & McGee ve třetím patře viseli očima na obrazovce. Byla dělená. Na jedné straně byla mapa oblasti kolem zátoky od Richmondu na severu po Santa Claru a Los Altos Hills na jihu, od Tichého oceánu po 1680., dohromady více než jedenáct set kilometrů čtverečních. Celou druhou polovinu vyplňoval obraz hlavice komety, protáhlé a hodně nepravidelné, rozryté krátery a značně rozpukané. Jeden obrovský kráter zaujímal přibližně pětinu viditelného povrchu komety. Jerry se díval, jak mapu oblasti přenesli na jádro komety. Potom ji zmenšovali, až San Francisco i s okolím přesně zapadlo do obrovského kráteru. V dolní části obrazovky se rozsvítil titulek: SKUTEČNÁ VELIKOST.

Mimo obraz rozmlouval senátor Mark Caswell s moderátorkou PugetWebu Jane McMurtrieovou.

„…proces odvolání," říkal právě. „Je naprosto nepředstavitelné, aby prezident Spojených států amerických bagatelizoval takovou hrozbu. Myslím si, že se v blízké budoucnosti dočkáte náležité reakce ze strany Kongresu."

„Ale pane senátore," namítla McMurtrieová, „nemyslíte, že je to planá hrozba? Chci říct, že jestli je něco pravdy na obvinění, že informace má pro přežití země klíčový význam, škoda již z větší části vznikla. Balvany spadnou a žádné kongresové pondělí nebude. Pokud se naopak prostě snaží udržet pod kontrolou panikáře, to znamená, když se nic nestane, jaké bude mít takové obvinění váhu? Ukáže se, že měl pravdu, ne?"

„Vůbec ne, Jane. Nemíníme panu Kolladnerovi dovolit, aby si zahrával s bezpečností obyvatel této země. A mohu vás ujistit, že až

to skončí, bude tu Kongres a budou tu Spojené státy americké. A budou se skládat účty.“

Polovina zaměstnanců zavolala, že jsou nemocní. Znamenalo to, že budou muset reklamace obsadit někým z oddělení vlastního jmění. V kavárně U Mannyho na druhé straně ulice, kam Jerry obvykle chodil dát si toast a přečíst *Chronicle*, měli dnes ráno zavřeno. Na okně visela cedule: ZNOVU OTEVŘENO V PONDĚLÍ.

Minulý večer strávili Jerry a Marisa s přáteli. Vtipkovali na účet lidí, o nichž věděli, že odjíždějí z města. Hodně se nasmáli, ale všeobecnou nervozitu bylo přesto cítit.

Jeho nadřízeným byl Leo Gold, který už byl u firmy, když na Západ jezdily kolony povozů tažených koňmi. Vlasy měl sněhobílé a hlas jako elektrickou pilu. Byl velký fanoušek vlakového modelářství. Zavolal si Jerryho k sobě do kanceláře. „Můžeš zítra přijít do práce?“ zeptal se bez úvodu.

Další den byla sobota. Byla to sobota před 15. dubnem, což byla doba, kdy měli účetní firmy pilno. Ale u Bennetta a McGeeho se vždycky pyšnili tím, že jsou schopni svou práci udělat, aniž by v daňovém období museli vyhlásit kritický režim. Od generálního ředitele níž nebyl nikdo, kdo by *kdy* před daňovou uzávěrkou pracoval v sobotu. Byla to otázka cti.

„Letos to ale nejde,“ vysvětlil Leo. „V posledních dnech si moc lidí vzalo dovolenou. Proto jsme teď v bryndě.“

Za normálních okolností by se Jerry dvakrát nerozmýšlel. Ale věděl, že Marisa je z komety nervózní. Bylo možné, že bude chtít odjet, uklidit se před ní, což by nešlo, kdyby musel jít do práce. „Chystal jsem se na víkend odjet z města,“ řekl.

Leo stiskl rty. „Jerry.“ Naklonil hlavu na stranu. „Jerry, to nemyslíš vážně.“

Jak můžeš být tak naivní, Jerry? „S kometou to nemá nic společného,“ přispěchal s vysvětlením. „Plánujeme to už několik týdnů. Jedeme na návštěvu k Heleně, sestře mé ženy.“

„Jerry, v pondělí tady všichni budeme. Bude tady San Francisco. Bude tady Bennett & McGee. A nemusím ti snad říkat, co je v pondělí za den.“

Patnáctého dubna. Jerryho napadlo, že pokud by se naplnily nejpesimističtější předpovědi, posledním oficiálním aktem vlády Spojených států amerických by mohlo být každoroční oloupení občanů. „U firmy tě čeká velká budoucnost," pokračoval Leo. „Nezahrávej si s ní…" Zdálo se, jako by mu došla slova, a spokojil se s tím, že začal ukazováčkem pravé ruky kreslit ve vzduchu kolečka.

Nakonec Jerry svolil, i když ne proto, že by se strachoval o svou kariéru. Spíš ho Leo svým chováním přesvědčil, aby mu dokázal, že se komety nebojí.

6.

Point Judith, Rhode Island. 19.21

Luke Peterson byl tiskař v důchodu. Jeho manželka byla dvacet let po smrti a děti se mu rozběhly po celé zemi. Měl prostorný cihlový dům v Point Judith, s krásným výhledem na moře. Měl široké trávníky, dlážděnou příjezdovou cestu a dostatek místa pro svá vnoučata, která to u něho zbožňovala a přijížděla každé léto ve velkém počtu. K oceánu se přestěhoval, když mu zemřela manželka. Nemovitost tenkrát odkoupil za 110 000 dolarů. Teď měla cenu tři čtvrtě milionu, a nebýt toho, že mu už bylo přes sedmdesát, takže se na něho vztahovala zvláštní klauzule daňového zákona, jejímž smyslem bylo chránit majitele domů před vyšroubovanými cenami nemovitostí, nemohl by si takové bydlení dovolit. Deset let odsud řídil tiskárnu, v níž tiskl komerční a turistické letáky a dělal různé práce na zakázku, jako byly vizitky, dopisní papíry, všechno možné. Bylo to slušné živobytí, ale časem ho to začalo nudit. Život byl příliš krátký na to, aby jej strávil v tiskárně, a proto ji zavřel, jakmile to šlo.

Luke dobře investoval, takže peníze pro něho nebyly problém. Ve středu hrával binokl a každé druhé pondělí v měsíci chodil do

čtenářského klubu. (Pro květnovou schůzku četli Marka Aurelia.) Dva tři dny v týdnu, když dostal chuť, si chodil zahrát golf a obvykle obědval s několika kamarády z Rotary klubu. Říkali si Obědníci.

Přesto se cítil osaměle. Ann mu chyběla a dům byl většinu dnů tišší, než mu bylo příjemné. Ale zvykl si poměrně dobře. Věděl, že by mu takové nicnedělání a sebelítost neschválila, a tak dělal vše pro to, aby se řídil radou, již mu napsala na poslední přání k narozeninám, které mu poslala: aby bral život jako přezrálý grapefruit a vymačkal z něj tolik šťávy, kolik půjde.

Proto sledoval zprávy v televizi se zájmem a s lehkou úzkostí. (I strach byl náplní grapefruitu.) Ale oceán byl upokojivě klidný a hladký.

Pensylvánská mýtní dálnice, severozápadní Filadeflie. 19.33

Proud vozidel, který v posledních třech hodinách popojížděl sporadicky, se teď zastavil úplně. Na frekvencích státní policie hlásili, že z dálnice je parkoviště až po Valley Forge.

Kolona se již dávno rozdělila. Archie viděl za sebou čtyři firemní kamiony. Zbytek byl pryč, ztracený v tlačenici.

„Claire," zeptal se, „víš, jaký byl hlavní důvod, proč postavili mezistátní dálniční síť?"

Neměla ponětí.

„Eisenhower řekl, že chce mít možnost rychle přesouvat jednotky z místa na místo. Pro případ invaze."

Rozhlédla se po totální dopravní zácpě a usmála se. „Tenkrát nebylo tolik aut."

Pickupy, stejšny, dodávky, všechno bylo plné krabic, přikrývek a dětí. Nahoře se vršil nábytek. Z oken trčely lampy a víka kufrů byla převázána, protože nešla dovřít kvůli židlím. Archie se účastnil mírové operace na Kavkaze, když se místní vládcové snažili vyhladit etnické menšiny a Turci při jejich záchraně nespolupracovali. Pamatoval si, jak lidé mířili na jih a na východ, pryč z oblastí smrti. Aut bylo hodně a cesty byly slušné. Samozřejmě ne jako

Pensylvánská mýtní. Ale tato automobilová zácpa v sobě měla něco, co mu ty vyděšené davy připomínalo.

Něco.

Možná děti, namačkané na zadních sedadlech; a vystrašené řidiče, vystupující ven, aby odtlačili nepojízdná vozidla ze silnice; i občasnou střelbu. Na Kavkaze ji měli na svědomí ostřelovači rozmístění kolem hlavních silnic. Tady nevěděl, kdo střílí.

Vepředu se na policejním voze pomalu otáčel majáček, ale policisté byli stejně bezmocní jako všichni ostatní.

Stará auta se přehřívala a docházel jim benzin. Elekrickým se vybíjely akumulátory. Kamiony Pine River byly nabity, než vyjely ze závodu. Ale bylo jasné, že ani ony nevydrží přes noc.

„Jak to zvládáš, Claire?“

Pokrčila rameny. Po centimetrech se posouvali podél výjezdové rampy. Byla ucpaná auty, jež se snažila opustit dálnici. Jeden pruh navíc se vmáčkl na krajnici, ale ani ten se nepohyboval.

Několikrát se pokusil zavolat mobilem Susan. Ale linky byly nejspíš přetížené, takže se nedovolal. Se silnicemi to pravděpodobně bylo špatné všude. Představil si, jak se snaží procpat se po 1287. kolem New Yorku, a začal litovat, že ji přesvědčoval, aby jela. „Ti lidi se snad zbláznili,“ řekl nakonec.

Roztáhla obličej do úsměvu. „My jsme jedni z nich.“

„Jo. Jenže nám za to platí.“

VEČER S MOLLY SINGEROVOU. 20.00

Část rozhovoru s „Plukovníkem“ Stevem Gallagherem, velitelem Legie Thomase Jeffersona ve studiích WXPI-TV v Richmondu, stát Virginie

Singerová: *Plukovníku, proč Virginie potřebuje domobranu?*

Gallagher: *Odpověď přece známe všichni, Molly. Někteří z nás se nechtějí podívat pravdě do očí a někteří jsou spaktovaní s těmi zrádci nahoře. Ale všichni víme, o co jde.*

Singerová: *Tak proč nám to neřeknete?*

Gallagher: *Legie je jediné, co stojí mezi despotickou vládou a lidmi. Kdyby se federálním silám podařilo zrušit nás, vy a ostatní si klidně můžete na nohy navléknout okovy.*

Singerová: *Takže vy si skutečně myslíte, že existuje obrovské spiknutí, jehož cílem je Američany zotročit?*

Gallagher: *Klidně si o tom žertujte, jak chcete, vy i ostatní liberální média, vy jste jim vždycky šli na ruku, pobízeli jste je, ty zrádce, a zatajovali jste pravdu. Ale jakmile jim svěříte vládu nad zemí, spolknou i vás. Stejně jako nás ostatní.*

Singerová: *O kom přesně tu mluvíme?*

Gallagher: *Začněte Kolladnerem.*

Singerová: *Co udělal?*

Gallagher: *Vláda jako taková, Molly. Otevřete oči. Ze stejného důvodu jsme bojovali v první revoluci. Podívejte, ve skutečnosti nejde o jednotlivce. Jde o vládnoucí mašinérii. Jde o systém, který umožňuje lidem, jako je Kolladner, aby se dostali k pákám, kterými se nás ostatní snaží držet dole.*

Singerová: *Máme volební právo.*

Gallagher: *A koho můžete volit? Obvykle si můžete vybrat mezi dvěma loutkami. Molly, Molly, většina lidí se rodí jako otroci. To oba víme. V kterémkoli okamžiku se na planetě nachází jen několik těch, o nichž se dá říci, že jsou opravdu svobodni. Ostatní, například naši četní diváci, jsou zotročeni, protože věří tomu, co jim říkají ve školách a v kostelech. Společnost a především pořady, jako je tento. To všechno jsou špinavé instituce, které mají zájem na zajištění správného chování. Udržení pořádku, to je to, o co vám jde, ne? Abyste mohla mít svou práci za dvě stě tisíc dolarů ročně. Vy jste se narodila jako otrok, Molly. Máte jisté schopnosti a zaprodala jste se. Vaším úkolem je zařídit, aby každý, kdo uvažuje samostatně, byl izolován, vyštván na periferii a považován za neschopného.*

Richmond, studia WXPI. 20.36

Tad Wickett a plukovníkův mladší bratr Jack na něho čekali ve vestibulu. „Jak to vypadalo?“ zajímal se Steve.

„Byl jsi skvělej, Steve,“ horlil Jack. „Třeba se nám podaří alespoň někoho vyburcovat.“

Tad přikývl. „Dobře jste tu čubku setřel, plukovníku.“

Steve stál chvíli na místě, bez hnutí, a ohlížel se směrem, odkud přišel, jako by čekal, že ho zavolají a řeknou si o přídavek. „Zaslouží si, aby ji někdo usadil mnohem tvrději,“ prohlásil. „Právě takoví lidé jsou největší problém. Kryjí ty hajzly, kteří tuhle zemi vycucávají. Nevěřím, že neví, že je zneužívaná.“

„Ví nebo neví,“ ozval se Tad, „každopádně zavazí. Co kdybychom jí zatrhli tipec? Pro výstrahu ostatním?“

Jacka zamrazilo. Neměl Wicketta rád. Dvakrát zažil, že málem sjel ze silnice, protože chtěl přejet nějakého psa. Byl to bývalý mariňák a často mluvil o likvidování lidí. Nedalo se poznat, jestli to myslí vážně nebo ne. Kdykoli se mu Jack se svými obavami svěřil, plukovník se jen zasmál. *S Tadem si nedělej starosti. Udělá jenom to, co mu řeknu. A lidi jako on potřebujeme. Blíží se den…*

„Jak by sis to představoval?“ otázal se Steve, který byl příliš chytrý na to, aby použil násilí jindy než jako poslední možnost. Zároveň však věděl, že je špatné, když vůdce veškeré návrhy pánovitě smetá ze stolu.

„Zlikvidovat stanici,“ odpověděl Tad. Jack na něm viděl, jak se tou představou přímo opájí. „Víš, jak na konci vždycky říká: ‚Tady Molly, dobrou noc a hodně štěstí‘? Nechat ji to dořící a potom ji s celou stanicí poslat do pekel. Jako na povel.“

Plukovník se zazubil. Tad o sobě tvrdil, že ve vojenské službě zabil několik lidí, a všichni věděli, že vloni ve rvačce nadobro vyřídil Scratchyho Ellswortha. Policie vyšetřování nezvládla, jinak by Tad už seděl ve vězení.

„Myslím, že to zatím není nutné,“ řekl Steve. „Ale až přijde pravý čas, dostaneme se Molly Singerové na kobylku.“

7.

SPOLEČNÝ PROGRAM PENSYLVÁNSKÉHO STÁTNÍHO RÁDIA. TELEVIZE A INFORMAČNÍ SÍTĚ. 21.00

„Jsem guvernér Adcock a hovořím k vám z hlavního města Harrisburgu. Chci vás naléhavě požádat, abyste zůstali ve svých domovech. Chápu obavy, které ve vás vyvolává kometa Tomiko, ale připomínám vám, že Měsíc je od nás vzdálen čtvrt milionu mil a všechno ostatní jsou pouze spekulace.

Přestože státní i místní policie dělá vše, co je v jejich silách, doprava na ulicích a rychlostních komunikacích ve východní Pensylvánii se prakticky zastavila. Nejbezpečnější místo, kde můžete být, je u vás doma. Mobilizovali jsme veškeré rezervy státu, abychom byli schopni poradit si s jakýmkoli problémem, jenž může nastat. Dodám, že žádné neočekáváme, s výjimkou těch, které způsobí vystrašení občané. Pamatujte na to, že záchranná vozidla nemohou projet, když jsou ulice a cesty ucpané osobními auty. Chtěl bych vás také požádat, abyste neblokovali telefonní linky, pokud to nebude bezpodmínečně nutné.

Za hodinu odsud odjedu za starostou Filadelfie panem Hansonem. Hodlám zítra a po celý víkend zůstat na městské radnici, abych byl s vámi, dokud to nebudeme mít za sebou.

Prosím, nevykládejte si má slova špatně. Uvědomuji si vážnost situace. Ale myslete na to, že je to problém nás všech. Nejlepší, co můžeme v tuto chvíli udělat, pokud chceme někomu pomoci, je zachovat klid. O dalším vývoji vás budu informovat. Děkuji vám za pozornost a přeji vám příjemný večer.“

Mikro, pilotní kabina. 22.18

Honili se s *Kodaní*. Tentokrát to byl dlouhý let, téměř hodinu a půl, a Tony toho využil, aby se pokusil usnout. Ale musel stále myslet na incident s netěsným ventilem.

Na rozdíl od Mamuta Caparattiho nepodléhal pocitům viny a nevyčítal si, že nabrali zpoždění, které mohlo být osudné. Věděl, co mohl udělat jinak, věděl, že mohl z oblaku vylétnout nebo vylézt ven, netěsnící ventil uzavřít a dokončit úkol. Jenže nikdo nemohl očekávat, že to uhodne. Bylo by například bezohledné riskovat srážku s letounem. Tenký hlásek mu odkudsi našeptával, že na to přece měl přijít, že druhý pilot se vzdálí. Jenomže si nemohl být jist, že toho druhého pilota nenapadne, že má vážné problémy, a nebude očekávat, že mikro zůstane na místě, než se k němu přiblíží.

Stejně se s tím už nedalo nic dělat. Myslet na to byla ztráta času. Otázka zněla, jak škodu napravit?

Jistý způsob *existoval*.

„Jsi v pořádku, Tony?“ Šavle si ho znepokojeně prohlížela. *Kodaň* byla schovaná za oblinou Měsíce. Přelétali nad odvrácenou stranou, ve zlověstné záři komety, která teď vypadala jako druhé slunce. Ne pravé slunce, ale studené, rozevláté zjevení. Něco, co člověk v noci zahlédne v lese.

„Jo. Nic mi není.“

„O čem přemýšlíš?“

„Víš,“ začal, „zítra bychom mohli odvézt poslední skupinu a ještě se vrátit, než kometa dopadne.“

Jejich poslední odlet z Kosmoportu byl naplánován zhruba na půl osmé večer. Asi deset minut po deváté se měli setkat s *Arlingtonem*, který tou dobou bude jediným zbývajícím letounem na měsíčním nebi.

„Ve čtvrt bychom mohli být zpátky na Kosmoportu.“

„Na jedenáct?“

„Jo.“

„Tony, to je jen dvacet minut před dopadem komety. Nestihli bychom ani odstartovat. A *Arlington* by byl tou dobou stejně už dávno pryč.“

„Takže bychom museli zůstat v mikru, jestli se nemýlím.“

Vytřeštila na něho oči. „Dřív než za půl hodiny bychom se odtamtud nedostali. Údržbu bychom mohli vypustit, ale palivo bychom doplnit museli.“

„Já vím. Šavle, já tam dole nechci někoho nechat.“

„Kruci. To přece nechce nikdo. Ale kdybychom se vrátili, dokázali bychom jedině to, že by to dostalo taky *nás*.“

„To není tak docela pravda.“ Vzal do ruky seznam pasažérů a přelétl očima po jménech. Na palubě měli tři soukromé maloobchodníky a tři rodinné příslušníky. Kromě toho měl dva geology – odborníka na hydroponii a astrofyzika. Celkem deset lidí. (Odborník na hydroponii byl těžký, děti lehké. Mohli vzít na palubu o jedno dítě víc.)

Astrofyzik by měl být tou osobou, kterou potřeboval. Požádal Šavli, aby slezla dolů a požádala ho, aby přišel do pilotní kabiny.

Janet Koestlerová byla žena středního věku, s jen mírnou nadváhou a kulaťoučkým obličejem. Bylo snazší si ji představit s kopou vnoučat kolem než při práci s dalekohledy. „Co pro vás mohu udělat, kapitáne?“ zeptala se, když se posadila do křesla místo Šavle.

„Mohu vám položit jednu odbornou otázku?“

„Jistě.“

„Jde mi o to, zda byste nám mohla přesně popsat, co se stane, když sem Tomiko přiletí. Když narazí do Měsíce.“

Před nimi vycházela Země.

„V jakém smyslu?“ zeptala se.

„Myslím, jestli Měsíc vybuchne.“

Na čele jí naskočily vrásky. „Ne,“ odvětila. „Měsíc *nemůže* vybuchnout. Je to poměrně soudržné těleso.“

„Tak co se stane?“

„Neviděla jsem výpočty, ale tato kometa je obrovská. Je to anomálie. A pohybuje se rychlostí, jakou bych ještě před časem považovala za nemožnou.

Kdyby kometa této velikosti zasáhla Zemi, vyhloubila by kráter o průměru přibližně tři tisíce šest set kilometrů. To je víc, než kolik činí průměr Měsíce.“ Odmlčela se, aby její slova mohla zapůsobit. „Z toho usuzuji, že se Měsíc rozpadne.“ Zadívala se dolů na lunární povrch. „Všechno v nejbližším okolí místa dopadu se vypaří, pravděpodobně poměrně hluboko k jádru.

Kometa roztaví velké množství horniny. *Velké.* Část tohoto množství odletí z povrchu pryč. Možná by bylo přesnější říct, že bude vyvržena z těžiště. Část materiálu bude dokonce úplně

vymrštěna ze soustavy Země-Měsíc a přejde na oběžnou dráhu kolem Slunce.“

„Ale Měsíc, nebo alespoň většina z něho, tady zůstane, ne? To chcete říct? My jsme totiž slyšeli něco jiného.“

Zachmuřila se. „Je těžké předvídat, co se v tomto případě stane. Podívejte, kometa Měsíc roztříští. O tom není sporu. Změní se na shluk volného kamení. Všechno, co se *dá* rozlámat, se rozláme. Náraz způsobí, že se materiál rozletí do prostoru. Rozptýlí se po oběžné dráze Měsíce a část pravděpodobně vytvoří kolem Země něco jako slupku, přibližně na úrovni, v níž se Měsíc pohybuje. Chtělo by to věnovat se tomu hlouběji, ale domnívám se, že po čase se částice znovu zformují. A vznikne nový Měsíc. Předpokládám, že menší.“ Zhluboka se nadechla. „Je tu ještě jedna zajímavá možnost.“

„A to?“

„Země získá soustavu prstenců. V dlouhodobém horizontu.“

Šavle se zeptala, co si má pod takovým dlouhodobým horizontem představit.

„Několik milionů let. Určitě to není nic, co by nás muselo znepokojovat.“

Tony se k ní naklonil a zbystřil pozornost. „Paní doktorko,“ začal, „rád bych vám položil hypotetickou otázku. Stačila jste si mikro trochu prohlédnout?“

„Prosím?“

„*Toto* plavidlo. V němž se nacházíme.“

„Jistě. Dá se říct, že jsem si je prohlédla. Jsem v něm.“

„Pokud by bylo v okamžiku dopadu několik tisíc metrů nad Měsíční základnou, jakou by podle vás mělo šanci na přežití?“

„Malou.“

„Můžete být konkrétnější?“

Pokrčila rameny. „Hm, kdyby byl mikrobus přímo nad Měsíční základnou, hovořila by v jeho prospěch jedna okolnost. K dopadu dojde na opačné straně. Ale vznikne obrovská ohnivá koule. Řekla bych, že se přelije přes pól a zachvátí celou severní polokouli.“

„Měsíční základna je v Alphonsu,“ připomněl jí Tony. „Třináct stupňů jižní šířky.“

„Možná jsem měla říct, že obklopí celý Měsíc.“

„Jak vysoko bych musel být, aby to bylo bezpečné?“

„Pokud možno v polovině cesty k Zemi. Přinejmenším. Kapitáne, nejsem v tomto směru odborník. Opravdu nevím.“ Podívala se na něho a úsměv, který se zdál být trvalou součástí jejího výrazu, se vytratil. „Nechystáte se něco takového udělat, že ne?“

Měsíční základna, kancelář ředitele. 23.03

Kaplan Pinnacle nebyl první dobrovolník. Technik jménem Tamajaka se nabídl, že zůstane, pokud jeho třem dětem budou zaplaceny výdaje související s budoucím studiem na vysoké škole; a jedna odbornice na optiku, přiváděná k šílenství záletnictvím svého nového manžela, požádala, aby mohla zůstat. Chandler ani jednu nabídku nepřijal. Reakce lidí na vedoucích místech ho zklamala. Otevřeně se mu postavila pouze Jill Benningová, ale ostatní zůstali pasivní a nechali ho, aby bránil jediné rozumné stanovisko nejlépe, jak dokáže. Eckerd se choval jako by Chandlerovi prokazoval laskavost. Hawkworthová se producírovala s výrazem mučednice.

Eckerd, který vedl divizi zdraví a bezpečnosti, věděl o ředitelových potížích se srdcem. Chandler uvažoval, jestli od této informace odvodil logický závěr, že pro Chandlera je mnohem jednodušší hrát hrdinu než pro ostatní. A při této tvrdé realitě ho mrazilo. Ale jeho doutnající hněv to nezmírňovalo. Se srdečními problémy i bez nich by vždycky udělal to, co se od něho očekává. Byl si tím jist.

Po kaplanově telefonátu Chandler jednoduše vydal opravený seznam, v němž bylo kaplanovo jméno vsunuto přímo nad jeho. Všechny ostatní, včetně Evelyn, to posunulo o jedno místo nahoru. Pak přišel šok; viceprezident chtěl zůstat! Chandler pochyboval, že si to Haskell ještě nerozmyslí. Ale jeho jméno náležitě zařadil, Benningové přidělil místo na palubě lunabusu a ostatní posunul o další stupínek výš. Benningová mu vzkázala, aby vůbec nepodléhal představě, že se tím on, Hamptonová a společnost zbavují odpovědnosti. Byla odhodlána žalovat každého, kdo jí přišel na oči.

Uvažoval, co by dělali, kdyby si to Haskell skutečně rozmyslel. Zavolali ji zpátky a řekli jí, že nakonec přece jen zůstává ona?

BBC WORLDNET. 23.07

Část rozhovoru Connie Hastingové s dr. Olive Elsworthovou z Anglo-australské observatoře v Novém Jižním Walesu

Ellsworthová: *Oblast, kterou jsme zvýraznili, je místem dopadu. Je to na odvrácené straně, přibližně sto mil jižně od Moskevského moře. Kometa poletí rychlostí asi čtyři sta padesát pět kilometrů za sekundu, což znamená mírné snížení rychlosti ve srovnání s okamžikem, kdy jsme ji zpozorovali. Může za to samozřejmě vliv Slunce.*

Hastingová: *A to, čeho se musíme obávat, je střed komety. Rozumím tomu dobře?*

Ellsworthová: *Ano, Connie. Škodu napáchá střed komety, jádro.*

Hastingová: *A koma je ta část, která září?*

Ellsworthová: *Koma je oblak plynů a prachu. Když se kometa přiblíží k Slunci, začne se zahřívat a my spatříme komu. A ohon. Nebo někdy dva ohony, jako v tomto případě.*

Hastingová: *Jak velká je ta koma?*

Ellsworthová: *Tato má průměr asi tři sta tisíc mil.*

Hastingová: *Tři sta tisíc mil? To je docela hodně.*

Ellsworthová: *Po pravdě řečeno je menší, než by se u takto velkého tělesa dalo očekávat. Možná je to dáno složením komety; jednoduše nemá tolik materiálu ke spálení. Nebo to může být tím, že její průlet sluneční soustavou byl tak rychlý, že Slunce nemělo čas se do ní opřít. Pravděpodobně kombinace obojího.*

Hastingová: *Na těchto záběrech má dva ohony.*

Ellsworthová: *Ano. Iontový ohon, tento, je dlouhý asi šest milionů mil.*

Hastingová: *Ale když se na ni podívám na obloze, vidím jenom velkou rozmazanou skvrnu.*

Ellsworthová: *Ohony směřují před ní, takže pro pozemského pozorovatele není tak snadné je spatřit.*

Hastingová: *Ohony jsou vepředu?*

Ellsworthová: *Ovšem. Ohony komet vždycky míří od Slunce. Způsobuje to sluneční vítr.* (Ukazuje fotografie.) *Tyto pořídila venušská sonda.*

Hastingová: *Je to krása… Myslíte, že byste nám mohla říct, co se vlastně zítra v noci stane?*

Elisworthová: *Podívejme se na grafické znázornění. Víte, tato kometa by nebyla tak ničivá, kdyby se pohybovala rychlostí, jakou se komety ve sluneční soustavě obvykle pohybují, třicet až čtyřicet kilometrů za sekundu. Ale tato letí mnohem rychleji a v důsledku toho zasáhne Měsíc velice prudce. Jak můžete vidět, právě se blíží k Měsíci.*

Hastingová: (Přikyvuje.)

Elisworthová: *Tady proráží svrchní měsíční plášť. Ve skutečnosti dochází k tomu, že oblast, kam kometa dopadne, se vypařuje do hloubky několika set mil.*

Hastingová: *Skoro to vypadá, jako by se nořila dovnitř.*

Elisworthová: *Ano, nořila se je správný výraz. Tak totiž vznikají krátery. Hmota se v místě dopadu roztaví. Tato kometa se nepodobá ničemu, co jsme dosud viděli.*

JSOD *Řím*, pilotní kabina. 23.10

Na Skyportu odstranili chybu v programu. John Verrano navedl své kosmické plavidlo na oběžnou dráhu kolem Měsíce právě včas. Přihlásil se: „Měsíční základno, zde je *Řím*."

„Slyšíme vás, *Říme*."

„*Řím* je na místě a je připraven."

Měsíční základna, kancelář ředitele. 23.11

Byla to pochopitelně událost století. Keith Morley byl vzteky bez sebe, když mu komunikační centrum Měsíční základny přerušilo spojení se zpravodajskou redakcí. Jack Chandler přikyvoval, že samozřejmě chápe, jak Morleymu je, ale nemůže mu poskytnout volnou linku, poněvadž jich prostě k dispozici není dostatek.

„Linky, to tak!“ naříkal Morley. „Máte ztratit několik lidí a nechcete, abych o tom mluvil.“

„Zatím nevíme jistě, jestli někoho ztratíme.“

Morleymu na Chandlerovi nijak zvlášť nezáleželo. Byl to dokonalý byrokrat, vyhýbavý, připoutaný ke svému stolu, muž, jehož myšlení svazovala rezervovanost a metodologie. Muž, z něhož bylo prakticky nemožné dostat přímou odpověď.

„Co to znamená, Jacku? *Očekáváte*, že někoho ze svých lidí ztratíte?“

Chandler si rukama pročísl řídnoucí vlasy. „Ano,“ přiznal. „Očekáváme.“

„Proč na tom sedíte? Myslíte si, že když to nikomu neřeknete, zítra v noci se tím něco změní?“

Chandler se předklonil, opřel si lokty o stůl a položil hlavu do dlaní. „Na ničem nesedíme, Keithe.“ Zalétl pohledem k telefonu. „Jestli chcete, zavolám do komunikačního centra a zařídím, aby vám jednu linku dali.“

„To se ví, že chci.“ Zhluboka se nadechl. „Kolik lidí přijde o život?“

„Možná nikdo.“

„Fajn. To už jsme tady měli. Pokud nějaké lidi ztratíte, kolik jich pravděpodobně bude?“

„Šest,“ odvětil.

Šest. To nebylo tak hrozné, jak si myslel. Pokud ten starý mizera mluvil pravdu. „Jména?“ zeptal se. „Kdo zůstává?“ Blok ale nevytáhl. Dělal svou práci dost dlouho na to, aby věděl, že s blokem nebo diktafonem se rozhovor nedělá.

Chandler je ze sebe vysypal. On a Hamptonová. Hawkworthová, Eckerd, Pinnacle.

„Kaplan?“

„Nabídl se, že zůstane.“

Morley si zkusil Marka Pinnacla vybavit. „Řekl proč?“

Chandler zavrtěl hlavou. „Ne. Nenapadlo mě zeptat se.“

„Dobře. *To je pět.* Kdo ještě?“

„Charlie Haskell.“

Morleymu chvíli trvalo, než pochopil. „To nemyslíte vážně. Ten přece dnes odpoledne odletěl, ne?“

„Ne. Nenastoupil.“

„Ale měl přece rozkaz odletět.“

„Je stále tady.“

Morley zamířil ke dveřím. „Můžete mi zařídit rozhovor?“

Chandler znovu zavrtěl hlavou. Uměl odmítat velice dobře. „Nemám nad jeho programem žádnou moc, Keithe.“

Sakra. Buď to bylo legitimní a Haskell se skutečně chtěl pokusit kometu přežít, nebo se něco dělo. Tak či tak to byl *sólokapr*. Ale když si Morley představil své možnosti, sevřelo se mu hrdlo. Přesto potřeboval jenom okamžik, aby se rozmyslel. „Jacku, jestli proti tomu nic nemáte, chtěl bych taky zůstat.“

Chandler vytřeštil oči. „To nemyslíte vážně.“

Všechny instinkty Morleymu napovídaly, že viceprezident by určitě nezůstal, kdyby neexistovala cesta, jak vyváznout. Politici takové věci nedělají.

A byl to přece sólokapr. *Pulitzerovka*, uvažoval Morley. *Možná posmrtná. Ale Pulitzerovka.*

NOČNÍ NONSTOP FRANKA CRANDALLA, 23.53

Crandall: *Zdravím Jasona z Coos Bay.*

První volající: *Ahoj, Franku. Zdravím tě z hlavního města bílých pláží.*

Crandall: Díky, Jasone. Co nám chceš říct?

První volající: *Kde je pravda o té kometě, Franku? Média lžou pořád a já slyším samé rozporuplné verze. Právě teď se dívám z okna na oceán. Co se zítra v noci stane?*

Crandall: *Já nevím, človíčku. Myslím, že to nikdo neví jistě.*

První volající: *Měl bych vypadnout?*

Crandall: *To záleží na tobě, Jasone.*

První volající: *Co bys udělal ty?*

Crandall: *Starej Frank bude zítra na vrcholku hory. (Smích.) Ale vážně, Jasone, budu tady v Miami dělat to, co vždycky, a budu doufat, že to dobře dopadne. Myslím, že sdělovací prostředky si dávají velký pozor, co řeknou. V těchto dnech*

musí být každý obezřetný a já ti hned řeknu proč: za vším číhají žaloby. Proto jsme všichni tak strašně opatrní… Před reklamou máme čas ještě na jednoho volajícího… Harry ze St. Louis, jak se máš?

Druhý volající: *Ahoj, Franku. Víš, já bych rád změnil téma.*

Crandall: *Jak je libo. Můžeš mluvit, o čem chceš.*

Druhý volající: *Zajímalo by mě, jestli sis všiml, že Kardinálové začali sezónu šesti výhrami v řadě.*

Crandall: *Jo, letos to rozjeli dobře. Vypadá to, že letos se jim podařilo dát dohromady pořádný tým…*

JSOD *Berlín*, pilotní kabina. 23.59

Willem Stephan posunul páku dopředu a kosmické plavidlo začalo nabírat rychlost. Ohlásil na Měsíční základnu, že opouští oběžnou dráhu, a s úlevou se díval, jak se měsíční povrch vzdaluje. Strávil na oběžné dráze třicet osm hodin a letěl zpět se 162 pasažéry na palubě. Nebylo to tolik, kolik předpokládal, ale incident s mikrem evakuaci pozdržel.

Řím však na orbitě zůstával a měl přijímat pasažéry celou noc, dokud se k němu zítra ráno nepřipojí americký letoun.

Gruder se na něho podíval. „Jsem rád, že letíme pryč," poznamenal.

„Já taky, kámo."

KAPITOLA ŠESTÁ

Dopad

Sobota 13. dubna

1.

Bílý dům. 1.15

Prezident se účastnil večírku na polském velvyslanectví, když dostal Haskellovu zprávu: *VÁŠ POSLEDNÍ PŘÍKAZ NEMOHU SPLNIT. MUSÍM ZŮSTAT.*

Henry si ji přečetl několikrát. *Pitomec.*

Irácký velvyslanec, který stál vedle něho, se ho otázal, co se stalo.

„Nic vážného, Omane," odvětil a strčil si lístek do kapsy.

Lidé rozebírali poslední faux pas senátora Butlera (nevěděl, že mikrofon funguje, a řekl o voličích, že jsou „idioti"), probíhající spor o jídlo mezi dvěma špičkovými washingtonskými novináři, v němž vůbec nešlo o politiku, ale jen a jen o módní trend, a odhalení, že jeden uznávaný večerní politický komentátor si kupuje dětskou pornografii. Avšak Henry nedokázal přestat myslet na svého do pasti chyceného viceprezidenta.

Když se kolem třetí vrátil do Bílého domu, zavolal si Kerra a vzkaz mu ukázal. „To bude Haileyho nápad," konstatoval Kerr. „Chtějí to zdramatizovat. Jde jim o to, abyste vystoupil v televizi a řekl mu, že má přestat bláznit a nasednout do letounu."

„To mě nejdřív napadlo taky, Ale. Jenže on ví, že to nemůžu udělat. Přiznali, že nestihnou odvézt všechny, a začínají

zpřístupňovat jména lidí, kteří zůstávají. Jak to bude vypadat, když požádám, aby ho poslali sem, a pak vyjde najevo, že místo něho musel zůstat otec tří dětí? Ne. Bylo nutné, aby ten pitomec vypadl dřív, než to vejde ve známost veřejnosti. Teď už je pozdě.“ Zavrtěl hlavou. „Člověk ho musí obdivovat. Za to určitě může ta jeho bláznivá touha, vyrovnat se Teddymu Rooseveltovi.“

Ephrata, Pensylvánie. 1.50

Claire spala v kabině kamionu Nábytkářské společnosti Pine River. Zastavili na parkovišti Old Rock Bank na Route 322. Zbytek kolony byl bůhvíkde, protože telefonní síť byla přetížená a Archie se nedokázal nikomu dovolat. Akumulátory náklaďáku navíc začaly slábnout. Fronty u dobíjecích stanic se táhly na míle daleko, takže to vzdali a zajeli bokem, aby počkali do rána. Když to dovolí počasí, slunce jim akumulátory dobije.

Obloha se ztrácela v záři parkovacích světel. Konečně přestalo pršet, ale noc byla stále mokrá.

Parkoviště bylo dost malé, po obvodu ohrazené řetězem. Na ceduli stálo: PARKOVIŠTĚ POUZE PRO KLIENTY BANKY. JINAK BUDE VAŠE VOZIDLO ODTAŽENO. Spolu s nimi tam stálo asi půl tuctu dalších aut. Chvílemi ještě byl zvýšený provoz, ale celková zácpa již přestala.

Archie obdivoval, že Claire dokáže v kabině spát. Vyzkoušel každou polohu, která připadala v úvahu, ale stejně nenašel pohodlí a nedokázal oka zamhouřit, přestože byl k smrti unavený. Od chvíle, kdy to začalo, mu hrozba přílivových vln nikdy nepřipadala neskutečnější než teď.

Mobilní telefon zazvonil.

Archie ho začal hledat, snažil se vzpomenout si, do které kapsy ho strčil. „Haló?“

„Archie?“ Susanin hlas, z něhož bylo slyšet zjevnou úlevu.

„Ahoj, miláčku. Jsi v pořádku?“

„Teď už je to dobré. Jsem u Heleny. Ale byla to hrůza. Nikdy jsem něco takového neviděla. Nedalo se to projet.“

„Vím. Jsem rád, že už nejsi na silnici.“

„Archie, na té dálnici to bylo příšerné. Nárazník na nárazník, celou cestu z Jižního Jersey. Kde jsi ty? V Carlisle?“

„Ne. Bylo to tady ucpané. Ale jsme v pořádku. Na noc jsme zaparkovali. Silnice teď vypadá docela volně. Jestli to tak zůstane, ještě dopoledne budeme v Carlisle.“

„To ráda slyším, frajere. Dávej na sebe pozor.“

JSOD *Arlington*, pilotní kabina. 5.50

George navedl rozměrné kosmické plavidlo na oběžnou dráhu kolem Měsíce přesně podle plánu. Byl tři tisíce kilometrů nad povrchem a měl dobrý pocit, když se díval, jak pod ním ubíhá měsíční povrch a Země mizí za obzorem. Poprvé v životě mu rodná planeta zmizela z očí.

A kometa se zdála být tak blízko.

O dvacet minut později k letounu přirazil lunabus a na palubu začali přicházet první pasažéři.

ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 6.14

Policie oznámila, že v průběhu noci došlo k ojedinělým případům nočního drancování na baltimorských předměstích Catonsville a Edgemere. Nejméně jedenáct lidí bylo zatčeno a další tucet, včetně tří policejních důstojníků, skončil v nemocničním ošetření po souvisejících incidentech. Starostka Patricia Godwinová, ve snaze zabránit nepokojům, jaké provázely zhroucení veřejného pořádku po Gandarově popravě před dvěma lety, zesílila policejní hlídky a oznámila, že narušitelé pořádku musejí počítat s tvrdým zákrokem. Dodala, že nemůže zaručit, že občané nevezmou spravedlnost do svých rukou a potenciální zloděje nezastřelí. Je to široce vykládáno jako výzva, aby se majitelé nemovitostí, kteří uvažují, že na ochranu svého majetku použijí smrtící prostředky, nemuseli obávat přísného postihu ze strany soudů, jak tomu bylo po gandarovských nepokojích.

JSOD *Kodaň*. 6.17

Po devatenácti hodinách letu *Kodaň* navázala vizuální kontakt se Skyportem. Když se kosmická loď objevila za okny, lidé v kabině cestujících začali tleskat.

KOMENTÁŘ TRANSGLOBALU. 9.03

Ve skutečnosti by zánik Měsíce, pokud ho opravdu budeme svědky, byl velice užitečný. Lidé potřebují čas od času připomínat, že živý svět je svět, který se mění. A my se každé změně bráníme, seč můžeme.

Tento instinkt, tato láska ke statusu quo, toto přesvědčení, že svět je stálé a bezpečné místo pro život, je pozůstatkem z dob, kdy lidé žili naprosto stejně jako jejich prarodiče. Kdy každá změna znamenala špatnou zprávu: že se Nil znovu vylil z břehů, že přitáhli barbaři, že je ve městě mor. Jsme pevně odhodláni udržovat status quo.

Tato potřeba, konzervovat současný stav, je instinkt důležitý pro přežití, který se nyní obrátil proti nám. Vidíme to na tom, jak se nám nedaří pokračovat ve výzkumu v oblasti nanotechnologií, v obavách z postupů biotechnologické augmentace, v odporu k letu na Mars. Setkáváme se s tím každodenně v podobě neschopnosti využívat technické vymoženosti, které nám leží u nohou. Umíte programovat svůj přehrávač VR? Nedávný průzkum uskutečněný *USA Today* ukázal, že šedesesát pět procent dotázaných se nedomnívá, že se život od konce dvacátého století změnil k lepšímu.

Pokud Měsíc dnes v noci skutečně zmizí z našeho nebe, bude nám to připomínat, že nic není věčné, že se světy neustále mění a že bychom se měli naučit měnit se s nimi. Z Johnsonova kosmického centra Judy Gunworthyová, zpravodajská redakce Transglobalu.

Měsíční základna, Grissomova země. 10.47

Charlie si potřásl rukou s každým ze svých agentů, poděkoval jim za všechno, co pro něho udělali, a pokusil se je ujistit, že se mu

nic nestane. Vysvětlil, že informoval jejich nadřízené, že odletěli proti své vůli, že jim to nařídil a oni za daných okolností neměli jinou možnost než uposlechnout. „Doporučil jsem vás všechny na povýšení.“

Usmáli se. Isabel na okamžik zapomněla na profesionální přístup a objala ho. „Škoda, že jste si to nerozmyslel,“ řekla.

Když odešli, navštívil ho Richard a tak usilovně se mu snažil rozmluvit jeho rozhodnutí zůstat, že ztratil pojem o čase a musel to vzít poklusem, aby nezmeškal vlastní let.

Pak Charlie osaměl.

Pacifica, Kalifornie. 8.35 pacifického letního času (11.35 VLČ)

Jerry Kapchik sledoval záběry ucpaných dálnic v televizi. Naštěstí všechny pocházely z míst na východ od San Francisca. Na Route 1, na niž měl výhled ze své přední verandy, vládl klid. Po první vlně nervozity několik jeho sousedů odjelo z města. Možná měli větší strach z lupičů než z měsíčních úlomků. Vloupání již byla hlášena ze San Matea a Palo Alta.

Viděl, jak Marisa za domem chystá zahradní postřikovač. Za tři čtvrtě hodiny chtěla s dětmi odjet do parku. Neměla radost, že se Jerry nabídl přijít do práce, ale chápala, že jde o něco, co není zcela v jeho moci.

Hlavní ranní zprávou bylo, že viceprezident zůstává na Měsíční základně. Jerry viděl krátký rozhovor, v němž Haskell prohlásil, že se ještě nevzdal naděje, že se pryč dostanou všichni. *Nevzdal naděje.* Jak jsme mohli připustit, aby se viceprezident dostal do takové pozice? Nedávalo to žádný smysl, a Jerry uvažoval, jestli vláda ve skutečnosti není ještě neschopnější, než se zdá.

Nebyla to ovšem jediná zpráva. Velvyslanectví v Djakartě se zmocnili teroristé a požadovali propuštění několika set zločinců z indických věznic. V Transylvánii byli zavražděni pracovníci Červeného kříže. V japonském parlamentu se střílelo. Několik tisíc rodin podalo společnou žalobu na školský systém Los Angeles za to, že nedal vzdělání jejich dětem. Všechno vypadalo vcelku normálně.

Ze schodů sešel Jimmy. Bylo mu sedm let, měl zářivé oči a široký úsměv. Po matce zdědil plavé vlasy. „Tati? Budeme se dnes večer dívat na kometu?“

Včera zůstaly děti vzhůru dlouho do noci a stály se sousedy u garáže. Kometa byla nad oceánem. Byla *velká*, několikrát větší než Měsíc, a rozmazaná, jako obrovský chuchvalec mlhy ozářený měsíčním světlem. Nehodil se tam. Jerry měl pocit, že patří na nějakou jinou oblohu.

„Jasně,“ odpověděl. „Když budeš chtít.“

„Víš, tati, přemýšlel jsem, jestli bychom nemohli něco udělat.“

„Co třeba?“

Zaváhal. „Nemohli bychom si koupit dalekohled? Jako mají Ryanovi?“

Po pravdě řečeno, Jerry sám uvažoval, že by do dalekohledu investoval. Vycítil šanci, že by astronomie mohla jeho děti chytit, a den předtím se díval po nějakém nepříliš drahém dalekohledu v jednom Wal-Martu v centru. „Jasně,“ řekl. „Myslím, že by to šlo.“

Pak přišla Marisa. Měla nějakou divnou náladu; říkala sice, že jí nic není, ale nechtěla se mu podívat do očí.

Jerry byl naštěstí věcný, realistický a neobyčejně praktický. I kdyby se čtvrt milionu mil daleko stalo cokoli, pro reálný svět budou dál nejdůležitější daňové zákony, splátky hypoték a zápasy Malé ligy.

NEWSNET. AKTUALIZACE 12.30

(Podrobnosti zde)

CELÁ ZEMĚ SE PŘIPRAVUJE NA ZKÁZU MĚSÍCE

Desetitisíce lidí prchají z pobřežních oblastí

Jatka na dálnicích

PALADINI, CORMAN A ALMYER PŘIJDOU NA VEČERNÍ POBOŽNOST ZA MĚSÍČŇANY

Almyer: „Je čas dát politiku stranou.“

AUTOBUSY EVAKUUJÍ CENTRÁLNÍ SAN FRANCISCO

Kampaň pro chudé mobilizuje dobrovolníky

DALEKOHLEDY BUDOU PÁTRAT PO MĚSÍČNÍCH ÚLOMCÍCH
NASA koordinuje systém včasné výstrahy

KOSMICKÝ LETOUN ZPĚT Z MĚSÍCE
Evakuovaní oslavují přílet na Skyport

DOBROVOLNÍCI ZMASAKROVÁNI V PAŇDŽÁBU
Mezi oběťmi dvě jeptišky z Chicaga

BOBBY RAY HUTTONA ASI ČEKÁ OBVINĚNÍ Z DAŇOVÉHO PODVODU
„Poslové víry" televizního kazatele prodávali bible a různé medikamenty

HOCKLEBY A BRAXTONOVÁ OBVINĚNI V KAUZE GENETICKÉHO SOFTWARU
Žije první pravá umělá inteligence v Minneapolis?

TABULKY DLOUHOVĚKOSTI V USA NADÁLE VEDOU ŽENY BÍLÉ PLETI

Hokej:

RANGERS JEDOU NA ZÁPASY PLAY OFF DO ALBANY
McCormack nastupuje proti Flyers
Obránce, který tloukl svou ženu, říká, že „se poučil"

RUKOPIS JE MOŽNÁ NOVÝM LAMBOVÝM ESEJEM
Nalezen ve stole, který kdysi patřil *The Quarterly Review*

Měsíční základna, Kosmoport 13.02

Mamutova nová směna nastoupila do služby. Bylo jich pět, o dva míň, než byl plný stav. Měli zůstat po zbytek dne a odletět na oběžnou dráhu posledním lunabusem. Dal si záležet, aby každému ze směny poděkoval a popřál mu hodně štěstí.

Byl právě venku na podlaze komory a pomáhal s přípravami dalšího doplňování paliva, když se mu ozvala obsluha rádia. „Mamute, chce s tebou mluvit Tony."

Mikro se vracelo dolů po setkání s *Římem*. V komoře bylo hlučno, a tak si šel vzít hovor do jedné z kanceláří.

„Ano, Tony, co pro tebe můžu udělat?"

„Mamute, myslím si, že jsme schopni dostat pryč úplně všechny.“

Mamutovi už se o tom nechtělo přemýšlet. Kdyby se jim podařilo někde ušetřit několik hodin, dalo by se to udělat. Ale prošli na simulátoru všechny varianty, a startovní harmonogram, jímž se řídili, byl ten nejlepší, jaký mohli najít. Jediná další možnost byla zkusit cpát lidi navíc do lunabusů, které měly se současným zatížením už tak co dělat. Chandler zakázal překračování stanovených limitů. Řekl dispečinku, že nehodlá dopustit, aby se z malého neštěstí stalo ještě větší.

„Jak by sis to představoval, Tony?“

„Naposledy odlétám v noci sedm třicet pět. Odvezu pasažéry k letounu a předám je. Potom bych měl sám nasednout do letounu a mikro poslat ke všem čertům.“

„Pokračuj. Zatím si vedeš dobře.“

„Další dva plné lunabusy odlétají krátce po mně. A tím to končí. Ale já bych mohl být v deset zpátky na Měsíční základně. Plus minus. To je dvacet pět minut před dopadem. Když obvyklý postup očešeme na maximum, můžeme naložit viceprezidenta a zbytek a tradá. Přeskočíme všechny obvyklé procedury. Při doplňování paliva se nebude zavírat střecha. Místo toho oblečeme někoho do skafandru, aby to udělal. Pasažéři budou nachystaní. Za dvacet minut můžeme být pryč.“

„Pět minut předtím, než to praští. To je výborné. A kam bys je chtěl odvézt? Letoun už bude pryč.“

„Všude je to lepší než tady.“

„A koho mám podle tebe požádat, aby zůstal a doplnil vám nádrže?“

Na druhém konci se rozhostilo dlouhé, trapné mlčení. Potom si Mamut povzdechl. „Zjistím, co se dá dělat,“ řekl.

Měsíční základna, komunikační centrum. 13.21

Andrea byla ze zaměstnanců nezastávajících vedoucí místa uvolněna jako poslední. Pospíšila si do svého pokojíku, kde vedle lůžka čekala její zavazadla. Nikam s ní nejela. Na palubu kromě

lehkého příručního zavazadla nic nesmělo. Ale stejně si sbalila. Pro všechny případy.

Jednu cestovní tašku otevřela a vytáhla z ní hrnek na kávu pro stav beztíže. Byl na něm emblém *Rangera*; zářící Měsíc v úplňku na pozadí americké vlajky vlající ve větru. Zastrčila si jej do kapsy.

Pokojík byl stísněný a prakticky v něm nebylo na co se dívat, ale měla pocit, jako by tam žila dlouho. Patřilo k němu mnoho hezkých vzpomínek. A několik ne tak hezkých; nevyvedená láska a několik osamělých večerů. Nic, z čeho by se zatřásla země. Byl to pro ni domov po větší část jejích dospělých let a ona věděla, že jí bude chybět.

Stála na prahu a naposledy se rozhlížela. Zmocnil se jí zvláštní pocit, že už tuto situaci jednou zažila a že se vrátí, aby to udělala znovu. V tomto životě – nebo v jiném.

O hodinu později nasedla do přeplněného lunabusu. Její spolucestující byli zaražení. Všichni byli zaměstnanci MBI, stejně jako ona. Rodinní příslušníci, hosté, konzultanti a různé VPI byli už dávno pryč. Posadila se na své místo a přitáhla si bezpečnostní pásy. Uvědomila si, že je ráda, že odlétá, nejenom z toho pochopitelného důvodu, že se blíží kometa, ale také proto, že jí Měsíční základna najednou připadala *cizí*, neklidná.

Byl to dojem, který postupně sílil, snad proto, že pasáže a chodby byly čím dál prázdnější, obchody byly zavřené a rozhovory se odbývaly šeptem. Během několika dní od vypuknutí krize byla neustále ve společnosti nějakých lidí. Ale teď byli téměř všichni její přátelé pryč, buď na oběžné dráze či na cestě na Skyport. Rozhlédla se po lunabusu a spatřila Eleanor Kileovou, která s ní zůstala na poslední směnu. Eleanor se usmála. Vypadala vystrašeně.

„Dámy a pánové.“ V palubním rozhlase zapraskal pilotův hlas. „Za pět minut odlétáme. Cesta k letounu nepotrvá moc dlouho, necelé dvě hodiny. Až tam dorazíme, přestoupíme stejnými dveřmi, kterými jste prošli při nastupování do lodi. Letoun opustí oběžnou dráhu dnes večer o půl desáté. Můj druhý pilot a já budeme také na palubě a těšíme se na velkolepou podívanou.

Víme, že prostředí v lunabusu není takové, na jaké jste zvyklí nebo jaké bychom vám chtěli připravit, a s politováním vám musím

rovněž oznámit, že tady nemáme žádné stevardy. Jakmile budeme na cestě, jeden z nás sejde za vámi, aby se zeptal, jestli můžeme udělat něco, čím bychom vám cestu zpříjemnili. Dám vám vědět, jakmile budeme připraveni k odletu.“

Andrea zavřela oči a snažila se usnout.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 13.31

„Z Říma se vám hlásí Frances Picarnová. Stojím před zdmi Vatikánu. Tady je podvečer, Bruci, a na Svatopeterském náměstí se k modlitbě shromáždilo obrovské množství lidí. Očekává se, že papež krátce vyjde na balkon ve třetím patře.“

„Frances, jaká vládne nálada?“

„Pochmurná. Lidé jsou velice zamlklí. Řekla bych, až vystrašení. Ale toto jsou věřící, kteří cítí, že dnes v noci je velmi mnoho v rukou jejich Stvořitele.

Vatikánští hodnostáři nám řekli, že Inocenc se bude snažit všechny upokojit. Jak všichni víme, pro papeže to nemohlo přijít v nevhodnější okamžik. V posledních letech se jeho zdravotní stav zhoršoval a lékaři mu zřejmě doporučili, aby dnes večer nevycházel. Ale tento papež, *Papež lidu*, je údajně znepokojen a – počkej chvilku, Bruci. Tady ho máme…“

2.

Měsíční základna, Grissomova země. 13.32

Haskell se právě vracel do svého apartmá, když mu zazvonil telefon.

„Charlie?“ Evelynin hlas. „Jsem ráda, že tam jste. Myslela jsem, že se mi zase ozve schránka.“

„Procházel jsem se po základně, Evelyn. Připadalo mi to jako vhodná chvíle. Co se děje?“

„Dobré zprávy. Možná máme šanci se odsud dostat.“

„To je *báječné*. Věděl jsem, že někoho *něco* napadne.“

„Naděje asi nebudou příliš vysoké.“

„Jaký je plán?“

„Jeden z busů se pro nás dnes v noci vrátí. Odveze nás. Ale bude to na poslední chvíli.“

„Cokoli je lepší než tady jen tak sedět. Řekněte pilotovi, že mu děkuji.“ Cítil se slabý úlevou.

Měsíční základna, Kosmoport. 13.35

Od nehody s ventily se Mamut potýkal se svým svědomím. Byl to koneckonců on, kdo kontroloval přívody paliva, když Tony poprvé oznámil podezření na únik paliva. Nenašel nic, protože vzal Tonyho za slovo a hledal trhlinu, nic jiného. Na svou obranu si říkal, že na to, aby odhalil nesprávný ventil, by nestačilo jednoduše otevřít armaturu a podívat se. Z vnějšku měly oba ventily stejnou velikost. Musel by každou jednotku demontovat a prohlédnout. A byli samozřejmě pod mimořádným časovým tlakem.

Ale teď, navzdory tomu, že se vystavil nebezpečí (nebo asi právě proto), se znovu cítil dobře. Možná to mohli dokázat.

Nenapadlo ho, že není jediný, kdo trpí pocitem viny. Elias Tobin, technik, který ten špatný ventil namontoval, napsal omluvný dopis a potom si vzal nadměrnou dávku uklidňujících prostředků. Přežil díky tomu, že kamarád, který si o něho dělal starosti, se na něho zašel podívat. Později Elias požádal, aby mohl zůstat s Chandlerovou skupinou, ale Jack jeho nabídku odmítl, když mu psychiatr sdělil, že podle jeho názoru Tobin není schopen racionálního rozhodování.

Posadili ho do lunabusu přibližně ve stejnou dobu, kdy Evelyn mluvila s viceprezidentem.

Měsíční základna, kancelář ředitele, 13.57

Chandler se podíval přes stůl na Angelu Hawkworthovou. „Máme dalšího dobrovolníka,“ řekl. „Takže jsi z toho venku. Poletíš později odpoledne. Susan ti řekne podrobnosti.“

Vyhnula se jeho pohledu. „Jacku," začala, „mrzí mě to –"

„To nic." Byla poslední z lidí, kterým to Evelyn dala rozkazem.

„Byla jsem ochotná zůstat. Ty to víš."

„Vím."

Vstala. Chtěla být pryč, než se něco změní. „Kdo je to?"

„Caparatti. Naložíme všechny do lunabusu a zkusíme tomu utéct. Caparattiho potřebují, aby se postaral o detaily, takže zůstává."

Přikývla a dala se pozpátku na odchod. „Já bych zůstala."

„To je dobré, Angelo. Všichni to vědí."

Carlisle, Pensylvánie. 14.15

Claire odbočila s kamionem do jilmové aleje a zastavila před opraveným venkovským domem z přelomu století. Měl široké trávníky a příjezdovou cestu, která obtáčela dům. Vzduch tady byl chladnější než v Jižním Jersey a z komína se kouřilo. Nad garážovými dveřmi byla upevněná tabule a vzadu bylo vidět dětskou houpačku.

Archie vystoupil. Připadal si ztuhlý, nečistý a ne zrovna upravený. Ale domácí již stáli u dveří – žena ve středních letech a ještě někdo, starší muž, za ní. Walterovi kamarádi z lóže, kteří otevírali svůj domov pro dva Walterovy zaměstnance.

Žena vyšla ven, chvíli si je prohlížela a pak jim vykročila naproti. Archie zvedl ruku na pozdrav. „Dobrý den," řekl.

Nevypadala příliš zdravě. Budila dojem tělesné i duševní křehkosti, jako by byla z rozpraskaného skla. „Archie?" podala mu ruku. „Já jsem Mariel Esterhazyová. Jsem ráda, že jste sem dojeli v pořádku."

Archie jim nechal vzkaz na záznamníku, aby vysvětlil, proč se zdrželi. „Těší mne, že vás poznávám," řekl. Představil Claire.

„Manžel je v práci," řekla Mariel. „Ale jestli si odnesete zavazadla do domu, zkusíme vás ubytovat."

Muž, který stál ve dveřích s ní, vyšel na zápraží. Byl drobný a měl výraz a postoj, který by slušel rotvajlerovi. Měl silné brýle, modré sako a mokasíny.

„Celé dopoledne jsme sledovali zprávy,“ promluvila znovu Mariel. „Ten Měsíc lidi pořádně pobláznil. Že mám pravdu, Scotte?“ Netrpělivě mávla na muže, aby Claire pomohl se zavazadlem.

Ukázalo se, že Scott je její tchán. Počkal, až k němu Claire dojde, a teprve pak si od ní cestovní tašku vzal. Archie na něm poznal, že z hostů nemá dvakrát radost. „Několik vašich kamionů do města dojelo,“ řekl a ani se příliš nesnažil zamaskovat svou nechuť. „Kolik je jich celkem?“

„Osmnáct.“

„Myslím, že se můžeme postarat asi o polovinu.“ Dal na sobě znát, jak je mu to na obtíž, zvedl Clairinu tašku a odnesl ji za dveře.

Mariel jim ukázala jejich pokoje a pozvala je, aby přišli dolů, až se zařídí. Archieho pokoj byl mnohem hezčí než všechno ostatní, co měl kdy k dispozici. Byla v něm bohatě vyřezávaná, královsky velká postel, silný modrý koberec, starožitný nábytek, zřasený, citrónově žlutý závěs a prostorná šatní skříň. Jedné stěně vévodil originál s motivem krajiny. Na komodě a na bočním stolku byly vystaveny fotografie rozesmátých dětí a na polici u pelesti postele leželo několik knih vázaných v kůži.

Umyl se, převlékl a vrátil se dolů do obývacího pokoje, kde se Mariel a Scott spolu tlumeně bavili. Mariel kolébala na klíně šálek kávy. Scott měl míchaný drink.

„Celá ta věc s kometou se úplně vymkla z ruky,“ řekla Mariel. „Lidé už vůbec nemají smysl pro perspektivu.“ Na znamení, jak ji to mrzí, zavrtěla hlavou. „Mohu vám přinést něco k pití, Archie?“

Scott souhlasil. „Ale kometa za to vůbec nemůže,“ dodal.

Archie si řekl o chablis. Scottova poznámka mu nešla do hlavy. „Jak jste to myslel, pane?“ zeptal se.

„Proboha, kometa přece narazí do *Měsíce*, Archie. Avšak to není to hlavní. Pravda je taková, že země dělá další krok ke kolektivnímu nervovému zhroucení. V mém oboru tento trend sledujeme již léta.“

„A co je váš obor, Scotte?“

„Totéž, co dělá syn. Jsem obchodník s cennými papíry. Ve výslužbě.“ Řekl to tak, že to znělo jako vrchní velitel námořního loďstva ve výslužbě. „Každý ví, že žijeme v době, z níž jde strach. Teroristé s nukleárními zbraněmi, všude samí povstalci, nadnárodní

korporace, které nejsou věrné žádné vlajce, takže člověk nikdy neví, kde stojí. Všichni mají hrůzu z techniky. Země už vůbec nevěří v Boha. Vláda je jenom banda byrokratů a politiků, kteří to hrají na sebe, dokud můžou. Kostely se vyprazdňují a pomatenci nevědí, do čeho se dát. Cokoli se stane, je to spiknutí. V dnešní době člověk potřebuje hlavně dobrého člověka na práci s klienty.“

„Prosím?“ To byla Claire, která právě vešla do místnosti.

„Snažím se říct,“ navázal Scott, „že dřív to bylo jiné. Ať člověk koupil cokoli, šlo to nahoru. Lidé říkali, že se nepotřebují radit s odborníky. Protože vždycky měli zisk. Jenže to už neplatí. Dnes potřebujete experta –“

„Jistě,“ řekla Muriel. „To přece ví každý, tati.“ Otočila se k hostům. „Nemáte hlad? Můžu vám přinést něco k jídlu?“

„Díky,“ ozval se Archie, „ale obědvali jsme cestou.“ Obdivoval se nábytku. Místnost byla vyvedená v dubu a kůži. Jeden ušák pocházel z Pine River. Nad krbovou římsou visela další olejomalba, originál zobrazující lidi na úbočí hory pod hrozivou oblohou.

„To je Tollinger,“ ozvala se Mariel. Evidentně čekala, že mu to jméno něco řekne.

Archie přikývl, jako by přemýšlel, jak je možné, že mu to doteď unikalo. Claire chvíli chodila kolem a pak přistoupila blíž. „To je *Coeur de Vivre*,“ řekla udiveně.

„Ano,“ potvrdila Mariel.

Z toho, jak se Claire znenadání nedostávalo dechu, si Archie odvodil, že obraz má obrovskou cenu. „Scotte,“ řekl, „co se ti momentálně na trhu líbí?“

Měsíční základna, kaplanův pokoj. 14.26

„Pan kaplan? Tady Jack Chandler. Chtěl jsem, abyste věděl, že se pro nás vrátí mikrobus. Zkusíme to stihnout.“

„Díky bohu.“

„Abych byl upřímný, nejsem takový optimista. Ale je to jistá naděje.“

„Ano. Cokoli je lepší než tady jenom sedět.“

„Ale Evelyn napadlo, že by se mohlo hodit mít na večer plný žaludek. Chystáme večeři. Přijdete?“

„Určitě.“

„Dobře. Výborně. Najíme se a něco vypijeme, pokud budete souhlasit. A potom se přesuneme na Kosmoport.“

„V pořádku.“

„Šest třicet.“

„Ano. Je to velice britské. Čaj a jehněčí kýty v předvečer katastrofy. Přijdu,“ slíbil.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 14.31

Předáno členským agenturám Syndikátu

„Tady Keith Morley, hlásím se vám živě z Měsíční základny, kde kometa Tomiko nyní vévodí východní obloze a viceprezident Spojených států oznámil, že setrvává u svého úmyslu ‚zamknout dveře a zhasnout světla‘. Jak se kometa blíží, drama vrcholí. Bude tu za několik hodin. Podle Jacka Chandlera, ředitele Měsíční základny, poslední plánovaný let odstartuje v osmnáct třicet a zanechá zde viceprezidenta a několik dalších, kteří se pokusí doletět na Skyport mikrobusem.

Ale mikrobus, který poveze Haskella a šest dalších lidí, se sotva odlepí od povrchu, když kometa udeří. Zasvěcení lidé tady nejsou přesvědčeni, že plavidlo je schopno přežít explozi, která je očekávána při dopadu. Bruci, zůstanu a budu vás informovat o dalším vývoji. Budeme si muset počkat, jak se věci vyvinou.

Tady Keith Morley z Měsíční základny.“

JSOD *Řím*, kabina cestujících. 14.23

Do odletu z oběžné dráhy Měsíce zbývalo půl druhé hodiny. Zatímco se lunabus blížil, Rick Hailey pozoroval zapadající Zemi. Kousl do sendviče s tuňákem a věnoval pozornost přibližovacímu manévru. Lunabus několik minut letěl v závěsu, tak, že velká černá koule s pilotní kabinou byla nahoře. Na zemi působily lunabusy neohrabaně, ale za letu měly zvláštní eleganci.

Z oken se linulo světlo a uvnitř bylo vidět pohybující se osoby. Lunabus pomalu připlul blíž a dostal se mimo zorné pole, které mu okno odkrývalo. Potom pilot oznámil, že v nejbližších okamžicích dojde ke spojení. „Prosím, zůstaňte na svých místech," požádal, „dokud neusadíme nové pasažéry."

Rick si povšiml zachvění provázejícího okamžik spojení, zaslechl otevírání průlezů, uslyšel hlasy a díval se, jak se nově příchozí začínají přes přechodovou komoru trousit do kabiny.

Na palubě nebyli žádní stevardi, kteří by jim mohli pomoci. Ale na žádost kapitána se asi deset pasažérů nabídlo, že je zastoupí. Dostali bílé pásky na rukávy a palubní inženýr je v rychlokursu seznámil s možnostmi kuchyňky a s tím, co nemají dělat. Teď tato skupina doprovázela nově příchozí na sedadla v té části kabiny, která jim byla vyhrazena.

Byli mlčenliví a zaražení, byli rádi, že jsou konečně v letounu. Byl mezi nimi i Slade Elliott. Elliott, jehož kariéra byla, stejně jako Rickova, závislá na jeho veřejné prezentaci, byl také dost zkušený, aby nesedal na první vůz z města. Zůstal skoro až do konce. Nepatřil k těm, které by člověk vídal, jak se stávají oběťmi katastrof. Byl to Rickův typ. A s hrdinou akčních filmů na palubě, mužem, který se dostal z tisíce krkolomných situací, se i Rick cítil bezpečněji.

Venku vycházela kometa, obrovský oranžový chuchvalec pěny na pozadí černé oblohy. Díval se na ni a myslel na viceprezidenta. Charlieho Haskella tam čekala smrt a Rick litoval, že tomu nemůže zabránit. Věděl, že je v tom nějaké poučení, ale zatím si v hlavě přesně nesrovnal jaké.

Charlie byl opravdu sympatický. Ale měl smůlu, chudák, že padl do pasti událostí. Rick věděl, že až přijde chvíle, aby vydal své paměti, Charlie Haskell bude patřit k nejpodmanivějším kapitolám.

Také jeho politická kariéra byla nyní silně ohrožena. Nebylo pravděpodobné, že někdo z ostatních kandidátů projeví zájem o jeho služby. Musel spálit několik mostů, nyní byl výhradně Haskellův člověk. Někteří budou dokonce nakloněni myšlence, že Charlieho poznámka o „zhasnutí světel" byl Rickův nápad.

Rickovi by nevadilo začít pracovat pro jinou stranu, kdyby mu někdo udělal zajímavou nabídku. Byla to vážně škoda. Člověku se

mnohokrát nepoštěstí usilovat o Bílý dům. A teď to bylo všechno pryč. Sfouknuté jako svíčka.

A Haskellova oběť byla pravděpodobně zbytečná. Voliči mají krátkou paměť, *Charlie*. Uvažoval, jestli se viceprezident vůbec zamyslel nad tím, jak ubližuje svým přátelům. A přesto to vypadalo, že cesta k prezidentskému úřadu vede přímo přes Měsíční základnu. Rovnou jádrem té prašivé komety.

Někde v útrobách letounu se zavřely další průlezy.

Rick zatáhl stínítko.

ZPRAVODAJ PACIFIC NEWS NETWORK. 15.56

Předáno členským agenturám Syndikátu

„Tady Tashi Yomiuriová, hlásím se vám živě z oběžné dráhy Měsíce. Jsem na palubě jednoho kosmického letounu, JSOD Řím*, a právě naloďujeme poslední pasažéry, než se vydáme na zpáteční cestu k Zemi. Kometa je vzdálena asi osm milionů mil a řítí se k nám rychlostí téměř milionu kilometru za hodinu.*

Oblétali jsme Měsíc třikrát za den ve výšce asi tři tisíce kilometrů. To znamená, že každých osm hodin vidíme kometu vycházet a zapadat. Mohli jsme se dívat, jak se zvětšuje.

Nálada uvnitř kosmického plavidla je pochmurná. Lidé mají strach a budou rádi, až poletíme.“

WALL STREET JOURNAL ELEKTRONICKÉ VYDÁNÍ

Část komentáře Melindy Brightové

„Lidé spekulují o tom, z jaké dálky kometa přiletěla, jak je stará, proč se pohybuje tak rychle. Slyšeli jsme teorie astronomů, že mohla být vymrštěna ze supernovy a že pokud tomu tak je, musela tato supernova explodovat před miliony, možná miliardami let.

Jestli je to pravda, má na Měsíc spadeno už pořádně dlouho. Vzpomínám si, jak jsem coby malá holka seděla na dvorku za naším domem v Kentucky, z houpačky se dívala na Měsíc a přemýšlela o tom, jak dlouho už je na obloze a že tam bude věčně. Dnes víme, že to tak není. Kometa je na cestě možná od doby, kdy první lidé slezli

ze stromů, a tento den byl vyznačen do nějakého kosmického kalendáře s nevyhnutelností čtyřstranné rovnice. Blahopřáli jsme si k tomu, že kometa narazí do Měsíce a ne do Země. A já souhlasím, že je to důvod k pocitu, že máme štěstí.

Ale není to důvod k radosti. Měsíc je starý přítel, pravděpodobně starší než život. Je to nedílná součást toho, co jsme a jak žijeme. Změkčuje nás. Spojujeme si jej s našimi nejněžnějšími city. Udělali jsme z Luny bohyni a psali jsme o ní písně a básně. V jejím stříbrném svitu jsme si slibovali lásku. Možná teprve až ji neuvidíme, až tato zrůdná návštěva připraví budoucí generace o její svit, uvědomíme si, o co jsme přišli."

JSOD *Řím*, 16.04

John Verrano nabral nový kurs, sledoval, jak odpočítávání doběhlo k nule, a poté ucítil tah motorů. Síla, kterou vyvíjely, když kosmické plavidlo opouštělo oběžnou dráhu, ho vmáčkla do křesla.

3.

Měsíční základna, Hlavní dvorana. 18.01

Zpráva, že bude podniknuto něco, aby se poslední skupina dostala pryč, zažehla v duši kaplana Pinnacla nový plamen. Snažil se zachovat po celou dobu své zkoušky stoický přístup. *Do tvých rukou, Hospodine…* Jenže život byl drahocenný a Bůh věděl, že Mark se s ním nechce rozloučit.

Seděl u stolu vedle skupiny palem před kavárnou Victora Huga. Mezi stromy se již nikdo neprocházel, v kancelářích bylo zhasnuto a parkem vanul uměle vytvářený vítr, ostře provoněný mátou. V celé rozlehlé zalesněné části Hlavní dvorany viděl pouze mladý pár, který se tiše procházel a postupně se blížil k zastávce tramvajové dráhy.

Po jedné ze stoupajících ramp sešla hrstka lidí, rychlým krokem překonala promenádu a přidala se k nim. Kaplan se podíval na hodinky. Zbývalo vypravit poslední čtyři lety, tři k jedinému letounu, který zůstával na oběžné dráze. A nakonec *jeho* let, jehož cíl byl v rukou božích.

Byl z plánované večeře nervózní, bál se, že se projeví jeho strach. Zkusil se modlit, prosil o odvahu, ale ruce se mu stejně třásly a hlas ho zrazoval.

Mladá žena, která patřila k jeho farníkům, za ním přišla do kaple, když se doslechla, že zůstává, a nabídla mu narkotikum. Něco na zklidnění nervů. Pomoc v těžké zkoušce.

Říkalo se tomu „stříbro“. Bylo to zakázané, a proto ho překvapilo, když balíček vytáhla. Odmítl; řekl, že to nebude potřebovat, poděkoval jí, ale stejně mu ho podala, a on nakonec usoudil, že je jeho povinností jí ho vzít. Odstranit pokušení. Políbila ho na tvář, popřála mu hodně štěstí a rychle odešla. V jednu chvíli skutečně uvažoval, že by ho použil. Ale nevěděl, jak takové věci snáší, a tak ho nakonec vyhodil do odpadků.

Jeho telefon pípnul.

„Kaplan Pinnacle,“ řekl.

„Kaplane, tady Evelyn.“

„Slyším vás.“ Její nenucenost ho trochu vyvedla z míry. „Co se děje, doktorko Hamptonová?“

„Chtěla jsem vám jen připomenout, že za několik minut se podává večeře.“

„Ne, nezapomněl jsem.“

„Dobře,“ řekla. „Není vám nic?“

„Ne, jistěže ne,“ odvětil. „Jsem v pořádku.“

„Bude tam i viceprezident.“ Jako by potřeboval nalákat.

„Ano, já – zrovna jsem chtěl jít.“

Do stanice vplula tramvaj. Dveře se otevřely a všichni nastoupili. Potom se dveře se slyšitelným cvaknutím zavřely a tramvaj se klouzavě rozjela mezi stromy. Díval se za ní, dokud nezmizela v hustém lese na druhé straně Hlavní dvorany.

San Francisco. 15.17 pacifického letního času (18.17 VLČ)

Jerry Kapchik odešel z práce hned, jakmile to jen trochu šlo, a vydal se shánět dalekohled. Ve Wal-Martu měli vyprodáno. Stejně tak u Searse. Na Ocean Avenue byl specializovaný obchod U Galilea. I tam však měli vymeteno, až na devadesátimilimetrový reflektor Grazier. Stál pět tisíc dolarů. „Stojí za to, za každý cent," pobízel prodavač. Prodával se s optickým štítem, který pozorovateli umožňoval podívat se přímo do Slunce, a měl programovatelný systém, v jehož paměti bylo uloženo více než sedmnáct tisíc nebeských těles. „Stačí, když si v manuálu najdete kód toho, co chcete vidět," přesvědčoval prodavač, „zamíříte na Polárku a zadáte kód na klávesnici. Dalekohled těleso automaticky najde, zaostří se a bude je sledovat, dokud mu nedáte jiný úkol. Nebo, samozřejmě, dokud těleso nezapadne."

„Jistě."

„Když budete mít tohle," dodal, „zatoužíte po vlastní observatoři."

Jerry se ho snažil přesvědčit, aby slevil, ale prodavač mu vysvětlil, že neví, jestli jej vůbec chce Jerrymu prodat, protože mu před deseti minutami volal nějaký zájemce. Byl na cestě a doufal, že si ho koupí. „Máte štěstí," řekl. „V takový den, jako je dnes, jsem mu musel říct, že nemůžeme nic rezervovat." Podíval se na hodinky, jako by se potenciální kupec už řítil ulicí.

Bylo to víc, než kolik chtěl Jerry utratit, a nebyl si jistý, jak to vysvětlí Marise. Ale něco mu říkalo, aby to udělal. Snad kvůli podchycení synova nenadálého zájmu o astronomii. Třeba bude Jimmy jednou na grazier vzpomínat jako na milník svého života. V každém případě to bude jedinečný večer, a tak by měli mít náležité vybavení, aby úkaz mohli sledovat.

Byl zabalený ve dvou krabicích, ale prodavač ho ujistil, že montáž je opravdu velice jednoduchá. Jerry si vzal ještě náhradní baterii, odnesl krabice před obchod a naložil je do taxíku. Taxi ho odvezlo na parkoviště těsně u Skyline Boulevardu, kde Jerry každý den nechával auto a přesedal na nadzemní dráhu do centra města.

Cestou se zastavil, aby zavolal Marise a připravil ji na to. Zpočátku neměla radost a přesvědčovala ho, aby dalekohled vrátil, ale než přijel domů, usoudila, že by ta investice nakonec *mohla* stát za to. „Když se bude využívat," dodala. „Ale jestli se bude jen tak povalovat na půdě, nepřej si mě."

Marisa pracovala už několik let jako technik rychlé zdravotní pomoci u záchranky v Pacifice. V současné době učila metody rychlé pomoci v sanfranciské pobočce Kalifornské univerzity. „Záchranná služba je ve stavu pohotovosti," řekla mu.

„Kvůli kometě?" zeptal se.

Pokrčila rameny. „Lidé jsou nervózní. Kdybych to měla na povel, taky bych vyhlásila pohotovost."

Po večeři dalekohled vybalili. Prodavač měl pravdu; montáž byla skutečně jednoduchá. Zasadili tělo dalekohledu do vidlice a vidlici upevnili na stativ. Poté utáhli několik svorek, připojili počítač, vložili baterii, stiskli tlačítko, kterým se iniciovalo automatické testování, a byli připraveni.

Jimmy a Erin projevovali potěšitelné nadšení. Jediný problém byl v tom, že dalekohled byl evidentně konstruován tak, aby byl smontován na jednom místě a tam ponechán. Jerry si vzpomněl, jak prodavač poznamenal, že zatouží po vlastní observatoři.

Nakonec dalekohled odtáhli na boční terasu a namířili jej na kometu, která nyní dominovala východnímu obzoru. Měsíc byl stěží viditelný, jako dětský míček vznášející se za rudě nasvíceným bouřkovým mrakem. Bylo pozdní odpoledne, do západu Slunce zbývalo ještě několik hodin. Vítr od moře byl chladivý a svěží.

Jerry nastavil dalekohled na ruční ovládání. „Ať je to co nejjednodušší," řekl Marise. Pomocí hledáčku přístroj zaměřil. Erin si zatím postavila na zem stoličku. Jerry se podíval do okuláru. Viděl jen temný kruh, a tak se dotkl jednoho z tlačítek. V zorném poli naskočil obraz Měsíce, uhnul doleva a nakonec se usadil tam, kde měl být. Udělal místo dětem.

Erin využila bratrova zaváhání, vyskočila na stoličku, podívala se a udělala jůů. „Vidím krátery," zajásala.

Jerry ustoupil a zahleděl se na oblohu. Kometa byla obrovská. Zářivé cáry vybíhaly daleko před ni a chytaly Měsíc do mlhavého objetí. Pocítil mrazení.

Zatímco děti nakukovaly do dalekohledu a dávaly hlasitě najevo, jak je to úžasné, Jerry zachytil Marisin pohled. „Zmýlil jsem se," řekl.

„V čem?"

„Měli bychom se sbalit a vypadnout odsud. Alespoň na noc."

Vytřeštila oči. „Jerry, v televizi říkali, že tam v žádných motelech už nemají volno. A k Heleně nemůžeme jen tak vpadnout bez ohlášení."

„Vezmeme si věci na kempování," řekl. „Ale uděláme to."

Měli dvě auta, Mazdu Superhawk a kombík Chrysler. Přestože Marisa protestovala, předvídala tuto eventualitu a byla na rychlý útěk připravena. Obě auta už byla zpola plná. Přidali jídlo, vodu a oblečení. Marisa našla soupravu první pomoci a uložila ji do mazdy. Naložili rovněž počítač, několik vzácných knih, které Jerry sbíral, a Marisiny šperky a věci ze stříbra. A jejich doklady k bankovním účtům, pasy a americké obligace. Také nejoblíbenější hračky dětí. A dalekohled značky Grazier.

ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 18.18

„Tady Keith Morley, hlásím se vám živě z viceprezidentského večírku na Měsíční základně. Do příletu komety Tomiko zbývá něco málo přes šest hodin. Jak již pravděpodobně víte, jedno kosmické plavidlo se zkusí vrátit co nejrychleji a dostat nás odsud. Je to lunabus, ale je menší než standardní lunabusy, a proto se mu tady říká mikro. Jeho pilotem je Tony Casaway ze San Francisca; druhý pilot je Alisa Rolniková. Alisa je Ruska, i když se narodila ve Florencii v Itálii. Má přezdívku ‚Šavle'. Předpokládám, že s nimi později večer udělám rozhovor, živě i do záznamu, z paluby mikra.

Mám tady u sebe kaplana Marka Pinnacla, jenž patří k šesti lidem, kteří se uvolili zůstat, až budou všichni ostatní evakuováni. V době, kdy jste se nabídl, pane kaplane, věděl jste, že se vás někdo pokusí na poslední chvíli zachránit?"

„Ne, Keithe. Neměli jsme tušení, že se někdo skutečně pokusí nás dostat pryč. Musím říct, že mi udělalo radost, když jsem se to dozvěděl. Doufám, že to dokážeme.“

„Věříte tomu?“

„Chtěl bych věřit, že Bůh se mnou ještě není hotov.“

„Pane kaplane, mohl byste nám říct, proč jste se rozhodl zůstat?“

„Myslím, že bych to mohl otočit, Keithe. Proč jste tady ještě vy?“

(Váhá.) „Asi proto, že je to moje práce.“

„Moje také.“

„Pane kaplane, mohl byste nám ještě říct, jakou víru zastupujete?“

„Patřím samozřejmě k anglikánské církvi. Ale na Měsíci zastupuji všechny víry. A nejenom křesťanské, měl bych dodat.“

„Naše diváky by určitě zajímalo, jak je to možné, pane kaplane.“

„Nevím jistě, jestli tomu rozumím, Keithe. Ale zdá se, že lidé to berou. Berou mne. Jestli rozumíte, jak to myslím.“

Měsíční základna, Hlavní dvorana. 18.28

Kaplan Pinnacle byl zbrocený potem. Byl rád, že má interview za sebou, ale nebyl se svým výkonem spokojen. Nebe mu seslalo šanci vysvětlit světu, jaké to tady skutečně bylo, jak se velká náboženství sbližovala a teologické rozpory měly tendenci smazávat se. Na Měsíci žádní kacíři nebyli.

Tady venku vypadá vesmír strašně velký.

Teologové Stvořitele od začátku popisovali jako nekonečně spravedlivou bytost. A teď poprvé začínali chápat, co by to mohlo znamenat. Třeba je místo pro všechny víry. Zdá se, že jakmile vytáhnou paty z planety, mohou vedle sebe existovat docela dobře.

Mark neměl nikdy k Bohu blíž od okamžiku, kdy přijel na Měsíční základnu. Přesto přilétala tato obrovská kometa, aby to tady všechno zničila. Proč to tak bylo?

Měsíční základna, soukromá jídelna ředitele. 18.30

Byla to možná nejpamátnější večeře, jaké se Charlie za celou svou politickou kariéru účastnil. Šel na ni neochotně, očekával pohřební atmosféru, jejíž účastníci si budou vyměňovat deprimované pohledy a každých několik minut budou kradmo pokukovat po hodinkách. Ale bylo to úplně jiné.

Vypadalo to, že Jack Chandler a Evelyn jsou v povznesené náladě. Keith Morley zašel do opuštěného komunikačního centra a zřídil si stálé spojení se svým producentem. Pak si sedl s kaplanem, nachystal mikrokameru a natočil rozhovor. „Byl jste absolutně skvělý," lichotil potěšenému Pinnaclovi, když Charlie vstoupil. „Víra, odvaha a pokora. Bylo tam všechno."

Kaplan mu poděkoval. „Celosvětová kongregace," řekl. „Nikdy bych tomu nevěřil."

Chyběl jen Mamut. Slíbil, že přijde, pokud to půjde, ale poslal jim vzkaz: *Díky za pozvání. Mrzí mě, že přijdu o klobásky. Ale kdybych teď jedl, později budeme seděť.*

Jídlo uvařili Evelyn a Jack. Klobásky nebyly. Zato se podával Caesarův salát, kuřecí prsty (z pravého kuřecího), opékané brambory, hořčičná omáčka, bílé víno, káva a jako dezert *piéce de résistance*, zákusek z oříškového fondánu se zmrzlinou. V Georgetownu by to nebylo mnoho, ale v podmínkách Měsíční základny to byla grandiózní hostina.

Kaplan sklonil hlavu. Za normálních okolností by se od ostatních nejspíš nedočkal o mnoho víc než trapné pomlky. Ale tentokrát se k němu všichni připojili.

Charlieho vychoval skeptický otec, jehož k účasti na církevním životě vedly patrně především politické důvody, jako metodistu. V jeho rodném městě byl kostel místem, kde se soustředila moc, kam chodili ti, kteří měli vliv. Samotný viceprezident chodil do kostela docela pravidelně, do metodistického nebo do jiného, který byl při ruce. Podobně jako otec to dělal proto, že to bylo politicky vhodné. Voliči očekávali, že viceprezident bude zbožný.

Také stejně jako otec věřil ve vesmír jako hodinový mechanismus. A jestli někde byl hodinář, schoval se příliš dobře, a tudíž nemohl čekat, že bude mít u nevěřících zastání. Charlie se

kroutil na dlouhých kázáních, přestože by si byl raději šel zahrát golf. Nebo si déle pospal. Kostely měly ještě jednu stinnou stránku; kazatelé, kteří zjistili, že jim v lavicích sedí viceprezident, často využívali příležitosti k tomu, aby z pozice svého oblíbeného morálního východiska napadali vládu. Charlie byl z kazatelny bombardován kvůli plodové tkáni, omezení systému sociálního zabezpečení, dobrovolnému ukončení života, biosyntetickému výzkumu a také tomu, že veřejné školy nezahrnuly Boha do učebních osnov.

„Vždy jsem záviděl lidem, kteří věří," řekl Charlie Marku Pinnaclovi. „V podobných situacích to pomáhá."

Kaplan se zatvářil pobaveně. „Rád bych řekl, že mi to pomáhá být méně nervózní."

Na stole byly blyštivé stříbrné příbory, látkové ubrousky, jemný porcelán a krásné sklenky na dlouhých stopkách. Ve srovnání se spartánským způsobem života na Luně to byla překvapivá změna. Evelyn nalila víno a všichni pozvedli sklenky. „Na Měsíční základnu," řekla.

Smích a dobrá nálada popíraly veškerou logiku. Často se dostávalo na šibeniční humor, který ze zpětného pohledu nikomu nepřipadal zábavný („Já tady dělám reportáž z události století, a nakonec ji bude komentovat někdo jiný"), ale v tu chvíli se setkával s nadšeným přijetím.

Charlie zjistil, že má tyto lidi velice rád; Evelyn, černá a krásná, mimořádně bystrá, chtějící vypadat neohroženě, ale skrývající třas ruky, když pozvedla sklenku s vínem.

Jack Chandler, dokonalý byrokrat. Odměřený, konzervativní, muž zvyklý poměřovat život precedenty a nařízeními. Ještě před hodinou by Charlie hádal, že se Chandler nikdy nenaučil bavit se. Teď ředitel burácel smíchy při každé příležitosti. A v jednom okamžiku se na sebe podívali s Evelyn a Chandler mlčky řekl: *Miluju tě.*

Keith Morley, televizní novinář a profesionální cynik. Samozvaný obránce veřejného blaha. Muž, který s oblibou obětoval reputaci politických osobností. Jenže Morley si pro každého přichystal přání na cestu – aby Evelyn zabránila bankrotu, který

hrozil Moonbase International; aby Chandler dostal příležitost řídit něco ještě byrokratičtějšího – úklid po Tomiko; aby kaplan byl přeložen do nějaké klidné farnosti na břehu Temže; aby se Charlie usadil v Bílém domě, ale pouze tehdy, když o to ještě bude stát, až se dostane domů.

A kaplan. Muž, který ještě před několika dny působil tak ustrašeně a který předtím připustil, že je nervózní, byl najednou jako ryba ve vodě. Poděkoval Morleymu s tím, že už s novinářem své naděje do budoucna probral. Přiznal se, že se skvěle baví, a vyslovil úvahu, že tak mimořádný večer za to riziko skoro stojí.

Pro Charlieho, staromládeneckého viceprezidenta, téměř bez výjimky platilo, že když nejí sám, jedná se o nějaký pracovní oběd nebo formální schůzku. Dnes se stal na několik hodin jedním z davu. A pochopil Morleyho poznámku – *pouze tehdy, když o to ještě bude stát.*

Chandler si hojně polil hranolky kečupem, dalším produktem, který Charlie na Měsíční základně neviděl. Jack s viditelným potěšením dojedl sousto a rozhlédl se kolem stolu. „Je tady někdo, kdo se už ocitl v situaci, kdy jeho život visel na vlásku?“ zeptal se.

Evelyn přikývla. „Když mi bylo pět, vytáhli mne z hořícího domu.“

„Ty si to pamatuješ?“ zeptal se Chandler.

„Ovšem. Naprosto jasně. Je to vlastně moje první vzpomínka. Byl to den, kdy jsem nabyla vědomí.“

„Bála ses?“

Usmála se. „Ovšem. Ale víc hasičů než ohně. Byli velcí a měli na sobě takové ty podivné pláště, přilby a dýchací masky.“

„Ještě někdo?“

„Jednou mě přepadla nějaká tlupa,“ řekl Morley. „Odešli, až když si mysleli, že jsem mrtvý. Bylo to v New Yorku. Zmlátili mě dobře. Říkali, že mi podříznou hrdlo.“

„Ale neudělali to, ne?“ zeptal se kaplan.

Morley si rozepnul límec a ukázal jim jizvu. „Jenom to odflákli.“

Charlie byl zděšen. Navzdory všem politickým strkanicím a faulům žil přece jen stranou obyčejného života, pod ochranou. „Proč to udělali?“ otázal se.

„Kdo ví? Možná jsem udělal špatný záběr. Nebo jsem možná jenom vysedl z auta ve špatné čtvrti. Věřte mi, byl to nejhorší okamžik mého života.“

„Horší než tento?“ zeptala se Evelyn.

„Ovšem. Mnohem horší než tento. Bylo to osobní. Ti cucáci mě chtěli zabít. Je to strašlivý pocit, zjistit, že vás chce někdo zabít, aniž by pro to měl nějaký zvláštní důvod. Kometa je jiná. Té je to jedno. Neví, že tady jsme. Je to jenom velký, nemyslící kus ledu, který to odněkud vyhodilo.“ Pokrčil rameny. „Jo, tohle je mnohem jednodušší. Není do toho přimíchaná žádná nenávist.“

Rozhovor se na chvíli přetrhl, jako by nadešel nějaký významný okamžik. Charlie všem dolil sklenky. Víno v nízké gravitaci teklo pomalu. „Na nás,“ řekl. Připili si a Charlie si přes okraje sklenky prohlížel jejich oči.

Jack Chandler navrhl jiný přípitek: „Na obě Tomiko,“ řekl. „Na ženu a na kometu. Na ženu proto, že nás varovala, a na kometu proto, že nás dnes v noci svedla dohromady.“

4.

Mikro, pilotní kabina. 19.33

Mikrobus odstartoval na poslední plánovaný let přesně včas. Šavle sledovala vzdalující se měsíční povrch. Ve sluchátkách se jí ozval Mamutův hlas: „Šavle, ředitel chce mluvit s Tonym.“

„Moment.“ Tony byl právě ve spojení s pilotem JSOD. Upoutala jeho pozornost. „Pan Chandler,“ řekla.

„A chce mě?“

„Přepoj nám to,“ řekla Šavle do mikrofonu.

Tony ukončil spojení s JSOD.

„Zůstaňte na příjmu,“ řekl Mamut.

Nový hlas, odměřený, unavený. „Tony Casaway?“

„Tady Casaway.“

„Tony, tady je Jack Chandler. Chtěl jsem vám poděkovat za to, co děláte. Jsme vám vděční.“

„Chceme odtamtud dostat všechny, pane.“

„To chceme přece všichni, ne? Ale vážíme si toho. A měl bych jednu žádost. Je tady s námi jeden televizní reportér. Keith Morley. Budete ho taky převážet. Bude chtít, abyste mu zajistili spojení s jeho pozemskou retranslační stanicí.“

„Chcete, abych mu vyhověl?“

„Ano. Prosím. Dejte mu všechno, co bude chtít.“

„Rozumím, pane. Zařídím to.“

„Výborně. Jsem rád, že jsem si s vámi mohl promluvit, Tony. Hodně štěstí.“

Šavle si všimla, že jí nepoděkoval nikdo.

Podívala se dolů na měsíční povrch.

„Tak se mi zdá, že povyšujeme,“ poznamenal Tony.

„Jo. Když vytáhneš z ohně ty pravé lidi, může to s kariérou udělat zázraky.“

Podíval se na ni, jako by překročila mez.

„Nechce se tomu věřit,“ řekla.

„Čemu?“

Ukázala dolů. Mezi místem dopadu komety v Moskevském moři, na severní polokouli odvrácené strany, a Měsíční základnou se nacházela celá masa Měsíce. „Člověk by čekal, že když Měsíční základnu chrání tak silný skalní štít, nemůže se jí nic stát.“

V kabině pro pasažéry bylo devět lidí, provozních a technických pracovníků, kteří zajišťovali fungování energetických systémů, komunikačního centra a také cirkulace vody a vzduchu. A několik Mamutových techniků. Byla to poslední skupina, kterou mělo Mikro převézt do JSOD. Dva další lunabusy budou následovat vzápětí, a to bude všechno.

Až na poslední otočku mikra.

Šavle měla za úkol sledovat při startu stav lodních systémů, ale vždycky si našla čas, aby mohla pozorovat měsíční krajinu. Zbožňovala tyto výšky a toto místo jako takové, odlehlé a nehostinné, ozářené modrobílou Zemí. Kdyby do 117 kilometrů širokého kráteru nahlédl náhodný návštěvník, nevšiml by si, že tam

někdy chodili lidé, že tam dokonce *stavěli*. Z mnoha praktických důvodů byla Měsíční základna schována pod povrchem. Z výšky kolem tisíce metrů by člověk musel mít ostrý zrak, aby zpozoroval antény, sluneční kolektory a visutou dráhu. Raději však věřila, že to, co Měsíční základnu ukrylo, nebyly praktické důvody, ale pocit křehkosti tohoto místa a neochota opakovat staré chyby.

Ne že by na tom v tuto chvíli záleželo. Zář komety, tlačící se nad obzor hned ze tří stran, byla neklamným znamením, že nestvůra se blíží. Vypadalo to, jako by všude vycházelo nějaké obří slunce. Vzdálené vrcholy a krátery se rýsovaly ostřeji. Za západní hradbou Alphonsa se táhl do dáli a mizel v jasu regolit Mare Nubium, Moře mračen.

„Na tohle se podívej," vybídl ji Tony a rozjel počítačovou simulaci. V bílém kuželu se vznášel kotouček o velikosti desetníku a maličký srpek, představující Zemi a Měsíc. Ohon komety.

„Člověk by čekal, že ho odsud bude vidět," řekla Šavle. Ale obloha byla stejně černá jako jindy. Jen Země vypadala jinak. Nebyla si jistá, ale zdála se být matnější než obvykle, jako by sluneční světlo něco odvracelo.

„Odhadují, že ohon je dlouhý sedmdesát milionů kilometrů," pokračoval Tony. „Táhne se až po oběžnou dráhu Marsu."

A je to prakticky vakuum, pomyslela si.

Jak mikro pokračovalo ve stoupání do měsíční noci, kometa v barvách léta stoupala s nimi a Měsíc se halil do jejího světla. Šavle poslouchala reakce pasažérů, dívajících se průzory.

Cítila, že Tony má už teď hladinu adrenalinu zvýšenou trvale. Vypadalo to, jako by se skutečně bavil.

„Tony," ozvala se, „myslíš, že se nám to vážně může podařit?"

Ukázal jí zvednuté palce. „Jasně," řekl. „Bude to těsné, ale dokážeme to." Vypnul obraz komety na hlavní obrazovce. „Chandler říká, že s nimi poletí Keith Morley. Živý přenos z paluby mikra." Zasmál se. „Budeme slavní, Šavle."

„Pokud ovšem nebudeme mrtví."

Všiml si, jakým tónem to řekla. „No tak, Aliso," obrátil se na ni. „Zvládneme to." Tony jí málokdy říkal jménem. Jen když chtěl, aby

to působilo důvěrně. V tomto případě mu šlo o to, aby ji uklidnil. „Mamut si myslí, že se nám to může podařit.“

„Mamut si myslí, že mrhá životem.“

Tonyho výraz se zachmuřil. Obvykle byl přívětivý, ale teď šlo o vážnou věc. „To není pravda.“

„Ovšemže to je pravda.“

„Souhlasil, že zůstane. A nikdo mu nedržel pistoli u hlavy.“

„No tak, Tony. Měl odpovědnost za poruchu, která nás do této situace dostala. Co jsi čekal, že odpoví, když jsi mu řekl, že potřebuješ dobrovolníka?“

Věděla, že mu tím ubližuje, ale byla to pravda. On to samozřejmě popřel. Zpražil ji přísným pohledem. „Sakra, Šavle, jestli nevěříš, že se nám to může podařit, nelétej se mnou. Vystačím si sám, když budu muset.“

Dlouho se na něho dívala. „Tony, víš, že ses mě nikdy nezeptal, jestli do toho chci jít?“

Zbledl, a ona na něm viděla, jak vzpomíná, přehrává si jejich rozhovory. „Určitě jsem se zeptal,“ bránil se. A pak dodal: „Promiň. Prostě jsem předpokládal…“

Skutečnost byla taková, že kdyby to záleželo na ní, nevěřila, že by byla ochotna se o něco takového pokusit. Měla život ráda, a v tomto případě se jí zdálo, že šance jsou mizivé. Nebyla to situace, kdy byla záchrana povinností. Udělali, co bylo v jejich silách. Po nikom by se nemělo žádat, aby zahodil svůj život pro nic za nic.

Proto byla v pokušení vzít ho za slovo a nabídku přijmout. Nechat ho, ať to zkusí sám. „Ty často předpokládáš, Tony. Bylo by slušné se zeptat.“

Chvíli trucoval. „Promiň. Myslel jsem si, že budeš *chtít* to udělat.“

„Hele, nesnaž se na mě naložit vinu. Poletím.“ *Rozhodnutí padlo rychle, prakticky bez uvažování.* „Ale příště budu ráda, když se mě někdo zeptá. Předem.“

„Fajn,“ řekl. „Omlouvám se. Ale nešlo mi o to, abys cítila vinu.“

„Zapomeň na to.“ Zatraceně. Nikdy neber službu s hrdinou.

Měsíční základna, Kosmoport. 20.21

Poslední tři lety byly vypraveny do padesáti minut po sobě. Mamut s nimi zůstal v rádiovém spojení, mluvil s piloty, dokud své majáky nevyvezli na oběžnou dráhu. Potom je předal *Arlingtonu*. Odstrčil se i s křeslem a rozhlédl se po řídicím středisku. Zůstal v celém komplexu pracovišť, odbavovacích prostorů, startovních ramp, skladišť a komunikační techniky sám. Většina světel již byla zhasnuta. Stropní vrata komory 4 byla dosud otevřena. Někde syčelo parovodní potrubí.

Mamut vyrostl v dělnické rodině, která nedokázala nic ušetřit, dokud nepodepsal smlouvu s Packery. Dobře věděl, co to znamená žít od výplaty k výplatě, a proto se naučil neplýtvat. *Nalož si na talíř, kolik chceš, neber si však nic, co nebudeš jíst.* Když jeho kariéru ukončilo nešťastné zranění v prvním zápase, odešel pracovat k FAA, pracoval jako inspektor bezpečnosti letového provozu a dispečer a předvedl, že má řídící schopnosti. Lidé mu instinktivně důvěřovali.

Vždycky měl pocit, že si jejich důvěru zasloužil. Až do incidentu s mikrobusem.

Vzhledem k provedení ventilů to byla nehoda, k níž dřív či později muselo dojít. Strašlivá smůla byla v tom, že si vybrala zrovna takový okamžik. Ale odpovědnost za to měl *on*.

Nejspíš už bylo po večeři, ale usoudil, že tam ještě budou, navzájem litovat nepřízeň osudu, která je potkala, a snažit se příliš nemyslet na to, co se blíží. To, že měl být přítomen viceprezident a že by za normálních okolností Mamut dal cokoli, aby mohl povečeřet s mužem číslo dva v zemi, neměnilo nic na skutečnosti, že všichni tito lidé čekali, že zemřou. Ale co, pozvali ho.

Zavřel stropní vrata komory 4 a znovu ji naplnil vzduchem. Právě tam přijme mikro, až přiletí. Jenže to bude za více než půldruhé hodiny, a pumpy by zamrzly, kdyby komoru hermeticky neuzavřel. Snažil se přemýšlet, jestli musí udělat ještě něco. Jenomže převážnou většinu toho, co se dalo udělat předem, již zařídil. Tentokrát se to obejde bez provozní prověrky. Jen doplnit palivo, nalodit pasažéry a rychle pryč.

Několik monitorů ukazovalo počítačovou simulaci komety. Prošel dispečinkem a vypnul je, nebo, pokud se jednalo o zařízení,

která ještě bude potřebovat, je přeladil, aby ukazovaly něco jiného. Usoudil, že na Kosmoportu je až příliš mrtvo.

Napojil se telefonem na rádio, aby se mu piloti dovolali, kdyby potřebovali. Potom si přivolal tramvaj, odjel s ní do Hlavní dvorany a nechal se vyvézt výtahem do kanceláří hlavní správy.

Skyport, orbitální laboratoř. 20.44

„Já nikam *nejedu*," trvala na svém Tory. „A víc k tomu není co říct."

Windy si přitlačil prsty na čelo a začal kňučet jako někdo, na koho přišla migréna. „Máš nařízeno odejít," řekl. „Můj požadavek to není, takže se o tom nedá diskutovat. Odlétá ti to –" podíval se na papír na stole. „V devět dvanáct. Ať jsi na palubě."

Tory zkřížila ruce na prsou. „Windy, má nastat s přehledem největší astronomická událost v lidských dějinách, a ty mi nařizuješ, abych opustila své místo."

„Tak já to zkusím ještě jednou, Tory. Není to *můj* příkaz."

„Mně je jedno, a je. Ale nehodlám v deset třicet pět vězet někde v mracích a přemýšlet, co se asi děje. Rozumíš? Já to *neudělám*."

„Nemáš na vybranou."

„Odkdy?"

„Podívej, Tory, proč to podle tebe tady vyklízejí? Několik dalších dní tady nebude bezpečno. Proboha, sedni do letounu a sleduj všechno za letu. V čem je problém?"

„Windy, prosím tě. Chci tu dnes v noci být. Dlužíš mi to."

„Nic ti nedlužím, Tory."

„Ale jo, dlužíš. Dva roky jsem tady dřela jak kůň a nikdy jsem po tobě nic nechtěla. Dnes žádám –"

„Ty mě neposloucháš. Kdyby bylo rozhodnutí na mně, nebyl by to problém. Ale není."

Evakuace Skyportu probíhala po celý den. Ale nebylo to úplné odstavení jako v případě L1. Takzvaný nezbytný personál zůstával pořád na palubě, aby udržoval stanici v provozu a obsluhoval JSOD, které budou přilétat z Měsíční základny.

„Co kdybys jim řekl, že potřebuješ pomoc?"

„Tory, diskuse skončila.“

„Ty ji totiž *potřebuješ*. Několik dalších dní bude tohle místo centrem dění. Copak to nikdo nevidí?“ Orbitální laboratoř řídila šest satelitních dalekohledů a také automatickou observatoř na odvrácené straně. Observatoř dostane zásah, ale ostatní teleskopy se stanou součástí systému včasné výstrahy před velkými úlomky, které si to namíří řekněme na Atlantu. „Pokud by se balvany rozletěly směrem k nám, mohlo by tady být horko. A ty tady budeš sedět sám.“

Winfield Cross byl smithsonián, konkrétně odborník na superstruny, ale víc byrokrat než astronom. V pravou chvíli zůstal věrný pravému šéfovi a byl za to odměněn vedoucí funkcí. Nedělal problémy, většinou se do ničeho nepletl a nechával technikům volnost. Žádal vlastně jediné – aby ho nezatahovali do problémů. Ale nebyl to typ, který by se za někoho bil. „Souhlasím se vším, co říkáš, Tory. Ale v danou chvíli to není podstatné. Chtějí, abys odletěla.“ Odvrátil se od ní.

„Neoficiálně –“

„Není žádné *neoficiálně*.“

„Neoficiálně, co by se stalo, kdybych se k odletu nedostavila včas?“

„Tak to bys udělala pořádnou kravinu. Řeknu ti jedno, nesu odpovědnost za bezpečnost lidí, kteří pode mnou pracují.

Takže buď *budeš* v čase odletu u brány, nebo můžeš počítat s disciplinárním postihem.“

„Windy, nepřeháníš tak trochu?“

„Myslím, že ne. Nejsi první, s kým se tady dnes takto bavím. Dávám to do zápisu a varuji tě, nedělej mi potíže.“

Tory svou práci milovala a nechtěla ohrozit svou kariéru. Navíc byla svou přirozenou povahou poddajná. Celý život uznávala autority (v rozumných mezích, samozřejmě), snažila se do ničeho se neplést a být dobrý voják. Proto si odpověď velice pečlivě rozmyslela. „Ne,“ řekla.

„Prosím?“

„Neodjedu domů. Alespoň ne dnes v noci.“

Windy si sundal brýle a položil je na stůl. „Můžu tě *nechat* dovést na palubu.“

„Proč to jednoduše nenecháš plavat? Jestli mě potom budeš chtít vyhodit, klidně si poslouž. Dosvědčím každému, kdo se zeptá, že se tento rozhovor nikdy neodehrál, že jsi nemohl tušit, že zůstanu. Windy, v celé historii lidstva se nikdy nic takového nestalo. *Nehodlám* dneska v noci sedět v předním oddělení JSOD a čumět na přenos v palubní televizi.“

NOČNÍ NONSTOP FRANKA CRANDALLA. 20.49

Crandall: *Lindo z Anchorage, jsi ve vysílání.*

Volající: *Ahoj, Franku. Chtěla jsem ti říct, jak moc tě obdivuju. Ještěže je někdo, kdo dokáže ukázat pravdu.*

Crandall: *Díky, Lindo. O čem jsi chtěla mluvit?*

Volající: *O kometě?*

Crandall: *Fajn. Co je s kometou?*

Volající: *Franku, nepřipadá ti, že je to celé nějaký podfuk?*

Crandall: *V jakém smyslu, Lindo? Chceš říct, že žádná kometa není?*

Volající: *To ne. Kometa existuje, jasně. Je ji vidět. Ale já myslím, že Kolladner a Haskell našli způsob, jak z toho vytěžit politický kapitál.*

Crandall: *Řekni mi jak.*

Volající: *No tak, Franku. Přece si nemyslíš, že nechají viceprezidenta na Měsíci, jestli ho to zničí, no ne?*

Crandall: *A co se podle tebe stane?*

Volající: *Kruci, už to začíná vyplouvat na povrch. Nejdřív říkali, že se obětuje, a teď říkají, že ho odtamtud možná dostanou, že našli nějakého hrdinného kosmického pilota, který do toho půjde, ale šance jsou tisíc ku jedné. Chceš se vsadit, že se mu to podaří?*

Crandall: *Vypadá to, že jsi tak trochu cynik, Lindo.*

Volající: *Realista, Franku. Jsem jenom realista.*

5.

Měsíční základna, soukromá jídelna ředitele. 20.53

Mamut si nejdřív myslel, že všichni moc vypili. Už z výtahu slyšel, jak zpívají a smějí se. Byla to písnička „Stout-Hearted Men“ a někdo hrál na kytaru. Když vstoupil, uvítali ho jásotem. Hudebníkem byl Jack Chandler. Na hlavě měl večírkovou čepici.

Všichni měli večírkové čepice. Charlie Haskell na něho zamával, aby šel dál, a ukázal mu volné křeslo. Na stole stálo několik prázdných lahví od vína a jedna minula koš, ale po něčem silnějším tam nebylo ani stopy. „Jak to vypadá na rampě?“ zeptala se Hamptonová. A všichni se rozesmáli jako blázni.

„To nic, Mamute,“ řekl kaplan, který si zřejmě všiml jeho znepokojeného výrazu. „Dopravíme se tam v pořádku.“

Další smích. Pak, jako by někdo přehodil páku, Chandler nasadil vážný výraz a odložil kytaru. „Jak jsme na tom?“

„Všechno, co jsem mohl připravit, je hotové. Tony letí podle plánu.“

Jediný, koho Mamut znal osobně, byl Chandler. Ostatní se představili a Mamut se dostal k tomu, že si potřásl rukou s viceprezidentem. Evelyn mu poděkovala, že zůstal a pomohl.

Morley ho pozval, aby s ním udělal interview, a všichni se znovu rozesmáli. Tentokrát se k nim Mamut přidal.

JSOD *Arlington*, pilotní kabina. 21.05

George Culver sledoval, jak se mikrobus přibližuje po levoboku. Pilot hladce dosedl na místo a začal vyhánět pasažéry. Dva další lunabusy byly v těsném závěsu za ním, měl je oba na radaru. Zbývalo co nejrychleji nalodit pasažéry ze všech tří plavidel, najít startovací okno a zmizet odsud.

Toto plavidlo se obracelo a letělo zpátky, aby se pokusilo zachránit viceprezidenta. George k pilotovi cítil obdiv. Podíval se ven na kometu a pokusil se ji zakrýt dlaní při natažené ruce, ale nešlo to. Byl rád, že *on* tady nebude.

Mikro ho informovalo, že přestup je ukončen. Díval se, jak kontrolky signalizují, že přechodová komora kabiny pro cestující se uzavírá. Když byla zavřená, přišla za ním do kabiny Mary. Mikro zažehlo pomocné trysky a obloukem zmizelo do noci.

„Hlavu vzhůru," prohodil. „Máme tu další."

Jedna žena z pasažérů, kteří se nabídli, že pomůžou, se objevila ve dveřích za ním. „Máme problém, kapitáne," řekla.

„Co se děje?"

„Myslím, že vzadu začínají být trochu nervózní. Mohl byste tam přijít a promluvit s nimi?"

V okamžiku, kdy se blížil lunabus, George nemohl pilotní kabinu opustit. „Mary?" požádal.

Přikývla. Ale vtom se ozval další hlas, hluboký a hodně rozčilený. Ten, komu patřil, se vynořil hned za dobrovolnicí. „Myslím, že řeči nepotřebujeme. Potřebujeme, aby tenhle mizernej krám už byl na cestě." Byl to obézní muž s řídkými vlasy a zlostnýma očima. Spousta ochablých partií. *Dost hmoty, aby to stačilo dvěma lidem,* pomyslel si George. Bylo mu sotva třicet.

Palubní inženýr se prudce postavil. „Pane," promluvil Curt, „tady nemáte co dělat."

„Kvůli vám se všichni zabijeme. Nevidíte, jak blízko ta mrcha je?" Podíval se na kometu.

George povstal. „Odletíme odsud s dostatečným předstihem –"

„A já říkám, že odsud musíme odletět *teď*, sakra. Všechno to trvá moc dlouho."

„Ujišťuji vás, pane –"

„Donnelly," vyhrkl zuřivě muž. „Přijel jsem jen vyměřovat. O ničem takovém nebyla řeč."

„Překvapilo nás to všechny, pane Donnelly."

„Proč jsem se nedostal do některého jiného letounu?"

„Už jsme na cestě domů, pane Donnelly," uklidňoval ho George. „Za chvíli se nám otevře okno. Nabereme další pasažéry a poletíme. Ale potřebujeme, aby se všichni posadili na svá místa a nezavazeli." Curt chytil Donnellyho za paži a pokusil se ho odvést zpátky do kabiny pro cestující. Ale muž se mu vytrhl a zasypal je proudem nadávek.

George předal řízení Mary a vztyčil se. „Vraťte se na svoje místo,“ řekl klidně. „Narušujete letové operace a ohrožujete všechny na palubě.“

„Běžte do prdele,“ vybuchl Donnelly.

Georgovi to stačilo. V dalším okamžiku Donnellymu zasadil prudkou ránu na žaludek. Muž se zhroutil a přepadl dozadu. „Dostaňte ho odtud nějak,“ obrátil se na dobrovolnou stevardku.

„Kapitáne,“ řekla, „není se svým názorem jediný.“

Donnelly se pokusil vstát a úder oplatit, ale pak si přeměřil Georgovu velikost – a snad jeho hněv – a rozmyslel si to. Zavrčel něco o tom, že u soudu se uvidí, a odbelhal se pryč.

George šel do kabiny cestujících za ním.

JSOD měl kapacitu dvě stě třicet pět cestujících. Momentálně jich na palubě bylo sedmdesát čtyři a dalších třicet sedm mělo ještě přiletět. Byli rovnoměrně rozsazeni. George si našel místo, kde na něho viděla většina. Vzal do ruky mikrofon. „Dámy a pánové,“ řekl, „chápu, že je to pro některé z vás vyčerpávající. Ale momentálně již jsme na cestě domů. Zatímco s vámi mluvím, přiráží k nám jeden lunabus a další letí hned za ním. Nalodíme lidi, kteří jsou v nich, a tím to skončí. Opakuji, že na cestě domů jsme už v tuto chvíli, a ani kdyby žádné další lunabusy nebyly, nemohli bychom odletět dřív, protože bychom se nevešli do žádného okna. Prosím, zachovejte klid.

Toto plavidlo je velice pevné a spolehlivé. Je také velice rychlé, a my odletíme více než hodinu před dopadem.

To nám dá dostatek času. Nyní…“ Odmlčel se. „Nemůžeme si dovolit rozbroje, poněvadž ohrožují nás všechny. Já i moje posádka budeme mít plné ruce práce. Proto žádné další nesmysly nestrpíme.“ Rozhlédl se po řadách sedadel a našel Donnellyho, který si ho zlostně prohlížel. Většina pasažérů měla na sobě uniformy Měsíční základny. Donnelly a čtyři další v civilním oděvu seděli pohromadě. Zřejmě lidé nepracující na Měsíční základně, kteří byli někde venku na povrchu a vrátili se pozdě.

„Nemusíte si dělat starosti, kapitáne,“ řekl jeden v uniformě a významně se podíval směrem k Donnellymu. „Nikdo nebude vyskakovat.“

„Děkuji vám,“ uzavřel George. „Věřím, že budeme všichni spolupracovat.“

Point Judith, Rhode Island. 21.11

Luke Peterson si ukrojil kousek třešňového koláče, nalil si sklenici vychlazeného mléka a zaposlouchal se do tichého hukotu nastupujícího přílivu. Tmou se neslyšně pohybovalo několik rybářských lodí a z pláže se ozýval dětský smích. Jinak působil Point Judith opuštěně. Ulice byly tiché. Většina obchodů v nákupním centru zavřela brzy. Dokonce i Kroger.

Hendersonovi ze sousedství Lukovi řekli, že se už dlouho chystali navštívit příbuzné ve Woonsocketu, ne, s kometou to opravdu nemá nic společného. Pete Albuchek, který bydlel přes ulici, zjistil, že musí jet navštívit starého přítele do Worcesteru.

Luke uvažoval, jestli do klubu, kde obvykle trávil sobotní večery, vůbec někdo přijde.

Ochutnal třešňový koláč. Dříve bylo noční občerstvení s Ann jejich rituálem. Často si je vzali ven na verandu, kousali a poslouchali valící se příliv. Teď měl místo Ann obrazovku počítače.

Stála na polici otočené ke kuchyňskému stolu. Namířil na ni dálkové ovládání a zapnul ji. Obrazovku nejdřív vyplnilo logo *Time*, ale potom je vystřídal obrázek komety. Kometu překrývala fotografie viceprezidenta. Titulek hlásal: ZTRATÍME HO?

Luke měl Charlieho Haskella docela rád. Jako snad většina Američanů, choval k politikům instinktivní nedůvěru, ale říkal si, že Haskell by mohl být výjimka. Přátelé se mu vysmáli, když to před nimi řekl. Slušný politik neexistuje, tvrdili.

Ale on se rozhodl, že pokud Haskell získá nominaci, dá mu svůj hlas. Luke neměl energii na to, aby se snažil rozsoudit, na čí straně je pravda. Obě strany působily rozumně, když snášely argumenty ke snížení dluhu, omezení přílivu imigrantů nebo zvládnutí nanotechniky. Hergot, Luke ani nechápal, co ta nanotechnika vlastně je. Jeho filozofií proto bylo sáhnout po druhé nejlepší variantě – najít kandidáta, který se zdál být upřímný, dosadit ho do křesla a doufat, že to dobře dopadne. Jeho syn Christopher s oblibou říkal, že zemi se

stejně vládnout nedá. Problémy zde byly příliš velké, příliš nezkrotné. Země se až moc zadlužila. Hranice byly k smíchu. Každou chvíli nějaká teroristická skupina zlikvidovala tisíc lidí nervově paralytickým plynem. A ti, kteří nebyli u moci, se zatím věnovali všemožným osobním útokům na ty, kteří u moci *byli*. Možná měl Chris pravdu. Možná už ani Andy Culpepper nemohl nic změnit.

Možná kometa opravdu byla znamení.

Terminál Skyportu. 21.12

Let Tory Clarkové odletěl bez ní. Odvážel dvě stě dvacet dva pasažéry a patnáctičlennou posádku. Před odletem jí několik minut pípal mobilní telefon. Dělala, že nic neslyší.

JSOD *Arlington*, pilotní kabina. 21.25

Jejich okno se otevíralo. George se nervózně díval, jak se poslední lunabus blíží ke spojovacímu uzlu.

Na opuštění oběžné dráhy mu zbývaly čtyři minuty. Jinak mohl zapomenout na to, že odletí.

Poslouchal prázdný rozhovor Mary s pilotem lunabusu, který se táhl do nekonečna. Nakonec se neudržel a udělil jí ostrou výstrahu. Mary potvrdila, že rozumí. Uvažoval nahlas o tom, jestli by spojovací mechanismus vydržel, kdyby se pokusil nabrat rychlost s připojeným lunabusem. Nebylo to něco, co by mermomocí musel vyzkoušet.

Odposlechem Maryina telefonu poznal, že se vnitřní průlez otevírá, a zaslechl hlasy: *pohyb, hoďte sebou, tak honem.*

Kometa byla stejně velká jako Země a viditelně se přibližovala. „Ohlas mi, jakmile budou na palubě, Mary.“

V tomto lunabusu bylo devatenáct lidí, včetně dvou pilotů. Plné vytížení.

Slyšel, jak Mary počítá osoby, které už prošly. Čtrnáct, patnáct…

„Máme poslední dvě minuty, zlato. Urychli to.“ Přepnul na palubní rozhlas a upozornil pasažéry, aby se připoutali. „Budeme startovat,“ řekl.

„*Arlingtone.*“ Tentokrát to byl jeden z pilotů lunabusu.

„Mluvte.“

„Ještě není nastavena automatika.“

Podle plánu měl autopilot odvézt lunabus dost daleko od JSOD, jehož manévrovací schopnosti byly omezené. „Nechte toho a přijďte sem,“ rozhodl George. „Jinak odletíme bez vás.“ Zaklonil se a podíval se na Curta. Byla tu možnost, že levé křídlo do lunabusu při odletu narazí.

„Za okamžik budu mít řešení,“ vyhrkl Curt. Byl skloněný nad klávesnicí.

Kometa se schovávala. Nevypadalo to dobře.

„Devatenáct,“ řekla Mary. „Napočítala jsem všechny.“

„Tak ať se všichni připoutají. A buď připravena lunabus odhodit.“

Zopakovala rozkazy a čekala.

Curtova čísla běžela po Georgově obrazovce. „Můžeme jít na to,“ řekl palubní inženýr.

„Odhoď ho,“ zavelel George. Jeho řídicí panel začal blikat.

„Lunabus je pryč.“

George použil Curtovo řešení. JSOD se vytočil doprava a začal stoupat.

George dal plný tah a kosmický letoun se rychle odpoutal z oběžné dráhy.

Mikro. 21.26

Tony a Šavle při sestupu do Alphonsu vyslechli většinu konverzace mezi *Arlingtonem* a lunabusem. Šavli se zdálo, že na pozadí sametové oblohy zahlédla docela kratičký záblesk, který mohl patřit *Arlingtonu* startujícímu domů.

Zůstali s obludou sami.

6.

Měsíční základna, jídelna ředitele. 21.27

Čas se krátil. Jacka Chandlera zaplavila vlna lítosti, když se Mamut po několika pohledech na hodinky omluvil s tím, že by tam ani neměl být, že by měl sedět v řídicím středisku, aby byl připraven, kdyby se objevil nějaký problém.

„Jaký problém by se mohl objevit?“ zeptal se Chandler, ale odpověď neposlouchal.

„Asi bychom měli jít *všichni*,“ řekla o chvíli později Evelyn. „Dnes bychom neměli přijít pozdě.“

Ostatní přikývli, podívali se na hodinky a dopili sklenky.

„Hodně štěstí,“ řekl Haskell tak tiše, že jeho slova bylo stěží slyšet.

Morley pohlédl na viceprezidenta a ukázal na mikrofon, který měl na krku. Haskell se otočil k Evelyn, která pokrčila rameny. Viceprezident přikývl. Morley odešel na opačný konec místnosti, vytáhl z kapsy mikrokameru a postavil ji na stůl. Chandler nerozuměl, co říká.

Kaplan k němu zalétl pohledem a povzbudivě se usmál. *Zvládneme to, Jacku.*

„Já vím,“ řekl nahlas Chandler.

Zatím se ale nerozhodl, co udělá. Nebo možná rozhodl, někde v zapadlém koutku duše, kam nikdy nepřišlo světlo. A možná právě proto mu srdce bušilo tak prudce, že si říkal, že to ostatní musejí slyšet.

„Jste v pořádku, Jacku?“ zeptal se Haskell. Mračil se.

„Nic mi není. Je to emotivní okamžik,“ připustil.

Vyšli z jídelny do přilehlé chodby, nastoupili do výtahu, sjeli do přízemí a předními dveřmi vyšli ven. V Hlavní dvoraně byla samozřejmě noc. Lampy, rozlévající kolem sebe kaluže světla, ozařovaly lavičky, výlohy obchodů a chodníky. Byla to scenérie až bolestivého poklidu.

U azalkového keře se Chandler zastavil. „Na něco jsem zapomněl,“ obrátil se k Evelyn. „Rodinné fotografie. Doženu vás na Kosmoportu.“

„Dobře,“ řekla. „Ale hoď sebou. Jasné?“

Přikývl, otočil se a sešel po rampě do třetího patra, kde se odebral do svého bytu v McNairově zemi, oblasti vyhrazené pro vedoucí pracovníky Měsíční základny.

Jeho kroky se rozléhaly prázdnými chodbami. Měl pocit, že až nepřirozeně vnímá texturu stěn a geometrii chodeb. Vypadalo to, jako by stanice žila, jako by všechno, k čemu tady kdy došlo, bylo nějak zachyceno a uloženo.

Našel svůj pokoj, zasunul klíč do zámku a otevřel dveře. Když odcházel na večeři, nevěděl, jestli se ještě vrátí nebo ne. Ještě ani teď si nebyl jist, co vlastně chce. Jestli něco *věděl*, tak to, že se nechce vrátit na planetu, k drtivé tíze na prsou, zpět k soustavnému strachu, že se neprobudí, s nímž chodil každý večer spát.

Pravděpodobně by se dalo zařídit, aby mohl žít na Skyportu, jenže tam pro něho nebyla práce. Byl by přítěž, žalostný bývalý byrokrat, který zabírá místo a zdroje. A nulová gravitace by beztak znamenala další zhoršení. Ne. To, co potřeboval, byl čistý konec.

Rázně do toho říznout a skoncovat s tím.

Měsíční základna, tramvajová zastávka. 9.32

Tramvaj čekala.

Evelyn, Charlie, kaplan a Morley nastoupili. Morley se viceprezidenta zeptal, jestli by s ním nemohl udělat interview, až přijedou na Kosmoport. Jen velice neformálně, velice krátce zaznamenat jeho reakce. Charlie věděl, že Rick by na něco takového bez přípravy nikdy nepřistoupil, z obavy, že Charlie řekne něco nevhodného, přizná strach, projeví nerozhodnost, řekne *něco*, co proti němu bude později použito. Proto ochotně svolil. Potom si sedl, aby se naposledy rozhlédl po interiéru Měsíční základny. Pinnacle po jeho boku vypadal nervózně.

„Všechno v pořádku, pane kaplane?“ zeptal se Charlie.

„Ano.“ Jeho oči se zdály být někde daleko. „Máte obrovské štěstí, pane viceprezidente. Bez ohledu na to, jak to dopadne, dokázal jste toho v životě hodně.“

Charlie o tom přemýšlel, zatímco se vůz rozjížděl. Projížděl Hlavní dvoranou, remízky a zahradami, kolem řad ztemnělých obchodů, které vypadaly, jako by byly už dlouho prázdné. Ve vzduchu byla vůně čerstvě posečené trávy.

„Ani bych neřekl," poznamenal Charlie. „Jsem ochoten připustit, že jsem se měl lépe, než bych se kdy odvážil doufat. Ale je to jenom *postavení*. Nevím o tom, že bych něčeho skutečně *dosáhl*." Určitě se našlo dost lidí, kteří na kaplana z toho nebo onoho důvodu rádi vzpomínali. Ale čí život zlepšilo, že žil nějaký Charlie Haskell? „Co byste ve svém životě změnil?" zeptal se nenadále. „Co byste udělal jinak?"

Kaplan se zamyslel. „Veronika," řekl.

„*Veronika?*" Charlie očekával odpověď zahalenou zbožností, například lítost, že se mu nepodařilo udělat dost dobrých skutků. Ne něco tak světského, jako je ženské jméno. „Nějaká bývalá přítelkyně?"

„Ne. K mé nehynoucí hanbě." Pinnacle se ostýchavě pousmál. „Před léty jsem k ní cítil něco jako prudkou lásku. Když mi bylo devatenáct. Zdá se, že to ve mně zůstalo."

„Co se stalo?"

„Nic zvláštního. Několikrát jsme se sešli. Během tří měsíců. Potom ztratila zájem."

„Hm." Charlie se zadíval přes kaplanovo rameno na skupinku jilmů. „Musel to být pořádně silný cit, když přežil tolik let. Co se s ní stalo?"

Pokrčil rameny. „Vzal jsem ji za slovo a už jsem ji nikdy nevyhledal."

„Nikdy?"

Pinnacle se tlumeně zasmál a pak zavrtěl hlavou. „Pýcha je hrozná věc. Řekl bych, že je to nejničivější špatná vlastnost."

Projížděli vzorně upravenými parky a zastavovali ve stanicích, na nichž nikdo nečekal. Nakonec nechali zelený pás za sebou. Opustili Hlavní dvoranu, přejeli po mostě přes výkop, kde měla působit divize těžby a průmyslu. Potom zajeli do tunelu. V tramvaji se ztemnělo a rozsvítila se světla. Stoupali.

„A co vy?" zeptal se kaplan. „Co byste změnil vy?"

Charlie se nad otázkou zamyslel. „Chtěl bych mít několik dětí.“

„Jste ženatý?“

„Ne,“ řekl Charlie. „Nikdy jsem se k tomu nedostal.“

„Nenaplněné plány.“

„Prosím?“

„Vždycky litujeme toho, co jsme neudělali. Nikdy toho, co jsme udělali, a neměli jsme. Vždycky to jsou promarněné příležitosti.“

„Jasně,“ řekl Charlie. „Asi to bude pravda.“

„Pane viceprezidente, jestli se z toho dostaneme, myslím, že ze mě bude jiný člověk.“

„To abychom raději dali ženské pod zámek,“ usmál se Charlie.

Ale kaplan už nic dalšího neřekl.

Nálada zvážněla. Po chvíli tramvaj začala zpomalovat. Automatický hlas je upozornil, aby dali pozor, že se blíží zatáčka. O několik minut později přijeli na konečnou. Než vozidlo zastavilo, Morley vstal a otočil se, aby na něho všichni viděli. „Až přijedeme, chtěl bych vystoupit a nachystat se,“ prohlásil. „A chtěl bych vás s tramvají poslat zpátky do tunelu. Jenom na chviličku. Potom vás zase vytáhnu, abych mohl příjezd natočit.“

Charlie začal protestovat, ale Evelyn mu stiskla ruku. „Přistupte na to,“ řekla. „Zaslouží si to.“

„Jestli to praskne, lidé mě obviní, že jsem to sehrál,“ namítl Charlie.

„Nikdo se to nikdy nedozví,“ slíbil Morley, když dorazili do stanice.

„Víme, jak tramvaj vrátit?“ zeptal se kaplan.

Morley si udělal domácí úkol. Odešel k ovládací budce, otevřel ji a usmál se na ně.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 21.51

„Z Kosmoportu Měsíční základny se vám hlásí Keith Morley. Do příletu komety Tomiko zbývá asi tři čtvrtě hodiny. Dostali jsme zprávu, že viceprezident a jeho skupina již míří sem, aby nastoupili do mikrobusu, který se je pokusí odvézt do bezpečí.

Před několika minutami opustili Hlavní dvoranu – počkejte, zdá se mi, že slyším, jak přijíždějí…“

Měsíční základna, McNairova země. 21.53

Jack za sebou zavřel dveře a klesl na pohovku. Začínalo být pozdě. Pokud by v nejbližších minutách neodešel, z rozhodování by se stala jen akademická záležitost. Zvedl hlavu a jeho pohled se zastavil na fotografii Jeanie a tří dětí, pořízené před lety na Cape Cod. Byli tenkrát mladí, Jeanie viditelně celá kvetla. Ale nemoc v ní už tehdy zapouštěla kořeny. Bojovala s ní, dokud poslední z dětí neodešlo z domu, a potom se zhroutila. O šest týdnů později mu zemřela.

Byly tam i další fotografie; na jedné přijímal od Evelyn zvláštní cenu za vykonanou práci. Jeho pozadí tvořil obraz Měsíce. Nad stolem bylo uznání Bostonské obchodní komory a u dveří diplom od Americké ligy bridže:

OTEVŘENÉ MISTROVSTVÍ, PÁRY
WILMINGTON, DELAWARE, 2. – 4. června 2017
FRED HAWLEY, JACK CHANDLER

Byl vychován v přísně baptistickém duchu. Byl šťastný, že z toho způsobu života vyklouzl, ale teď mu chyběla tichá víra chlapeckých let, přesvědčení, že se znovu shledá se všemi, na nichž mu záleželo.

Jeanie. Zářivé oči. Uličnický úsměv. Po tom se mu stýskalo ze všeho nejvíc.

Pochopil, že věděl celou dobu, jak se rozhodne. Koneckonců, nechal fotografii na polici.

Odebral se do koupelny, otevřel skříňku a vyndal z ní krabičku s prášky na uklidnění. Vytřásl z ní do rozechvělé dlaně půl tuctu tabletek a dlouho se na ně díval, než naplnil sklenici a zapil je.

Poslal vzkazy na rozloučenou svým dětem. Byly zarámovány horizontem událostí, zabaleny do nejednoznačných výrazů, z nichž vysvítalo, že by se mu pravděpodobně nepodařilo uniknout. Věděl, že Evelyn pravdu zatají. Položil hlavu na polštáře, zavřel oči a pak jen čekal, až sedativa začnou působit.

Měsíční základna, Kosmoport. 21.57

Když znovu vjeli do stanice, Morley mluvil do mikrokamery. „…a máme je tady," říkal právě. V souladu s instrukcemi, které jim dal, vystoupila z tramvaje jako první Evelyn. A potom Charlie. „Pane viceprezidente," řekl a vmanévroval Charlieho do záběru mikrokamery, kterou připevnil na zeď. „Našel byste si čas a řekl nám několik slov? Jak se momentálně cítíte?"

Hloupé. Ale Charlie to zvládl. „Byl jsem ujištěn, že Tony Casavay a Alisa Rolniková –" na jejím jméně si dal obzvlášť záležet, aby je vyslovil správně – „patří k nejlepším pilotům, jaké máme. Věřím, že to bude mít šťastný konec."

Objevil se Mamut. „Mikro letí na čas," pravil přehnaně dramaticky a toporně jako špatný amatérský herec. Charlie usoudil, že dostal pokyny. „Odletíme z komory 4."

Chviličku si počkal na krátký rozhovor mezi Morleym a viceprezidentem. Charlie připustil, že je to zneklidňující situace a že by se cítil lépe, kdyby už letěl. Potom interview obrátil a zeptal se Morleyho, na co myslí *on*. Reportér byl přístupný a smál se. Nahráli rozhovor, s kterým mohl být Charlie spokojen.

„Toto nebude konec pilotovaných kosmických letů," řekl Charlie televizním divákům, aby rozhovor dovedl ke vhodnému zakončení. „Dřív nebo později se vrátíme."

Ve skutečnosti si to nemyslel, ale měl pocit, že by to říct měl. Pokud za slovy „vrátíme se" viděl další lety do kosmického prostoru, byly to plané naděje. Ekonomika by to neunesla. Možná někdy pilotované lety znovu dostanou zelenou, ale bude to za dlouho, za tak dlouho, že se obával, že lidstvo bude mít dost času zapomenout, že někdy létalo na svůj Měsíc. Vždy podporoval Moonbase International, Lunární dopravní agenturu a NASA, ale věděl, kterým směrem v dalším období vítr povane. V příští předvolební kampani půjde o finanční rozvážnost. Příště nechají jinou generaci, aby se vyčerpala.

Nakrátko se dotkli nebe. A nemělo to smysl.

Otevřela se v něm obrovská prázdnota. Bílý dům se zdál být daleko, stejně vzdálený a nedosažitelný jako Mars. Z očí mu vyhrkly slzy. Nebyl si jistý, komu patřily, zda jemu samotnému nebo něčemu mnohem většímu.

Mamut skřípal zuby a díval se na hodinky. Charlie ukázal, že to stačí. Morley mu do kamery poděkoval, ukončil spojení, vypnul aparaturu a ještě jednou mu poděkoval.

Mamut je zavedl do čekárny pro cestující. „Budu s vámi komunikovat staničním rozhlasem," řekl Mamut. „Až vás požádám, běžte dolů támhle do toho tunelu." Ukázal. „Na druhém konci budou zavřené dveře. Otevřou se, až mikro přistane. Bude tam trubice. Projděte jí do kabiny pro cestující. Co nejrychleji. Jasné? Nemusím snad zdůrazňovat, že nebude času nazbyt."

„A co vy?" zeptala se Evelyn.

„O mne si nedělejte obavy. Já se dovnitř dostanu jinými dveřmi." Dal se na odchod, ale obrátil se. „Zlomte vaz," řekl.

Opustil je a Evelyn se podívala na hodinky. „Čas se krátí. Co podle vás zdržuje Jacka?"

Měsíční základna, McNairova země. 22.01

Lék evidentně nezabíral. Otevřel spodní zásuvku stolku a vytáhl láhev skotské. Nalil si do vysoké sklenky, neředěnou, a vypil ji. Rozlilo se jím teplo a napětí začalo povolovat.

Jeho mobil zazvonil. „Jacku?" Evelynin hlas. „Proboha, kde jsi? Je už pozdě."

„Rozhodl jsem se, že neodletím, Evelyn."

„Jacku, to nemůžeš udělat."

„Nechci se vrátit."

„Myslím, že bychom si o tom měli promluvit *později*. Kde jsi teď?"

„Ve svém bytě."

„Proboha, Jacku –"

„Je to tak. Ani kdybych chtěl, nedostal bych se tam včas."

„Jacku –" Slyšel, jak zápasí, aby ovládla hlas. Bylo to příjemné, vědět, že jí na něm skutečně záleželo. Jinak než profesionálně.

„Hodně štěstí, Evelyn. Určitě to dokážete. A děkuji za všechno.“

Přerušil spojení. Když telefon znovu zazvonil, vyndal baterie a položil ho na stůl.

Došel ke stěně a zadíval se na svůj diplom z wilmingtonského turnaje v bridži. Byl to dobrý víkend. Jeden z nejlepších, jaké zažil.

Nalil si druhou sklenku skotské.

Měsíční základna, Kosmoport. 22.02

„Jedu pro něho.“

Charlie zaslechl, co Evelyn říkala do telefonu. „Už není čas,“ řekl. „Vždyť ani nevíte, kde je.“

„Je ve svém bytě. Kde jinde by byl?“

„Ve svém bytě je *teď*. Na tom nesejde. On se rozhodl, Evelyn. Musíte to respektovat.“ Přitáhl ji k sobě a přidržel ji. Tváře měla mokré a chvěla se.

„Mělo mě to napadnout.“

„Jak by vás to mohlo napadnout?“

Začala něco říkat, ale pak se zarazila a jen se ho držela. A Charlie si vzpomněl, jak si všiml nevysloveného vzkazu, který jí Chandler poslal.

„*Miluju tě.*“

„Do prdele,“ řekla potichu.

7.

Manhattan. 22.03

Louise Singfieldová žila ve střešním bytě čtyřpodlažního domu z hnědého pískovce, který stál na 77. Street nedaleko Central Parku. Bylo to dokonalé místo pro večírek spojený s pozorováním Měsíce.

Marilyn a Larry dorazili taxíkem, ohlásili se domovním telefonem a byli vpuštěni dovnitř. Vrzající výtah je vyvezl do

čtvrtého podlaží, odkud museli zbytek vyjít po schodišti. Přede dveřmi Louisina bytu byla úzká podesta.

Zevnitř bylo slyšet smích a povědomé hlasy. Marilyn okamžitě poznala Douga Cabela, Larryho šéfa. Neměla ho ráda, ne kvůli něčemu konkrétnímu, co by udělal, nebo dokonce proto, že *byl*, ale kvůli tomu, jak se její manžel v jeho přítomnosti měnil v patolízala. Larry byl dobrý muž; choval se k ní hezky, vydělával na to, aby se jim žilo slušně, nebyl jí nevěrný, neměl žádné vážné nectnosti. Přesto se zdálo, že si uznání zaslouží spíš kvůli tomu, co nedělal, než za to, co *dělal*. Po třech letech manželství zjistila, že se s tím postupně smířila. Velká láska, o níž snila na škole, jako byly ty, o nichž téměř každý den četla v práci, se nedostavila. A ona už teď věděla, že *nepřijde*.

No co, mohlo to být i horší.

Dveře Louisina bytu se otevřely a za nimi stála samotná hostitelka. Měla na sobě bílou blůzu s námořnickým límcem a rukávem a námořnické kalhoty. Blůza byla rozříznutá, aby bylo vidět část ňader. Dost podstatnou část na obyčejný kancelářský večírek, na nějž si každý přinese, co chce pít.

„Ráda tě vidím, Marilyn," řekla Louise a dala jí letmou pusu na tvář. Nechala se políbit Larrym a představila svého momentálního přítele. Mike Ten či Onen.

Marilyn většinu přítomných znala. Lidé z Larryho oddělení se mimo práci často společensky stýkali. Doug se domníval, že je to dobré pro morálku, a podporoval to.

Přispěli k zásobám svou lahví jamajského rumu, udělali několik daiquiri a vyšli na terasu. Larry se klaněl Dougovi, jako obvykle. Doug se vyjádřil, že je to skvělá noc, a potom se zeptal, co by se mělo dělat se zprávou o BRK Merchandising, která se objevila v *Kiplinger's*. Nebo něco na ten způsob.

Kometa z noci na noc znatelně rostla. Nyní vévodila obloze na východ od Měsíce. Okolní hvězdy zmizely. A když Marilyn došla na druhý konec terasy, blízko střechy a daleko od světel, připadlo jí světlo komety dost silné, aby při něm mohla číst.

„Strašidelné, co?" přistoupil k ní Marv Taylor.

Marv byl, podobně jako Larry, vedoucí saldokonta. Byl tichý, introvertní a příjemný. Měl světle modré oči, jako obloha v pozdním dopoledni, které stále vypadaly pobaveně a smutně zároveň, jako by o ní znal pravdu. (Jaká vlastně *byla* pravda o ní?) Nebyl ženatý. Když se s ním setkala poprvé, měl snoubenku. Ale teď byla pryč, a Marilyn, z důvodů, jimž zcela nerozuměla, cítila úlevu, že odešla.

„Ano," připustila. „Nikdy jsem takovou oblohu neviděla."

Marv nepil. „O téhle noci jednou budeme vyprávět vnoučatům."

Marilyn ochutnala své daiquiri. Bylo jahodové. „Larry si myslí, že je to bublina. Podle něho jsou astronomické věci – a komety obzvlášť – *vždycky* bublina."

Usmál se. „Nejspíš má pravdu," řekl.

Podívala se mu do očí. *Marve Taylore, moc ráda bych se s tebou vyspala.* Jenomže nic takového nebude. Kdyby byla přesvědčena o tom, že jí to projde, začala by vážně uvažovat, že to zkusí. Ale určitě by to prasklo. Larry by to poznal.

Na druhou stranu, kdyby se z toho skutečně vyklubal konec světa, jak někteří říkali, co by na tom záleželo?

Bílý dům, Oválná pracovna. 22.04

Z jeho oken nebyl Měsíc vidět. Henry zřídil horké linky pro guvernéry jednotlivých států, ubránil se mobilizaci gardy v celonárodním měřítku (což by jedině posílilo ty, kteří byli náchylní k panice), promluvil si s hlavami dvou desítek zemí, dal pokyn k plnému zapojení Spojených států do krizového týmu při OSN a vystoupil v celonárodní televizi v neformálním rozhovoru, ve stylu F. D. R.

Tato poloha mu obzvlášť vyhovovala. Al Kerr mu kdysi řekl, že z něho vyzařuje upřímnost. Vysvětlil, že chápe, proč jsou lidé rozrušeni. Prožívali něco, co bylo velice zneklidňující. Ale Američané nepatří k těm, kteří by propadali lomení rukama a šíření strachu. (V duchu musel uznat, že médiím se úspěšně podařilo udržet všechno pod pokličkou.)

Pokud by se v USA měly nějaké následky vzdálené kolize (zdůraznil slovo *vzdálené*) projevit, ubezpečil zemi, že vláda je

připravena podniknout nutná opatření všemi prostředky, které má k dispozici. Armáda byla v pohotovosti, aby mohla poskytnout pomoc, pokud by jí někde bylo zapotřebí, jakkoli to bylo nepravděpodobné. Také federální složky byly připraveny. A on sám hodlal strávit večer v Bílém domě. Chtěl se podívat na dobrý film a očekával, že nebude rušen.

Jako by ho to napadlo až dodatečně, připomněl, že viceprezident Haskell je stále na Měsíci. Řekl, že je hrdý na viceprezidenta a pět statečných Američanů, kteří zůstali s ním. (V tomto bodě se nechal unést. Morley byl Novozélanďan, Hamptonová pocházela ze Senegalu, kaplan byl Brit, a pokud by přišla řeč na piloty mikra, ukázalo by se, že jeden je Rus. Ale budiž. Národ potřeboval zvednout sebevědomí.) Záchranná operace byla v tuto chvíli již v plném proudu a on vyjádřil optimismus, že se všechny podaří bezpečně odvézt.

Když domluvil, Al si s ním potřásl rukou. Byl to skvělý výkon. Prezident mluvil ze svého apartmá v druhém patře západního křídla. Stěny lemované knihami, plápolající krb (ve skutečnosti pouze virtuální, protože večer byl neobvykle teplý) a rodinné fotografie, to všechno vnášelo do situace pocit jistoty a klidu.

Žádný film pochopitelně na večer plánován nebyl.

Po skončení vysílání se Henry vrátil do Oválné pracovny, přijal telefonát od generálního tajemníka OSN Elieho Kopaccy, který s kometou nesouvisel, a pak se odebral dolů do operační místnosti. V holotanku se k Mare Muscoviense blížila virtuální kometa. Obrazovky ukazovaly kometu z tuctu různých úhlů pohledu. Na druhé straně skleněné dělicí stěny ovládal tucet operátorů počítače a bral telefony. Všude byly uniformy. Zahlédl Mercedes Juarezovou, zabranou do rozhovoru se styčným důstojníkem z Federálního úřadu pro krizové situace.

Operační místnost byla v podstatě vojenský štáb, obvykle poměrně nudné místo, udržované pro potřeby vrchního velitele. V okamžiku nejvyšší krize se však mohla stát nervovým centrem celé země. Důstojníkem, který za ni odpovídal, byl kontradmirál Jay Graboski.

Graboski byl svým způsobem podivín. Neměl příliš v oblibě civilisty, nižší důstojníky, novináře ani zaměstnance Bílého domu. Byl přesvědčen, že morálka národa prudce upadá a že jediné, co by tento trend mohlo zvrátit, je vojenská kázeň dodržovaná všemi občany po celé zemi a vynucovaná přísnou celonárodní policejní organizací. Henryho Kolladnera toleroval, protože musel, nezdráhal se však přispět radou, obvykle ve formě doporučení, aby byl ten či onen postup „odstřelen“. Pro takovéto věci byl Graboski užitečný. Znal techniku, její schopnosti i meze. Nikdy neztratil hlavu. Byl krutě upřímný. A neměl žádný soukromý program, který by povyšoval nad oddanost Spojeným státům.

Když Henry vstoupil, Graboski byl obklopen několika poručíky. Zahlédl prezidenta a přišel k němu. „Nic se nezměnilo, pane,“ řekl.

Časomíra odpočítávala poslední hodinu.

„Záchranná operace probíhá podle plánu?“

„Ano, pane prezidente. Mikrobus se setkal s JSOD přesně. Momentálně sestupují a blíží se k Měsíční základně.“ Pokračoval popisem operací na Západním pobřeží, jejichž cílem bylo převézt potraviny a techniku do vyšších nadmořských výšek.

Henryho podrobnosti příliš nezajímaly. Uvažoval spíše o posledních devíti měsících svého volebního období, o tom, co by chtěl ještě dokázat, o několika starých účtech, které chtěl vyrovnat, o tom, jakou stopu chtěl zanechat v dějinách. A snažil se odhadnout, jak by se na tom události této noci mohly projevit. Zda by mu například smrt hrdinného viceprezidenta prospěla, nebo ho postavila do ostrého kontrastu. Ostatně, dalo se říct, že otevření Měsíční základny byla velká událost. Prezident u toho měl být. A jak by se zachoval…

Ano, jak?

ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 22.05

„Z Měsíční základny se vám hlásí Keith Morley. Jsem ve spojení s Tonym Casawayem, pilotem mikrobusu, který se nás odsud pokusí za nějakých dvacet minut odvézt. A s ním jeho druhý pilot Alisa Rolniková. Tony, kde právě teď jste?“

„Ahoj, Keithe. Jsme už tak blízko, že vidíme světla. Za několik minut jsme tam.“

„Výborně. Nemusím vám zdůrazňovat, že se nemůžeme dočkat. Myslíš, že bys nám mohl zprostředkovat svůj pohled na situaci? Jak to vypadá z tvé perspektivy?“

„Chceš pravdu?“

„Ovšem.“

„Nechci tě znervózňovat, ale vypadá to děsivě. Kometa je prakticky u nás. To, co teď vidíte, je pohled z pilotní kabiny.“

„Vidím to. Zdá se, že je na obloze níž než předtím.“

„Těsně předtím, než dopadne, se schová za obzor. Nebo by alespoň zapadla, kdybyste seděli na vrcholu prstence hor kolem kráteru. Přiznám se ti, že budu šťastný, až vás naložím a zvednu kotvy.“

„A já se ti klidně přiznám, že se na to díváme stejně, Tony.“ *(Tiše se směje.)* „Co ty, Šavle? Měl bych se asi zmínit, že Alisa je Ruska a nechává si říkat svým starým krycím jménem používaným ve službách NATO. Oba jste se na tuto akci nabídli dobrovolně. Nedíváte se na to teď jinak?“

„Asi bych to před celým světem neměla přiznávat, Keithe, ale jsem vyděšená k smrti.“

„Chci ti říct, Šavle, že si moc vážíme, že pro nás letíte.“

„Keithe?“

„Ano, Tony?“

„Jak se cítíš ty?“

„Stejně jako Šavle. Budeme čekat na rampě se sbalenými svačinami.“

Na palubě *Diligent*, člunu Pobřežní stráže č. 344, na East River. 22.06

Kapitán Peter Bolling poslouchal hřmot dvou šestnáctiválcových dieselových motorů a sledoval ubíhající mola a nábřeží. Všechna byla stejně prázdná.

„Vypadá to strašidelně,“ ozval se Dan Packard, jeho důstojník. Nábřeží byla osvětlená jako vždycky. Tu a tam přecházela po docích jen úplně osamocená postava se svítilnou a poznámkovou deskou v ruce. V pozadí se šplhaly k jasné obloze mrakodrapy Manhattanu, nezměněné a neměnné, vysmívající se *Diligent* a jejím rozkazům. Skutečně to vypadalo strašidelně. Ani Bolling, který pracoval v přístavu dvanáct let, jej nikdy neviděl tak dokonale opuštěný.

Diligent byla starý, sedmdesátimetrový kutr, posádkou láskyplně přezdívaný *Dilly*. Měla základnu na Governors Islandu a začátek večera strávila naváděním odplouvajících plavidel do Longislandského průlivu. Nyní se v doprovodu sesterské lodi *Reliant* přesouvala po East River východním směrem, aby odsloužila poslední hlídku, než obě lodě vyplují Úžinami do Atlantiku, kde měly čekat, dokud nadřízené orgány nenabudou jistotu, že nebeské události nepovedou ke vzniku riskantních podmínek na těsných vodních cestách New Yorku a New Jersey.

Lodě vyplouvaly na moře již tří dny, aby se nevystavovaly nebezpečí, že je vodní příval zastihne v blízkosti pobřeží.

Bolling byl absolvent Stanfordské univerzity, kde jako hlavní obor studoval historii. Vyrostl mezi loďmi a k Pobřežní stráži nastoupil víceméně jen z legrace, s tím, že se několik let bude bavit, než si najde *opravdovou* práci. Na akademii si udělal důstojnické zkoušky a oženil se s lodivodkou. Měl život rád, vychutnával svobodu a momentálně se divil, jak vůbec někdy mohl vážně uvažovat o tom, že by pracoval v kanceláři.

Jeho manželství nevydrželo; příliš mnoho nepravidelných služeb na obou stranách, žádné děti, které by partnery spojily, a možná příliš mnoho peněz. Byli v kontaktu a podařilo se jim zůstat přáteli. Věděl, že dnes vyprovodila automobilovou nákladní loď za východní majáky a rozhodla se zůstat na palubě. Plavila se kolem pobřeží, se zastávkami ve Filadelfii, Charlestonu a Brunswicku. Ale dokud se situace nevytříbí, chtěla zůstat se zbytkem obchodní flotily daleko od pobřeží.

„Já jsem rodinu poslal z města,“ řekl Packard. „Hned jak jsem to slyšel.“

Bolling věděl o několika lidech, kteří se o to pokusili, nepodařilo se jim však rezervovat místo v žádném dopravním prostředku. A bylo nemálo těch, kteří zkusili odjet autem, ale vzdali to a vrátili se domů. „Já myslím, že je to humbuk, Dane," řekl. „Ale není na závadu být v bezpečí."

Byl rád, že i jeho bývalá manželka je pryč.

Bylo to zvláštní, jak noční obloha dělá místo strachu. Když se odpoledne ohlásil do služby a začali rozebírat operační plán, vypadalo to všechno směšně. Slunce zářilo, bylo teplo a dlouhé vyjížďce na Atlantik se všichni smáli. Ale teď, když *Dilly* a *Reliant* míjely prázdná mola, to působilo smrtelně vážně.

Jedna loď, *Kira Maru*, mířila do přístavu. *Diligent* ji předjela, když se přiblížila k mostu Throgs Neck. Na levoboku byla Obchodní námořní akademie, hned za Kings Point Road. Automobilový provoz vypadal normálně. Na to, že byla sobotní noc, byl dokonce snad i hustší než obvykle.

Dilly vezla pro všechny případy zásobu zdravotnického materiálu. A rovněž několik nádrží s pitnou vodou. Někdo v hierarchii nadřízených bral kometu vážně.

Obloha byla skoro stejně jasná jako nebe nad New Yorkem. Kometa i Měsíc vyšly prakticky současně v pozdních odpoledních hodinách. Nyní byly oba v zenitu, zapleteny do mostu, a skoro bylo vidět, jak se k sobě přibližují. Přitáhl si bundu těsněji na ramena. V tuto roční dobu byly dny na řece vždycky chladné.

Zmačkané instrukce měl v kapse bundy.

V PŘÍPADĚ NEPŘÍZNIVÉHO POČASÍ
ZACHRAŇTE LOĎ.

Vzhledem k tomu, čeho se obávali, to byla zvláštní formulace.

POSKYTUJTE POMOC PODLE POTŘEBY
PO 22.00 UDRŽUJTE TRVALÉ RÁDIOVÉ SPOJENÍ
OKAMŽITĚ HLASTE KAŽDÝ NEOBVYKLÝ
HYDROLOGICKÝ JEV

Teď temné nebe vystřídal Whitestoneský most.

„Dívej," ozval se Packard a ukázal dopředu na malou flotilu jachet, pět dílců na pravoboku. Plavidel bylo kolem dvaceti. Bolling slyšel, jak se k němu přes vodu nese hudba. A smích. Ale držely se pohromadě, a když je míjel kutr, rozkolébaly se. Někteří lidé ze břehu jim mávali na pozdrav.

První loď byla dvoumotorová, bílokaštanová motorová jachta typu Mainship, na jejíž přídi bylo barvou vyvedeno jméno *Yankee Liz*. „Ramseyi," vyzval Bolling svého radistu. „Zavolej mi *Liz*."

Ramsey nebyl o mnoho víc než dítě, měl těsně po škole. Řekl něco do mikrofonu, pak poslouchal, přikývl a zvedl oči ke svému kapitánovi. Bolling ukázal, aby mu podal mikrofon.

„*Yankee Liz*," řekl, „tady je Pobřežní stráž. Kam plujete?"

Na můstku zahlédl kapitána, shrbeného k rádiu. Byl to nevysoký, zavalitý muž, ale na to, aby se daly rozeznat další podrobnosti, byla příliš velká tma. „Na noc mizíme z průlivu," odvětil.

„Kam máte namířeno?" zeptal se znovu Bolling.

„Do Peekskillu."

„Všichni? Plujete společně?"

„Někteří plují do Crotonu nad Hudsonem."

„Nikdo nejede na moře?"

„Ne, pane."

„Výborně, kapitáne. Děkuji vám."

Na letišti LaGuardia na levoboku vládl klid. Bolling už je takto viděl, vyřazené z provozu silnou bouří nebo stávkou. Zdálo se, že na věži je živo, a na přístupových cestách byla vidět pohybující se vozidla. Ale na obloze žádná světla nebyla.

Minuli Rikers Island a Hell Gate.

Reliant teď nebyla v dohledu.

Město se krčilo k řece, apatické, bezčasové, nezranitelné. Po obou březích se pohybovala světla aut, šplhala po příjezdových cestách a přejížděla po Trilboroughském mostě.

Pokračovali dál k patě Manhattanu, možná v rychlejším čase, než jaký by Bolling za obvyklých okolností povolil, ale v úzkých průlivech East River se mu zdálo být těsno. Na dohled se objevil Governors Island a socha Svobody. Přístav vypadal klidně, po jeho

obvodu se nekonečným proudem valila doprava. Kolem pomalu proplul přívoz.

Podíval se do harmonogramu. Přívozy měly přerušit provoz ve 22.30. „Překvapuje mě, že se nerozhodli uzavřít mosty, dokud nebude po všem," poznamenal.

„To by propukla hrůza, kapitáne," řekl Packard. „Myslím, že to člověk udělá jedině tehdy, když je fakt přesvědčený, že něco přijde."

Mluvili o tom celý den. Ani jeden by se nepřiznal k ničemu jinému než ke skepsi. Další typický vládní humbuk. Ale stejně byl Bolling rád, když nechali Úžiny za sebou a vyjeli do Atlantiku.

8.

Mikro. 22.07

Přistávací světla v Alphonsu zářila jasně a ostře. Z pohledu Tonyho a Šavle, naváděných majákem na přistání, alespoň trochu rozveselovala ponurou krajinu. Slunce se ukrývalo pod pahorkatinou na východě, do svítání zbývalo jen několik hodin. Kráter vypadal v nezvyklém světle jinak, nepovědomě.

Jenom co rozhovor s Keithem Morleym skončil, Šavle se odebrala do nákladového prostoru a oblékla si skafandr. Tony byl rád, že to má za sebou. Představa, že by měl mluvit k milionu lidí, ho děsila víc než kometa. Dole pod nimi se rozsvítila světla a střešní vrata se začala odsouvat.

„Mikro," ozval se z rádia Mamutův hlas. „Tony, jak jsme na tom?"

„Na cíli."

„Fajn. Tady jsou všichni sbalení a připravení na cestu."

„Rozumím."

„Ale je nás o jednoho míň."

„Opakujte, Měsíční základno."

„Je nás o jednoho míň. Chandler nejede."

„Rozumím.“ Pauza. „Proč nejede?“

„Má špatné srdce.“ Mamut změnil tón. „Až budete na ploše, pokračujeme podle plánu. Šavle má výstroj na sobě?“

„Za několik minut bude připravená.“

„Dobře. Budu se teď muset odmlčet. Potřebuju nějaký čas na to, abych prošel komorou.“

„Rozumím.“

„Až budu v hangáru, budu s vámi stále moci mluvit, ale už neuvidím na přístroje. Takže to bude jen na vás.“

„Já vím.“ Manuální sestup na Kosmoport nebyl obvyklý, ale Tony žádné problémy neočekával.

„Budeme se řídit majákem.“

„Jasně. Za několik minut se uvidíme, Mamute.“ Přerušil spojení a bzučákem upozornil Šavli. „Přistáváme.“

„Fajn,“ řekla. „Já jsem připravená.“

Měsíční základna, Kosmoport. 22.08

Kosmoport měl devět hangárů. Dva byly postaveny pro nákladní plavidla; ve čtyřech byly stroje používané pro přepravu na krátké, respektive dlouhé vzdálenosti v rámci Měsíce. Zbývající tři sloužily busům, které spojovaly Měsíční základnu s L1. Každý se samozřejmě dal samostatně zbavit atmosféry a stropními vraty otevřít vakuu.

Ve chvíli, kdy komunikoval s mikrem, Mamut seděl ve skafandru. Teď si nasadil přilbu, zkontroloval systémy, vzal do ruky dálkové ovládání, strčil je do kapsy a vstoupil do přechodové komory hangáru 4. Již předtím z hangáru vypustil vzduch, otevřel stropní vrata a rozsvítil přistávací světla.

Když se rozsvítila zelená, otevřel průlez a vyšel do pracovního prostoru. Předem vytáhl přívodní hadice, palivové s tekutým kyslíkem a práškovým hliníkem a ostatní sloužící k dobití akumulátorů a doplnění zásob vody a vzduchu. Také nachystal plastové pytle naplněné tmelem, záplatami, klíči, arašídovou pomazánkou (kdo mohl vědět, jak dlouho cesta potrvá?) a jinými náhradními součástkami, než byly ty, které si lunabus normálně vezl.

Krátce pytle obhlédl a zkusil si vzpomenout, jestli na něco nezapomněl. Nic ho nenapadlo.

Zapnul vysílačku. „Tony, jsem v hangáru.“

„Rozumím. Jsme ve dvanácti stech metrech.“

Zvedl hlavu. Ohnivý jazyk z hlavního motoru se pohyboval na pozadí hvězd. „Vidím vás.“

„Jak si vede kometa?“

„Dobře. Zbývá jí necelý milion kilometrů,“ odvětil Mamut.

Na čas.

Podle obvyklého postupu měl personál Měsíční základny sledovat přilétající stroje a zajišťovat nepřetržitou výměnu dat, dokud bezpečně nepřistanou. Ale kdyby se kvůli tomu Mamut zdržel uvnitř, trvalo by mu příliš dlouho, než by prošel přechodovou komorou. Vážné riziko v tom stejně nebylo. Hangár byl postaven tak, aby se do něho vešel mnohem větší lunabus 2665, takže místa bylo dost, pravděpodobně byla v průměru desetimetrová rezerva na každé straně. Mamut si nemusel dělat starosti, ledaže by snad pilot příliš spěchal.

Uvolnil pojistky přívodů a rozmístil je v blízkosti přistávací plošiny tak, aby u každého mohl aktivovat průtok v hubici. Když byl spokojen, že víc nemůže udělat, vzpomněl si, že Keith Morley mu dal mikrokameru, aby ji nainstaloval někde uvnitř hangáru. Rozhlédl se, našel stůl, vytáhl nožičky přístroje, jak mu to Morley předvedl, a natočil jej směrem k plošině. (Upozornil Morleyho, že možná nebude mít čas vzít ji zpátky, ale Morley odpověděl, že ji zpátky nechce, že potřebuje záběry, jak mikro přistává a odlétá.) Poté si vlezl za tepelný štít a napojil se na staniční rozhlas.

„Tady Caparatti,“ řekl. „Jste všichni u dveří?“

Odpověděla mu Evelyn. „Jsme připraveni vyrazit, Mamute.“ Zdálo se mu, že její hlas stále ještě nezní příliš pevně.

„Fajn. Za nějakých pět minut otevíráme. Keithe, máš vše nachystané.“

„Díky, Mamute,“ ozval se reportér. „Můj šéf se ptá, jestli bys to nemohl posunout kousek doleva. Stačilo by pár stupňů.“

Mamut jeho přání vyhověl a měnil úhel tak dlouho, dokud Morley neřekl, že je to dobré.

Stropními vraty byl vidět okraj Země.

Z rádia zazněl Tonyho hlas. „Jak to vypadá, Mamute?“

Sakra, nelíbilo se mu zkoušet navádět mikro odsud. „Odchýlili jste se o něco na východ,“ řekl. „Pokud to mohu posoudit.“

„Rozumím.“

Mamut ho sledoval, jak provádí opravu. „Tak je to dobře. Pokračuj.“ Bezpečnostní předpisy zakazovaly, aby během přistání nebo startu někdo vstupoval do těchto míst. Pravděpodobnost zasažení proudem horkých plynů byla vysoká. Tepelný štít, za nímž se schovával, byl určen k ochraně techniky.

Sto metrů.

Hodiny ve velínu ukazovaly deset třináct.

Hangár osvětlila záře raketových motorů. Poslouchal, jak se oba piloti baví mezi sebou, potom přepnul na jiný kanál a poslechl si, jak Keith Morley podává zprávy svým posluchačům z celého světa. Ať se propadnu, jestli to nezní, jako by s požitkem vychutnával každou minutu, napadlo ho.

Během krátkého angažmá u Packers Mamut podobné typy poznal – lidi, kteří působili dojmem naprosté neohroženosti, kterým riziko svědčilo.

Čtyřicet metrů.

„Na zadním konci to vychází trochu těsně, Tony. Maličko dopředu. To je ono. Ne moc.“ I přes skafandr cítil žár z motorů.

Věnce pomocných raket se natočily a zažehly se. Mikro se vyrovnalo do středu. „Tak je to dobře. Přistaňte.“

Stropními vraty vytryskl plamen.

„Pasažéři, připravit,“ řekl. „Ptáček už skoro sedí.“

Podpěry a trysky hlavního motoru prošly střechou a startovací plošinu olízl oheň. Dovnitř se vecpala přistávací část a nakonec vlastní koule. Dosedla svou vahou na podpěry a stlačila je.

Vyvalila se velká oblaka páry, ale vzápětí se začala rozptylovat.

Za svítícími okny zahlédl pohyb v pilotní kabině. Mikro vypnulo motory a Mamut vyšel zpoza štítu. Namířil dálkový ovladač na čidlo na protější stěně a stiskl. Plošina plavidlo otočila, až se hlavní přechodová komora srovnala se značkou na podlaze. Potom stiskl další tlačítko. Flemingův rukáv, podstatně kratší než ty používané na

L1, se vysunul z brány hangáru 4, jako housenka přelezl přes hangár a spojil se s přechodovou komorou.

Mezitím se otevřely dveře nákladového prostoru a ven vyskočila Šavle ve skafandru. Mamut položil dálkový ovladač na podlahu. „Nejdřív palivo," řekl.

„Dobře." Šavle přispěchala, aby pomohla s hadicemi, zatímco Mamut otevřel zámky jímačů paliva. Aniž by udělal jediný zbytečný pohyb, propojil obě trubice a prudce stiskl ovládací tlačítka.

Zatímco Mamut se šel věnovat dalším přívodům, Šavle vzala dálkový ovladač a zkontrolovala údaje. Svítila zelená kontrolka, což znamenalo dobré spojení. Znovu namířila přístroj na čidlo a otevřela dveře, které vpustily pasažéry do Flemingova rukávu. Tony slyšel ve vysílačce, jak Morley komentuje jejich kvapný postup: *„Jak vidíš, Bruci, dveře jsou konečně otevřené a my jdeme po rampě."*

Šavle napojila elektřinu, o ostatní se postaral Mamut. Stiskli ovladače a do mikra začala proudit elektřina, voda a kyslík. Potom naházeli do nákladní komory plastové pytle. Když s tím byli hotovi, Mamut se vrátil k přívodům. Čerpání probíhalo plynule a normálně. Zalétl očima k hodinám – dvacet minut po – a zpátky k ukazatelům, na nichž rychle naskakovala nová čísla.

V deset dvacet tři byly zásobníky vody a kyslíku plné. Šavle odpojila hadice a zahodila je. S dobíjením akumulátorů se v krátkém čase, který měli k dispozici, mnoho udělat nedalo. Obvykle tento úkon vyžadoval téměř hodinu a čtvrt. Chtěli alespoň nabrat, co půjde.

Kritickým prvkem bylo palivo. Nádrže byly momentálně naplněny zhruba ze čtyřiceti procent.

Tony ohlásil, že pasažéři prošli lodní přechodovou komorou a usazují se v kabině.

Šavle vysílačkou promluvila na Caparattiho. „Mamute, až budeme hotoví, prolezeme nákladními dveřmi. Jestli to půjde, chtěla bych se zkusit dostat do pilotní kabiny. Ty za námi dveře zavřeš."

„Fajn," odvětil.

Morley pokračoval v reportáži. Mluvil tlumeným hlasem, který měl napovědět, že se odehrává velké drama. *„Momentálně vidíte na obrazovce Mamuta Caparattiho. Ano, jestli jste fotbaloví fanoušci, je to stejný Mamut, který jednou nastoupil za Green Bay Packers."*

Jednou, to je přesně ono, ty vymaštěný idiote. Vážně jsi to musel vytahovat na světlo?

Šavle sledovala dobíjení. „Jak jsme na tom?“ zeptal se Mamut.

„Dobře. Pro palubní systémy budeme mít energie dost. Co palivo?“

„Asi polovina.“

Znovu se ozval Tony. „Všichni jsou uvnitř a průchod je zajištěn. Můžete rukáv odpojit.“

Šavle namířila dálkové ovládání. Průchod se odpojil a začal se stahovat zpátky.

Mamutův celý svět se v tom okamžiku zúžil na dva ukazatele stavu palivových nádrží a hodiny. Nechal čísla rozostřit. Šavliny oči pod průzorem byly jako temné jehlové hroty.

V úzkém pruhu černé oblohy, viditelném stropními vraty, se objevilo něco jako opar. Zjistil, že propadá hrůze, ale zároveň se mu chce nad celou věcí mávnout rukou, jako by to byla hysterie. Předtím, když se rozhodl zůstat, mu zavolala matka, která do telefonu plakala a modlila se, a starý kamarád, s nímž hrál fotbal na univerzitě a který mu řekl, že je sice pitomec, ale on bude vždycky pyšný, že Mamuta znal. Použil minulý čas.

„Můžeme jít na to?“ zeptal se Tony.

„Už to bude,“ odvětil Mamut.

V deset dvacet šest se nádrž s tekutým kyslíkem naplnila po okraj a čerpadlo se vypnulo. Mamut odpojil hadici a zahodil ji stranou. Šavle usoudila, že má energie dost, rozpojila kabel a nechala volný konec upadnout.

„Vlez dovnitř,“ vyzval ji Mamut. „Za minutku přijdu za tebou.“

„Nebylo by lepší říct, že máme plnou, a vypadnout?“

Jasně. Sakra.

Šavle vyrazila ke dveřím nákladového prostoru. Mamut zatím zastavil přívod, vytrhl hadici z palivového jímadla, nasadil krytku, uzavřel zámek a zajistil jej. Obloukem odhodil hadici nejdál, jak mohl, což byla v měsíční gravitaci značná vzdálenost. Potom se rozběhl za Šavlí k otevřeným dveřím a zároveň ohlásil Tonymu, že doplňování paliva je již ukončeno. Šavle řekla, že to v zájmu zrychlení maličko zkrátili, ale motory aby zatím nestartoval.

Škrábala se pomalu do přechodové komory nákladového prostoru a zároveň podávala ruku Mamutovi. „Jsme uvnitř," ohlásila Tonymu. „Jeď!" Mamut praštil do ovládacího panelu a vnější dveře se uzavřely. Komoru zaplavil kyslík. Motor naskočil a mikrobus se rozechvěl.

Vnitřní dveře se otevřely. Šavle jimi proskočila a tryskem překonala nákladový prostor. Cestou si ještě stačila sundat přilbu. Měla nohy v nízké gravitaci docela mrštné a nechala Mamuta daleko za sebou.

Hbitě vylezla po žebříku a vtrhla do kabiny pro cestující, stále s přilbou v ruce. Mikro začalo stoupat.

Mamut mezitím uzavřel a zajistil přechodovou komoru. Potom se pokusil následovat Šavli do kabiny pro cestující, ale lunabus se v té chvíli pohyboval již rychle a jeho tíha vzrůstala. S vypětím vylezl do půlky žebříku, uvědomil si, že to nedokáže, a usoudil, že jediné, co může udělat, je zavřít průlez mezi palubami. Než průlez uzavřel a zajistil, ještě naposledy zahlédl Šavli, jak šplhá jako opice vzhůru k pilotní kabině. Potom slezl po žebříku zpátky.

Letěli.

Měsíční základna, Kosmoport. 22.24

Diváci z celého světa sledovali dění v hangáru 4 kamerou Keitha Morleyho. Viděli, jak Šavle odhodila svůj přívod a rozběhla se k otevřeným dveřím. Potom se v záběru objevil Mamut, jak se rozvážně pohybuje v nízké gravitaci a skáče nahoru do přechodové komory. Šavle mu pomohla protáhnout se dovnitř. A dveře se zavřely.

Morley pokračoval v komentování, popisoval klid pasažérů a přiznal se k vlastní nervozitě. Později mnoho diváků vyslovilo údiv nad tím, jak bylo možné, že nelezl na nervy ostatním, obzvlášť v závěrečné fázi odpočítávání, když působivě dramatickým hlasem šeptal: *„šest minut do dopadu, pět minut,"* a tak dál.

Chvílemi se v záběru objevovala kometa, snímaná celou řadou aparatur na zemi i v kosmu. Několik jich bylo umístěno v místě dopadu na Mare Muscoviense, odkud se dívaly na blížící se nestvůru

přímo vzhůru. V pravém dolním rohu hodiny odměřovaly zbývající čas.

Odhady zpravodajských stanic ukázaly, že první obláček dýmu, který vyšel z hlavního motoru těsně předtím, než se s burácením probudil k životu, sledovalo 3,6 miliardy lidí. Toto číslo znamenalo, že to byl třetí nejsledovanější televizní přenos v historii po 70. a 72. ročníku Super Bowlu.

Zážeh hlavního motoru oslepil obrazovky. Morley však plynule pokračoval: *„Jak vidím, ztratili jsme obraz. Bruci, od tohoto okamžiku budeme muset vystačit se zvukem…“*

Transglobal rozdělil obrazovku, aby ukazovala kometu v přímém přenosu a fotografii Keitha Morleyho v tropické košili a panamském klobouku, pořízenou v lednu při konferenci v Riu.

„Opustili jsme terminál a nabíráme rychlost. Slyšte burácení motorů.“ Odmlka. *„Mimochodem, měl bych říct, že jsme se přepojili na vnitřní vysílací systém, takže bez ohledu na to, co se stane s Měsíční základnou, zvukový signál neztratíme.*

Začíná být trochu těžké mluvit. Zrychlení mne tlačí do křesla. Vrátila se mi normální tíže, ale mám pocit, jako bych měl nějakých padesát kilo navíc. Obloha vypadá jinak, než když jsem před týdnem přilétal. Je rozzářená.

Pilota nevidím. Dveře pilotní kabiny jsou zavřeně. Šavle Rolniková tudy prošla před několika minutami z nákladového prostoru a vylezla do pilotní kabiny. Byla oblečená do skafandru a nesla přilbu, kterou mi podala. Budu si ji hlídat jako suvenýr.

Ať už to dopadne jakkoli, Bruci, všichni by měli vědět, že je to skupina zvláštních lidí. Momentálně už žádného z nich nevidíte, ale drží se dobře. Nevím, na co v tuto chvíli myslí, ale mohu vám říct, co se honí hlavou mně. Mám strach.“

AstroLab. 22.33

Feinberg přijel do AstroLabu, kde sledoval přibližování z řídicího sálu. Tucet monitorů zobrazovalo magnetické fluktuace, relativní rychlost, jasnost komety, spektrální analýzu. Observatoř na odvrácené straně použila chemický, kyslíko-jódový laser k tomu, aby

odpařila maličký kousek Tomiko. Analýza ukázala poměrně malé, ale významné množství titanu a hliníku. Co to bylo za kometu, že nesla zpracované kovy?

„Pořádně mi to vrtá hlavou," přiznal se Feinberg asistentce, jíž věřil, že ho nebude nikde citovat. „Vypadá to, že utrpíme obrovskou ztrátu."

Asistentka pochopila, že nemluví o Měsíci. Ani o riziku padajících balvanů. Přikývla.

„Škoda, že si ji nemůžeme prohlédnout zblízka," pokračoval Feinberg. „Přistát na ní. Provrtat ji."

„Pohybuje se příliš rychle," připomněla. „I kdyby pouze prolétala, nedokázali bychom ji dostihnout."

Feinberg zíral na obraz Tomiko na monitorech. *Co jsi zač?*

Tomiko ztratila značnou část rychlosti, kterou měla, když byla objevena. Ale s podporou slunečního větru se stále řítila rychlostí necelých dvaceti čtyř tisíc kilometrů za minutu. Půl zeměkoule by oblétla za třicet sekund.

Astronomové pro její rychlost stále nenašli vysvětlení. Jeden matematik z Hamburské univerzity, známý svými metafyzickými fantaziemi, vyslovil teorii, že kometa byla ve skutečnosti *namířena*, její rychlost měla demonstrovat, že se nejedná o přirozený jev, ale že přesný zásah Měsíce je varování. Blíže to nerozvedl.

Vysílání zpravodajských stanic a Internet byly v posledních hodinách před dopadem doslova zahlceny výzvami ke smíření s Bohem.

Měsíc byl v první čtvrti. Při pohledu z New Yorku byl na západní obloze. Na kometu byl úžasný pohled, roztaženou přes nebesa, s ohonem napřed, pohlcujícím Měsíc, sahajícím přes Atlantik a mizejícím pod obzorem. Naproti tomu korona byla jasná a kompaktní, jako zlatě zářící krovka.

Marilyn Keepová pozorovala přibližování Tomiko z Louisiny terasy. Zdálo se, že Larrymu ke spokojenosti stačí bavit se s přáteli o financích, nechávat ji ve společnosti Marva, chovat se, jako by byl jediným mužem na světě. Kolem půl jedenácté už měla vypito příliš. Marv využíval každé příležitosti, kdy zůstali sami, ať už to byla krátká chvilka na terase nebo okamžik, kdy se míjeli na chodbě, k

tomu, aby jí zlehka přejel po zadku nebo po ňadrech. Dokud je nikdo nepřistihl, ani v nejmenším jí to nevadilo. Byly jí příjemné letmé náznaky majetnickosti, líbilo se jí to nenadálé, chvějivé vzrušení. Bylo to poprvé za dobu jejího manželství, kdy něco takového připustila. Když se na Marva odmítavě podívala, z očí mu zazářilo uličnictví. A konečky jeho prstů nenuceně sklouzly na její boky, jako by to bylo něco, co dělaly každou chvíli, jako by oba měli nějaké tajemství. Tak se stalo, že když se kometa dotkla Měsíce a všechny oči se upřely k nebi, Marilyn se věnovala úplně jiné činnosti.

V Point Judith se Luke Peterson díval ze zahrady za domem svým triedrem. Četl a viděl dost, aby věděl, že u vody *je* víc nebezpečno. Ale noc byla klidná a obloha byla plná hvězd, kromě té části, kde je zakrývala kometa. Tady byl doma. Jestli Bůh uvedl do pohybu mechanismus, kterým si pro něho chtěl dnes večer přijít, najde ho doma.

A neuslyší žádné nářky.

V Carlisle v Pensylvánii pršelo, a tak nikdo neměl šanci spatřit Měsíc. Claire Hassonová a Archie Pickman seděli se třemi členy rodiny Esterhazyových a sledovali reportáž Keitha Morleyho ze startovací rampy. Přestože hostitelé neskrývali skepsi, Archie to všechno silně prožíval. „Vidíš," řekl starší Esterhazy, když se mikro odlepilo z měsíčního povrchu, aniž by mluvil na někoho konkrétního, „co jsem říkal? Jsou z toho venku." Jeho syn Jeff vypadal úplně jako on, až na blahosklonný úsměv, který jako by se stal trvalou součástí jeho tváře. Jinak měl stejný vyzáblý obličej, stejnou kulatou hlavu a stejný rozčilující, sebevědomý výraz. Mužští členové rodiny Esterhazyových nebyli někým, s kým se člověk mohl bavit; byli někým, kdo na sebe strhával pozornost.

Archie vyslovil obavu, že viceprezident zahyne.

„K smíchu," prohlásil Jeff. „Tomu přece nevěříš, že ne?" Soucitně se na Archieho podíval.

„Čemu na tom nevěříš?"

„Archie," ozval se Scott strohým hlasem zkušeného muže, „to celé je jenom předvolební trik."

„Myslíš, že Bílý dům řídí komety?"

„Nerozčiluj se," řekl Jeff. „Tihle lidi prostě uviděli příležitost a využili ji. Připravili choreografii, aby z toho Haskell vyšel jako hrdina. Nebezpečí nehrozí a nikdy nehrozilo. Bude to vypadat, že to bylo o chlup, *musí* to vypadat, že to bylo o chlup, ale dostanou se z toho v pořádku."

Archie si všiml, že Mariel Esterhazyová se mračí a vrtí hlavou směrem k manželovi. *Prosím tě, mlč,* říkalo její gesto. „Nemyslím," poznamenal Archie.

„A mají úspěch," rozohňoval se Scott. „Ty jsi inteligentní chlap, Archie, a dokonce i tebe zblbli."

Kapchikovi opustili Pacificu a stačili dojet daleko do Diablos. Byli na dvouproudové horské silnici, vysoko nad dnem údolí, vyplněným většinou křovinami. Slunce právě zapadalo za štíty za nimi. Měsíc a kometa, které ozařovaly oblohu nad Rhode Islandem, pluly denním světlem přímo nad jejich hlavami. Od chvíle, co opustili San Francisco, jeli v hustém provozu a pozorně se drželi oběma auty při sobě. Nyní už byli vysoko, určitě v bezpečí před jakýmkoli vodním přívalem, a hledali místo, kam by zabočili, když narazili na shluk obchodů pro turisty. Rezivějící cedule hrdě prohlašovala, že se jedná o Nákupní centrum Jenkins Point. Byla tam dobíjecí stanice, mexická restaurace a krámek se suvenýry. Přestože za sebou měli několik hodin cesty, Jerryho solární kolektory energii doplňovaly, takže měl pořád prakticky plně nabito.

Elektrická auta vyráběná ve dvacátých letech byla mnohem ekonomičtější než jejich benzinové protějšky. Neměla takové zrychlení, jaké by většina řidičů uvítala, a potřebovala periodicky dobíjet, když jezdila v noci nebo při zatažené obloze. Dobíjení bylo hlavní nevýhodou systému, protože trvalo půl hodiny a v nepříznivých podmínkách mohlo být nutné každých pět hodin, zato když svítilo slunce, mohla být v provozu prakticky nekonečně.

Nákupní centrum Jenkins Point se nacházelo v místě, odkud se otevíral výhled na západní okraj San Joaquin Valley. „Zlato, co kdybychom tady zůstali na noc?" navrhl Jerry.

Bylo to dobré místo, přimknuté ke stěně hory. Nebylo pravděpodobné, že by našli něco lepšího. Jiní lidé měli evidentně stejný nápad. Na postranním parkovišti při jižním okraji silnice,

naproti obchodům, stálo přibližně čtyřicet aut. Místa tam bylo pořád dost.

Jerry odbočil ze silnice. Našel místo, kde mohli dát obě auta vedle sebe, proti starému deskovému plotu. Za plotem stoupalo úbočí hory prakticky kolmo o nějakých sedmdesát metrů. Děti se zeptaly, jestli by nemohly vylézt nahoru, ale když Marisa poukázala na to, že se tam nedá nijak dostat, ztratily zájem. Souhlasily s náhražkou v podobě restaurace, která se jmenovala Pablo's.

Jerry zaparkoval na nejvýchodnějším okraji parkoviště. Dostali se tak na konec řady a zároveň to vypadalo, že našli dobré místo pro sestavení dalekohledu. Nalevo od Jerryho terén prudce spadal do rokle.

Měsíc vypadal měkce a mlhavě.

Tomiko byla jasná, mlhovině podobná šmouha, sledující dráhu svého ohonu, křižující oblohu. Lidé na parkovišti stáli v houfu a upřeně se dívali nahoru. Nikdo nemluvil. Doprava na dvouproudové silnici se zastavila a všechna auta se vyprázdnila.

Erin se zeptala, kde je Měsíční základna. Chtěla, aby Jerry smontoval dalekohled a ona se mohla podívat na mikrobus. Ale nebyl čas, ani kdyby to dalekohled dokázal, o čemž Jerry pochyboval.

Jediným člověkem, který v tom okamžiku mohl zahlédnout mikro, vzdalující se od měsíčního povrchu, byla Tory Clarková, která přesměrovala teleskopický systém ADCOM na L1 a dala mu za úkol zaměřit se na pohyblivý objekt v oblasti kráteru Alphonsus. Ale světelné podmínky nebyly příznivé pro vysoké zvětšení na takovou vzdálenost, takže ani ona neslavila úspěch.

Cestující na palubě *Merrivale* by se museli dívat východním směrem, aby srážku zahlédli. Ale obloha byla zatažená a na paluby se snášelo drobné mrholení. Horace se ještě nezbavil zklamání ze ztráty Amy a vůbec nevěděl, že by se této noci mělo na obloze odehrát něco zvláštního.

Arecibo, které kometu sledovalo na jejím šestidenním letu, odhadovalo rychlost při dopadu na 417,6 kilometru za sekundu.

Wesley Feinberg v AstroLabu sledoval její přibližování k Měsíci s ohromením a smutkem zároveň. Srážka bude opojná, bude to

astronomický svátek, jaký tato generace již nepozná. Ale současně tuto nejúžasnější ze všech komet nenávratně ztráceli.

Jádra komet byla často pevnější, než astronomové ve dvacátém století usuzovali podle jejich vzhledu „špinavých sněhových koulí“. Ať už to byl případ Tomiko, nebo byla Tomiko asteroid s mohutným nahromaděním ledu a prachu, nebo byla něco úplně jiného, nikdo se to nikdy nedozví.

9.

Mikro, kabina cestujících. 22.34

Také na palubě mikra, kde se záběry z observatoře na odvrácené straně utopily v ostrém jasu, pozorovali kometu. Dokonce i v nákladním prostoru, kde si Mamut rozprostřel polštáře, které mu tam nechal Tony, se na nástěnnou obrazovku přenášelo zpravodajství Transglobalu. Na obrazovce byla fotografie Keitha Morleyho, doprovázená rozhovorem mezi reportérem v kosmu a Brucem Kendrickem na Zemi.

„Tady v mikru jsou všichni zticha, Bruci. Momentálně jen čekáme, co se bude dít.“

„Už něco vidíte, Keithe?“

„Obzor se utápí ve světle. Všemi směry. Škoda, že nemám kameru, abych vám to mohl ukázat. Ale pokud to mohu posoudit, tady se nezměnilo nic.“

„Jak jste vysoko?“

„Nevím. Vysoko. Možná šest tisíc metrů.“

O něco později, když jas prudce zesílil, měli blíž k pěti tisícům metrů.

Dopad nastal ve 22.35.17 VLČ.

Svět se díval prostřednictvím soustavy teleskopů na oběžné dráze. To, co viděli, nepřipomínalo dopad velkého meteoru, ale zásah bleskem. Tomiko vyplňovala oblohu, vyplňovala čočky, visela v

zorném poli, až nebylo nic než *kometa*. A potom nehlučně dopadla, ne jako obrovský kus kamení a ledu, ne jako padající hvězda obrovských rozměrů. Bylo to spíš, jako by do měsíčního povrchu udeřil blesk, roztavil regolit i horninu pod ním, rozdrtil plášť a vypařil všechno v okruhu několika set kilometrů od místa dopadu.

Měsíc se otřásl.

Jádro komety se zarylo hluboko do země, než explodovalo v obrovské ohnivé kouli, jež roztavila plášť do hloubky více než šesti set kilometrů a obnažila vnější jádro. Rázové vlny se rozběhly měsíčním nitrem rychlostí několika tisíc kilometrů v hodině. Ohnivá koule se rozlila po pukajícím povrchu. Na pohled se zdálo, že se pohybuje pomalu, šíří se kolem Měsíce, chová jej, objímá jej.

Tony se díval, jak se to blíží. Z jeho pohledu to vypadalo jako ohnivá stěna valící se od severu. Cítil náhlé ticho v kabině cestujících, viděl, jak měsíční terén pod ním puká, díval se, jak Alphonsus mizí v zemi. Dramaticky se měnící scenerii zahalila opona prachu a ztemnělá pilotní kabina se rozzářila rudým světlem.

Mikro prchalo před ohněm, ploužilo se pryč s konstantním zrychlením jednoho g.

Čidla začala hromadně bzučet a pípat. Na trup s rachotem narážela kamenná drť. Mikro se kolébalo, propadalo, zmítalo sebou jako list ve větru. Jedna podpěra se ulomila a vzápětí se rozsvítila červená výstražná kontrolka.

Oblohu vyplnil oheň.

Spaloval mu oči, nebezpečně olizoval kopuli s pilotní kabinou.

Šavle výstrahu vypnula. „Vnější teplota neustále stoupá," řekla.

Tony přikývl a zdržel se sarkastické poznámky. Něco do nich zespodu narazilo, vyhodilo je výš a škublo mu zády směrem dozadu. Stěny a paluby skřípaly.

„Vodní potrubí," ohlásila teď Šavle. „V nákladovém prostoru."

Znamenalo to, že Mamutovi bude vlhko. „Uzavři ho," řekl Tony.

„Hotovo."

Polohové trysky se ve snaze udržet stabilitu horečnatě střídaly v zažehování.

Tony byl střídavě vymršťován proti popruhům a vrhán zpět do křesla. Mikro se převalovalo, padalo a stoupalo – bouře je unášela s sebou jako ocelovou bublinu v moři ohně.

Morleyho pokračující líčení bylo vysíláno z mikra na komunikační družici, odkud se přenášelo do jeho newyorského studia, kde se kombinovalo se signálem stanice a vracelo se do Tonyho terminálu. Ale nikterak překvapivě se signál přerušil. Monitor přenášející vysílání Transglobalu divoce zrnil. Tonyho napadlo reportéra informovat, že ho již nikdo neslyší, že toho klidně může nechat, ale nakonec se rozhodl nic neříkat. Morley měl alespoň co dělat a ostatním to možná sloužilo jako určité pouto s bezpečím.

„Motor se přehřívá," řekla Šavle.

„Rozumím." Ať se přehřívá. Kdyby to mělo být to nejhorší, co je potká, měli by velké štěstí.

Uvnitř cosi s třeskem povolilo.

„Kabina cestujících," informovala ho Šavle. „VCHM." To byl výtlak chladicího média. Nic znepokojivého.

Na kopuli stříkl čůrek roztavené horniny. Sklo začalo bublat. Tony zavolal do nákladového prostoru. „Jsi v pořádku, Mamute?"

„Skvělá jízda, Tony."

„Dělám, co můžu. Už jsme z toho skoro venku."

Šavle k němu zalétla pohledem. Svět kolem teď byl plný ohně. „Co tě vede k takovému prohlášení?"

„Ať to dopadne tak nebo tak. Tohle už dlouho nevydržíme."

„Motor je v červených číslech," řekla.

Vypnout jej nemohl. Mikro potřebovalo 2,4 kilometru za sekundu, aby se nezřítilo zpátky na povrch. Právě překračovali 2,2. Díval se, jak rychlost stoupá, a uvažoval, jestli vůbec *je* nějaký povrch, na který by se dalo zřítit; tušil, že by mohl dělat, co by chtěl, ale výbuch by ho strhl s sebou.

Dvě celé dvě desetiny.

Bouře s rachotem a bušením dorážela na trup.

Věděl, že bude muset motor zastavit, jakmile dosáhne únikové rychlosti. Jinak by riskoval, že ho ztratí, a s ním možná i loď.

„Tony, přepínáme ho."

„Nedělej si starosti,“ odvětil. „Tyhle mašiny vždycky počítají s určitou rezervou.“

Dvě celé tři.

Červené kontrolky blikaly po celém řídicím panelu.

Dvě celé čtyři. Tony ještě minutu počkal a vypnul motor.

Díky tomu, že teď letěli v relativním tichu, bylo slyšet rachocení o trup, vřískání řídicího pultu a elektronický bzukot přístrojů.

Šavle vzala do ruky mikrofon. „Dole jste všichni v pořádku?“

Odpověděl jí Evelynin hlas. „Živí a zdraví.“

„Fajn. Držte se. Víme, že to dělá veliký kravál, ale vedeme si docela dobře.“ Vysvětlila, proč vypnuli motor. „Ale letíme dál. Za několik minut ho zažehneme a začneme znovu zrychlovat.“

V tu chvíli plameny opadly a mikro vylétlo nad mohutná, temná, bouřící mračna. Z jednoho vytryskla řeka světla a elegantním obloukem překlenula Tonyho zorné pole.

Potom se ocitl mezi hvězdami. Modrá, poklidná Země se vznášela téměř přímo nad nimi.

Šavle vydechla štěstím.

„Ještě je příliš brzy.“

Na potvrzení jeho slov, rotující kus skály o velikosti dodávky vyletěl z jednoho temného mračna a urazil pomocnou anténu. Napáchal by mnohem větší škody, ale Tony zareagoval rychle a vyhnul se.

JSOD *Arlington*, pilotní kabina, 20 000 kilometrů od Luny. 22.36

Čelo výbuchu se šířilo rychlostí téměř tří set kilometrů za sekundu. Mělo v cestě dvě další kosmická plavidla, *Arlington*, vzdálený něco přes hodinu, a *Řím*, který měl asi šestihodinový náskok.

George Culver nemohl pro ochranu svého stroje udělat o mnoho víc, než se dostat od Měsíce co nejdál. Krátká, tupá křídla, která JSOD pomáhala při letu v atmosféře, se zatáhla, antény byly sklopené, pasažéři byli varováni, že se blíží turbulence.

V tomto případě bylo použití tohoto termínu lehce nedostatečné pro vyjádření situace. Vypadalo to, jako kdyby celý vesmír za nimi vzplál.

Mary si otřela rty hřbetem ruky. „Já nevím," řekla při pohledu, jak se to valí k nim.

Zůstali příliš dlouho. Nebylo dost času, aby se všichni dostali pryč, jenže nikdo to nechtěl přiznat. Měli odletět s Římem, *několik lidí obětovat a zmizet. Jenže kdo by takové rozhodnutí vydal?*

„Držte se." To bylo jediné, co George napadlo říct těsně předtím, než se přes ně vlna převalila.

AstroLab. 22.37

AstroLab se nacházel v centrální části státu Massachusetts, nedaleko Quabbinské přehradní nádrže. Sídlil v jedné z těch křiklavých, ultramoderních, abstraktních budov z oceli a skla, které měly demonstrovat matematický tok, ale ve skutečnosti se jim dařilo jediné – hyzdit krajinu. Na bostonské Commercial Street by to vypadalo dobře. Ale mezi jezery a lesy to byla obludnost. Wesu Feinbergovi to připomínalo spirálu ze zelené želatiny.

V klíčovém okamžiku jevu Feinberg udělal něco, co ti, kteří ho znali, mohli očekávat – opustil vřavu v AstroLabu, kde se jeho kolegové se zatajeným dechem tísnili kolem hlavní obrazovky a sledovali nejnovější data z teleskopů pracujících v pásmu rádiových vln, infračerveného záření a rentgenového záření, z aparatur ACCD počítajících fotony a ultrafialových detektorů. A vyšel si na severní promenádu.

Byla chladná noc, a tak byl rád, že na sobě má vlněný svetr. Zastrčil ruce do kapes a rozhlédl se po stromech. Tam, kde byl předtím Měsíc, byl nyní krvavě rudý oblak, prozářený vnitřními ohni. Rozpínal se a zaléval les načervenalou září.

Ustav byl plný, přeplněný lidmi z pobřežních oblastí a několika místními, kteří měli pocit, že by této noci měli být právě tam. Feinberg s několika mluvil. Žádný se nepřiznal k víře, že světu hrozí vážné nebezpečí; přesto byli tady, hluboko ve vnitrozemí. *Raději v*

bezpečí, než pak litovat, říkali mu. Americké motto: *Bezpečnost především.*

Na parkovišti viděl mihotání svítilen. Lidé se shlukovali, pozorovali, co se děje, a hlasitě projevovali své emoce. Noc byla plná výkřiků jako: „Podívej na to," a „To je krása." V okolních kopcích a na tábořištích hořely ohně. Občas se zablesklo, jak se někdo snažil jev vyfotografovat.

JSOD *Řím*, kabina pro cestující, 143 000 kilometrů od Luny. 22.38

Tashi Yomiuriová uvažovala o tom, že by se pokusila o stejný husarský kousek, jaký podnikl Keith Morley, jenže nakonec zvítězila opatrnost. Když teď sledovala explozi na svém monitoru, věděla, že udělala správnou věc, když se rozhodla vzdálit se od toho pekla co nejdál. Morleyho vysílání bylo právě odříznuto u zdroje, a i když Bruce Kendrick mluvil, jako by kontakt měl být každým okamžikem obnoven, Tashi se domnívala, že její kolega už není mezi živými. Posmrtná pulitzerovka? Možná. Pravděpodobně. Jenže *ona* nebyla připravena takovou cenu zaplatit.

Na základě smlouvy o vzájemné výměně přebíraly Morleyho reportáž všechny zpravodajské sítě. Ale její newyorský producent ji upozornil, aby se připravila vysílat, když teď Morley již není ve hře. „Budeme chtít vědět krok za krokem, co se děje," prohlásil. „Jsi momentálně nejblíž." Z jeho hlasu bylo slyšet, že má dobrou náladu. „Co vidíš? Jaké jsou reakce pasažérů? Povolují někomu nervy?"

V podstatě nevěděla, co se děje. Měla přehled o událostech pouze na základě toho, co vysílala média. Před několika minutami zahlédla za oknem záblesk jako při letní bouřce, ale teď nebylo vidět nic kromě záře na jejím zvednutém stolku. Již dřív udělala rozhovor s Rickem Haileym, viceprezidentovým tiskovým poradcem, jenž seděl v přední části letounu. Byl však příliš krotký. Hailey byl příliš zkušený mazák, než aby řekl něco, co říct nechtěl. Ubezpečil ji, že vláda přijme náležitá opatření a že země má štěstí, že má v tomto kritickém okamžiku pevné vedení. A podobné průpovídky.

Mnohem lepší interview pořídila se Sladem Elliottem. Překvapil ji, když přiznal, že má strach, jako asi všichni, ale mluvil s pilotem Johnem Verranem a Verrano na něho udělal dojem, že umí a věří si.

„Nechtěl by mít v takovém okamžiku *Shadow?*“ *Shadow* byla inteligentní kosmická loď z televizního seriálu, v níž kapitán Pierce a jeho výstřední posádka křižovali galaxií. „Ovšem,“ roztáhl tvář do širokého úsměvu. „Pro *Shadow* by takový let byla hračka.“

Tashi také poznala dva členy ochranky Charlieho Haskella, mohutného muže, kterému říkali Sam, a atraktivní mladou ženu, která vypadala jako ztělesněná nevinnost.

V letounu bylo několik prázdných míst, takže se Yomiuriová mohla dostat do uličky. Kameru měla, a kdyby se kosmické plavidlo rozhoupalo, udělala by docela dobrou reportáž a možná by z toho nakonec vyšla docela dobře.

Několik minut poté, co se spojení s Morleym přerušilo, ji zařadili do přímého vysílání na Pacific News Network. Popsala náladu v letounu, přičemž si velkou část vymyslela, protože žádná jednotná nálada neexistovala. Někteří lidé dokázali na nebezpečí spokojeně zapomenout, jiní byli vyděšení. Ale Tashi vykreslila takový obraz, v němž se pasažéři statečně drží, protože to dělalo dobrý dojem a protože to nakonec nebylo tak daleko od pravdy, pokud se vzal víceméně průměr.

Přerušil ji palubní rozhlas. „Mluví k vám kapitán. Dámy a pánové, velice pravděpodobně budeme v nejbližších několika minutách trochu manévrovat. Je možné, že to bude házet; očekáváme, že to bude něco jako průlet bouří. Chci vás však ubezpečit, že jste v letounu velice dobré konstrukce, takže z toho vyjdeme dobře. V tuto chvíli bych vás chtěl vyzvat k zabezpečení všech volných předmětů, aby nezranily vás ani nikoho jiného. Prosím, přesvědčete se, že váš stolek je zvednut a všechno, co není připevněno, je v horním úložném prostoru. Budeme vás informovat, až se z toho dostaneme ven.“

Yomiuriová se zhluboka nadechla a vrátila se ke svému komentování. Ve sluchátkách jí zabzučelo a ozval se producent. „Tashi, budeme přepojovat na Syndikát.“

Znamenalo to, že asi se ocitne v celosvětovém vysílání. „Fajn," řekla.

„Za minutu. Uvede tě Clyde Sommer. Pro tvou informaci, pokud je nám známo, zatím se nikomu nepodařilo obnovit spojení s mikrem ani s druhým letounem."

Zamrazilo ji. „To je mi líto."

„Nejspíš se jedná jen o celkovou turbulenci. Možná jsou v pořádku, možná nejsou. Očekáváme, že za několik minut ztratíme i tebe. Myslím tvůj signál."

Srdce jí znovu vynechalo. „Jasně," řekla.

„Dvacet sekund."

„Dobře. Jsem připravená."

Poslouchala odpočítávání ve sluchátkách a představovala si Clyda Sommera, komentátora stanice, usazeného u vysílacího pultu v New Yorku. Těsně předtím, než se ohlásila, si sundala pravé sluchátko a posunula si je na hlavě výš, aby slyšela, co se kolem ní děje. „Mluví k vám Tashi Yomiuriová z paluby kosmického letounu, který se nachází přibližně devadesát tisíc mil od toho, co bývalo Měsícem. Momentálně prcháme rychlostí asi patnácti tisíc mil v hodině před hurikánem ohně…"

KAPITOLA SEDMÁ

Impuls

Sobota 13. dubna – neděle 14. dubna

1.

Mikro, pilotní kabina. 22.40

Počáteční tlakovou vlnu přežili. Tony letěl bouří se suverénní zručností, zažehoval motor při první příležitosti a manévroval s mikrobusem způsoby, jaké by si nedovedli představit ani jeho konstruktéři. Když se na něho Šavle dívala, byla ráda, že té noci letí právě s Tonym Casawayem.

Počáteční běsnění opadlo. Stále dostávali hodně zásahů, ale většinou to byly nárazy ze strany, které udělaly rámus, avšak žádné vážné škody nenapáchaly. Jeden protrhl plášť v místě skladových prostorů pod kabinami, ale přepážky držely; další přerušil přívod energie a uvrhl kabinu cestujících do tmy. Naštěstí příležitostné balvany, které se na ně vrhaly ze tmy, ani kaskády roztavené horniny, které křižovaly oblohou, neznaly jejich přesné souřadnice, takže zatím žili.

Vypadalo to, jako by se vlna přehnala. Okolní prostor byl stále plný létajícího kamení. Ale jeho množství a rychlosti dokonce umožňovaly čidlům, aby vyhledala ty nejnebezpečnější.

Morley se zeptal, jestli se mikru nepodařilo obnovit spojení s vnějším světem. Odpověď byla ne. „Sakra," uklouzlo mu, „takový skvělý materiál." Dodal však, že by mu nevadilo, kdyby vzruchů trochu ubylo.

Evelyn se zeptala, jestli kapitán ví, že v kabině cestujících nefungují světla.

„Víme o tom," odpověděla Šavle. „Později to opravíme. Momentálně toho máme trochu moc." Zatímco odpovídala, ukazovala na přilétající úlomek. Tony přikývl a s mikrem uhnul. Byl to dlouhý, tenký, převalující se odštěpek, dlouhý asi jako polovina fotbalového hřiště. Z kabiny zaslechla reakci na to, jak se přehnal kolem.

Čidla sledující blízký i vzdálený prostor zaplňovala obrazovky odrazy. Občas to byly kamenné úlomky a mračna kamínků a prachu; častěji to však byly amébovité útvary, pod nimiž se mohly skrývat výtrysky plynu nebo plazmy. Za průzory bylo vidět obrovité stíny a tekutý oheň. Chvílemi se stávalo, že hvězdy zmizely úplně, jako by mikro prolétalo červeným tunelem.

Pokračovali v letu přeplněnou oblohou se stálým zrychlením jednoho g.

„Mikro, zde Skyport," ozvalo se ve sluchátkách. „Slyšíte?"

„Slyšíme, Skyporte. Ještě tu jsme."

„Jaká je vaše situace?"

Tony nahlásil, co věděl, spotřebu paliva, známé škody, seznam cestujících. „Žádné ztráty."

„Mikro, jedno jméno nám chybí."

„Jack Chandler. Nedostavil se ke startu."

„Co se stalo?"

„Domníváme se, že to byl infarkt. Zemřel těsně předtím, než jsme se měli dostavit na palubu. Jeho tělo bylo ponecháno na Měsíční základně."

Odpověď přetrhla porucha.

„Opakujte to, Skyporte. Slyšíte?" Ozval se pouze šum.

Něco opět narazilo do kopule a zmizelo to dřív, než to někdo stačil zahlédnout. Zůstala po tom deformovaná hvězdice, podobná útvaru, jaký by na čelním skle mohl zanechat odlétnuvší kamínek.

„Jsme v pořádku?" zeptal se Tony.

Nebezpečné bylo, že kopule musela odolat atmosférickému tlaku více než kilogram na centimetr čtvereční. Tři paluby, nákladní, pro cestující a pilotní, byly od sebe hermeticky odděleny. Takže kdyby

došlo na nejhorší a kopule praskla, alespoň by mikro ztratilo pouze piloty.

Pouze piloty.

Šavle si na hvězdu sáhla ukazováčkem. Lehce na ni zatlačila a přejela po jednotlivých prasklinkách. „Myslím, že to vydrží," prohlásila.

Mikro, nákladní paluba. 22.41

Podobně jako Šavle, i Mamut měl na sobě stále skafandr. Pro jistotu si opět nasadil přilbu, ale pak dostal závrať a stačil ji sundat těsně předtím, než začal zvracet. Připoutal se opaskem k žebříku. Zrychlení při startu nebylo zdaleka tak silné, jako by bylo při startu ze Země, nicméně příjemné nebylo a způsobilo mu zhmoždění žeber a bolest v rameni, které mohlo být vykloubené, pokud by se naplnily jeho obavy.

Nákladní paluba byla stísněná. Neměla žádné průzory a houpala se, propadala a otáčela se tak, že se mu prudce zatočila hlava. Litoval, že nebyl rychlejší a nedostal se do kabiny cestujících.

Jenže mohlo být i hůř; díky tomu, že zrychlovali, zvratky spadly na podlahu a nepoletovaly po kabině. Zazubil se a hned mu bylo o něco líp.

JSOD *Řím*, pilotní kabina, 145 000 kilometrů od Luny. 22.42

Rick držel na uzdě svůj strach jednoduchým trikem – nepřipouštěl si, že se něco děje. V tomto případě jeho technika spočívala v tom, že zatáhl roletu a soustředil se na jiné věci. Především na to, jak dobře se všechno až do tohoto okamžiku vyvíjí. Viceprezident se zachoval dobře, a pokud by z toho všichni vyvázli, dočkali by se náležité odměny. Pro Ricka by ta odměna spočívala v tom, že by na podzim nejenom pouze vybojoval Bílý dům, ale v tom, že by vedl kampaň opravdovému hrdinovi. Charlie Haskell, před týdnem outsider i ve vlastní straně, bude neporazitelný.

Proboha, Haskell byl z Měsíce pryč a seděl v *lunabusu*, a v maličkém. S trochou štěstí se podaří obnovit spojení, Morley bude Charliemu dál dělat skvělou publicitu a až přistane doma, budou viceprezidenta vítat s muzikou.

Při představě, jak sepisuje náležitě skromné podklady pro zpravodajské agentury, se Rick zatetelil štěstím. Věty mu již teď vířily hlavou: *Měli jsme štěstí, že jsme letěli s tím… nevím, jak se jmenoval, ale pilot byl parádní, jinak bychom to měli všichni za sebou. Měsíční základna je pro nás obrovská ztráta, o tom není pochyb. Ale nikdo nepřišel o život, a to je nejdůležitější.* Případně: *Ano, několik lidí jsme ztratili, a já bych vás chtěl požádat, abyste se mnou minutou ticha uctili ty neohrožené hrdiny, kteří se nebáli vykročit do budoucnosti…* Charlie byl na podobné věci machr, měl pro ně přirozený talent. Pravděpodobně proto, že tomu věřil. Bylo to tajemství jeho úspěchu. Všichni věděli, že je naivní, věděl to dokonce i *on* sám, ale to nebylo podstatné. Patřilo to k jeho kouzlu. A voliči to měli *rádi*.

Pro Ricka to bylo jasnou ukázkou toho, o co ve hře skutečně jde. Média často tvrdila, že volební kampaně jsou odtržené od reality. Jenže média volební taktice nerozuměla.

Když si stěžovala, že se málo mluví o důležitých tématech, že diskuse příliš zacházejí do osobní roviny, unikal jim jeden podstatný fakt: že volby jsou jistá forma umění. Jejich účelem není osvětlit aktuální problémy, ale odstavit protivníka. Dívat se, jak se snaží vymanit z obvinění a insinuací. Charlie měl zvláštní dar v tom, že tyto věci zvládal přátelsky, neagresivně, domácky. Lidem se to líbilo. *Neměli* rádi politiky, kteří byli pomstychtiví nebo neustále někoho obviňovali.

Do lodi něco narazilo a kabina se trochu naklonila, nejdřív na jednu stranu a potom na druhou. Ozvaly se polekané výkřiky a Rick křečovitě sevřel opěradla svého křesla. Avšak letoun se narovnal a z reproduktoru zazněl hlas pilota: „Není se čeho obávat, přátelé. To se jen od trupu odrazil kus toho smetí. Pravděpodobně budou další, ale zatím si vedeme dobře.“

Rick se přinutil soustředit se na viceprezidentův přílet na Dullesovo letiště. Představil si to: Charlie vystupuje z letounu, mává shromážděným, odchází ke stupínku, aby promluvil.

Ve své nejčistší a nejjednodušší podobě byla politika bojem o moc. Když měli voliči štěstí, vítěz se jim snažil jejich úděl ulehčit, protože jejich hlasy potřeboval v příštích volbách. Nebo proto, že byl rád populární. Ale o problémy nešlo. Pravděpodobně o ně nešlo nikdy. Jakmile nastoupila éra hromadných sdělovacích prostředků, z prezidentů se stali baviči a celebrity, pokud byli chytří. F. D. R. využíval neformální rozhovory; Kennedy spoléhal na svůj vtip a kouzlo a na tiskových konferencích povoloval spontánní otázky. Reagan přesně znal z filmů, jak se má prezident chovat, a měl přesně tolik hereckého talentu, aby toho uměl využít. V tom smyslu byl prvním moderním prezidentem.

Zemi chvíli trvalo, než to pochopila. Ale pochopila to. V éře hromadných sdělovacích prostředků by Lincoln ani Washington neměli šanci na zvolení. A možná to tak bylo dobře. Rick věděl, že ani jeden z nich by si od něho nenechal radit.

JSOD *Arlington*, pilotní kabina, 23 000 kilometrů od Luny. 22.43

George by zaprodal duši, kdyby mohl mít svůj starý A-77 Blackjack. Kosmický letoun s sebou jednoduše vláčel příliš mnoho balastu, byl příliš neohrabaný a představoval příliš velký cíl.

Kromě toho odhalil zneklidňující iluzi. Jako pilot pohybující se v podstatě v pozemských podmínkách byl zvyklý na vjem pohybu; mraky ženoucí se tiše kolem, přibližující se Skyport, vzdalující se Dulles. Tady zůstávalo okolí neměnné, dokonce i kometa. Nic se nehýbalo.

Až na tu prudkou vlnu, která se přehnala kolem a pokusila se zbavit ho vlády nad strojem. Ocas byl zdemolován a kámen prorazil jeden z horních úložných prostorů. Věděl, že trup je poškozený, ale netušil, jak vážně. A další materiál se na něho řítil. Úlomky teď byly zpravidla větší než prašné bouře a vymrštěné kameny v první vlně,

ale neměly takovou rychlost, takže měl lepší šance, aby se jim vyhnul.

Zapnul palubní rozhlas a řekl cestujícím, že si je vědom, že let je pro ně nepříjemný, ale všichni budou v pořádku.

Mikro, kabina cestujících. 22.44

V kabině vládlo ticho. Morleyho dřívější jednoslabičné brebentění Charlieho rozčilovalo, ale teď mu po něm bylo smutno. Bylo to jejich poslední pouto se světskými záležitostmi. Když teď nesvítila světla a neskutečný vnější svět se snažil prorazit okny dovnitř, světské záležitosti by byly docela příjemné.

Strach byl endemický. Stroj sebou nadále divoce házel a zvukové projevy námahy, které se ozývaly ze stěn, také nebyly nijak povzbudivé. Charlie vycítil, že nikdo neočekává, že z toho vyvázne živý, a že si téměř přejí, aby to už skončilo. Aby to už měli za sebou. Ale postupem času pohyby mikra začaly ztrácet na prudkosti a bylo čím dál víc dlouhých úseků relativně nerušeného letu.

„Možná máme to nejhorší za sebou," řekl Morley, který seděl za ním. Byli rozdělení, každý na jedné dvojici sedadel. *Kvůli maximálnímu vyvážení,* zdůvodnil to Tony. Charlie již chápal, proč chtěl získat každou výhodu, kterou mohl mít.

„V to doufám," odvětil Charlie. Dvě rozsvícená nouzová světla vydávala jen tolik matné záře, aby se daly rozeznat siluety. „Jste v pořádku, Evelyn?"

„Ano." Její hlas zněl nezvykle.

Neviděl na ni. Seděla za ním na druhé straně uličky.

Kaplan ohlásil, že je v pořádku, právě ve chvíli, kdy mikro poskočilo dopředu a převrátilo se. Popruhy Charliemu pevně stáhly ramena. Zatímco stroj se dál otáčel, jeho žaludek se stáhl do tmavého, vlhkého prostoru a Charlie stiskl boční opěrky křesla. Na jeho okénko padl stín. Když se podíval ven, spatřil jen tmu protkanou ohněm. Morley vykřikl. Byl to první projev strachu, který na sobě dal reportér znát. Charlie s potěšením shledal, že je to člověk. Bylo mrzuté uvíznout v zoufalé situaci s někým, kdo vypadal, jako by se ho rizika netýkala. *S mikrofonem Morley nějakým způsobem*

přesahoval dění, díval se na ně zvenčí, pomyslel si Charlie. *Teď je to pryč, je izolovaný a je stejný jako my ostatní.*

„Viděli jste to?“ Morley civěl z okna a jeho hlas byl o oktávu vyšší než sytý baryton, jejž znali diváci Transglobalu.

„Jo,“ řekl Charlie. Ve skutečnosti neviděl nic. Ale letěli dál, a to bylo všechno, na čem mu záleželo.

JSOD *Řím*, pilotní kabina, 146 000 kilometrů od Luny. 22.45

Verrano si balvanu vůbec nestačil všimnout. Vyplul z nahodilého shluku na jeho obrazovkách a zasáhl motor číslo dvě. *Řím* se zachvěl, přívod paliva se uzavřel a motor se vypnul. Kosmická loď začala pomalu nabírat rotaci. Než ji stačil zvládnout, druhý pilot ho šeptem varoval: „Teď letí veliký.“

Dal plný plyn se vším, co měl.

Bylo to za nimi, valilo se to směrem k nim. Zjistil, že zadní kamery nefungují, takže to neviděl. Ale *cítil*, že to tam je, a podle odrazů z radaru odhadoval velikost na několik set metrů. Hora.

Proměnlivý vzhled na radaru naznačoval, že se to otáčí. Rickovi Haileymu v kabině cestujících srdce prudce bušilo. Byl tvrdě tisknut do křesla, oči měl zavřené, poslouchal rachocení drobných úlomků o trup a snažil se vymyslet, jak by tento zážitek mohl přetavit do některého z Haskellových projevů. Ale poznal, že je to kritický okamžik, slyšel změnu v tónu motorů, cítil nenadálé škubavé obraty a věděl, že pilot se snaží *něčemu* vyhnout.

Televizní reportérka několik řad za ním stále mluvila do mikrofonu. Nalevo za ním seděli Sam Anderson a Isabel. Slade Elliott seděl ještě dál směrem k zádi kosmického plavidla. Kapitán Pierce, kapitán *Shadow*, který vyvázl ze stovky zoufalých situací.

Z této však ne.

Svět se roztrhl a Rickovo hrdlo sevřel strašlivý chlad. Než zemřel, přemýšlel o tom, jestli mu Charlie Haskell bude moci vzdát náležitou poctu.

Mikro, pilotní kabina. 22.48

„Myslím, že jsme v pořádku.“

Šavle se přikrčila, když to řekl, instinktivně poznala, že jim jeho poznámka přinese smůlu. Příliš se to podobalo epitafu. A měla pravdu.

Čidla sledující vzdálený prostor nebyla k ničemu. Za nimi bylo prostě příliš mnoho volně poletujícího smetí a vše se pohybovalo příliš rychle. Radar se uklidnil, ozýval se víceméně pravidelně, a pak, po Tonyho poznámce, najednou spustil kakofonii bzučení a pípání.

„Kurva,“ ulevil si Tony.

Vypadalo to, jako by se na ně zezadu řítila kompaktní stěna. „Vzdálenost dva tisíce,“ řekla. „Rychlost sto dvacet pět.“ Kilometrů za hodinu.

Měli zhruba minutu.

Stěna překryla všechno; byla jako temná písečná bouře. Žádným směrem nedohlédla na konec.

Tony věděl, že tomu neuletí, a tak vypnul motor, natočil věnce trysek, zapálil je a změnil polohu mikrobusu. Potom znovu zažehl hlavní motor v naději, že se dostane nad to, ale Šavle věděla, že nemá šanci. Vzala si mikrofon. „Zapřete se.“

JSOD měly pevnější konstrukci než mikro, ale jejich pravou výhodou bylo v podobné situaci to, že mohly pořádně přiložit pod kotel. Mikrobus měl pouze dvě rychlosti: jedno g a klouzavý let. Bylo to stejné, jako snažit se ujet před lavinou na pytli od brambor.

Tony na poslední chvíli upravil jejich úhel a vypnul motory, natočil mikrobus čelem k bouři. Aby se do motoru nedostalo smetí.

Náraz. Kov skřípal a do trupu bušil hurikán kamení a drti. Výbuch mikro rozhoupal a začal jím otáčet. Rozezněly se sirény, červené kontrolky začaly blikat. Pak to přešlo, stejně rychle, jako se to objevilo, a roztočené mikro to nechalo za sebou.

Šavle potřebovala trochu času, aby zase viděla. Když se jí to podařilo, Tony se právě snažil spojit se palubním telefonem s Mamutem. A nedostával odpověď.

Šavle zalétla pohledem k řídicímu panelu.

Nákladní paluba byla proděravělá.

„Proboha,“ zašeptal Tony. „Měl na sobě skafandr?“

Když ho zahlédla naposledy, tak ještě na sobě přilbu měl. „Třeba je to rádiem," nadhodila.

Možná.

Její pozornost upoutal druhý blikající hlásič. „Ztrácíme vzduch." Její hlas se zadrhl. „Zase nákladní paluba. Vypadá to, jako by prasklo potrubí." Uzavřela je, čímž také zastavila přísun kyslíku do zbytku plavidla.

Tony dál zkoušel volat Mamuta, dokud mu Šavle neřekla, aby přestal. „Až bude alespoň trochu klid, budeme muset jít ven," řekla. „Moc dlouho to nepočká. Budeme mít problém se vzduchem."

Sklouzl rychlým pohledem na její skafandr. „Kde máš přilbu?"

Kam se poděla? Nemohla si vzpomenout. Sundala si ji, hned jak prošli komorou. Vzala si ji s sebou. Rozhlížela se po pilotní kabině, ale nikde ji neviděla. Vyměnili si znepokojené pohledy. Jestli zůstala v nákladní části, opravy nepůjde provést.

Vyskočila z křesla a začala horečně prohledávat skříňky a zásuvky. Když nic nenašla, otevřela průlez do kabiny cestujících, uviděla, že dole je tma, popadla baterku a spustila se po žebříku dolů. „Všichni v pořádku?" zeptala se, snažíc se zamaskovat znepokojení.

„Ano," ozval se viceprezident. „Jsme v pořádku. Co se děje?"

Přejela kuželem světla po vnitřku kabiny. „Neviděl někdo z vás přilbu?"

„Myslíte tohle?" Keith Morley ji zvedl, aby ji viděla. „Vrazila jste mi ji, když jste spěchala kolem."

Zaplať pánbu. „Díky, Keithe." Hodila profesionální vystupování za hlavu a objala ho.

„Šavle." V Charlieho hlase byla tentokrát slyšet ocel. „Co se děje?"

Vysvětlila, že dolní kabina byla narušena. „Abychom to opravili, budeme muset vyjít ven."

„Ven?" zeptal se Morley. „V *tomhle?*"

Přikývla. „Dočasně jsme zastavili přívod vzduchu. Kdyby tady začalo být trochu nedýchatelno, ze stropu vypadnou kyslíkové masky. Použijte je."

„Co je s Mamutem?" otázala se Evelyn.

Šavle zavrtěla hlavou. „Nemáme jak to zjistit," řekla, vzala si přilbu a vydala se po žebříku zpátky. „Ozveme se, jakmile budeme něco vědět."

Zavřela za sebou průlez. „Myslíš, že bychom se o to mohli pokusit teď?"

Na obrazovce radaru vládl opět klid.

V prostoru pro cestující byl tucet masek, mnohem víc než dost, aby se dalo počkat na záchranu z Měsíční základny nebo z L1. Ještě minulý týden by čekání bylo standardní postup. Zabezpečit pasažéry a čekat na místě, dokud se nedostaví pomoc. To bylo krédo. Jenže podmínky se změnily.

„Máme ještě jeden problém," promluvil Tony. Začal se prohrabávat skřínkou s nářadím, ze které vytáhl francouzák, několik šroubováků, tyč, svítilnu a dvě role izolační pásky. „Kontrolka ukazuje, že dolní přechodová komora má poruchu. Vnější dveře nereagují." Podíval se, jak si Šavle nasazuje přilbu.

„Teď ne," řekl.

„Ty chceš čekat?"

„Jo. Máme čas. Počkejme, až se to tady trochu uvolní."

„Fajn. Zní to rozumně."

„A ještě něco."

„Co?"

„Ty tam nepůjdeš."

„Proč ne? Myslím, že bychom neměli riskovat, že ztratíme pilota."

„Sakra, Šavle, o to tady nejde, Je možné, že to bude chtít svaly, aby se dveře otevřely. A ty zrovna moc nevážíš."

Quebec. 22.56

Za dvacet jedna minut od prvotního impulsu byly zpozorovány svítící čáry nad Saguenayským oblastním parkem v Quebecu. Bylo to první zaznamenané pozorování drobné suti vymrštěné srážkou.

2.

JSOD *Arlington*, 22.57

Andrea Bellwetherová se po prvních děsivých minutách alespoň trochu uvolnila. Byla doslova paralyzovaná strachem, musela si neustále představovat, jaké by to bylo, kdyby jeden z těch balvanů zasáhl letoun, roztříštil jej a vyvrhl ji i s křeslem do vzduchoprázdna. Nikdy se nepovažovala za zbabělce. V jejím životě byly okamžiky, kdy dala najevo, že se s ní musí počítat, kdy se postavila surovcům a jednou dokonce i davu, když se v Londýně zvrhla jedna z demonstrací IRA. Ale toto bylo jiné, a ona se cítila slabá a otřesená, když se to přehnalo.

Oheň z oblohy sice nezmizel úplně, ale přinejmenším se zdálo, že opadl, a zároveň ustalo nepřetržité bušení a bubnování do trupu. Chvílemi promlouval kapitán, aby pasažéry uklidnil. V tuto chvíli potřebovala, aby se s ní zacházelo jako s dítětem. Hlaďte mě po hlavě a říkejte mi, že všechno je dobré.

Skyport, orbitální laboratoř. 22.59

Tory Clarková byla ve spojení s obrovskou armádou přístrojů ve vesmíru i kolem celého světa. Data proudila širokou řekou. Windyho Crosse to tak uchvátilo, že se na ni úplně zapomněl zlobit. Získávali úžasné záběry a komunikační okruhy byly plné vzrušených hlasů. Snímkování v infračerveném pásmu proniklo do nitra ohnivé koule. Jak se předpokládalo, srážka Měsíc úplně rozbila, doslova jej rozlámala na kusy. Kusy o velikosti Texasu se utrhly a volně pluly prostorem. Na zjištění, kam směřují, bylo příliš brzy, avšak teoreticky se většina úlomků měla rozprostřít v prostoru současného rádia Měsíce a většina měla zůstat podél oběžné dráhy.

Někteří namítali, že i kdyby kometa Měsíc skutečně rozbila na kusy, gravitace by kouli brzy stáhla zpátky dohromady. Při pohledu na obrazovky se Tory nedomnívala, že k tomu dojde. Ne teď, a pravděpodobně ani v nejbližší budoucnosti.

V tuto chvíli se zdálo být jisté jediné: světu se dostalo odstrašující důrazné lekce, mnohem působivější, než byla ta, kterou

před třiceti lety udělila kometa Shoemaker-Levy 9. Možná se teď stane populárním tématem Skybolt, který by dokázal planetu chránit soustavou chemických kyslíko-jódových laserů. Tomiko navíc předvedla, že se nemůžeme spolehnout na to, že budeme mít rok či dva, abychom se na srážku připravili.

Napadlo ji, že ztráta Měsíce možná nakonec nebude špatný obchod, pokud budeme mít štěstí a Země vyvázne bez vážné újmy. Za předpokladu, že se poučíme. Za předpokladu, že se připravíme na příště.

Obrazovky jí stále ukazovaly záběry bouřících mračen, pocházející z několika orbitálních družic, z Mount Palomaru, z Whipple a z Kitt Peaku.

Jeden z výstražných hlásičů začal horečně blikat.

„POTKO 1," konstatoval Windy.

POTKO znamenal *potenciální kolizní objekt*, což byl odsouhlasený termín pro označování těles, která by mohla narazit do Země. Závěr, že těleso je potenciálně rizikové, byl vynášen po vyhodnocení úhlu přibližování, velikosti, odhadované hmotnosti a rychlosti.

Tory jej označila pro houstonský vyhodnocovací tým. Bylo možné, že Houston požádá o další snímky, v infračerveném pásmu, jakékoli; bylo možné, že těleso vyhodnotí jako nerizikové; nebo předběžné závěry potvrdí a pošle varování dobrým lidem z Tuscalooy, aby opustili město. Bude to nervy drásající proces, protože nikdo nebude vědět předem, jak rychle budou úlomky přilétat, kolik jich bude, který se rozpadne a který ne.

POTKO 1 měl šedesát metrů v průměru a přilétal rychlostí 180 kilometrů za sekundu. Blížilo se čelo tlakové vlny, a to, co pozorovali, byly většinou jen drobné kameny, plyn a prach. A několik balvanů. POTKO 1 představoval výjimku. Dráha, po níž se pohyboval, jej přivede do atmosféry pod plochým úhlem, takže bude vystaven téměř maximálnímu tření, než dopadne na Zem. *Pokud* dopadne na Zem.

Tory se dívala, jak na obrazovkách chaoticky naskakují nové body. Uvažovala, zda budou přístroje schopny oddělit velké kameny od nejrůznějších drobných úlomků.

Houston na její tip zareagoval: POTKO 1 dopadne ve vnitrozemí Jižní Ameriky, v oblasti Gran Chaco. Ale nezůstane z něj dost, aby mohl napáchat vážné škody, snad kromě toho, že vystraší několik kusů dobytka. Ignorovat.

POTKO 2 byl o něco menší, ale jeho úhel byl ostřejší. Do Tichého oceánu. Ani on nebyl dost velký, aby mohl způsobit nějaké škody.

Ve stanici Zelenčukskaja na Kavkaze sledovali vývoj situace. Někdo, koho evidentně rozčilovalo, že Skybolt nebyl realizován, navrhl vystřelit politiky nahoru, aby POTKY odvrátili pomocí klacků.

Radar ukázal odštěpek o průměru dvou set metrů. Nezískal však statut POTKO, protože úplně mine planetu a přejde na oběžnou dráhu kolem Slunce.

Selský rozum říkal, že velké kusy, pokud jsou nějaké na cestě, se budou pohybovat pomaleji, a tudíž dorazí později.

Spekulovalo se o tom, že se připravují rakety s nukleárními hlavicemi, ale Tory věděla, že na zaměření není čas. Všechno se odehrávalo příliš rychle. Nezbývalo jim než sedět a čekat, jak se události vyvinou.

Zvonek se znovu rozezněl.

„POTKO 3," řekl Windy.

Point Judith, Rhode Island. 23.26

Luke Peterson sledoval zprávy přicházející z měsíčních strojů a z celého světa. Pocítil vlnu lítosti, když ztratili kontakt se skupinou viceprezidenta, a také později, když zmizel jeden z kosmických letounů. Bruce Kendrick z Transglobalu v obou případech vysvětlil, že LDA i NASA neztrácejí optimismus a věří, že problémy jsou způsobeny komunikačními poruchami, jaké se za těchto podmínek dají očekávat. Luke poslouchal asi půl hodiny, ale o Haskellovi ani o pohřešovaném letounu se nic nového nedozvěděl. Když se začali nějakého dalšího astronoma vyptávat na komety, vypnul televizi, nalil si rum s kolou a vyšel na verandu před dům.

Měsíc, nebo spíš těleso, které *bylo* Měsícem, bylo vidět nad stromy na západní straně domu. Vypadalo to jako nerudné, červeně tečkované mračno a zaplavovalo to jeho garáž a příjezdovou cestu krvavě rudým svitem. Jeho šedé kupé, zaparkované vepředu, získalo krvavý odstín, z něhož ho mrazilo.

Za písečnými dunami byl klidný, s přílivem stoupající Atlantik. Průlivem se pohybovala světla. Nejspíš nějaký torpédoborec. Kam až sahala jeho paměť, velení Atlantické flotily torpédoborců sídlilo v Newporru a lodě často podnikaly cvičné plavby k Block Islandu.

Zazvonila bóje.

V prvních letech manželství tady s Ann strávili nespočet večerů. Bylo snadné si představit, že se tu stále vznáší její duch a šeptá na něho za zvuku přílivu. Vyrostla ve Woonsocketu, starém mlýnském městečku, a když ji přivedl do Point Judith, bylo to, jako by přijela do Indie. *Oceán tě zajímá víc než já,* řekl jí. Zasmála se a pak se nad tím zamyslela. *To je přece totéž,* odvětila. *Nikde jinde si tě představit nedovedu.*

Ani já tebe.

Telefon zazvonil. Luke však v tuto chvíli neměl náladu se s někým bavit. Poslouchal, dokud zvonění nepřestalo, a potom poslouchal hlasy, svůj ze záznamníku a Dela Clendennona z telefonu. Chtěl, aby mu zavolal, až to půjde. Zřejmě šlo o to, jestli se ve středu večer sejdou u pokeru. Ano, nebo ne? Pravděpodobně ano. Tou dobou už budou všichni zpátky ve městě.

Světla torpédoborce byla daleko. Kdyby se Luke díval pozorně, možná by si všiml, že začala stoupat a stoupala pořád. Ale *díval* se na ně o chvilku později, když náhle zhasla, jako by se mezi ně a pobřeží něco dostalo.

Telefon začal znovu vyzvánět.

Carlisle, Pensylvánie. 23.28

Déšť nepřestával a noc zůstávala zamračená. Archie, který chtěl podívanou na obloze sledovat, byl zklamaný. Vyšel ven na terasu a zadíval se na mraky a časté blesky.

Na druhé straně ztemnělé ulice stál kamenný zámeček s věžičkami. V dolních oknech se svítilo a věžičky se zjevovaly s každým zablýsknutím.

Esterhazyové v obývacím pokoji sledovali policejní program. Zůstal venku a sedl si, aby poslouchal bouři. Po chvíli se přední dveře otevřely a ven vyšla Claire.

„Zdá se, že cesta byla zbytečná," poznamenala.

„Proč to říkáš?"

Pokrčila rameny. Vypadalo to jako úplně obyčejná noc. „Je to už hodina," řekla. „V Jersey se nic nestane."

„Jo. To je dobře, to je moc dobře." Pod mraky mu skutečně bylo lépe.

Sedla si do houpacího křesla. „Nedovedu si představit, že by na někoho spadl kus Měsíce. I když by mi nevadilo, kdyby nějaký šutr odtamtud prorazil strop a praštil do Esterhazyových."

Archie přikývl. „Uvažoval jsem, že bychom si zítra zkusili najít motel. Další noc s těmi lidmi už nevydržím." Protože jinak nebylo na co se dívat, sledovali dodávku, jak se blíží po ulici a projíždí kolem domu.

„Jestli do zítřka k ničemu nedojde, snad bychom se mohli vrátit, ne?"

Dřív než jí stačil odpovědět, vytřeštila oči a podívala se někam nad jeho rameno. Otočil se, aby zjistil, co ji tak zaujalo. Temná obloha mihotala, nikoli rytmicky, jako by to byly další blesky, ale křečovitě. Znenadání vylétla ze zatažené oblohy ohnivá koule, prosvištěla nad stromy a zaryla se přímo do kamenného domu. Archieho to vyhodilo ze židle. Svět kolem něho explodoval, něco mu vyrazilo dech. Zkroutil se na zemi do embryonální polohy a poslouchal neustávající burácení. Všude hořely malé ohně, terasa se zbortila a dodávka ležela na boku v plamenech.

Docela pomalu a hodně ztěžka se zvedl na ruce a kolena. V tu chvíli necítil žádnou bolest, přestože levé rameno mu zmrtvělo.

Claire nikde neviděl, ale přední dveře se prudce otevřely a vykoukla z nich hlava Jeffa Esterhazyho. Vypustil z úst proud nadávek, prvních kleteb, které od něho Archie slyšel. Zámeček, okolní trávník, železný plot lemující přední promenádu a ulice s

jilmy, to všechno zmizelo v jámě. Nad tím stoupal k nebi sloup černého dýmu. Dodávka vybuchla a hořící kola odlétla do stromů.

„Co se stalo?“ zeptal se Esterhazy tónem, jako by za to mohl Archie.

„Nevím,“ řekl.

Přední okno bylo úplně rozbité směrem dovnitř. Zevnitř pak slyšel Mariel: „Nedotýkej se jí,“ a „Jsi v pořádku, Claire?“

Z mraků se najednou snesla další ohnivá koule, ozářila celý kraj na míle kolem a se vzdáleným žuchnutím dopadla někde východním směrem. K obloze vyskočily ještě další plameny.

„Proboha!“ Esterhazy prošel dveřmi, nechal je, aby se za ním zavřely, a došel na okraj verandy. „Podívejte se, co to udělalo.“

Jak přilétá třetí, už Archie neuslyšel.

Point Judith, Rhode Island, 23.30

Luke si nijak nedokázal vysvětlit nenadálý neklid, jenž na dům padl. Možná za to mohl pocit, že je ve městě sám, nebo alespoň fakticky sám. Možná to způsobilo nahromaděné napětí předchozích událostí, jeho obava o osud lidí v lunárních plavidlech. Možná to bylo zbystřeným vnímáním moře, které se choulilo jen osmdesát metrů od jeho předních dveří.

V obýváku tiše brebentila televize. Luke ji znovu zapnul a vydal se hledat něco dalšího k jídlu, chystal se zůstat vzhůru dlouho do noci, protože věděl, že by za žádných okolností stejně neusnul. Ve chvíli, kdy postavil novou vodu na kávu, si uvědomil nový zvuk.

Poslouchal a zjistil, že jej nedokáže nikam zařadit. Vrátil se ven na verandu před domem. Hladina klesala, což bylo zvláštní, protože měl být *příliv*. Byla tak daleko, že se linie hladiny ztrácela ve tmě.

Proboha!

Rychle zašel dovnitř, sebral klíče z knihovny, zamyslel se, co dalšího by měl zachránit, usoudil, že na to není čas (přestože uvnitř domu se cítil do jisté míry bezpečný), a rozběhl se k autu. Motor s burácením ožil na první pokus. Prudce zatočil o 180 stupňů a po sto osmičce vyrazil kolem pláží na sever.

Tiskl pedál k podlaze a přemýšlel, jak mohl být tak klidný, tak *pitomý*. Ve zpětném zrcátku neviděl hvězdy ani oblohu. Bylo tam černo a ta tma se *pohybovala*.

Když ho dostihla, na tachometru měl sto čtyřicet, víc, než by očekával, že ze svého auta kdy vytáhne.

3.

Kutr Pobřežní stráže *Diligent*. 23.32

Dilly byla na širém moři, přibližně čtrnáct námořních mil jihovýchodně od Rockawayské úžiny, a mířila od pobřeží, s hlídkami na přídi, na zádi a po obou bocích. Kapitán Bolling byl upozorněn, aby se dostal na hloubku přinejmenším sto dvacet stop. Momentálně měli devadesát.

Členové jeho posádky nedokázali odtrhnout oči od zářivého mračna, které nahradilo Měsíc. Na palubě vládla neobvyklá nálada. Bolling viděl své námořníky ve složitých situacích, viděl je činit se, aby zachránili přeživší na jachtě odnesené na oceán, viděl je v noci zadržovat pašeráky drog. Dnes to bylo jiné; byli tiší, zamyšlení, skoro až zastrašení. Obvyklé žertování, které provázelo riskantní podniky, se nekonalo. Dnes v noci pouze vykonávali službu a pozorně sledovali oblohu.

Po jeho boku se objevil poslíček a podal mu depeši. Bolling si ji vzal, přelétl ji pohledem a podal ji Packardovi.

POTKO 06 PŘIBLIŽ. 41° SEV. Š., 73° ZÁP. D. –
DOPAD 14.4. 0.40 PÁS. Č.

„To je přímo v našem rajónu,“ konstatoval výkonný důstojník. „Posílit hlídky?“ nadhodil.

„Myslím, že je načase.“ Kapitán se obrátil na obsluhu radaru. „Buďte ve střehu, Ramseyi. Jakmile se objeví něco neobvyklého, cokoli, nenechávejte si to pro sebe.“

Packard si zavolal velitele posádky a předal mu rozkaz. O minutu později se na palubě objevili další příslušníci Pobřežní stráže s dalekohledy. „Mělo by to jít snadno zahlédnout,“ poznamenal výkonný důstojník, pátravě prohledávající oblohu.

Moře vydávalo čistou, svěží vůni. Bolling to tady měl rád, daleko od olejového pachu East River a Longislandské úžiny. Kdyby měl peníze, aby nemusel chodit do práce, koupil by si jachtu a trávil život na moři. Byl to jeho dětský sen a ve službách Pobřežní stráže se mu přiblížil nejvíc, jak to šlo.

„Támhle,“ ukázal Packard. Přímo před nimi ozářilo mraky dlouhé, úzké světlo. Jak klesalo, odlétávaly od něho menší kusy. A pak bylo najednou pryč a zůstalo po něm jen několik záblesků. „Nevypadalo to na něco velkého, kapitáne.“ Jeho hlas vyjadřoval přesvědčení, že věděl od začátku, že se nechali napálit aprílem.

„Pokud to bylo ono, Dane,“ odvětil. „Ještě je brzy.“ Zapsal si polohu a čas pozorovaného úkazu do bloku hlášení a poslal je radistovi k odvysílání.

Tvář výkonného důstojníka byla v tlumeném světle na můstku zbarvená do modra. Oblohou prolétl další ohnivý pruh a pohasl. Voda byla černá. „Mně to připadalo jako obyčejné meteory,“ prohlásil.

„Doufám.“ Bolling zavolal radistovi. „Co slyšíte?“ zeptal se Herba Bitzbergera, službu konajícího operátora.

„Nic mimořádného, kapitáne,“ řekl Bitzberger. „Lodě se mezi sebou baví, ale jsou to obvyklé žvásty.“

„Něco z Breakwater?“ Breakwater bylo operační velitelství Pobřežní stráže v New Yorku.

„Ne, pane. Mlčí.“

Bolling viděl světla nákladních lodí, táhnoucí se po obzoru.

„Jsme na sto stopách, pane,“ oznámil kormidelník.

„Výborně,“ řekl Packard. „Udržujte kurs. Snížit rychlost na čtvrtinu.“

Loď dosedla do vody a pravidelný hukot dvojice motorů utichl. Bolling s Packardem se shodli, že jakmile bezpečně dorazí na místo, nejlepší bude předpokládat, že dojde k závažné mimořádné situaci, a šetřit palivo, při jistém pohybu vpřed. To mělo zabránit, aby se převrátili, kdyby se vlna objevila znenadání. Ani jeden z nich neměl zkušenosti s tsunami. Ani nikoho takového neznali. Ale Bolling si pár informací vyhledal. Knihy uváděly, že v hlubokých vodách není čeho se bát. Tsunami jsou stěží pozorovatelné, dokud se nedostanou do pobřežních oblastí nebo na mělčiny, kde má voda tendenci se vzdouvat. O *Diligent* se samozřejmě nedalo říct, že by byla přímo v *hlubokých* vodách.

Na obloze zářila další svítící čára. Mířila k nim. Zvětšovala se, *rostla*, až nakonec vybuchla a zasypala moře ohněm. „Něco z toho dopadlo do vody," řekl výkonný důstojník.

Bolling měl jiný názor. V noci se nedalo poznat, kde co je.

Z podpalubí jim přinesli čerstvou kávu. Člen posádky přišel se zprávou, že se podařilo obnovit spojení s lunabusem odvážejícím viceprezidenta. „Přímo z lunabusu nevysílají," vysvětlil. „Ale prý je sledují na radaru."

Bollinga zpráva potěšila. Měl Haskella rád. Avšak co bylo podstatnější, domníval se, že by to pro zemi byla ostuda, kdyby nedokázala zachránit svého muže číslo dvě před katastrofou, o níž se vědělo pět dní dopředu.

Z komunikačního centra přišla další zpráva:

TSUNAMI ZASÁHLA POBŘEŽÍ OD NEW LONDONU
PO MARTHA'S VINEYARD V NANTUCKETU A OBLAST
CAPE. 14.04.0.30 PÁSM. Č. DETAILY POZDĚJI.

Jak velká? Jaké byly škody?

Přes satelit si naladili zpravodajství Transglobalu. První zprávy o vlně byly jenom sporadické, ale Bollinga napadlo, jestli panikáři nakonec neměli pravdu. Zapnul tedy palubní rozhlas a řekl lidem všechno, co věděl. „Jakmile se dozvíme další zprávy, budeme vás samozřejmě průběžně informovat," uzavřel.

Udržovali jihovýchodní kurs, pod oblohou, na které teď vládl klid. Dosáhli hloubky sto dvaceti stop. Zvedl se vítr a hladina se začala čeřit.

V 11.39 dostal do ruky zprávu z naftového tankeru, vysílanou bez bližšího určení:

TEXACO QUEEN HLÁSÍ VLNU SMĚŘUJÍCÍ K SEVERU
40,7° SEV. Š., 71,8° ZÁP. D. – BLÍŽÍ SE K POBŘEŽÍ

Ani se nemusel dívat na mapu; další starosti pro Rhode Island.

„Pošlete to na stanici," řekl.

„To jsme už udělali, kapitáne," odvětil poslíček.

Bolling přejížděl dalekohledem pro noční vidění po obzoru. Byl plochý jako lívanec.

Z mraků na pravoboku se nehlučně vyřítila další ohnivá koule. Moře zrudlo její září. Přelétla nad nimi vybuchujíc do stran a zapadla do moře. Přehnalo se přes ně hromové burácení. Ještě než zvuk přešel do tlumených dozvuků, poslední úlomky dopadly několik dílců na pravoboku a kolem znovu zavládla tma.

„Přebírám řízení, Dane," pronesl Bolling. „Kormidelníku, změňte kurs o patnáct stupňů na pravobok. Vpředu vše normální."

„Provedu, kapitáne."

Načrtl stručný popis toho, co viděli, a podal jej poslíčkovi. „Doplňte naši polohu a odešlete to," řekl.

Kutr poklesl do hlubokého údolí mezi vlnami.

„Kapitáne?" Ramsey od radaru. „Podívejte se na tohle."

Na obrazovce se něco ukazovalo prakticky přímo před nimi. Vypadalo to, jako kdyby někdo postavil napříč oceánem zeď.

„Právě se to *objevilo*," pokračoval. „Vzdálenost šest mil."

„Kormidelníku, kurs jedna nula nula. Přímo proti tomu."

Hlídky na přídi začaly křičet: „Vlna!" a ukazovat.

Bolling se na ni podíval dalekohledem. Zdála se být *obrovská*.

„Všichni připoutat," zakřičel výkonný důstojník.

„Plný výkon," přikázal Bolling. „Posviťme si na to reflektory."

Dva halogenové reflektory ožily a kužely jejich světla se zabodly do noci.

Kutr se škubnutím vyrazil vpřed.

„Tři míle," ohlásil Willoughby.

Už ji bylo vidět, nesmírnou, valící se vlnu bez hřebene.

„Proboha," hlesl Packard. „Mám pocit, že jste říkal, že na širém moři se ničeho takového nemusíme bát."

„Můžete si stěžovat, až přijedeme domů," odvětil. „Dobře se držte." Přivázali kormidlo, aby zajistili, že nezmění kurs, a potom Bolling všem členům posádky nařídil, aby se připoutali na svých místech. Sám se podle svého pokynu zařídil a sledoval Packarda, jak dělá totéž.

Pak to k nim dorazilo, temná, vířící hora. *Dilly* se po ní rozjela vzhůru. Bolling ztratil rovnováhu a upadl na stěnu. Příď se zařízla do oceánu. Voda se s duněním přehnala přes palubu a vtrhla na můstek. Byl tvrdě sražen dolů, ztratil orientaci a na strašlivý okamžik si pomyslel, že se převrhnou, možná *už* se převrhli. Oceán kolem nich divoce vřel. Potom se zastavili na hřbetě vlny a lodní reflektory nahlédly dolů do bezedného údolí, dokud se neztratily v mlze.

Dilly sklouzla do údolí. Bollingovi to připadalo, že se řítí dolů volným pádem, který nikdy neskončí. Voda se mu s hukotem přelila přes hlavu a vzápětí se vytratila. Snažil se vytřít si oči a vykašlat z hrdla moře.

„Jste v pořádku, kapitáne?" vykřikl Packard.

Jejich reflektory přejížděly po rozbouřeném moři.

„Já jsem v pořádku. Radar?"

„Nefunguje, kapitáne," řekl Ramsey. „*Je pryč.*"

Kormidelník byl omráčený. Packard se chopil kormidla. Bolling neviděl nic, co by představovalo bezprostřední hrozbu. Palubním telefonem zavolal radistu.

„Ano, kapitáne."

„Pošlete zprávu do Breakwater. Ta vlna měla čtyřicet stop. Pohybuje se na západoseverozápad, rychlost přibližně dvě nula nula uzlů."

„Provedu, pane."

Bolling poklekl ke kormidelníkovi, ale zvedl hlavu k výkonnému důstojníkovi. „Potřebujeme spočítat mužstvo, Dane," řekl. „Pojďme se přesvědčit, že jsme nikoho neztratili."

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ CNN NEWSBREAK. 23.30

„Hlásí se vám Mark Able z mobilního štábu nad Grotonem v Connecticutu. Dole nesvítí světla a zatím mnoho nevidíme, ale jedno víme: před několika minutami se tady přehnala obrovská vlna. Území je zaplavené. Vidíme převrácené železniční vagóny. Všude se povalují trosky, jako by se oblastí přehnalo tornádo. Centrum je doslova srovnané se zemí. Johne, nikdy jsem nic takového neviděl. Je to prostě příšerné. Na Connecticutské mýtní dálnici se nic nehýbe. A kam až dohlédnu, nikde na ní nejsou žádná auta. Několik převrácených aut je na sever od dálnice. Ano, Johne, myslím si, že to tak bylo; vlna prostě ze silnice smetla všechno, co na ní našla.

Zatím nemáme žádný odhad obětí, ale nedokážu uvěřit, že by to tam dole někdo mohl přežít. Dorazilo několik armádních vrtulníků, a tak reflektory pátráme po někom, kdo přežil. Pokusíme se najít místo, kde bychom mohli přistát, a budeme vývoj událostí pozorně sledovat.

Vracím ti slovo, Johne."

Manhattan. 22.35

S náladou na Louisině střešním večírku to šlo poslední hodinu prudce z kopce. Hosté se mačkali kolem televize a sledovali záběry z helikoptéry. S dalšími a dalšími obrazy zničených mostů, ulic zanesených bahnem a stržených sloupů telefonního vedení začaly proskakovat řeči, že možná ani na Manhattanu není bezpečno.

Marilyn si nepříjemně uvědomila, jak blízko mají Atlantik.

„Možná bychom měli ujet."

„*Kam* ujet?" zeptal se Marvin. „Jsme ve čtvrtém patře. Můžeš mi říct, kde bys chtěla najít bezpečnější místo?"

Skutečně, kde? Marilyn vyhlédla dolů na ulici, která byla ucpána nákladními auty a taxíky. Z dálky k nim doléhalo kvílení sirény policejního auta. „Marvin má pravdu," řekla Louise. „Každý, kdo chce zůstat na noc, je vítán."

Marilyn strávila většinu večera s Marvem. Rozčilovalo ji, že její manžel neprojevoval ani špetku žárlivosti, dokonce ani náznak, že by si něčeho všiml. Připadalo jí zvláštní, že vidí svět ostřeji, když je lehce opilá. Té noci se jí ukázalo s mrazivou jasností, že se vdala za špatného muže.

Možná nebylo důležité, za koho se vdala. Její manžel byl kdysi stejný jako Marv. Ještě si pamatovala noci, kdy nedokázali jeden od druhého odtrhnout ruce. Manželství jejích kamarádek, ta, která přežila, se všechna vyvíjela stejně. Zdálo se, že otupělost a apatie je ještě ta nejlepší varianta.

Možná potřebovala děti. Možná to tak mělo vypadat, dokud nepřijdou děti.

Jedním si ale byla jistá; když poslouchala, jak lidé mluví o tsunami, a dívala se, jak se snaží dostat se z města, připomnělo jí to její vlastní smrtelnost. Ve skutečnosti se nebála smrti jako takové. Smrt byla příliš vzdálená, bylo to něco, co se stávalo jiným. Ale věděla, že čas běží a že žádný ze snů, které si hýčkala v létech dospívání, se nenaplnil. Mořit se s přiblblými rukopisy jiných lidí zdaleka nebylo uspokojivé. A věděla, že nikdo, jediný človíček, by netruchlil, kdyby zemřela. Možná její rodina, ale to se nepočítalo. Larry by určitě byl smutný. Přišel by na pohřeb, popotáhl by v okamžicích, kdy se to má, a pak by se otřepal a šel *dál*.

Marv.

Pokud by se jí něco mělo přihodit, přemýšlela, jestli by mu nechyběla víc než svému manželovi.

Uvnitř nastal rozruch a zpráva se rychle rozšířila i mezi lidi na terase. *Doporučovali evakuaci New Yorku.*

Zadívala se na Přírodovědné muzeum, jehož jednotvárné cihlové budovy se táhly přes několik bloků.

Dole, na Sedmdesáté sedmé, lidé mačkali klaksony.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 23.36

„Mluví k vám Bruce Kendrick z našeho newyorského studia. Máme další informace o událostech v Carlisle v Pensylvánii, kde je připravena Angela Shepardová. Angelo, jaká je situace?“

„Bruci, podle prvních odhadů zde přišly o život stovky lidí, když dnes večer krátce po jedenácté hodině přinejmenším sedm těles dopadlo v Carlisle a jeho okolí. Jedno zničilo centrum města, z něhož zbylo, jak můžete právě vidět, o málo víc než dýmající kráter. Bylo zničeno město jako takové. Odhaduje se, že tři tisíce postižených jsou rozváženy do nemocnic v okolí.

Červený kříž zřizuje nouzové ubytování a na čísle, které běží ve spodní části obrazovky, je možno získat informace o příbuzných. Armáda zareagovala během několika minut a je přítomna ve velkém počtu.

Momentálně vám ukazujeme panoramatické záběry celé oblasti, a jak vidíte, všude zuří požáry. Člověku se nechce věřit, že by v době míru mohl vidět takovou zkázu. Všechno je zničené, dodávka elektrického proudu byla přerušena, neteče voda. Když jsme se sem dostali, lidé chodili po ulicích a snažili se pomáhat, kde to šlo. Jeden muž nám řekl, že meteory padaly jeden za druhým. Řekl, že vždy po několika minutách se z oblohy zřítil další.

Jeden z nich máme na videu. Nebo ho za malý okamžik mít budeme. Byl natočen z jedoucího auta v severní části města. Tak, tady je. Vidíte jej, jak přilétá přes telefonní dráty. Na okamžik se ztrácí. Ale tady ho máme znovu. Vypadá to, jako by přilétal pod úhlem pětačtyřiceti stupňů. Zdá se, že je to ten, který zasáhl centrum Carlisle, Bruci.“

„Angelo, dovol, abych tě na okamžik přerušil. Právě jsme dostali zprávu, že za dvacet minut, v jedenáct čtyřicet pět vystoupí prezident s projevem k národu. Je to určitě nejkratší upozornění na prezidentský projev v celé historii Spojených států amerických.

Získali jsme také zprávy o tom, že vlny zasáhly Caracas a Trinidad. Zatím ke všemu došlo na západní polokouli. Předpokládám, že je to tím, že tato část Země je dnes v noci natočena směrem k Měsíci.

Zůstaneme na zpravodajském pracovišti Transglobalu po celou noc a budeme sledovat aktuální dění. Doufáme, že zůstanete s námi.

Než se dočkáme prezidentova prohlášení, přepojíme do Charlestonu v Jižní Karolíně, kde je připraven Peter Barton…“

4.

Operační velitelství Pobřežní stráže, Governors Island, New York. 23.44

Kapitán Lionel Phillips zvedl hlavu od stolu. Službu konající důstojnice vtrhla do jeho kanceláře s jediným listem papíru. „Tsunami, pane,“ vyhrkla. „Žene se sem.“

Vytrhl jí papír z ruky.

14.4.0.42 PÁSM. Č.
OD: USCGC *DILIGENT*
PRO: BREAKWATER
PŘEDMĚT: VAROVÁNÍ PŘED TSUNAMI
KONTAKT S VLNOU 41,3° SEV. Š., 72,8° ZÁP. D., PŘIBL.
40 STOP VYSOKÁ, RYCHLOST 200 UZLŮ, OPAK. 200,
KURS DVA DEVĚT NULA.

Díval se na zprávu a cítil, jak se mu do břicha vkrádá nepříjemný chlad. Stiskl tlačítko. Siréna začala kvílet. Všichni pryč. Ani na okamžik nevěřil, že by na těch báchorkách o padající obloze mohlo něco být, a proto přesvědčil manželku, aby hrozbu ignorovala. V tuto chvíli seděla s jejich pětiletým vnukem v příjemném domě v tudorském slohu na Hylan Boulevardu u Hugenot Parku na nedalekém Staten Islandu. Zhruba deset stop nad hladinou moře.

Vlna byla čtyři, možná pět minut daleko.

Avšak naštěstí dostal nařízeno, aby *tady* počítal s nejhorším a připravil se. „Janet,“ obrátil se na důstojnici, „vyhlásili jsme všeobecnou pohotovost?“

„Ano, pane.“

„Výborně. Tak pojďme.“ Vstal z křesla a zamířil ke dveřím. Jak míjel věšák, vzal si z něj sako. „Všichni pryč,“ zavelel zbytečně čtyřem ostatním, kteří se snažili centrálu uzavřít. „Přejděte na mobilní režim.“

Vylovil z kapsy telefon, stiskl klávesu pro volání domů a poslouchal vyzvánění. Následovalo cvaknutí a ozval se jeho vlastní hlas: „*Dovolali jste se do obydlí kapitána Phillipse. Můžete mluvit, jestli chcete.*“ A pípnutí.

„Myro,“ řekl do telefonu, „proboha, hned ujeďte. Blíží se vlna.“

Potom už napůl šel, napůl běžel, zamykal dveře, jak požadovaly předpisy, a poslouchal hluboký svist rotorů. Jeho lidé byli už všichni venku, někteří na makadamové ploše, někteří právě nastupovali do vrtulníku. Kromě Janet, která zaostávala, ale držela tempo s ním. Zatracené ženské. „Běžte,“ řekl jí. Vylezla na palubu a Phillips za ní. Vzápětí se helikoptéra vznesla.

Phillips se díval přes světla Brooklynu východním směrem ke vjezdu do přístavu. Vše vypadalo normálně. Aktivovali *Bluebell*, vzdušný štáb Pobřežní stráže. Jeden z radistů si gestikulací vyžádal jeho pozornost. „Kapitáne,“ pronesl, „máme také hlášení od několika obchodních lodí. Uvádějí, že to bude spíš *šedesát* stop.“

Pomáhej nám Bůh. Nasměroval pilota, aby změnil kurs na jih. Ve stejnou chvíli se pokusil znovu dovolat domů. Stále bezúspěšně.

Už to hlásili v rádiu, všechny stanice varovaly lidi, aby vyhledali výše položená místa.

Phillips se snažil nepodlehnout panice. „Janet,“ řekl. „Sežeň mi Collinse.“ To byl oblastní ředitel FEMA, federálního úřadu pro kritické situace.

Collins již samozřejmě byl informován. „Děláme, co můžeme,“ odvětil. Ředitel FEMA byl další skeptik. „Třeba budeme mít štěstí,“ dodal. Znělo to zlověstně.

Mluvili spolu minutu a potom se Phillips znovu pokusil zavolat Myře. Tentokrát zvedla sluchátko.

„Prr, Phile,“ vyhrkla, „zpomal.“

Přehlížel zátoku z výšky tří set metrů. Dole se pohybovala světla. O tři kilometry dál, v Úžinách, viděl Verrazanský most.

„Myro, blíží se vlna. Velká. Zmizte odtamtud. Dostaňte se na mezistátní a jeďte na západ.“

„Jak velká?“

„*Velká.*“

„Kolik mám času?“

„Žádný –“

Telefon zmlkl. Pokusil se zavolat jí zpátky, ale ozvala se mu automatická zpráva telefonní společnosti, že linka se opravuje.

Janet na něho zírala a neříkala nic.

Právě se snažil přesvědčit operátora, aby linku prověřil, když světla na mostě zhasla.

ZVLÁŠTNÍ VYSÍLÁNÍ Z BÍLÉHO DOMU. 23.45

„Drazí američtí spoluobčané!

Jak víte, východní pobřeží Spojených států zasáhlo několik přílivových vln. Po kolizi, k níž došlo v dřívějších večerních hodinách mezi Měsícem a kometou Tomiko, je obloha plná úlomků. Kusy rozpadajícího se Měsíce začaly dopadat na pevninu a do oceánu. Vlny vyvolané těmito tělesy zasáhly několik našich měst. New Haven, New Orleans a Charleston utrpěly vážné škody. Dokonce byla zasažena i města ve vnitrozemí. Prozatím došlo k většině škod na západní polokouli, protože naše strana Země je momentálně natočena k Měsíci.

Máme důvod se domnívat, že nejhorší máme za sebou. A nejsou jen špatné zprávy. Západní pobřeží bylo zatím ušetřeno. Vnitrozemí je prakticky nedotčeno.

Dnes v noci uděláme to, co dělali Američané v těžkých chvílích vždycky: semkneme se k sobě a přežijeme. Překonáme to, uchováme si víru v Boha a budeme tu stále, až zítra vyjde slunce.“

Později Henry té poslední věty litoval. Al byl proti ní, ale prezident měl za to, že je silná a vejde do historie. Věta, která bude často citována a snad se i bude používat v budoucích mimořádných situacích.

Ve skutečnosti si až příliš pozdě uvědomil, že zněla přehnaně pesimisticky.

Manhattan. 23.49

Oceánská vlna, která zasáhla oblast New Yorku, vůbec nevypadala tak, jak by si účastníci večírku na Louisině střeše po všech katastrofických filmech, které v životě zhlédli, mohli představovat. Žádné rozvinutí vody, žádný hřeben, žádná klenba. Každá řeka a zátoka v oblasti jednoduše vystoupila z břehů a zaplavila Manhattan, Queens, Brooklyn, Staten Island a jerseyské pobřeží. Ze zadních řad hloučku, který se nahrnul kolem televize ukazující záběry pořizované z helikoptér, se Marilyn dívala, jak se vzedmuté moře valí přes mola, přívozy a nábřežní silnice.

Usrkávala už bůhví kolikáté daiquiri (její oblíbené pití, protože je do sebe mohla lít celý večer, aniž to mělo viditelné účinky), když jí došlo, že ve skutečnosti jí možná notně stoupají do hlavy. Voda se valila *sem*. A Sedmdesátá sedmá ulice byla stále ucpaná.

Vycouvala z hloučku, vrátila se na terasu a podívala se dolů na auta. Stála nárazník na nárazník a vůbec se nehýbala. Servisní auto městských elektrikářů, cisterna, náklaďák s vínem, potom městský autobus, policejní auto, několik taxíků. Dveře se otevíraly a řidiči vystupovali, lidé se valili ven z autobusu a dávali se do běhu. Ale fakticky neměli kam jít –

Kde byl Larry?

Bavil se s jedním z vedoucích. Rychle se protáhla kolem něho, vyšla ze dveří a sjela výtahem do přízemí.

Vystoupila v úzké vstupní hale a spěšně došla k přední straně budovy. Už k ní doléhalo pištění a křik zvenčí. A hukot vrtulníků.

Dorazila ke vstupu. Vnitřní a vnější dveře od sebe dělilo dva a půl metru a měly bezpečnou konstrukci. Jenže zámek vnitřních dveří by zapadl, jakmile by je nechala zavřít. Zůstala by zamčená venku. Rozhlédla se po nějaké židli, kterou by je mohla zapřít, aby zůstaly otevřené, žádnou však nenašla. Zpátky u výtahu stála na malém stolku lampa. Postavila lampu na podlahu a stolečkem si zajistila, že se bude moci vrátit. Potom otevřela přední dveře a vyhlédla na ulici.

Lidé běželi, šli nebo se belhali od řeky směrem k parku. Několik jich se zmateným výrazem sedělo v autech. Jak stála na horním schodě, najednou si uvědomila dunění. Země se chvěla a působilo to, jako když se blíží vlak podzemní dráhy.

Kolem pospíchal pár ve středním věku, oblečený do večerních šatů. Muž zvedl hlavu a uviděl ji. „Utečte!“ vykřikl hlasitě.

Burácení přicházelo od západu, blížilo se k Broadwayi. A sílilo. Lidé začali prchat z autobusu ven. Někdo upadl, ale nikdo se nezastavil, aby mu pomohl. Taxík, který se snažil vymanit ze stojících vozidel, přeskočil obrubník, srazil mladou ženu a narazil do hydrantu. Voda vytryskla a zatřpytila se ve světle lamp.

Ve stejném okamžiku se zpoza rohu vyvalila temná potopa, s řevem se přehnala přes nákladní i osobní auta a strhla cedule s nápisem Breyers Ice Cream na třetím patře Carmody Building. Pouliční světla zhasla. Klaksony explodovaly.

„Tudy!“ zvolala Marilyn. „Sem nahoru!“ Ale její hlas zanikl ve všeobecném zmatku.

Lidé se s křikem hnali kolem. Kdosi se snažil vylézt na pekárenské nákladní auto. Marilyn sešla do půlky schodů a pokusila se chytit ženu za ruku, aby upoutala její pozornost, ale byla odstrčena.

Ted' si konečně někdo všiml únikové cesty, kterou nabízela; asi desetiletý chlapec táhnoucí za sebou svou matku. Zdálo se jí, že byli v autobuse, ale nebyla si jistá. Prodírali se zastavenou dopravou a byli ještě patnáct metrů daleko, když chlapec zvedl hlavu a uviděl Marilyn, jak drží dveře. Žena byla vyděšená. Oba na ni zavolali a rozběhli se.

Marilyn odhadovala vzdálenost a věděla, že to bude velice těsné. Jejich obličeje ovládl strach. Žena zakopla a upadla a ke zděšení Marilyn se chlapec zastavil a rozběhl se zpátky. Ohlédl se po ní přes rameno a ona se dívala, s vědomím, že je to marné. Kdyby čekala, potopa by dostala i ji. Ten okamžik se zastavil, zamrzl jí před očima; řeka, která stoupá a rozlévá se přes naklaďáky, všechno pohlcuje, a žena, která se snaží chlapce postrčit směrem k ní. Dítě vzlykalo, tahalo ji. Marilyn zavřela dveře a voda se prohnala kolem.

Budova se pod náporem celá otřásla. Někde jinde v domě praskla okna a proud se vevalil dovnitř. Další voda pak tryskala z elektroinstalace. Ze zoufalství vykřikla, odkopla stůl z vnitřních dveří, nechala je, aby se za ní zavřely, a doběhla do vestibulu s výtahem. Voda jí sahala již po kotníky. Stiskla tlačítko a dlouho čekala, vzlykajíc, až dorazí výtah. Když konečně přijel, vrhla se do něho. V dalším okamžiku zhasla světla a ona se ocitla v absolutní tmě. Dveře se začaly zavírat, ale zvítězil v ní pud sebezáchovy. Zablokovala dveře, podržela je otevřené a protáhla se zpátky do vestibulu. Když byla venku, pustila je a dveře se s mokrým klapnutím zavřely, ale výtah se nepohnul.

Tápala nervózně tmou, snažila se vzpomenout si, kde bylo schodiště. Budova skřípala a vypadalo to, jako by se pomalu potápěla. Podlaha začala klouzat a proud jí podrazil nohy.

Pracně se postavila, zpola při tom plavala. Voda jí vířila kolem stehen. Kolem cosi proplulo, dřevěná lampa. Snažila se tápavě postupovat kolem zdi. Ale stěna se táhla dál a dál, nekončila žádným schodištěm. Že by bylo na druhé straně? A nebylo náhodou na opačném konci chodby, u předních dveří? Nedokázala si vzpomenout, už si dokonce nebyla jistá ani tím, kde je přední strana budovy.

Vykřikla. Voda hučela. Dosáhla jí k ramenům a nadzvedla jí nohy.

Byla cítit naftou, mrtvými rybami a hnijícím dřevem. Kopnutím se zbavila střevíců. Kde vězel Larry? Propána, copak si vůbec nevšiml, že odešla?

Vodní příval byl teď tak prudký, že proti němu nedokázala postupovat. Znovu nahmatala dveře výtahu.

Do něčeho narazila hlavou.

Strop.

Kdesi nahoře zaslechla křik. Někdo ji volal.

Otevřela ústa, aby odpověděla, ale zaplavila jí je voda. Potom za sebou zahlédla světlo.

Bylo to schodiště. Někdo byl na schodišti.

„Pomoc!“ vykřikla.

„Sem!“ Byl to Larry.

Schody se proměnily ve vodopád. Prodírala se k nim, bojujíc s proudem, bojujíc s vlastním vyčerpáním.

Pak se objevil. Mel baterku a visel na zábradlí. Vyklonil se, natáhl se k ní a zachytil ji. „Co tady dole děláš?“ vykřikl.

Za daných okolností to byla neuvěřitelná otázka. „Topím se,“ odpověděla, i když věděla, že ji neslyší. Avšak držel ji pevně.

Louise jí našla župan a nabídla jí, aby si lehla do ložnice. Ale Marilyn byla nabuzená po tom, co zažila, přestože jí byla zima a byla k smrti unavená, nedokázala usnout.

Byli v ložnici sami. Louise našla nějaké náhradní oblečení i pro Larryho, sice o číslo větší, ale na tom sotva záleželo. Zdál se být stejně otřesený jako ona, a to v ní vyvolalo pocit vnitřního uspokojení, jaký dlouho nepoznala.

„Už jsem myslel, že tě ztratím.“ Lehl si vedle ní, schovaný ve stínech. Jediné, co v pokoji vydávalo světlo, byly hodiny s osvětleným ciferníkem.

Klesla zpátky do polštářů. „Seběhlo se to všechno strašně rychle.“ Brečela a on se ji snažil utěšovat, že je všechno v pořádku, že již jsou v bezpečí. Nebyla schopná mu říct o lidech na chodníku, o chlapci s matkou. Pokaždé, když začala, slzy jí vytryskly znovu.

„Miluju tě,“ řekl. „Netušil jsem, že jsem si vzal hrdinku.“

Nepůsobilo to, jako by jí to už dlouho neřekl. Nábožně, svědomitě jí říkal každý den, že ji miluje. Stejně jako pokaždé komentoval, že je dobrá večeře. Byl to reflexivní projev zdvořilosti. Ale tentokrát to bylo jiné. Jeho hlas měl zvláštní zvuk.

„Taky tě miluju, Larry,“ řekla. Cítila, jak se v ní vzdouvají vlny emocí, a vzpomněla si, že před necelou hodinou uvažovala, jak by si polepšila, kdyby ho vyměnila za Marva.

Jeho volná ruka jí vklouzla pod župan. Ale odtáhla ji a on udělal ublížený obličej.

„Marilyn,“ řekl znovu, zmateně. „*Je to dobré.*“ Jenže ona upírala oči do tmy a znovu se dívala na toho chlapce, do jeho obviňujících očí. Byly oříškově hnědé, vybavila si. A věděla, že je uvidí až do konce života.

5.

Mikro, pilotní kabina. Neděle 14. dubna, 2.10

„Co g-oděv?“

G znamenalo gravitační a bylo to vlastně něco jako spodní prádlo nošené pod obyčejným, tlakovým skafandrem. Byl vytvořen tak, aby bránil krvi hromadit se při vysokém přetížení v končetinách. Měli pouze ten, který nosila Šavle, momentálně pověšený ve skříňce. Tony skříňku otevřel a poměřil se s nohavicemi. Oděv o pár centimetrů přečuhoval. „Myslím, že to zvládnu i bez něho,“ ušklíbl se. „Stejně budu za pár minut zpátky.“

Kolem půlnoci začal být vzduch v kabině obtížně dýchatelný a Šavle rozdala masky a kyslíkové láhve. Krátce po druhé hodině láhve vyměnili za nové. Tou dobou vládl na obrazovce radaru klid a Tony usoudil, že je relativně bezpečné vypravit se ven.

Vlezl si do skafandru (také byl trochu velký), sestoupil do kabiny pro cestující a ujistil všechny přítomné, že není důvod k obavám. Potom si nasadil přilbu, zkontroloval rádiové spojení, vstoupil do přechodové komory a zavřel za sebou vnitřní dveře.

„Tony?“

„Slyším tě, Šavle.“

„Máme na obrazovce několik teček.“

„Něco, čeho bychom se měli bát?“

„Ne. Ale vzduch není čistý.“

Bylo to samozřejmě riziko. Kdyby se na ně něco řítilo, musela by nastartovat motor a uhnout. Nebyla by to příjemná situace, kdyby byl tou dobou venku. „Fajn. Ať už to máme za sebou, kotě.“

Vnější průlez se otevřel. Připnul si k opasku lanko. Jak bude postupovat, lanko se bude odvíjet. Bylo dost dlouhé, aby mu dovolilo dostat se na nákladní palubu. Nasadil si svítilnu na zápěstí, rozsvítil ji, oznámil, že je připraven, a vykročil ven. Průlez se za ním uzavřel.

Trup byl poďobaný, oprýskaný a ožehlý. Zhodnotil jej a zavrtěl hlavou. „Jsme tady zvenčí trochu potlučení,“ řekl Šavli.

Ve výhledu na přechodovou komoru nákladní paluby mu bránila oblina trupu. Odstrčil se a za pomoci strategicky umístěných držadel rychle slezl po plášti mikrobusu dolů. „Dolů“ byl směr k hlavní

trysce a k měsíčnímu mračnu, které se mu vynořilo před očima, když se přiblížil ke dveřím nákladní paluby. Viděl, že poničená podpěra se ve svém uchycení kýve jako zlomená noha. Celá spodní část mikra byla silně potlučená, a to jak úlomky, tak zřejmě také ulomenou podpěrou, která při prudkých obratech mohla do plavidla snadno udeřit. Bude se muset vrátit a odstranit ji.

Vlastní dveře byly úplně zkřivené; nedaleko byl v trupu průraz směrem ven o velikosti baseballového míčku. Nějaký kámen vlétl na druhé straně dovnitř a *tudy* vylétl. Kov byl ožehlý. Uvnitř se neustále svítilo. „Vidím dovnitř," ohlásil Šavli.

„Vidíš Mamuta?"

„Ne. Ale je tam něco lesklého."

„Cože?"

„Je to plastový pytel."

„No jo," vzpomněla si Šavle. „Přitáhl na palubu spoustu krámů v plastových pytlích."

Když pytel odplul z jeho zorného pole, zjistil, že vidí jen protější stěnu. „Fajn," řekl a nasměroval svítilnu na přechodovou komoru, „je načase dát se do práce." Ve chvíli, kdy se pohnul ke dveřím, se mu něco šelestivě otřelo o průzor. Jakoby hrst písku.

„Stalo se něco?" zeptala se Šavle.

„Ne," řekl.

„Dobře. Snaž se co nejrychleji dostat dovnitř."

„Dělám na tom." Přesunul se k ovládacímu panelu dveří, odklopil jej a otočil klíčkem. Rozsvítilo se bílé světélko. Výborně. Když nic jiného, energii měl.

Stisknutí tlačítka AKTIVOVAT rozsvítilo stavový displej. ODČERPÁVÁNÍ, stálo na něm. Bílou kontrolku vystřídala červená.

Jeho skafandr zaznamenal vibraci. „Další kamení?" otázal se.

„Ničeho jsem si nevšimla. Je to moc malé pro radar." Zařízení jednoduše kamínky nezaznamenávalo. „Už budeš vevnitř?"

Sledoval displej a dveře. „Za minutku jsem tam."

„Rozumím."

Přemýšlel o Mamutovi. Nikdy se spolu nepřátelili, nescházeli se spolu, vlastně spolu ani příliš nemluvili. Pouze se zdravili. Provozní pracovníci se obvykle stýkali zase s lidmi z provozu. Tony se

kamarádil s piloty a předpokládal, že Mamut tráví čas s lidmi z řízení letového provozu. Nebo s vedoucími. Nejspíš s vedoucími. Uvažoval, co asi dělal ve chvíli, kdy úlomek proletěl trupem, na co asi myslel. Tony doufal, že měl rychlou smrt. Ale chvíli to určitě trvalo…

Stavový displej stále svítil červeně.

Displej v jeho skafandru neměl žádnou časomíru, ale zdálo se mu, že to trvá dlouho.

„Tony?“

„Jo.“

„Můžeš to urychlit?“

„Ještě neskončilo přepouštění.“

Červená kontrolka konečně zhasla a nápis na displeji se změnil: ODČERPÁVÁNÍ HOTOVO.

Změnil polohu, chytil se držadla pravou rukou, aby byl připraven protáhnout se dovnitř, jen co se komora otevře.

Ale zůstala zavřená.

„Šavle, obávám se, že to nepůjde.“

„Musí se otevřít.“

„To rád slyším.“ Přepnul na manuální ovládání, vytáhl páčku, otočil jí a zatáhl.

Nic.

Změnil polohu a zkusil to znovu. Tentokrát se mu zdálo, že něco povoluje. „Fajn,“ konstatoval. „Tentokrát pokrok.“ Získal škvíru mezi okrajem dveří a plochou, k níž dosedaly. Vytáhl tyč, kterou měl za opaskem, zasunul ji do mezery a začal jí páčit sem a tam.

„Tony, musíš si pospíšit. Obrazovka ukazuje, že se k nám něco blíží.“

„Slyším tě.“ Prudce škubl.

„Možná by ses měl vrátit. Můžeš to zkusit později.“

Nemohl se pořádně zapřít, a když na dveře zatlačil, odtlačovalo ho to dozadu. Nakonec došel k závěru, že problém je v tom, že se snaží páčit, ale druhou rukou přitom visí na držadle. Proto se pustil, zapřel se o trup oběma nohama, sevřel tyč oběma rukama a zatáhl. Dveře se trošičku pohnuly.

„Už to jde,“ oznámil jí.

„Není čas, Tony.“

Nachystal se a zkusil to znovu, ale tyč se mu smekla a on odplul do prostoru. „Ouha,“ uklouzlo mu.

„Ouha? Co je to ouha?“

„Poletuju.“

„Tony? Musím pohnout lodí.“

„Klidně.“ Zastrčil si tyč za opasek. „Já to zvládnu.“

Motor se zažehl a mikrobus vyrazil pryč. Tony zaostával, dokud se lanko nenapjalo a nezačalo ho táhnout. Bylo dost krátké, aby ho neusmažil hlavní motor. Přesto prudce narazil na trup a pohmoždil si zápěstí.

„Jsi tam ještě?“ ozval se mu ve sluchátkách její znepokojený hlas.

„Jo.“ Musel se přemáhat, aby ze sebe nějakou odpověď dostal, a uvědmil si, že má na sobě jediný skafandr. Kdyby se mu venku něco stalo, nikdo by nemohl vyjít za ním.

„Blíží se další, Tony,“ řekla Šavle. „Musíme pryč.“

„Jasně. Já jsem v pořádku.“

Něco mu cáklo na průzor.

Tekutina. Pokusil se ji setřít. Ale nic se nestalo a ruka v tom zvláštním světle vypadala, jako by s ní nebylo něco v pořádku.

Tekutina se řinula z jeho rukávu a svou levou paži nikde neviděl.

Necítil svou levou paži.

Okraje jeho zorného pole obestřela tma. V rukávu pocítil tlak. Skafandr se uzavíral.

Ale světlo se vytrácelo.

Mikro, kabina cestujících, 2.31

Charlie už stačil spotřebovat velkou část obsahu druhé kyslíkové láhve, kterou dostal. K dispozici jich už mnoho nezbývalo, což znamenalo, že pokud se jim nepodaří obnovit cirkulaci, začnou mít kolem čtvrté hodiny dost velké problémy.

Z okna kabiny cestujících nebylo vidět, co se děje. Tony přelezl za oblinu trupu a potom uslyšeli rány, jak se snažil otevřít nákladní dveře. Charlie se chtěl zeptat Šavle, jak akce probíhá, ale váhal, jestli

ji má vyrušovat. Krutě si uvědomil, že obyčejní lidé se mohou ptát nebo si stěžovat, a nikdo z toho nic nedělá. Jenže člověk s vysokým politickým postavením ze sebe rychle udělá pitomce. Proto čekal a vyměňoval si nervózní pohledy s Evelyn, která se také snažila nepřekážet.

Morley seděl zasmušile, s rukama přitisknutýma na kyslíkovou masku. Jeho poraženecký výraz ostře kontrastoval s jeho pozitivně naladěnou, energickou osobností známou z vysílání. Kaplan se snažil zaujmout fatalistický postoj, aby se bránil emocionálním výkyvům. „Stejně nemůžeme prakticky nic dělat, můžeme jenom čekat, jak to dopadne," říkal. Nebo: „Jsme v rukou božích."

To rozhodně byli.

Charlieho překvapilo, když je Šavle upozornila, že se blíží další turbulence. *Turbulence* byl zvláštní výraz pro kameny, které viděl prolétat za oknem. Když nastartovala motor a uhnula na stranu, usoudil, že Tony je nejspíš uvnitř.

Ale teď motor znovu zmlkl. Z podpalubí se neozývalo nic a mikro plulo zlověstným tichem.

Evelyn se snažila, aby z ní vyzařovala důvěra. „Je to dobré," prohlásila. „Vědí, co dělají."

Těžko říct, jestli na tom bude záležet, pomyslel si Charlie.

Zapnul se palubní rozhlas, ale nikdo nepromluvil. Evelyn k němu znovu zalétla pohledem. Mlčení se protahovalo tak dlouho, až Charlie pochopil, že to může znamenat jedině špatné zprávy.

Kaplan se díval z okna. „Houstone, Houstone," řekl tiše Morley, „máme problém."

Kaplan se zajíkl. „Venku," zašeptal.

Táhli Tonyho na konci lana. Vypadal jaksi splaskle. Bez jediné známky života. Pomalu, nekoordinovaně se převracel.

Když se úhel změnil a dopadlo na něho světlo vnějších lodních světel, Charlie si všiml, že *Tonymu chybí levá ruka*. Nejdřív si myslel, že je to klam způsobený světlem. Ale nebyl.

Charlie Haskell ještě nebyl dost starý, aby před tímto týdnem musel čelit bezprostřední možnosti vlastní smrti. Měl za to, že vždycky bude nějaké zítra. Když se teď díval na Tonyho Casawaye a

myslel na Mamuta v prostoru bez vzduchu, zachvěl se. Casaway se pro ně vrátil. Mamut zůstal, aby jim dal šanci.

Charlie nebyl věřící. Neočekával, že bude vyzván ke skládání účtů a ohodnocen podle toho, co udělal nebo co nedokončil. Jeho rodiče věřili pouze na mechanický svět, místo vyvíjejícího se hardwaru a softwaru, jenž žádná božstva nepotřebuje. Prostě jsme ještě na všechno nepřišli, říkal s oblibou jeho otec. Některé věci jsou složitější, a my nevíme proč. Ale to ještě neznamená, že bychom je museli připisovat boží prozřetelnosti.

V důsledku toho, že se stal členem kostelního basketbalového týmu, Charlie prožil krátký flirt s luterány. Byl rád, když unikl. Když se později dal na politickou dráhu, dostal radu, aby si nějakou církev vybral. Jakoukoli. A jednou za čas se někde ukázal. Zachoval se podle ní a vybral si jich několik. Nikdy je nebral vážně, ale jak postupoval po žebříčku veřejných funkcí výš, zjišťoval, že jsou pro jeho úspěch čím dál důležitější.

Z Charlieho pohledu bylo nejhorší to, že kdyby zde zemřel, byl by to úplný konec. Záviděl Marku Pinnaclovi, který dokázal čelit i těm největším nebezpečím s relativním klidem, poněvadž věřil, že za branou čeká ráj. Musel si pouze zdůvodnit, proč Ježíš kometu poslal. Pro křesťana nic těžkého.

Pro realistu, jako byl on, byl život složitější hra, v níž člověka software občas převálcuje. Nic osobního.

„Musím vám oznámit," vytrhl ho ze zasnění hlas Šavle, „že kapitán Casaway je mrtev. Jeho skafandr neregistruje žádné životní funkce." Hlas se jí chvěl.

Kaplan si rozepnul popruhy a chystal se jít ji podpořit, ale Evelyn ho chytila za ruku a vylezla po žebříku sama.

Zatímco byla pryč, nikomu nebylo příliš do řeči. Charlie, Mark Pinnacle a Morley si dávali záležet, aby se nepodívali z okna. Z pilotní kabiny k nim doléhal tichý, vzrušený rozhovor.

Morleyho oči se setkaly s očima Charlieho. „Na nákladní palubu se nedostal."

Charlie přikývl. „Já vím."

„Nedostal se k vzduchovému potrubí."

„Vím."

„Co budeme dělat?“
Byla to dobrá otázka.

Skyport, Orbitální laboratoř. 2.33

Windy na opačném konci řídicího sálu utrousil nějakou nadávku.
„Co je?“ zeptala se Tory.
„Macek.“ Ukázal, zvětšil obraz a vyvolal data. Na jedné straně byl seříznutý, jako by jej někdo oddělil rozpáleným nožem, useknutý, jako se porcuje ananas. Vypadalo to jako uříznutý kus ovoce, ve spodní části plochý, protáhlý, převracející se a zároveň rotující kolem podélné osy, která měřila – *Půldruhého kilometru.*
„Proboha,“ hlesla.
Odeslali data svým klientům.
Z úlomku se stal POTKO 38. A krátce nato *Potkan*.

6.

OPERAČNÍ TÝM. HELIKOPTÉRA WBKK NEWS. 3.07

Reportáž Cliffa Beaumonta z Miatni Beach:

„Proboha, jestli mě slyšíte, schovejte se někam.“ *(Kamera ukazuje rozbouřené moře ozařované blesky. V záběru se střídavě objevuje a mizí obrovský černý trychtýř.)* „Právě tohle za několik minut zasáhne Miami Beach. Jestli máte protihurikánový sklep, schovejte se do něho. Jestli ne, najděte si nějakou místnost uvnitř domu. Jsme několik kilometrů daleko, ale strhává nás to a budeme muset přistát. V každém případě nezůstávejte venku.“

AstroLab. 3.11

Jakmile byla data ze Skyportu potvrzena, Wes Feinberg zatelefonoval do Bílého domu. Dali mu kód, aby se mohl spojit přímo s Mercedes Juarezovou. Nebylo to podle jeho představ. Mercedes měla příliš velkou úctu k osobnostem a autoritám. Feinberg potřeboval někoho, komu by nevadilo prorazit byrokratické blokády a jít přímo do Oválné pracovny. Chtěl přímou linku na prezidenta *(„Nemožné!“)* nebo alespoň na Ala Kerra *(„Pan Kerr je mimořádně zaneprázdněný člověk.“).* Klidně mohl nastat konec světa, ale pan Kerr by měl tolik práce, že by si toho ani nevšiml.

„Můžete mne, prosím, spojit s prezidentem?“ zeptal se Juarezové.

„Kdyby to bylo v mé moci, udělala bych to, profesore Feinbergu. Strávil celou noc v krizovém štábu.“

„Jistě. Klidně mu můžete vyřídit, že má krizi.“

„Co se konkrétně stalo?“

„Bylo by užitečnější, kdybych mohl mluvit přímo s ním. Možná má nějaký scénář pro nejhorší variantu.“

„Pravděpodobně mluvíte o zprávě, která před několika minutami přišla z NASA.“

„Nevím. Co v té zprávě stojí?“

„Je tajná.“

„Pak se o tom ale těžko mluví, že?“

Tón Juarezové se přiostřil. „Profesore Feinbergu, jestli jste ochoten sdělit mi podrobnosti, zařídím, aby se k němu dostaly.“ *Jinak nemarněte můj čas.*

„Dobře. Letí k nám pořádný balvan. Jeho pořadové číslo je třicet osm. V pozdních ranních hodinách proletí horními vrstvami atmosféry. Je velice pravděpodobné, že natolik zpomalí, aby přešel na oběžnou dráhu. Jestli to udělá, řekněte mu, aby očekával, že na té oběžné dráze dlouho nevydrží. Snažím se říct, že si myslím, že ta mrcha spadne. Rozumíte?“

Dlouhou minutu bylo na druhém konci ticho. Potom: „Jak je velký? Kdy spadne? Kam?“

Uvažoval, co asi bylo v té zprávě od NASA. „Má průměr jeden a půl kilometru. Chápete, co to znamená?“

„Ano,“ odpověděla. „Myslím, že ano.“

„Řekněte mu to. Jestli má nějaké možnosti, možná nebude mít dlouho na to, aby jich využil.“

„Vyřídím mu to.“

„Musí si promluvit se mnou.“

Boston. 3.16

V kontextu celého večera to nebyla nijak zvlášť velká vlna. Převalila se přes letiště Logan a Winthrop, opuštěné sotva o deset minut dřív, poté, co varování vyhnalo posledních několik tvrdohlavců, kteří ještě zůstali. Když zaplavila centrum Bostonu, nebyla vysoká ani dva a půl metru. Jiné vlny se vylily na pobřeží v Plymouthu na jihu a v Gloucesteru na severu. V Marblehead přispělo ke katastrofě to, že velká dopravní zácpa zablokovala silnici 114 a uvěznila tisíce lidí v cestě moři.

V Plymouthu byla zničena elektrárna Comonwealth Electric. To způsobilo přetížení sítě v Bostonu a Providence a soustava se začala hroutit. Ve čtvrt na pět byl celý Severovýchod bez proudu.

Každé velké město na obou pobřežích v těchto chvílích svádělo zoufalý boj. Policejní sbory se rozpadly, neboť důstojníci se rozprchli zachraňovat rodiny. Nemocnice a další záchranné služby přestaly fungovat ze stejného důvodu. Ti, kteří se vzdali snahy opustit město a hledali útočiště v místních kostelech a kulturních střediscích, je často našli zamčené. Jednotky armády a národní gardy se mohly rychle přesouvat pouze vzduchem.

Na západním pobřeží se zatím žádné tsunami nevyskytly. Odborníci vyjadřovali opatrný optimismus.

Média se pravděpodobně těšila svému vrcholnému okamžiku. Mobilní zpravodajské štáby byly úplně všude, snášely se z nebe, aby zaznamenávaly a zpovídaly vyděšené a zoufalé.

„Kam máte namířeno, paní Martiniková?“

„Kamkoli…“

Lidé žijící v Denveru, Kansas City a Indianapolis prožívali jiná muka. Stěží se našel někdo, kdo neměl v cestě vln děti, přátele nebo

příbuzné. Ale telefonní spojení bylo v postižených oblastech přerušeno.

Jinde ve světě byly podmínky různé – Východní Afrika, Střední východ a Asie zatím neutrpěly tak velké škody, neboť nebyly přímo vystaveny probíhajícímu dění. Ale úlomky padaly pořád dál a zemská rotace tyto oblasti posouvala do palebné zóny. Evropa dostávala tvrdé rány. Tisíce lidí byly považovány za mrtvé od Říma po Rižský záliv. Kyjev na Ukrajině byl podobně jako Carlisle naprosto zpustošen meteorickým deštěm. Porto Alegre a Valparaiso byly zaplaveny.

Ale našly se i *dobré* zprávy; obrovská vlna, která se údajně hnala na Vancouver, vůbec nedorazila. V Pearl Harboru námořnictvo evakuovalo před blížícími se tsunami tisíce rodinných příslušníků na válečné lodě. V Glasgowě se městským činovníkům s využitím vlaků, autobusů a dobré organizace podařilo totéž.

Země si již začaly navzájem pomáhat bez ohledu na státní hranice. Ruské vojenské jednotky dopravily jídlo a zdravotnický materiál do Kyjeva. Zatímco Poláci zachraňovali Lotyše v Rize, Němci zachraňovali Poláky na Pomořanském pobřeží. Italské pomocné sbory se objevily až ve východní Francii. Bylo hlášeno, že Kanaďané jsou na cestě do New Yorku.

Byli ovšem lidé, kteří té noci dospívali k jistému přesvědčení, že ať se stane ještě cokoli, lidstvo již nikdy nebude stejné.

Skyport, Orbitální laboratoř. 3.18

Skyport byl geostacionární satelit trvale usazený nad Galapágami. Obloha nad východní částí Tichého oceánu zářila jemnou pavučinou meteorických dešťů. Tory věděla, co se děje na zemi. Podél Golfského zálivu a v Mexiku vyvolávaly prudké změny teploty a atmosférického tlaku obrovské bouře. Vichry o rychlosti hurikánu a průtrže mračen zasáhly Mobile, New Orleans, Tampico a Veracruz. Televize přinášela záběry rozdrcených těl, rozbitých kolečkových židlí, promočených medvídků a převrácených autobusů. Ve Virginia Beach se zoufalý otec marně pokusil zachránit svoje děti tím, že je přivázal ke stromům. Ve Wilmingtonu se nemocnice

pokusila ujet před stoupajícím mořem a ztratila, kromě pacientů, prakticky veškerý zdravotnický personál. Nedaleko Atlantic City narazila helikoptéra Pobřežní stráže v nevhodnou chvíli do vzdušných nůžek a zřítila se do obřích vln. Hrdinství a tragédie byly všude.

Tory se na to dívala s očima opuchlýma od toho, jak zápasila se slzami. Její rodina žila v oblasti St. Louis, takže jim alespoň nehrozila všeobecná zkáza. Ale kolizní objekty padaly dál, a ona se snažila před nimi varovat, jak jenom bylo možné. Obvykle to obnášelo třicet až čtyřicet minut. Nebylo to mnoho, ale stále to bylo o mnoho lepší než nic. A ona byla důležitou součástí, ta, již chtěli poslat domů ve chvíli, kdy měli posilovat stav.

Dívala se, jak rozžhavený POTKO 27 vlétl do atmosféry a zmizel někde u Brazílie. Americká města obvykle vydávala i v tuto hodinu silnou záři. Dnes v noci však velké části obou kontinentů potemněly. Dokonce i dlouhá světelná řeka, táhnoucí se od Bostonu po Miami, byla v nejlepším případě zpřetrhaná.

Odsud, ze svého bidýlka ve výšce třiceti šesti kilometrů nad Tichým oceánem, měla pocit, že dopady, světla, intenzita a načasování mají určitý rytmus. Navzdory všemu, co se odehrávalo dole, byla tato kosmická symfonie nejkrásnějším divadlem, jaké kdy spatřila.

Bílý dům, Oválná pracovna. 3.20

Henry upíral oči na papíry rozházené po stole z týkového dřeva a na záběry přenášené na displej jeho notebooku z Miami. Oči už měl zakalené, hlavu horkou, ruce se mu třásly. Emily na něho naléhala, aby zavolal svého osobního lékaře a nechal si dát něco na uklidnění. Jenže sedativum bylo to poslední, co v tuto chvíli potřeboval.

Kolik lidí této noci přišlo o život?

To se už nikdy nedozvědí. Kdyby měl po ruce revolver, Henry Kolladner by byl býval udělal, co udělat měl, a provrtal by si hlavu kulkou.

Dveře se otevřely a do pracovny nakoukl Kerr. „Henry?“ řekl.

Kromě notebooku vycházelo jediné světlo v místnosti jen z jeho stolní lampy, památky od prezidenta Francie. Podíval se do ní. „Zavolal jsem na špatné číslo, Ale.“ Cítil se vyčerpaný, prázdný. „Měli jsme začít s evakuací měst hned, jak jsme se to dozvěděli.“ Poučil se. Několik minut před projevem ve tři čtvrtě na dvanáct rozhodl o využití vládních zdrojů k úplné evakuaci pobřežních měst v celé zemi. Samozřejmě příliš pozdě. O hodně pozdě.

„Pane, udělali jsme to, co jsme logicky považovali za správné.“

Pokrčil rameny. „To není důležité, Ale. Máme tam mnoho mrtvých lidí. Nemuselo se to stát.“

Dlouho nepromluvil ani jeden z nich. Potom se osmělil Kerr: „Znovu telefonoval Feinberg.“

Zoufalství v jeho hlase bylo evidentní. Henry se na židli pomalu otočil a podíval se na svého šéfa sekretariátu; probodl ho očima.

„Co je to tentokrát?“

„POTKO 38. Ten, o kterém nás informovala NASA.“

Prezident se zhluboka nadechl. POTKO 38 měl prolétnout nebem nad Čínou v dopoledních hodinách. Byl *velký*, ale měl Zemi minout. „Pořád platí, že proletí kolem, ne?“

„Ano. Právě jsem s ním mluvil. Háček je v tom, že podle toho, co říká, se vrátí.“

„Cože?“

„Podle Feinberga při průletu atmosférou zpomalí a začne kroužit kolem Země. Nemůže to tvrdit s jistotou, ale myslí si, že spadne. A možná poměrně brzy.“

„Proboha. Vždyť ten hajzl je velký *kolik*, jako deset bloků.“ Henry svou nemoc poprvé *ucítil*. Jako nějaký živý tvor se vplížila do jeho střev a plic, ovinula se mu kolem páteře. Zjistil, že se mu těžko dýchá.

„Říká, že je to smrtící impuls. Pokud dopadne, zavládne tma všude. Doba ledová, hladomor, všechno, na co si vzpomenete.“

„Kdy?“

„Neví. Záleží to na tom, co se s ním stane při průletu atmosférou.“

„Nejhorší varianta?“

„Mohlo by to být za několik dní.“

Henry si otřel pot z čela a začal se přehrabovat v papírech na stole, dokud nenašel ten, který hledal. „NASA tvrdí, že bezprostřední nebezpečí nehrozí.“ Měl pocit, jako by byl ovinutý ocelovými obručemi. „Ten *Feinberg*, co je –“

„Podle našich lidí je vůbec nejlepší.“

„No dobře. Nebudeme tady přece sedět a čekat, až spadne. Pošleme na toho hajzla atomovku.“ Poklepal prstem na zprávu od NASA. „Tady píšou, že maximální přiblížení nastane v osm čtyřicet sedm. Hned ráno ho zlikvidujeme a bude to.“

„Souhlasím, Henry.“

„Ať NASA prověří Feinbergova čísla. Zjisti, jestli dojdou ke stejným výsledkům. A zatím mi sežeň Wilsona.“ Wilson byl náčelníkem štábu letectva. „Pokud se NASA shodne s Feinbergem, uděláme to.“

Kerr porušil obvyklý postup, když vyřídil několik krátkých telefonátů, zatímco Henry čekal, a tím dal proces do – pohybu. Pak se znovu obrátil k prezidentovi. „Je tu ještě jedna věc, o které si musíme promluvit, Henry. Oblast Washingtonu je zranitelná. Domnívám se, že se musíme přestěhovat do vnitrozemí. Pro všechny případy. Dovolil jsem si zřídit druhý operační štáb v Ofuttu.“

Henry měl chuť se rozesmát, ale v krku měl sucho. „Offutt? Chceš, abych odjel do Colorada a seděl na nějaké hoře?“

„Offutt není na hoře, Henry.“

„Když lidé slyší Colorado, představí si hory. Jak to bude vypadat, když prezident, který všem řekl zůstaňte doma, z vln si nedělejte starosti, všechno je pod kontrolou – když ten prašivý *prezident* vezme do zaječích a zamíří do hor?“

„Lidé nebudou mít čas, aby přemýšleli, jak to vypadá, Henry. A potom budou rádi, že země stále má hlavu.“

„To tedy budou. Ale ne *tuto* hlavu.“

„Henry, máme letadla, satelity, tolik špionážních družic, že nevíme, co s nimi, ale vlny se hledají těžko. Dokud se nepřiblíží. Některé se pohybují rychlostí až tři sta mil za hodinu.“ Jeho oči se rozšířily a zpřísněly. „Pracuje s vámi hodně lidí, Henry. Jestli chcete riskovat vlastní život, je to jedna věc, ale měl byste brát ohledy také na svůj štáb.“

A Emily. Jenže Emily dilema pochopila a odmítla odjet, když jí to v průběhu večera navrhl.

Prezident zaslechl zvenčí hlasy. „Ale," řekl, „osud země dnes v noci visí na vlásku. Jestli tady ještě zůstali nějací nepodstatní lidé, ať je odvezou. Včetně agentů. Ale já prostě nemám čas na to, abych se coural po celé zemi. Operační štáb tvoří většinou vojáci. Jejich práce je tady. Se mnou. Zůstaneme."

7.

PŘEHLED ZPRÁV BBC. 8.21 BRITSKÉHO LETNÍHO ČASU (3.21 VLČ)

„Z Lodnýna se vám hlásí Sidney Cain." *(Jeho hlas zní nejistě.)* „Díváte se na bývalou finanční čtvrť přibližně od místa, kde stával Waterloo Bridge. Očití svědkové tvrdí, že vlna byla vyšší než nádraží Charing Cross. Centrum města se momentálně nachází asi pod třemi metry vody. Oběti na životech jsou odhadovány na více než sto tisíc. A tento odhad může být velice umírněný. První záchranné týmy jsou již na místě, ale čeká je velice těžký úkol.

Mnohé –" *(Hlas se na okamžik zlomil.)* „Mnohé pamětihodnosti byly zničeny. Svatý Pavel, jak můžete vidět, se zřítil. Sněmovna přišla o střechu. Všechny mosty jsou stržené. Zdá se, že Nelson přežil. A Kleopatřina jehla. Ale to je skoro vše." (Další odmlka.) „Lodě a zásoby již přijíždějí z celých Britských ostrovů. Máme zprávy o tom, že francouzská flotila je na cestě přes Kanál." *(Snaží se ještě něco říct, pak to vzdává.)* „Vracím ti slovo, Clyde."

Mikro, pilotní kabina. 3.22

Evelyn trvala na tom, že zůstane s ní, a Šavle byla tak otupělá, že neměla sílu nic namítat. Chvíli seděly mlčky a potom začaly mluvit.

O tom, jak se cítí, a později o Tonym, o Šavliných cílech a nakonec o zásobování kyslíkem.

Venku bylo stále mnoho kamení. Šavle reagovala na občasná varování na radaru automaticky. Když to bylo nutné, vypínala motor, měnila úhel pohonu, obratným manévrováním se vyhýbala nebezpečím. Bylo to samozřejmě čím dál snazší. Vnější čelo výbuchu se přes ně přehnalo takovou rychlostí, že přežili jen díky štěstěně. Nyní se úlomky pohybovaly vůči plavidlu pomaleji. Díky tomu měl lidský pilot naději, že zareaguje včas.

Pokaždé, když musela zrychlit, Tonyho tělo zmizelo z dohledu směrem k zádi, ale když pak zase chvíli letěli bez tahu, doplul zpátky, jako by se snažil zůstat nablízku pilotní kabiny. *Jí.*

Působilo to strašidelně, a proto byla ráda, že tam s ní je Evelyn.

Vyrovnat se s Tonyho smrtí bylo těžké. Byl bezmezně schopný, věřil, že dokáže všechno. Otevřela se v ní prázdnota. Teprve když ho uviděla, jak visí na konci lana, uvědomila si, jak moc potřebuje jeho podporu.

Zůstala v mikrobusu, kterému nefungoval přívod kyslíku, bez naděje na záchranu a bez prostředků, s nimiž by se závada dala odstranit. Alespoň jedna zpráva byla dobrá; podařilo se jí obnovit spojení se Skyportem. Popsala tam tedy svou situaci a pak ji ještě jednou zopakovala hlavnímu dispečerovi.

Vybízeli ji, aby prohledala úložné prostory v pilotní kabině pro případ, že by se tam našel rezervní skafandr. Když se ukázalo, že tam žádný není, řekli jí, že s ní zůstanou ve spojení a že se jejich nejlepší lidé snaží najít řešení. Věděla, co to znamená.

„Není naděje na záchrannou výpravu?“ zeptala se Evelyn.

Zavrtěla hlavou. „Neexistuje způsob, aby se k nám někdo dostal, dokud to ještě má smysl. Po pravdě řečeno, měli by co dělat, aby se k nám dostali dřív, než dosáhneme oběžné dráhy Země.“

„A *to* bude kdy?“

„Asi za dvacet hodin.“

„Tou dobou již budeme dýchat vakuum,“ poznamenala Evelyn. „Potřebujeme na něco přijít.“

Šavle se o nic jiného nepokoušela. A neustále se vracela k okamžiku, kdy Tony nahlédl proraženým otvorem do nákladního

prostoru a zahlédl tam jeden z Mamutových umělohmotných pytlů. „Asi nemáme moc velkou naději," řekla sklesle.

Mikro, kabina cestujících. 3.29

V kabině cestujících zavládla ponurá nálada. Spekulovalo se o možnosti vypravit se dolů bez skafandru, vzít si jednu kyslíkovou láhev a rozbít ji, vyrvat dveře, získat skafandr na dolní palubě a vrátit se s ním. Jak dlouho by to celé trvalo?

Pět minut? Deset? Pět minut by určitě každý z nich vydržel *cokoli*.

Rozhodující bylo, jak dlouho bude trvat, než se podaří otevřít dveře.

A to byla největší překážka – jak se dostat přes dveře. Ale prakticky neměli jinou možnost než to zkusit. Buď to zkusit, nebo se připravit na to, že za chvíli otevřou přechodové komory a hrdě přijmou smrt.

Bylo jasné, že Charlie má z lidí na palubě největší fyzické předpoklady, a tak souhlasil, že to zkusí. Říkal si, že kdyby se žádné řešení nenašlo, měl by to alespoň rychle za sebou. Šťastné přítelíčkování při večeři se zdálo být světelné roky daleko.

Tak se stalo, že když Evelyn a Šavle slezly po žebříku z pilotní kabiny, našly Charlieho s kyslíkovou lahví za opaskem, jak stojí u přechodové komory.

„Uvažujete správně," řekla Šavle. Nesla zmačkanou šedou kombinézu. „Ale rychle zmrznete."

„Je to lepší než tady jen tak sedět."

„Myslím, že také budete zadržovat dech. Pochybuji, že byste dokázal dýchat, i kdybyste si vzal masku."

„Kdo řídí?" zeptal se Charlie.

„Řekla bych, že momentálně trochu riskujeme," konstatovala Evelyn. „Máme naléhavější problém." Podívala se na Charlieho. „Skutečně potřebujeme, abyste šel. Bavily jsme se o tom a Šavle to chtěla zkusit, ale problém je v tom, že je třeba překonat dveře."

Charlie přejel očima po ostatních mužích. Oba byli spíš křehčí konstrukce. Dvě ženy a starý dobrý Charlie se sto devadesáti

centimetry. „Takže potřebujeme svaly.“ Za jiných okolností by z toho udělal legraci, ale úsměv i tón hlasu se vzpříčily.

„Je to tak,“ přiznala Šavle. „Jenom vás musíme trochu lépe vystrojit. Ale nejdřív vám chci ukázat, kde najdete ten náhradní skafandr.“ Vytáhla schéma nákladní paluby a vyznačila na něm střední ze tří skříněk. „Stačí jen, když vytáhnete západku, a skříňka se okamžitě otevře. Jsou to dvě věci, skafandr a přilba. Nezapomeňte vzít přilbu, ano?“

Charlie se zakabonil, dotklo se ho to.

„Charlie,“ promluvila Evelyn. „Až tam budete, tak jasné to nebude. Zamlží se vám oči i mozek. Nebude to jako dojít pro mléko.“

„Nebylo by lepší, kdybych si tam rovnou zkusil skafandr obléknout, místo abych ho nosil zpátky?“

„Příliš složité a příliš nebezpečné,“ namítla Evelyn. „Nekomplikujme to. Prostě ho přineste zpátky.“

„Zkusme to udělat tak, abychom měli šanci,“ řekla Šavle. Sáhla nahoru, otevřela úložný prostor a vytáhla z něj jednu ze dvou zbývajících kyslíkových lahví.

„Jednu už mám,“ ozval se Charlie.

„Máte *použitou*. Závisí na tom všechno, pane viceprezidente. Dáme vám plnou láhev.“

Charlie zjistil, že se mu ta žena líbí. Byla pod větším tlakem než všichni ostatní, právě ztratila svého kapitána, ale zachovávala klid. Pevná ženská. „Dobře,“ řekl.

„Uložený skafandr by měl být v pořádku. Ale existuje jistá pravděpodobnost, že to, co prorazilo palubu, zničilo také skafandr. Pokud ano, budete muset svléknut Mamuta z toho, který má na sobě.“

„To nevypadá na jednoduchý úkon.“

„A taky to jednoduché nebude.“

„Mám lepší nápad,“ zasáhla Evelyn. „Jestli bude skafandr poškozený, pusťte to z hlavy. Bude pravděpodobně jednodušší opravit pouze přívod kyslíku, než se snažit vysvléct Mamuta ze skafandru.“

„Zní to logicky,“ uznala Šavle. Podala mu ruličku pásky. „Vezměte si to s sebou.“

„Izolační pásku? Mám zalepit díru izolační páskou?“

„Nic lepšího nemáme. Jestli to bude vážnější, jsme tak jako tak mrtví, pane viceprezidente.“ Podala mu šedý oděv, který celou dobu držela. Jak se ukázalo, nebyla to kombinéza, ale horní díl a nohavice, vyrobené zřejmě ze spandexu. Přiměřila je k jeho postavě, upravila je a zkusila to znovu. „Budete to mít těsné, ale možná je to dobře.“

„Co to je?“ zeptal se Charlie.

„G-oděv. Je můj, ale není vypraný, omlouvám se. Je to spodní prádlo do skafandru.“ Musela si v jeho tváři něčeho všimnout. „Myslím to naprosto vážně,“ pravila. „Podívejte, vzduch a teplota nejsou jediné problémy. Prasknou vám kapiláry. Dojde k tomu poměrně brzy poté, co vyjdete ven. V důsledku toho se vám udělají velké pohmožděniny. Když jich bude moc, je po vás.“

„Jak dlouho se to dá vydržet?“

„Nevím. Nevěnovala jsem tomu dostatečnou pozornost, protože jsem nepředpokládala, že budu někdy muset jít ven bez skafandru. Nebo někoho ven poslat. Ale dlouho ne, jasné? G-oděv pomáhá bránit krvi, aby se při vysokém přetížení hromadila v končetinách. Funguje také jako tepelná izolace. A právě to budete potřebovat.“

Charlie se na ně pochybovačně podíval.

„Udělejte to,“ vyzvala ho Evelyn.

„Viceprezident se tu netěší velké úctě,“ řekl jí. Ale odebral se na toaletu, vlezl do oděvu a zapnul ho. Opravdu *byl* těsný. Oblékl si na něj normální šaty a vrátil se do kabiny.

Evelyn ho zkontrolovala. „Jako skafandr to za moc nestojí,“ konstatovala. Oděv neměl rukavice, a tak kaplan poskytl svou flanelovou košili, kterou rozpárali a ovázali mu ji kolem rukou. Šavle vytáhla krátký kabát od uniformy, rozřezala jej na pruhy, zabalila do nich Charliemu nohy a zajistila je páskou.

V okamžiku, kdy zaslechla z pilotní kabiny výstražné pípání, poslala je všechny zpátky na sedadla a rychle vylezla po žebříku zpátky nahoru. Charlie se posadil a zapnul si popruhy. Motor se s řevem probudil k životu a Šavle je navedla na nový kurs. Potom se

vrátila a přinesla francouzský klíč, svítilnu a dva šroubováky, které položila vedle pásky.

Podívala se na něho a usmála se. „Jenom skafandr," prohlásila. „Svoje šaty potřebovat nebudete."

„Zahřejí mě," zaprotestoval.

„Udržení tepla nebude problém, pane viceprezidente. To mi můžete věřit." Charlie si zahanbeně svlékl košili a zbavil se kalhot. On ani Šavle neměli během příprav na výstup do prostoru kyslíkové masky, a tak mu těžkost vzduchu v kabině dodávala motivaci.

Šavle přejela po spandexu rukama a vyjádřila spokojenost. „Potřebujeme ještě něco," řekla potom. Odešla do kuchyňky a chvíli se přehrabovala ve skříňkách a v ledničce. Vrátila se s igelitovým sáčkem a slámkou.

Charlie zvědavě sledoval, jak ze sáčku vytáhla několik liber baleného lančmítu, podržela mu ho nad hlavou a nasadila mu ho. „Trochu těsné," poznamenala, „ale mělo by to fungovat."

Evelyn se rozzářily oči. „Šavle," vyhrkla a popadla pásku, „ty jsi génius."

„Cože?" zeptal se Charlie.

Sundaly mu sáček a připevnily mu na záda kyslíkovou láhev.

„To je ono," zhodnotila Šavle svoje dílo. „Dávejte si pozor na sluneční paprsky. Nebudete proti nim mít adekvátní ochranu, a jestli se ocitnete na slunci, poměrně rychle utrpíte vážné popáleniny. Budu se snažit udržet mikro otočené na druhou stranu. Ale myslete na to.

Přes hlavu budete mít přetažený pytlík. To znamená, že se budete cítit hodně stísněně. Zachovejte klid. Při dýchání budete mít pravděpodobně zvláštní pocit. Při nádechu ne. To půjde snadno. Ale myslím, že s výdechem budete mít víc práce.

G-oděv vás nebude chladit, poněvadž by správně měl být napojený na skafandr. Proto se budete zahřívat. To je další důvod, proč je žádoucí, abyste se neukazoval na slunci. Budete mít pocit, jako byste byl v sauně."

„Pokračujte," řekl Charlie. „Dělám si poznámky."

„Promiňte – byla bych ráda, kdyby to bylo jednodušší. Udělejte někdo šátek a omotejte mu ho kolem hlavy." Navázala tam, kde skončila, a krok za krokem vysvětlovala, co musí udělat.

„Ještě jedna věc,“ dodala. „Nemáme rezervní lano. Ještě než uděláte cokoli dalšího, vtáhněte dovnitř Tonyho, odpojte jeho lano a přivažte si je k opasku. Pevně. Pokud budeme muset uvést mikrobus do pohybu, dvakrát zablikám vnějšími světly, pět sekund počkám a šlápnu na to. *Vy* si dávejte pozor, abyste se dobře držel, jasné? Lano vás nezachrání před tím, že se potlučete nebo že vám praskne pytlík. A proboha, hlídejte si, že jste stále ve spojení s mikrem, abychom vás neztratili.“

Znovu mu přetáhli přes hlavu pytlík. Evelyn se jej chystala přelepit páskou, ale Šavle zvedla prst. „Ještě ne,“ zarazila ji.

„Proč ne?“

„Musí vydechovat. Vzduch by se neměl jak dostat ven. Pytlík by se mu zamlžil.“ Vytáhla slámku.

„Jenže tím vzduch uteče,“ namítla Evelyn.

„Správně. Proto potřebujeme uzavírací kohout. Nemá někdo kancelářskou sponku?“

„Tady,“ ozval se kaplan.

Vzala si ji, sepnula jí jeden konec slámky, překontrolovala ji a potom ji připevnila páskou. Potom přilepila slámku – sponkou dolů – k Charlieho g-oděvu, tak aby horní konec byl uvnitř igelitového pytlíku. „Když budete muset, Charlie, při výdechu sponku povolte,“ řekla. Kousla se do rtu. „Pomůže to, aby část vzduchu odešla slámkou ven, ale dělejte to velice pomalu. Pokud tlak poklesne příliš rychle, začnete krvácet z nosu.“

Oči jí ztmavly. „Myslím, že teď jste připraven. A omlouvám se. Není mi příjemné provádět s vámi takové věci.“

Přikývl a usmál se.

Evelyn mu kolem pasu ovinula výstrojní opasek, podala mu nástroje a připevnila mu na zápěstí svítilnu.

Popřáli mu, aby zlomil vaz.

A Charlie, s hodně vyschlými ústy a bouřícím se žaludkem, vstoupil do přechodové komory a zavřel za sebou dveře. Spouštěcí tlačítko bylo velké a bílé. Stiskl je, zaznamenal, že stavový řádek změnil barvu, a poklesl v kolenou. Už teď si připadal lepkavý a studený. Dýchání bylo uvnitř pytlíku hlasitě slyšet. Zkontroloval slámku, aby se tak ujistil, že sponka je stále na svém místě.

Zdálo se, že přepouštění trvá dlouho. Charlie poslouchal svůj tep. Šavle měla pravdu; z dýchání se rychle stalo vědomé úsilí.

Naskočilo zelené světlo a vnější průlez se otevřel. Charlie vyhlédl do vzduchoprázdna. Navzdory tomu, co říkala Šavle, očekával mrazivou vlnu. Ale žádnou okamžitou změnu teploty nezpozoroval. Jeho nervozita se zmírnila a on se po vesmíru rozhlédl s překvapivým klidem. Člověk se nemůže stát viceprezidentem, pokud si postupně nevypěstuje pevnou sebedůvěru a schopnost reagovat pod mimořádným tlakem. Přestože si tyto vlastnosti u sebe Charlie nijak zvlášť neuvědomoval, měl je v sobě a teď mu přišly na pomoc.

Rozhlédl se a spatřil Tonyho tělo, jež stále klidně plulo prostorem.

Než by ho přitáhl, chvíli by to trvalo. A Charlie, který cítil, jak se mu vzduch v plicích rozpíná, věděl lépe než kdokoli jiný, že čas nehraje pro něho. Bylo lepší to risknout bez pojistného lana, ať to má za sebou. Tonyho mohl přitáhnout později. Za daných okolností mu stejně nic nemohlo zaručit bezpečí, proto mu připadalo jako vrchol nerozumu o něco takového dbát. Vydechl, uslyšel, jak pytlík zapraskal, a vyklonil se z přechodové komory.

Jedno držadlo bylo hned nalevo od něho. Podíval se po dalších a zjistil, že jsou rozmístěna v pravidelných, asi šedésáticentimetrových intervalech oběma směry, nahoru ke kopuli i dolů k nákladní palubě.

Byl to zvláštní pocit, dívat se ven, necítit žádný pohyb, vědět, že nejsou k ničemu připoutáni a dole nevidět nic než prázdnotu. Zapudil tu myšlenku, uchopil držadlo a vyhoupl se na plášť trupu. Nikdy neměl rád výšky, ale tohle bylo něco jiného. Bylo to jednodušší, než očekával, a on slézal po žebříku, téměř jako by se nic nedělo. Napadlo ho, že když do přechodové komory vstupoval, s igelitovým pytlíkem, slámkou a kancelářskou sponkou, nedělal si velké naděje. Avšak teď jeho sebedůvěra prudce narůstala.

To mu připomnělo jedno – přestal dýchat. Vydechl a jeho plíce se znovu naplnily, aniž se o to musel snažit.

Výdech.

Bylo mu teplo. A čím dál tepleji.

Postupoval dál. Na dohled se objevila ulomená podpěra, pak spatřil trysku hlavního motoru a dveře nákladní paluby, které vypadaly, jako by byly pootevřené páčením. Rychle k nim přelezl, zkusil vzít za držadlo a zatáhnout, ale s žádnou vůlí se nesetkal.

Ale mezera byla dostatečná, aby mohl vsunout prsty mezi okraj dveří a jejich lůžko. Změnil polohu, pustil se držadla, oběma rukama uchopil dveře z vnitřní strany, opřel se nohama o trup a zatáhl.

Nic.

Zkusil to znovu, tentokrát páčidlem, a ucítil pohyb.

Dobře. Úspěch.

Pokračoval v tom, napínal síly, že mu praskaly šlachy. Podšívku g-oděvu měl promočenou potem. Na vnitřní straně pytlíku se srazila pára a on musel přestat. Co to říkala Evelyn? Že se zamlží zrak i mozek? Možná. Ale po tomhle bude nejvýznamnější kapacitou v oboru *on*.

Povolil kancelářskou sponku. Tlak vypudil vzduch slámkou ven.

Pytlík se pročistil.

Chystal se začít znovu, ale vtom se rozsvítila řada světel, některá podél střední části koule, další v blízkosti podpěr. Zhasla a rozsvítila se znovu.

Napočítat do pěti a zažehnout motor.

Do prdele. Zhoupl se zpátky k držadlům a chytil se ze všech sil.

Nedíval se směrem k trysce, ale zahlédl záři zážehu na kovu před obličejem. Ve stejném okamžiku jím náhlé zrychlení prudce mrštilo o trup a pokusilo se mu vyškubnout ruku z ramene. Najednou bylo velice jasné, kde je *dole*, a on visel zvenčí na mikru nad nekonečnou propastí.

Svíral držadlo. V prstech a v ramenou cítil řezavou agónii. Snažil se uzavřít dohodu s mocí vládnoucí vesmíru, ať je jí kdokoli.

Úchytky měly prohlubně. Pokusil se některou najít nohou, aby se na ni mohl postavit. Částečně zmírnit tlak. Nezapomenout vydechovat. Páčidlo, které měl za opaskem, začínalo vyklouzávat.

Našel oporu pro nohy, na okamžik se pustil jednou rukou a vrátil páčidlo zpátky.

Pak hoření ustalo a on se znovu vznášel.

Nevěděl, jestli je to konec. Nenapadlo je domluvit si znamení, že vzduch je čistý, a tak dál visel a čekal. Nohy mu odpluly od trupu.

Musel se přesvědčovat, aby se jednou rukou pustil. Promnul si rameno a potom se opatrně pustil i druhou a našel si nad dveřmi jinou polohu. Po celou tu dobu se díval po světlech.

Nerozsvítila se.

Výdech.

Čekal, až se mu do rukou vrátí cit, potom zasunul páčidlo pod dveře a zatáhl za ně. Jestli předtím pracoval horečně, teď si pomáhal zoufalstvím. Cítil, jak pružiny praskají. Páčidlo se smeklo a on si narazil ruku, ale nevšímal si toho a pracoval dál.

Dveře povolily. A utrhly se.

Mikro, pilotní kabina. 3.41

Hlas se na ni obořil. „*Kde* že je?“

„Venku?“

„Venku z *lodi?*“

„Přesně tak.“

„Proboha – s kým to mluvím?“

„S pilotem.“

„Jak se jmenujete, pilote?“

„Rolniková.“

„Tak dobře, Rolniková. Řeknu vám, co uděláte. Zavoláte viceprezidenta zpátky dovnitř. *Hned.* Řeknete mu, že s ním chce mluvit pan Kerr.“

„Momentálně je zaneprázdněn, pane Kerre. Vyřídím mu to, až se vrátí.“ Přerušila spojení.

8.

Mikro, vně nákladní paluby. 3.42

Charlie se protlačil kolem dveří, vklouzl do přechodové komory a zhroutil se. Prudce dýchal, doslova lapal po dechu, zamlžoval pytlík. Znovu povolil kancelářskou sponku, opatrně, vědom si varování před krvácením z nosu. Šátek na hlavě byl promočený.

Šavle měla pravdu; bylo to jako v *sauně*. To bylo zvláštní. Vždycky měl za to, že vesmír je *studený*.

Na stěně byl stavový displej a byl pod proudem. Našel bílé tlačítko, zhluboka se nadechl a zmáčkl je. S potěšením sledoval, jak se vnitřní dveře otevírají.

Uvnitř se stále ještě svítilo.

Mamutovo tělo ve skafandru se vznášelo u žebříku, k němuž bylo přivázané. Vypadalo to, že skafandr je porušený, a komorou pluly kuličky krve. Charlie si uvědomil, že pokaždé, když Šavle zapnula motor, tělo narazilo na žebřík.

Nejraději by udělal přestávku a přivázal je pevně. Ale cítil nebývalou únavu. Pytlík se nechtěl pročistit, takže mu dělalo potíže rozeznat detaily kolem sebe. A měl podezření, že nějaká krev je *uvnitř* pytlíku.

Soustředit se bylo těžké. Něco se dotklo jeho paže a Charliemu se naježily vlasy.

Byla to Mamutova přilba.

Chytil ji do ruky a musel se zamyslet.

Drž ji.

Skříňka. Kde byla skříňka? Snažil se vzpomenout si. Zdálo se, že ta část mysli, která zůstala jasná, se stahuje kamsi do koutku jeho hlavy. Byl to podobný účinek, jaký má oxid dusný v zubařské ordinaci. Zápasil s tím. Uvědomil si, že již nevidí na venkovní výstražná světla. Ale Šavle mohla použít palubní telefon, když chtěla něco říct přímo v nákladní palubě.

Je to tak?

Avšak nebyl tam vzduch. Chybělo tam prostředí, v němž by se zvuk mohl šířit.

Říkala, že skříňky jsou tři. Skafandr je v té prostřední. Prodíral se mezi nádržemi, kabely a regály. Tápavě hledal cestu.

Zahnul za roh. Nohy se mu odlepily od paluby. Našel si oporu v boční stěně jedné truhlice a přitáhl se zpátky. A takto mučivě, poloslepý, ve stavu, jenž nebyl ani racionální ani iluzivní, našel výstrojní skříně.

Otevřel prostřední a nahmatal skafandr. A další přilbu. Raději vzít obě. Mamutova mohla být poškozená. Nestál o to, aby to musel podstoupit ještě jednou. Ne, díky. Tohle bylo moc i na viceprezidenta Spojených států amerických. Zabalil přilby do skafandru.

Vrátil se do přechodové komory, zmáčkl ovládací tlačítko a pak se díval, jak se vnitřní dveře zavírají. V klidu čekal, a teprve po minutě si uvědomil, že čeká zbytečně, protože vnější dveře jsou již otevřené, *byly* otevřené.

Přesvědči se, že máš skafandr stále s sebou.

Udělal to a začal nahmatávat žebřík stoupající po plášti mikrobusu. Ve skutečnosti ho ani nepotřeboval. Stačilo se vyklonit a *odrazit se*. (Uchichtl se té představě.) Průlezu se mohl chytit, až ho bude míjet. Nic na tom nebylo.

Jenže si nebyl jistý, kterým směrem je *nahoru*. Žebřík se táhl oběma směry. Kterým směrem byla kabina cestujících a kterým podpěry? Vrátil se do přechodové komory – *jistota je jistota* – našel ovládací panel, otřel si umazanou rukou svou pytlíkovou přilbu a pokusil se přečíst symboly. Neviděl však nic.

Kudy?

Potom si vzpomněl, že v komoře jsou lavice. Byly k sezení, takže musely být blízko podlahy. *Dole.* Chtěl se vydat opačným směrem.

Našel lavice, potom se vrátil k vnějším dveřím a ještě jednou zkontroloval skafandr. Pomáhej mu Bůh, pokud by Šavle musela nastartovat motor. Uchopil držadlo a začal šplhat nahoru.

Udělal chybu, že cestou dolů držadla nepočítal. Měl pocit, že jich bylo osm nebo devět. Nebo možná třináct. (Znovu se tlumeně zasmál.) Teď však počítal, jak lezl, a při šesti začal rukama šmátrat po přechodové komoře kabiny cestujících, přestože věděl, že je to

příliš brzy. Napočítal do třinácti, ale stále ji nenašel. Uvažoval, že by si pytlík strhl, aby viděl.

Výdech.

Co by se stalo, kdyby komoru minul? Vedla držadla kolem celého lunabusu? Představil si sám sebe, jak leze do nekonečna, kolem a kolem.

Sundej si pytlík. Hoď kostky, ať se rozhodne.

Dokázal by se dostat dovnitř dřív, než by ho vakuum zabilo? Kdo to mohl vědět? Viceprezident Charlie L. Haskell určitě ne. Napadlo ho, co by si pomyslel Sam, kdyby ho teď viděl.

A jeho prsty nahmataly průlez.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 3.53

„Tady Keith Morley z paluby viceprezidentova lunabusu. Před několika minutami viceprezident Haskell úspěšně provedl neuvěřitelnou záchrannou akci vně lodi…“

Mikro, kabina cestujících. 4.07

„Jsem tady, Ale, co se děje?“

„Jste v pořádku, Charlie?“

„Jistě, jsem.“ Bylo to daleko od pravdy, ale při uvážení toho, v jakém stavu *mohl* být, na tom byl zatraceně dobře. „Slyšel jsem, že u vás to tak dobře nevypadá.“

„To je pravda. Miami Beach a New Orleans jsou zcela zničeny. Východní pobřeží je zasaženo od Maine po Florida Keys. Ne tak hrozně. Ne *totálně.* Ale je to –“ Hlas se mu zlomil a on začal potichu vzlykat. *Al Kerr.*

Evelyn právě slézala z pilotní kabiny, odkud udržovala rádiové spojení se Šavlí. Přikývla a pomalu si sundala kyslíkovou masku.

„Počty obětí se odhadují na desetitisíce,“ pokračoval Kerr hlasem, který byl jen nepatrně méně roztřesený. „Ale jen Bůh ví, kolik je jich doopravdy.“

Charlie zavřel oči. Myslel na otce a na příbuzné, kteří žili v oblasti Cape.

„Je to strašná katastrofa, Charlie. Myslím, že nikdo z nás neměl představu –“

„Dobře.“ Charlie se snažil vstřebat to, co mu Kerr říkal.

„Teď o něčem jiném. Nevím, jestli se to k vám doneslo nebo ne, ale druhý letoun chybí. Možná je to jen porucha spojení. Vím, že i s vámi na několik hodin ztratili kontakt.“

„Druhý letoun? Ten, ve kterém je Rick?“

„Tak nám to alespoň řekli. Myslím, že jim nedávají velké naděje. Je mi to líto.“ Následovala dlouhá pauza. „Charlie, vypadá to, že než to skončí, bude milion mrtvých. Prezident by si s vámi promluvil osobně, ale je momentálně zavalený. Rozumíte.“

Zavalený.

„Charlie, měl byste vědět o tom, že zde existují pochybnosti, zda to země může přežít.“

„Jasně,“ řekl, „dovedu si představit, *odkud* se ozývají.“

„Henry chce, abyste situaci podával co nejpříznivěji. Zachovejte optimismus. Tím chci říct, že jste v této věci náš člověk v první linii. Byl jste u toho.“

„Ale, mluvíte jako Rick.“

„Ano. Myslím, že nakonec budeme všichni mluvit jako Rick. Poslyšte, co jste dělal venku z lodi? Není to nebezpečné?“

„Je to mikrobus.“

„Na tom nesejde.“

„Snažil jsem se otevřít dvířka.“

„Dobře. Ale už to nedělejte, ano? Vydáme zatím prohlášení pro tisk. *Haskell přebírá otěže,* souhlasíte?“

„Počkejte s tím,“ řekl Charlie.

„Charlie, myslím, že prezident na tom bude trvat. Uvědomte si, že z toho potřebujeme vyjít v očích veřejnosti co nejlépe.“

Charlie neměl prezidenta příliš v lásce. Ale věděl, že Henry bere práci vážně a že teď musí prožívat pravé peklo. Nebyl ten typ, který odepíše ztráty, přizná, že existují situace, v nichž člověk jednoduše dělá to, co je podle něho nejlepší, a doufá, že to dobře dopadne. Charlie věděl, že Henry si bude dávat vinu. Skoro jako by slyšel prezidentovo vysvětlení: *Charlie, měli jsme zahájit evakuaci hned. Příliš jsme se zabývali tím, čím je nakrmíme, když odejdou z domovů.*

Probůh, dělali jsme si starosti kvůli dopravním zácpám. Odhadli situaci špatně a velké množství lidí to stálo život.

Jenže Charlie věděl, že kdyby tam byl, nenašel by na zvoleném postupu žádnou chybu. Souhlasil by, myslel by si, že dělají správnou věc.

Na okamžik si uvědomil zodpovědnost úřadu. Poprvé během své politické kariéry se zamyslel nad tím, zda skutečně touží stát se prezidentem Spojených států amerických. Najednou to byla temná a děsivá vize.

Až se dostane domů a situace se uklidní, bude muset všechno znovu zvážit. A možná svou kandidaturu stáhne. Nešlo o to, že by se funkce bál, ale potřeboval zjistit své meze. Nový prezident se bude muset vypořádat se zemí v troskách. Selský rozum říkal, že budou potřebovat někoho lepšího, než je Charlie Haskell. Charlie by byl možná dobrý v příznivých časech; jenže Spojené státy postihla katastrofa nedozírných rozměrů. Země potřebovala Lincolna. Anebo Teddyho Roosevelta.

Kde ho, ksakru, měli najít?

Hned poté, co Kerr zavěsil, se v přechodové komoře znovu objevila Šavle. Bylo vidět, že je se sebou spokojená, a Charlie jí to přál. „Není nad izolační pásku," prohlásila. A potom se podívala na Charlieho, připoutaného ke sklopenému sedadlu. „Zato *vy* moc dobře nevypadáte." Chtěla mu dát něco, aby lépe usnul, ale Charlie odmítl. Této noci v žádném případě. Jako by mohl být něčím platný.

„Vážně vypadám *tak* špatně?" zeptal se Evelyn, když se Šavle vrátila do pilotní kabiny.

„Jako kdybyste se popral. A prohrál." Podala mu zrcátko. V obličeji měl modřiny a zdobily ho dva černé monokly.

„Hodně lidí dnes zemřelo," řekl.

Přikývla. „Slyšeli jsme to."

Potácel se mezi vyčerpáním a hrůzou.

A přicházely další špatné zprávy. Šavle si zavolala Evelyn do pilotní kabiny. Když slezla zpátky, řekla, že dostali zprávu, že se nepodařilo obnovit spojení s letounem, který letěl dřív. Předpokládalo se, že zmizel i se sto jedna pasažéry a třemi členy posádky.

Všichni na to mysleli, probírali jména přátel a kolegů, snažili se vzpomenout si, kdo měl v kterém stroji letět.

Sto čtyři lidé. Nepatrné množství ve srovnání s počty těch, jež zahynuli na zemi. Ale dávalo to ztrátám konkrétní jména a obličeje. Rick, Sam, bůhvíkdo ještě a milion dalších.

Byla to nejtemnější noc v dějinách lidstva.

Manhattan, 4.01

Larry stál vedle Marilyn a díval se přes střechy a dolů na nové moře. Manhattan se změnil ve shluk betonových ostrovů. Město bylo bez světel. Roztříštěný Měsíc už dávno zapadl. „Zasraná vláda," ulevil si. „Tvrdili nám, že není důvod k obavám."

Někdo namířil svítilnu přes kraj střechy. Její světlo se na vodě pohupovalo nahoru a dolů. Bylo vidět těla.

Marilyn se odvrátila. Nedokázala usnout, a tak se nakonec vrátila ke ztichlé skupince shromážděné kolem rádia na baterii.

Dveře na terasu byly otevřené a závěsy se vlnily v mírném větru. Stále tu bylo nějakých třicet lidí. Několik, kteří toho příliš mnoho vypili ještě ve večerních hodinách, spalo. Ostatní vypadali apaticky a vystrašeně.

Marilyn měla příbuzné v Bostonu a přátele na Outer Banks. Zkoušela se jim dovolat, ale asi až do tří jí odpovídal pouze obsazovací tón a automat *(„Číslo, které jste zvolili, je momentálně v opravě…").* Teď telefon zmlkl úplně.

Pokoje osvětlovaly svíčky. „Jakto asi vypadá u *nás*," obrátila se na Larryho. Jejich byt byl ve třetím patře, *vysokém* třetím patře, a měl být nad vodou. Ale zajímat se o to si vyžadovalo úsilí. „Měli bychom se zkusit dostat domů," řekla.

„Jak bychom to podle tebe měli udělat, miláčku?"

Překvapilo ji, jaký na ni padl pocit odtažitosti. Nezáleželo jí prakticky na ničem. Ale věděla, že je třeba něco říkat, něco předstírat.

Louise byla v kuchyni. Voda samozřejmě netekla. Louise otevřela láhev minerálky a právě z ní trochu nalévala jednomu z účetních. „Šetři s tím, Bille," řekla.

„To je veškerá zásoba?“ zeptala se Marilyn.

Louise se podívala na nádobu. Zůstával přibližně galon. „To je *ono*,“ prohlásila. „Musíme začít uvažovat, co budeme dělat, když pomoc nepřijde.“

„Pomoc přijde,“ řekl účetní.

„Já myslím, že Louise má pravdu,“ namítla Marilyn.

Louise vypadala, jako by celou noc nespala. *Dělá jí starosti, jak všechny nakrmí,* uvědomila si Marilyn.

Larry přišel za ní dovnitř. „Možná že bychom měli začít u toho, co uděláme se snídaní,“ řekl. „Jsou někde blízko nějaké potraviny?“

Louise přikývla. Její obvyklá energie z ní úplně vyprchala. „O ulici dál směrem k Broadwayi. Přes ulici. Jmenuje se to Barney’s. Ale myslím, že to teď bude pod vodou.“

„Poslouchejte,“ ozval se účetní, „celý svět ví, že jsme tady uvěznění. Nedělejme předčasně zmatky. Úplně postačí, když zachováme trpělivost.“

„Ne.“ Marvin vstoupil do záře svíček. Jeho hlas byl o oktávu hlubší než obvykle. „Já myslím, že bychom tady neměli jen tak sedět a čekat, co s námi bude.“ Podíval se na Marilyn a obrátil se k Louise. „Najde se v domě něco, z čeho by se dal udělat vor?“

9.

Bílý dům, Oválná pracovna. 4.07

Osoby, jejichž přítomnost nebyla nutná, byly naloženy a bleskově odvezeny. Henry, který telefonoval s brazilským prezidentem, se za nimi díval s pocitem kapitána na potápějící se lodi. Agenti odmítli odjet a obsadili hlavní bránu. Všechny ostatní vstupy byly uzavřeny. Mimo prezidenta, několika jeho nejbližších spolupracovníků, členů tajné služby a půltuctů důstojníků tvořících Štáb, byl Bílý dům prázdný. V rámci bezpečnostních opatření Kerr

povolal tři vrtulníky námořnictva, které nyní s pomalu se točícími rotory čekaly na trávníku.

Prezidentův telefon tiše zazvonil. „Generál Wilson, pane," řekl důstojník s hodností kapitána, který nahradil jeho sekretářku.

„Ano, Bobe?" promluvil prezident.

„Pane prezidente, měníme zaměření raket, jak jste požádal. Budeme připraveni rakety vypustit, jakmile těleso proletí kolem."

„Dobře." Zaplať pánbu. Alespoň něco se dařilo. „Máš povolení je odpálit, Bobe. Ale ne dřív, než se začne vzdalovat."

„Ano, pane. Přesně tak to uděláme."

„Nechci, aby nějaké radioaktivní úlomky spadly na Čínu."

„Ne, pane."

Hrozbu, kterou představoval POTKO 38, si již uvědomili další lidé než pouze Feinberg, a informace pronikla také do médií. *The Rocky Mountain News* si ve svém elektronickém vydání všimly toho, že těleso v hrubých rysech připomíná náhrobní kámen. Objevilo se již několik novinových karikatur, které je využívaly, včetně jedné, na níž Henry rozjímal nad vlastním hrobem označeným kamenem, který připomínal Potkana.

V tom tedy měli pravdu. Bez ohledu na to, co se stane, Henryho nekrolog byl již napsán a vytištěn.

Do střechy uhodil blesk. Byla to nejsilnější bouře, jakou Henry za celá léta ve Washingtonu pamatoval. Podle odborníků to byla další bouře, kterou měl na svědomí měsíční úlomek.

Ozvalo se zaklepání na dveře, typické pro Kerra.

„Dál," řekl prezident.

Dveře se opatrně otevřely a vrchní poradce nahlédl do pracovny. „Jste v pořádku, Henry?" zeptal se.

„Ano, jsem." Kerr stál toporně. Tak, jak to dělával, když byl nějaký problém. „Co se děje, Ale?"

„Blíží se další vlny," řekl. „Za tři až čtyři hodiny. Tentokrát západní pobřeží."

Okresní silnice 6, jihovýchodně od San Francisca. 1.19 tichomořského letního času (4.19 VLČ)

V kontrastu s poklidnou divokou přírodou, v níž rodina Kapchikových odpočívala, dodávaly zprávy o nejrůznějších katastrofách, přicházející z celé země, přímým televizním přenosům nádech neskutečnosti. Bylo to, jako by sledovali nějaký televizní film z konce světa, běžící současně na všech kanálech. I mihotavá mlha, která nahradila Měsíc, zmizela za hradbou mraků. Od západu vanul mírný větřík a noc byla chladivá a příjemná. Horské úbočí, na němž se utábořili, se zcela zaplnilo lidmi, kteří prodávali jídlo, kávu a alkohol a shlukovali se v proměnlivých skupinkách, vedeni společenským pudem, jaký může vyvolat pouze společné ohrožení. Sledovali záběry s hrůzou a lítostí a nemluvili o zvláštní skryté radosti, kterou cítili, protože unikli katastrofě, jež tolik jiných zastihla. Marisa po chvíli televizor vypnula.

Vzdala se snahy usnout, oblékla si další vlněný svetr a seděla opřená o strom. Oči se jí pomalu zavřely. Cítila ohně a kávu. Mnozí lidé byli ještě vzhůru a bavili se spolu tlumenými hlasy. Jerry zalezl do spacáku s dětmi a teď tiše chrápal. Osobní auta i kamiony se dál valily na východ.

Objevily se zprávy o vlnách blížících se ke Kalifornii, ale konkrétně o San Franciscu se nezmiňovaly. Vzpomněla si na jejich dům v Pacifice a modlila se, aby ještě stál, až se vrátí.

Najednou šepot přešel v zajíkání. Oblohou prolétl meteor a vybuchl přímo nad nimi. Úlomky pršely dolů. Kopce se rozzářily a za několik okamžiků Marisa zaslechla praskavý zvuk, jako vzdálené petardy. Potom svět znovu pohltila tma.

Jerry se ani nepohnul.

Někdo zabouchl dveře auta.

Jerry chtěl jet další den domů, pokud se nic nestane, ale podle ní byla opatrnost na místě. Rozhodla se, že ráno navrhne, aby ještě jednu noc zůstali, dokud nebudou mít jistotu.

Místo, kde Kapchikovi parkovali, mělo kapacitu naplněnou. Další auta stála podél krajnice. Policejní vůz se krčil v remízku na druhé straně cesty. Poskytoval pocit jistoty, záruku, že svět bude pokračovat.

Marisa si uvědomila, že kolem se něco děje. Šepot se změnil v nadávky a lidé se naklonili k televizorům.

Znovu si na hlavu nasadila sluchátka a zapnula přístroj, právě včas, aby zaslechla, jak rozrušený reportér popisuje úsilí o evakuaci Los Angeles. Stovka autobusů, organizovaných humanitárními organizacemi a armádou, se snažila odvézt tři miliony lidí do výše položených míst. Mračna letadel a vrtulníků mířila na soukromá letiště a malá městská letiště, aby pomohla. *Tři miliony.*

Druhá reportáž z helikoptéry místních zpráv informovala o situaci na dálnicích. Auta pomalu pojížděla.

Pomáhej jim Bůh.

Potom si uvědomila, že nemluví pouze o Los Angeles. Stav ohrožení platil po celé délce západního pobřeží, od Astorie na severu po Baja California na jihu. Všude se lidé v panice snažili dostat někam výš, a tak lezli na vrcholky hor, dobývali se do mrakodrapů, dělali všechno, co mohli.

Musel to být chaos.

V některých oblastech údajně lidé vyhazovali do povětří mosty a stavěli zátarasy na dálnicích, aby příval uprchlíků zastavili. Lisa Monroeová z CBS dělala rozhovor s člověkem, který o sobě tvrdil, že mluví za celé město, když se hlásil o právo chránit město před „hordami valícími se ze San Francisca“.

„Převálcují nás,“ řekl. „Jen se rozhlédněte kolem sebe. Všichni se budou chtít usadit na téhle hoře. Kam je máme všechny dát? Prostě nemáme dost místa. Nemáme dost jídla. Nemáme dost vody.“ Měl precizní výslovnost jako nějaký herec. Určitě je to profesionál, pomyslela si. „Je to pravda, převrátili jsme na cestu traktorovou vlečku. A když ji odstraní, převrátíme druhou. Není mi to příjemné, ale musíme myslet na svoje.“

Pohledem zhodnotila relativně slabý provoz na okresní cestě a napadlo ji, jestli také nebyla někde na západě zablokována. Zatřásla Jerrym.

„Co se děje?“ zeptal se omámeně.

Vysvětlila mu to. „Podle toho, co říkají, bude zasaženo všechno.“

„A my nejsme pojištěni před povodní,“ řekl. „Do prdele, Mariso, přijdeme o všechno.“

Byli natlačení předkem na úbočí hory. Zhruba každých deset sekund přejela po štěrku světla reflektorů. A nad horami se zablesklo.

Ale nebyl to blesk.

Byl to oheň.

Nehlučně se objevil na obloze a pomalu plul přes její zorné pole. Silnici a horu zbarvila ostrá záře do běla. Skoro to vypadalo, jako by oheň na něčem plul. V příští chvíli jej uslyšela, salvu hlasitých ran a výbuchů. Kusy odlétaly pryč a celé těleso zmizelo z očí za horou. Burácení otřáslo zemí. Na druhé straně silnice nad obchodem se suvenýry se rozsvítila světla. Otřesy pokračovaly, ustaly a začaly znovu.

Ještě prudší. Silnice praskala. Brzdy skřípaly, auta do sebe narážela. Byl slyšet křik, lidé pobíhali, noc prořezávala světla baterek. Světla v nákupním centru, též nouzové osvětlení a nápisy na dobíjecí stanici, všechno zhaslo.

Motory startovaly. U paty skalní stěny se otevřela trhlina. Jedno auto do ní sklouzlo a zmizelo.

„Zemětřesení,“ hlesl Jerry.

Kužely světla baterek trhaně vyjely vzhůru po úbočí hory a rozplynuly se ve tmě.

Křik neustával. Marisa zaslechla temné dunění. *Shora.*

Policisté vyskákali z vozu a mávali na lidi, aby šli na cestu, pryč od převisu.

Osobní a nákladní auta, která se snažila odjet, se o sebe otírala boky a hrnula se na silnici. Klaksony troubily. Buick narazil do jednoho z policistů a jel dál. Další auto zapadlo koly do díry a převrátilo se. Kola se točila ve vzduchu a pasažéři se snažili dostat ven.

„– pryč!“ rozhodl Jerry a dral se na přední sedadlo.

Marisa pracovala u záchranky. První instinkt jí velel popadnout lékárničku. Chtěla jít na pomoc zraněnému policistovi, ale váhala, věděla, že by měla dopravit rodinu do bezpečí. Stejně nikdo

nezastavoval – nedostala by se k němu. Než si to stačila rozmyslet, úbočí hory se roztrhlo.

Děti spaly vzadu v autě. Teď se probudily a začaly křičet. Celý svět se rozplýval. Jerry šel zabouchnout zadní dveře a Marisa naskočila do auta na straně spolujezdce. Jerry se vrhl dovnitř o okamžik později a přelezl dozadu, aby upokojil děti. Na kapotu a na střechu bubnovalo kamení.

Nebylo kam jet. Vůz se otřásl pod nárazem a něco rozbilo jedno okno. Sesuv neměl konce a Marisa přes mračno prachu, které se vyvalilo do vzduchu, neviděla, co se děje. Pak najednou zavládl klid.

„Všichni v pořádku?“ zeptal se Jerry.

Nikomu se nic nestalo. Ale zvuk pohybující se země vystřídal nářek, zoufalý křik o pomoc a nepříjemný bekot zaseklého klaksonu.

„Postarej se o děti,“ pronesla Marisa. „Vezmi je nahoru, k cestě.“ Ukázala mu, kam má jít. Pryč od převisů.

Jerry se bezmocně podíval na zpola zasypanou řadu aut, které mu blokovaly výjezd. „A jak se odsud mám dostat?“

„Pěšky,“ řekla. „A hoď sebou. Zbytek se může každou chvíli zřítit.“

„Kam jdeš *ty?*“

Odklopila sedadlo a vytáhla svítilnu s lékárničkou. „Pomoci.“

Prodírala se tou hrůzou, mačkala čísla na mobilu a hledala policistu. Byl v bezvědomí, krvácel a měl několik zlomených žeber.

Na 911 to nikdo nebral.

Skyport, Orbitální laboratoř. 4.54

POSUM 32 dopadl tři sta mil jihovýchodně od pobřeží Virginie. Tory předala souřadnice čekajícím klientům, mezi kterými byla Satelitní sledovací služba námořnictva Spojených států.

POHOTOVOST***POHOTOVOST***POHOTOVOST
OD: NAVSAT
PRO: ALLNAV
DTG: 140956Z
PŘEDMĚT: VÝSTRAHA

VLNA SMĚŘUJÍCÍ K POBŘEŽÍ VIRGINIA-MARYLAND. VZDÁLENOST SEDMDESÁT PĚT NÁMOŘNÍCH MIL RYCHLOST DVA DEVĚT NULA UZLŮ.

Bílý dům, tiskový sál, 5.00

Místnost byla nacpaná novináři a kamerami.

Henry se nevrle podíval do televizních reflektorů. „Drazí spoluobčané," začal, „Američané a lidé po celé zeměkouli prožili strašlivou noc. Jak víte, navzdory nadějím, které jsme si dělali, jsme byli velice krutě zasaženi obrovskými vlnami. A další se blíží. Byl bych rád, kdybych vám mohl říci něco jiného; rád bych vám řekl, že tento zlý sen pro celou zemi je za námi. Ale nemohu.

A jako by nebylo všech neštěstí za celou noc dost, ohrožuje nás nyní také velký objekt, jemuž jsme začali říkat *Potkan.* Jeho pravé jméno je POTKO 38 a na délku měří něco přes jednu míli. POTKO 38 je měsíční úlomek, který byl vymrštěn při srážce, a pokud by dopadl na Zemi, má dostatečný potenciál, aby způsobil nenapravitelné škody v prostředí, v němž žijeme.

Tento objekt se dnes ráno v osm čtyřicet sedm dostane do blízkosti Země. Proletí atmosférou a potom pravděpodobně přejde na oběžnou dráhu, která bude sestupná, která jej *přivede zpět.*

Pokud nezasáhneme, nepřestane znamenat vážnou hrozbu. A skutečnost je taková, že už nikdy nebudeme mít lepší příležitost, abychom se ho zbavili, než máme dnes. Proto jsem vydal příkaz vzdušným silám, aby připravily mohutný raketový úder, jenž bude zasazen *poté, co objekt opustí prostor Země.*

Takto –"

Dál se už nedostal.

Blesk explodoval přímo nad Bílým domem, světla zhasla, několikrát blikla a nakonec zhasla definitivně.

„Nejsme ve vysílání, pane prezidente," oznámil producent.

„Můžeš nás dostat zpátky, Hermane?"

„Za několik minut. Snad."

Rozsvítilo se nouzové osvětlení.

Henry přejel očima po davu reportérů. „Tak vidíte, jak na tom jsme.“ Poznámka vyvolala několik unavených úsměvů.

Zatímco čekali, rozmlouval s nimi, neformálně vysvětloval, jaké by mohlo mít důsledky, kdyby proti Potkanovi nezasáhli. Někdo se zeptal, jestli celou věc konzultoval s Čínou. Ne; nebyla to záležitost Číny. Reportér z CBS se zeptal, jestli teď vláda nevyčlení finance na Skybolt.

Henry začal vysvětlovat, že vláda myšlenku podporovala vždycky, a chystal se přikrášlit, jak to skutečně bylo, když do místnosti vstoupil bočními dveřmi mladý poručík od námořnictva a podal nějaký lístek Alu Kerrovi. Kerr jej přelétl očima, okamžitě přistoupil k prezidentovi a podal mu ho. Stálo na něm: *BEZPROSTŘEDNÍ HROZBA TSUNAMI.*

„Dámy a pánové,“ řekl Henry, „asi bychom měli v diskusi pokračovat na nějakém jiném místě.“

Nikdo nepotřeboval vysvětlení. Novináři se rozběhli k autům. Prezident se obrátil k pobočníkovi. „Sežeň Emily.“

10.

AstroLab. 5.07

Feinberg právě diskutoval o POTKO 38 s Windym Crossem, požadoval úpravy obrazového snímání, když *u něho* vypadla elektřina. O minutu později telefonní linky úplně ohluchly.

Jenže Feinberg se stal velice významným hráčem, možná dokonce významnějším, než si uvědomoval. Deset minut poté, co všechno přestalo fungovat, přistála na trávníku před ústavem helikoptéra a představil se mu mladý kapitán. Jmenoval se McMichael a dostal za úkol uspokojit veškeré nároky na přepravu a komunikaci, které bude profesor mít. Potom se Feinberga důvěrně zeptal, zda je Potkan skutečně tak nebezpečný, jak prezident říkal.

Feinberg ho ujistil, že jeho nebezpečnost se nedá nadsadit.

Navzdory všemu okolo, Wesu Feinbergovi nějak unikal lidský rozměr katastrofy. Věděl, co se děje po celém světě, avšak jeho pozornost se soustředila na orbitální mechaniku a nyní na dynamiku Potkana. Prezidenta varoval hned, jak si uvědomil nebezpečí. Ale opravdovou lidskou angažovanost necítil. Jakmile se podíval do McMichaelových šedých očí a vycítil jeho strach, uvědomil si vlastní lhostejnost. Věděl, z čeho vychází; z pocitu, že se s balvanem nedá nic dělat, stejně jako se nedalo nic dělat s kometou. Poradil prezidentovi, aby jednal, přestože podle něho nebylo reálné cokoli podniknout. Přestože bez Skyboltu svět neměl v ruce žádný nástroj, kterým by se mohl bránit. Lidstvo bylo zataženo do kosmického biliáru. A bylo pravděpodobné, že prohraje, pokud nebude mít na své straně velké štěstí. A poněvadž mohl pouze přihlížet, necítil na emocionální úrovni nic víc než vzrušení, že tu dnes je.

Potkan Zemi nejtěsněji mine, doslova se prořítí ionosférou, tak blízko, že jej bude *vidět* prostým okem. Měl však dostatečnou hybnost, aby se nenechal stáhnout dolů. Feinberga zajímalo to, jakou bude mít dráhu a rychlost, až atmosféru opustí.

„Prezident udělal veřejné prohlášení o Potkanovi?“ zeptal se.

„Ano, pane. Měl tiskovou konferenci, ale vysílání bylo přerušeno. Výpadek proudu ve Washingtonu.“

„Nejsou na tom jinak než celá země,“ poznamenal Feinberg. „Co o něm řekl?“

„Že na něj chce poslat rakety.“

„Poslat rakety?“

„Ano, pane.“ Podíval se na hodinky. „Myslím, že za několik hodin. Hned poté, co proletí nad Čínou.“

Feinberg si povzdechl. „Spojte mě s ním, kapitáne.“

„Udělám, co je v mých silách, pane.“

Pitomci pitomí. Copak se politici nikdy nezeptají, než o něčem rozhodnou?

Bílý dům. 5.09

Prezidenta a první dámu rychle vedli průtrží mračen přes západní trávník, kde již čekaly helikoptéry. Jedna se odlepila od země, když

ještě pracně zdolávali zmoklou trávu. Henry byl navzdory nemoci v lepší fyzické kondici než většina funkcionářů ve středním věku, kteří ho doprovázeli, a nakonec ještě některým z nich pomáhal. Obzvlášť Kerr po každých několika krocích těžce dýchal a lapal po dechu.

Vojáci se drželi po krajích skupiny, aby pomohli, kde bude třeba. Ve chvíli, kdy Henry dorazil k helikoptéře, ozářil Kapitol a jihovýchodní oblohu blesk, který trval snad minutu. A spatřil vlnu. Vypadala, jako by byla dobrou míli vysoká, její bílý hřeben se převaloval přes vrchol, hora vody, která se na ně řítila. Lidé přicházející zezadu sípali a cpali se do vrtulníku. Posádka jim pomáhala a některé doslova vytáhla dovnitř za kůži na zátylku. Důstojník od námořnictva je zbytečně pobízel pokřikováním: *„Pohyb, pohyb, pohyb!“* Henry pomohl Emily nahoru, potom byl bez jakýchkoli cavyků vytažen na palubu a předáván, nijak jemně, z ruky do ruky. Zaslechl, jak Emily přidušeným hlasem vykřikla Alovo jméno, a uviděl, jak Kerr na pokroucených nohou znovu zakopáva a přepadává a mladý poručík se ho snaží podepřít. Dvacet metrů za šéfem sekretariátu prchala deštěm hrstka reportérů. *„Jeď, jeď,“* říkal nějaký hlas za Henrym. Burácení motorů se prohloubilo a helikoptéra začala stoupat.

Prezident na ně zakřičel, aby počkali, *nařídil* pilotovi, aby znovu dosedl. Kerr byl stále na zemi, neměli všechny a vevnitř bylo místo pro další. Jenže ruce ho odtáhly od otevřených dveří a někdo řekl, že se nic neděje, že ty, kteří to nestihli, nabere další helikoptéra. Ale Henry věděl, že je jich do zbývajícího stroje příliš.

Byl v jedné z velkých nákladních helikoptér. Vznesla se tak prudce, že ho to srazilo na podlahu. Jeden člen posádky na něho padl a chytil ho. Někdo jiný zabouchl dveře. „Držte se, pane,“ řekl.

Strojem lomcovaly prudké poryvy větru. Henry již vlnu neviděl, neviděl nic než temný vnitřek a nedokázal již vstát, aby se podíval, protože podlaha pod ním neustále uhýbala a kymácela se. Na palubu se dostalo několik pobočníků, několik vojáků, hrstka reportérů a jeden agent. Ale bylo místo pro další. Nechali dole na trávníku možná dvacet lidí. Včetně Ala.

Motory zaječely. Henry si našel něco, čeho se mohl chytit. Měl být připravený plán, jak dostat pryč všechny. Zatraceně. Jeho tým to zvoral od začátku do konce. Nebo on.

Dvojnásob odpovědný se cítil být za reportéry. Pozval je do Bílého domu a nedokázal se o ně postarat. Jako by se domníval, že Washington je posvátné místo, nějakým způsobem chráněné před katastrofou, která ochromovala zbytek země.

Muž, který ležel na něm, evidentně uspokojený, že se prezidentovi již nemůže nic stát, ho pustil. „Promiňte, pane," řekl. Měl jeden stříbrný prýmek.

„To je v pořádku, poručíku," řekl Henry. Rozhlédl se, našel Emily a polekal se jejích prázdných očí. Snažil se mluvit na ni, ale nebyla schopná odpovídat.

Vnitřní prostor ozářil blesk. Do oken bubnoval prudký liják. Vrtulník se najednou naklonil, propadl se a znovu začal stoupat. Poručík se naklonil k pilotní kabině, prohodil několik slov a přikývl. „Jsme z toho venku, pane prezidente."

„Co ta další helikoptéra, dostala se pryč?"

Opět promluvil s jedním z pilotů. „Ano, pane. Jsou ve vzduchu."

Řev motorů se zklidnil a Henry se postavil. Svět dole byl plný tekuté tmy a elektřiny. Světla nesvítila, zem byla tmavá; neviděl žádné ulice, žádné domovy, žádné památníky. Zachvěl se. V černém proudu valícím se přes oblinu trupu se kmitl blesk. Poloutopený Lincolnův památník chvíli existoval a pak už zase ne.

Vstal a přešel do pilotní kabiny. „Pilote, můžete se spojit s tím druhým strojem? S tím, který startoval po nás?"

Pilot přikývl. „Vítejte na palubě, pane prezidente," řekl a podal mu sluchátka s mikrofonem. „Bagel tři, prezident by s vámi chtěl mluvit."

Na druhém konci bylo dlouho ticho. „Tady Bagel tři. Jsem rád, že jste to dokázal, pane prezidente."

„Díky. Podařilo se vám naložit lidi, kteří zůstali na zemi?"

Další dlouhá odmlka, dost dlouhá na to, aby Henry uhodl odpověď. „Ne, pane. Všechny ne. Bylo málo času." Hlas na druhém konci se o něco zvýšil. „Nemohl jsem s tím nic dělat, pane."

„Já vím, chlapče. Byl jsem tam."

„Za situace, jaká byla, jsme tak tak stačili vzlétnout, pane prezidente. Kdybych to neudělal, zahynuli by všichni.“

„To je zcela v pořádku.“ Zhluboka se nadechl. „Je tam Al Kerr?“

Emily mu stiskla rameno. Oba poslouchali, jak lidé na druhém konci vyvolávají Kerrovo jméno. Nejdřív změť hlasů, a potom ho Henry uslyšel. „Jsem tady, pane prezidente.“

„Zaplať pánbu, Ale. Bylo to moc hrozné? Kolik jich tam museli nechat?“

„Deset, patnáct, nevím jistě, pane.“ Nerozváděl to.

„Ale, zkoušel ses podívat z okna?“

Z oblohy sjel další obrovský blesk. Letěli nad širým mořem, z něhož tu a tam vyčníval nějaký památník nebo část vládních budov. „Ano,“ odvětil Kerr. „Viděl jsem to.“

Henry uvažoval, kolik lidí ve městě zůstalo. Dalo na jeho rady. „Ale, kam máme namířeno?“

„V Camp Davidu je pořád ještě sucho, pane.“

Stáčeli se pomalu k severozápadu, letěli nad klidnými vodami. Až na bouři cesta pokračovala v relativním tichu. „Pane prezidente,“ ozval se pilotův hlas a přinutil ho vrátit se odjinud.

„Ano. Co se děje?“

„Máte telefon. Volá vám nějaký Feinberg.“

„Dejte mi ho, pilote.“

Ve sluchátkách to několikrát cvaklo. A potom uslyšel Feinbergův křaplavý hlas. „Pane prezidente?“

„Zdravím vás, Wesley. Asi vás bude zajímat, že jsme právě ztratili Washington.“

„Pane prezidente, nedělejte to.“

„*Co* nemám dělat?“

„Neposílejte rakety na Potkana.“

Henry se podíval dolů na utopené město. „Myslím, že už jsme toho měli dost, Wesley.“

„*Ne!* Pokud si nedáte říct, uděláte to ještě horší.“

To byla poslední slova, která Henry slyšel. Chystal se odpovědět, zeptat se, jak by to mohl udělat ještě horší, podotknout, že chce proboha vyřadit Potkana ze hry, když tu někdo vykřikl, vnitřek kabiny se rozostřil, začalo hořet a noční osvětlení helikoptéry zhaslo.

Byl částečně při vědomí, snažil se najít ve tmě Emily a věděl, že padá.

KOMENTÁŘ TRANSGLOBALU. 5.10

„Výpadek proudu během prezidentovy tiskové konference je poslední kapkou náporu na nervy veřejnosti. Pravděpodobně nikdy v historii republiky se nestalo, že by veškeré obyvatelstvo probdělo celou noc. Miliony byly vyhnány ze svých domovů, mnoho lidí zemřelo, rodiny jsou smetány v přímém přenosu televizních kamer a škody na majetku šplhají, pomáhej nám Bůh, do bilionů.

Američané byli překvapeni, když viděli prezidentovu tiskovou konferenci jen několik hodin po prezidentově projevu. Pokud očekávali, že ohlásí Armageddon, byli strženi jeho nečekanou vírou a optimismem. Je možné, že by svého zjevného cíle – uklidnění národa – dosáhl, kdyby znenadání nezmizel z obrazovek celého světa. Ve stovce jazyků zeměkoule hlasy vysvětlovaly, že signál byl dočasně přerušen v místě původu a že televizní vysílání bude ihned pokračovat.

Několik minut po této zprávě následovalo oznámení, že vlna tsunami zasáhla Washington a pokračovala až po Front Royal, než se zastavila o Blue Ridge. V tuto chvíli není o osudu prezidenta nic známo. Ze stanice Národní meteorologické služby v El Pasu Judy Gunworthyová, Zpravodajská agentura Transglobalu.“

Mikro, kabina cestujících. 5.43

„Charlie.“ Byl to znovu Kerr. Ale jeho hlas zněl zvláštně. „Ano, Ale. Co se děje?“

„Charlie, ztratili jsme prezidenta.“

Charliemu Haskellovi se zrychlil tep. Co řekl Harry Truman, když se dozvěděl, že F. D. R. zemřel? *Bylo to, jako by na mě spadl náklad sraček.*

KAPITOLA OSMÁ

Hrozba

Neděle 14. dubna

1.

Manhattan. 5.45

Snaha o vyplenění místního obchodu s potravinami skončila neúspěchem. Marvin a jeden z účetních vysadili dvojité dveře, které chtěli použít jako vor, ale dohromady vážili příliš mnoho, takže se plavidlo s nimi několikrát převrhlo a vyklopilo je do povodně. Účetní ztratil odvahu a všichni ostatní včetně Larryho dospěli k závěru, že bude rozumné počkat na gardu. Marvin nakonec vyrazil sám. Vrátil se o hodinu později a stěžoval si na to, že obchod, o kterém Louise mluvila, je celý pod vodou. Přesto z voru slezl, pronikl dovnitř a málem se při tom utopil. Podle toho, jak vypadal, si asi nevymýšlel. Teď se připojil k těm, kteří doporučovali, aby se jednoduše počkalo na pomoc. Do hlasu se mu vloudilo nezvyklé popotahování. Marilyn konstatovala, že dnes ráno nevypadá tak dobře jako minulou noc. *Nezačínej si s někým, dokud ho neuvidíš při povodni*, pomyslela si.

Navzdory veškeré snaze o zavedení přídělů se Louisina lednička rychle vyprázdnila a voda v lahvích zmizela. Hosté začali navrhovat, že by se možná *měli* pokusit získat ze zaplaveného obchodu nějaké konzervované potraviny. „Nevíte, jak dlouho tady můžeme zůstat," řekl jeden z nich. Marv řekl, že on se o to za *žádných* okolností znovu nepokusí.

Burzovní analytička, která rok studovala medicínu, připomněla, že každý, kdo vleze do vody plné mrtvol, riskuje tetanus nebo nějakou jinou ošklivou nemoc. „Marv má pravdu," řekla. „Měli bychom počkat."

Od zbytku světa byli odříznuti. Baterie v televizním přijímači došly, a kromě rozhlížení po městě, šedivém a bezútěšném v ranním světle, nebylo co dělat. Ve vzduchu začínal být cítit zápach.

Larry se snažil hrát roli ochránce a živitele; zřejmě vycítil, že se to od něho očekává. Ujišťoval Marilyn, že všechno bude dobré, ptal se jí, jestli je v pořádku, a bral ji do náruče, když jí bylo do breku. Moc mu to nešlo. Larry se hodil spíš do kanceláře než do nějaké krize. Ale říkala si, že je od něho hezké, že se alespoň snaží.

Věděla, že její manžel by do zaplaveného obchodu s potravinami nikdy nešel. Ale také věděla, že kdyby to udělal a vrátil by se, nefňukal by kolem toho.

Za jejími zády najednou zavládl rozruch. Přes Hudson přilétala helikoptéra, *několik* helikoptér. Letěly ve formaci a držely se nízko. Vnikly do betonových údolí, a když se přiblížily k Central Parku, rozdělily se do dvojic.

Na střechách jiných budov byli také lidé a všichni mávali. Jedna helikoptéra přiletěla blízko a zůstala viset přímo nad nimi. Byla olivově hnědá. Vojenská. „Lidé, vykliďte střechu, prosím," ozvalo se z megafonu. Vítr od rotorů ji škubal za vlasy.

Nějaký voják se vyklonil a zastavil se pohledem na ní. „Kolik vás tam je?"

Rychlý odhad. „Třicet," řekla Marilyn, ale její slova zanikla ve větru. Třikrát roztáhla obě ruce. „Řekni jim padesát, ať se snaží," ozval se někdo za ní.

Voják ukázal, že rozuměl. Muž, který chtěl, aby řekla padesát, zabručel: „Kráva pitomá." Byl to drobný tlouštík s holou hlavou a chomáči vlasů přes uši. Larry poznámku zaslechl a vrhl se k němu. Tlouštík kolem sebe začal divoce mávat rukama, přičemž udeřil ženu, která nestačila rychle uhnout. Potom se kruh okolostojících uzavřel a oba od sebe oddělil.

Marilyn v tu chvíli byla na Larryho hrdá. Nejen proto, že ji bránil, ale také proto, že tlouštík byl u Bradleyho & Boona vedoucím

oddělení nebo něčím takovým. Larry zapomněl na práci. Byl to od něho odvážnější čin, než když se postavil povodni, aby našel manželku.

Od chvíle, kdy procházela uličkou v kostele, neměla ze svého manželství tak dobrý pocit.

Helikoptéra klesala, až byla jen několik metrů nad nimi. Pak z ní vypadly čtyři krabice. „Potřebuje někdo lékařské ošetření?“ zeptal se megafon.

Rozhlédli se po sobě. „Já mám potíže se zády,“ vykřikl hubený, slabozraký muž, jehož Marilyn neznala. Nevypadal jako někdo, kdo by za normálních okolností toužil po svezení helikoptérou.

„Můžete chodit, pane?“

„Myslím, že ano.“

„Dobře. Nestavějte se na nohy. Vy ostatní zůstaňte tady. Vrátíme se.“

Helikoptéra se vznesla. Larry se znovu vrhl na malého tlouštíka, a kdosi mu řekl, aby se uklidnil. Marilyn viděla, že pod rozhořčenou maskou je se sebou její manžel docela spokojený.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 5.47

„Hlásí se vám Angela Shepardová z Camp Davidu v Marylandu. Bylo oznámeno, že vrtulník převážející prezidenta Henryho Kolladnera se před několika minutami zřítil v blízkosti Washingtonu. Prezident byl evakuován jenom krátce předtím, než se přes hlavní město přehnala mořská vlna, a byl na cestě sem, kde bylo rychle zřízeno velitelské stanoviště, mající koordinovat reakci vlády na pokračující měsíční krizi. Vrtulník byl pravděpodobně zasažen bleskem. Oficiální zdroje uvádějí, že na místo byly vyslány záchranné týmy a že naděje dosud existuje.

Mluvila jsem s jednou členkou prezidentova týmu, která byla na palubě doprovodného stroje a která si nepřála být jmenována. Plakala, Done. Říkala, že prezidentův vrtulník začal hořet, a abych použila jejích slov, ‚padal jako kámen‘. Dodala, že nevěří, že to někdo mohl přežít.“

Mikro, kabina cestujících. 5.48

„Charlie, je to potvrzeno," řekl hlas v jeho mobilním telefonu. „Našli trosky."

„Je mrtvý?"

„Ano."

„A Emily? Co je s Emily?"

„Byla s ním, když se to stalo."

„Proboha…"

Mikro, pilotní kabina. 5.49

„Mikro, jak vypadá vaše situace?"

„Ještě tu jsme, Skyporte. Zásobování kyslíkem se zdá být v pořádku. Nákladní paluba utrpěla další průraz, ale jinak jsme na tom dobře."

„Rozumíme, mikro."

„Palivo je téměř na nule."

„Víme o tom. Snažte se dál šetřit. Dostaneme se k vám nejrychleji, jak to půjde."

Momentálně se pohybovali rychlostí 8,1 kilometru za sekundu a pádem k Zemi se jejich rychlost zvyšovala. V důsledku toho nebylo možné poslat žádné plavidlo, jež by se s nimi spojilo, *dokud* neprolétnou kolem Skyportu, k čemuž mělo dojít kolem půl druhé odpoledne.

„Hrozí vám v tuto chvíli nějaké nebezpečí?"

„Ne."

Na druhém konci nastalo zaváhání. Potom přišla špatná zpráva: „Mikro, vychází nám oběžná dráha kolem Slunce."

„Rozumím." Šavle neměla dost paliva na brždění. Znamenalo to, že se proženou kolem pozemského satelitu současnou rychlostí zvýšenou o to, co jim přidá používání motoru a pád do zemské gravitace. „Skyporte, jestli tomu dobře rozumím, tak se budeme pohybovat příliš rychle, než aby se s námi nějaký trajekt mohl spojit."

„Musíte věřit, mikro. Máte na palubě VIP. Vlastně dvě."

Šavle nechala čísla proběhnout svým počítačem. Poté, co proletí kolem planety, je trajekt mohl dohonit, jenže stálo by ho to příliš mnoho paliva. Po záchranném manévru by mu palivo nestačilo, zdaleka nestačilo, pro dobržděnı́ na oběžnou dráhu kolem Země. *Oba*, trajekt i mikro, by odlétly do kosmického prostoru. A jako by starostí nebylo dost, kolem šesté hodiny odpoledne jim měl opět začít docházet vzduch. Zbývala ještě dlouhá doba, jenomže tentokrát se to žádnou opravou na palubě vyřešit nedalo. Naštěstí však jedno jednoduché řešení existovalo, a pokud na ně Skyport nepřišel, chtěla je navrhnout sama.

Ukončila spojení, protřela si oči a podívala se na obrazovku radaru, která byla opět milosrdně klidná. Již dříve přitáhla Tonyho tělo a uložila je dole společně s Mamutovým.

Byla to smutná práce. Jeho oběť však nebyla marná. Pokud se něco nezvrtne, mikro doveze Charlieho Haskella a ostatní dobrovolníky k cíli.

Zkoušela se dovolat do Sankt Petěrburgu, aby zjistila, co je s rodinou. Ruské velkoměsto však zasáhlo několik ničivých elektrických bouří a následná povodeň. Ale telefonní spojení bylo nemožné. A protože stejně nemohla nic víc udělat, pustila to z hlavy.

Mikro stále muselo čas od času spalovat palivo, aby se vyhnulo nebezpečí. Již se nesetkávala se smrštěmi kamínků a písku. Suť se nyní omezovala většinou na valouny a deskové úlomky. Ale bylo jich poměrně málo a již kolem mikra neprolétaly vysokou rychlostí. Mikrobus se nyní pohyboval mnohem rychleji než v prvních minutách po srážce a úlomky letěly pomaleji.

Některé byly obrovské. Obzvlášť jeden měl v průměru více než osmdesát kilometrů. Měsíček. Nahlásila jej Orbitální laboratoři na Skyportu, kde se ukázalo, že již má své označení. Žena, s kterou mluvila, jí řekla, že přejde na oběžnou dráhu.

„To je dobře," odpověděla Šavle. „Asi byste nechtěli, aby *tohle* spadlo."

Žena se jmenovala Tory Clarková. A Šavli se vepsala do paměti tím, že jí sdělila nejnovější zprávu: „Mimochodem," prohlásila, „potvrdili nám, že prezident je mrtev. Dávejte na Charlieho Haskella pozor."

Byla to dlouhá noc, a tak Šavle potřebovala asi půl minuty, aby si uvědomila, že teď má na palubě prezidenta Spojených států amerických.

Věděla, že by měla řídit lunabus, ale nedokázala odolat pokušení spustit se průlezem dolů a poblahopřát mu. Být první, kdo to udělá, protože si byla jistá, že nikdo jiný v kabině cestujících tu informaci nemá. Možná to ještě nevěděl ani *on*, i když signalizace jeho telefonního okruhu svítila neustále. Chudák, je tady sám skoro polomrtvý, a stejně mu nedají pokoj.

Přiblížila se k jeho sedadlu. Měl telefon u ucha, poslouchal a dělal si poznámky. Zastavila se u něho a čekala. Podíval se nahoru na ni, zvedl ruku, naznačil jí, aby chvilku počkala, a poté, když mohl, požádal osobu na druhém konci, aby počkala.

„Ano, Šavle," promluvil, „co pro vás mohu udělat?"

„Pane prezidente," řekla tak, aby do toho slova dala důraz a přitáhla pozornost všech kolem sebe, „chtěla jsem vám popřát hodně štěstí."

To, co následovalo, bylo skoro jako výbuch. Byla to pravda? Našli již Henryho Kolladnera?

Když Charlie tuto zprávu slyšel poprvé, napadlo ho, že možná měl Henry nakonec štěstí. Byl to pravděpodobně jediný působ, jak si mohl zachránit reputaci. V tuto chvíli přijal jejich blahopřání, objal se s Evelyn a s Šavlí a potřásl si rukou s Keithem a s kaplanem. Potom se vrátil k telefonování.

Šavle se snažila najít mu alespoň trochu soukromí, ale jedinými uzavřenými prostorami mikrobusu, které byly k dispozici, byla kuchyňka a toaleta. Kuchyňka příliš soukromí nenabízela a toaleta postrádala to správné prostředí. Nový prezident musel vystačit se svým místem v kabině cestujících. Pouze požádal Keitha Morleyho, aby bez jeho výslovného souhlasu nepoužil nic z toho, co zaslechne.

Šavle se vrátila do pilotní kabiny a zakrátko uslyšela, že se spojovací průlez otevřel. Kaplan k ní s úsměvem zvedl hlavu. „Doufám, že vám to nevadí," řekl. „Napadlo mě, že bych se mohl podívat, jak se ta věc řídí."

Pokynula mu, aby se připoutal do křesla druhého pilota.

Díval se ven na zářící Zemi. Po několika nepodstatných poznámkách se pohroužil do zamyšleného mlčení. „Vesmír se zdá být velice neutrální," pronesl nakonec.

„Jak to myslíte?"

„Ale nesmíte to nikde použít."

„Ovšemže ne."

„Jste věřící?"

Zamyslela se nad tím. „Nevím, pane kaplane. Asi ne."

Přikývl. „Nedokážu uvěřit, že by Ježíš dovolil to, co se včera stalo. Alespoň ne ten *Ježíš*, kterého znám." Šavle nevěděla, co na to říct, a chápala, že kaplanova poznámka žádnou odpověď nepotřebuje. „Řekněte mi, Šavle," promluvil po chvíli, „je na Marsu život?"

„Ano," řekla. Uvažovala, kam míří. „Ale na primitivním stupni."

Kaplan přikývl. „To není důležité. Podmínky dovolují to, co dovolují. Jinde budou podmínky lepší. Ne? Pláže jako v Karibiku. Chladivá, vlhká údolí. Zvlněné pláně. A někde tam existují jiná Skotska."

„Ano," řekla. „Myslím, že to tak bude muset být. Je nepředstavitelné, že by to tak nebylo."

„Hm, je představitelné, že jsme sami. *Já* si to představit dovedu a chci, aby to tak bylo."

„Proč?" zeptala se. Vždy potkávala jenom lidi, kteří chtěli, aby pátrání po mimozemských formách života, po jiných civilizacích, bylo úspěšné. Představa, že by někdo, *kdokoli*, byl raději, kdyby byl vesmír prázdný, ji šokovala.

„Protože pak by Ježíšův příběh dával smysl. Ale ve vesmíru jako *tento*, v němž předpokládáme existenci možná *milionů* jiných civilizací, jako je ta naše, si lze těžko představit, že by se jeho oběť vztahovala na existující řád." Kaplan zavrtěl hlavou. „Buď je jeho oběť spasením pro všechny, nebo není. Pokud je spasením pro všechny, potom se po nás chce, abychom věřili, že si z tohoto množství světů vybral pro svou demonstraci právě ten náš."

Slyšela všechny kaplanovy pochybnosti, vyvěrající z nějakého dlouho zahrazeného vnitřního pramene. Slyšela zdůrazněná zájmena, slyšela prosbu o zásah. „Pokud ukřižování *není* spasením pro

všechny, pak musí být vykonáno v té či oné podobně nesčetněkrát na nesčetných místech. Jenže co se tím stává z jeho utrpení, z jeho zvláštní oběti za *nás?*“

Několik minut o tom přemýšlela. „Křesťané říkají, že je nekonečný, pane kaplane,“ promluvila nakonec. „Třeba začínají zjišťovat, co to slovo znamená.“

2.

Skyport, Moova restaurace. 5.51

Rachel Quinnová nespala. Jako všichni ostatní na stanici, byla přilepená u televize. Se sílícím pocitem viny si připomínala, jaký měla vztek, že let na Mars je zrušen. Jenže v tu chvíli neměla tušení, že přílet komety rozpoutá něco takového.

Přesto se v nekonečném líčení vln, bouří a zemětřesení daly najít i povzbudivé momenty; všude se rodili hrdinové. Ve Fort Laudedale nějaký muž s motorovou jachtou posbíral ty, kteří přežili, a projel několika tsunami. V Baltimoru lékaři zůstávali v ordinacích, policisté s vrtulníky sbírali lidi ze střech v Houstonu, v Savannahu odrůstající děti dopravily do bezpečí batolata. Když vlna zasáhla Vancouver Island, jeden muž zachránil několik svých sousedů tím, že je namačkal do vodíkového balonu. Stačil vzlétnout na poslední chvíli. V St. Augustine mladá žena pomohla několika párům důchodců vylézt na starou kamennou věž, aby se zachránili.

Byl zasažen i Skyport. Drobné úlomky prorazily do oddělených komor na dvou palubách a tři lidé byli mrtví.

Rachel seděla u Moa, dopřávala si toast a kávu a dívala se na CNN, když její mobil začal vyzvánět. Podle identifikátoru ji volali z dispečinku. „Quinnová,“ řekla.

„Plukovníku, jsem Howard Chambers, zvláštní asistent Belle Cassidyové.“ Cassidyová byla ředitelkou dispečinku. „Ráda by s vámi mluvila, jestli se můžete dostavit do její kanceláře.“

O deset minut později již byla Rachel uváděna ke Cassidyové. Ředitelka stála v koutě místnosti, skloněná se dvěma asistenty k řídicímu pultu. Usmála se na Rachel, pak poslala asistenty pryč a pokynula jí, aby si sedla. Belle Cassidyové bylo něco přes čtyřicet. V jejím chování bylo něco z výcvikového instruktora. Stála rovně jako pravítko, měla krátké černé vlasy, mramorové oči a široká ramena. Rachel ji znala, dokonce s ní jednou večeřela, když přes Skyport cestovalo několik astronautů a vedení pro ně uspořádalo večeři.

„Ráda vás zase vidím, Rachel," promluvila a podala jí ruku. Na zápěstí jí zacinkal zlatý náramek, malý náznak ženskosti u jinak mužské osobnosti.

Kancelář byla prostorná, tak jak kanceláře na Skyportu bývaly. V rámečcích na stěnách místnosti visely listiny dokumentující služby, které její uživatelka odváděla různým federálním institucím, zahraničním vládám a nakonec Lunární dopravní agentuře, svému současnému zaměstnavateli. Belle zkřížila ruce na prsou a zůstala ve stoje. „Rachel," řekla, „potřebujeme vaši pomoc."

„V jakém směru?"

„Víte o tom, že prezident Kolladner je mrtvý?"

„Ano," přiznala. „Slyšela jsem to před chvílí."

„Nový prezident věží někde tam." Belle mávla rukou někam nahoru. „Přibližně za sedm a půl hodiny proletí kolem nás, rychlostí více než čtyřicet tisíc kilometrů za hodinu. Pokud nevypravíme něco, co na to má, aby ho dostihlo, mohou rovnou dovést k přísaze toho, kdo je další v pořadí. Což by byl ten idiot předseda Sněmovny reprezentantů, jestli se nemýlím."

Rachel vytřeštila oči. „Vy žádáte o *Lowella?*"

„Nic jiného nemáme. Trajekty to nezvládnou."

„Ovšem," řekla. „Vezmu si data od vašich lidí a budeme připraveni letět."

„Velice to oceňuji."

„Je mi potěšením."

Tvář Cassidyové prozradila lítost. „Budu k vám upřímná. Posledních několik hodin jsme se snažili vypočítat, jak to udělat vlastními silami. Chápejte, jak často má LDA šanci zachránit prezidenta?"

„Asi to nejde, co?“

„No… kdybychom museli, mohli bychom se o to pokusit. Ale vychází to příliš těsně, než abychom to riskovali.“ Vzala Rachel za ruku. „Takže slávu získá NASA. Jako vždy.“

NOČNÍ NONSTOP FRANKA CRANDALLA. 5.57

Těm z vás, kteří si nás naladili později, a těm, kteří bombardují naši telefonní ústřednu, chci znovu říct, že Frank je v pořádku. Utrpěl během uplynulé noci lehčí zranění, ale jinak je zdravý. Jak víte, pořad se obvykle vysílá z Miami. Ale bouře naše tamní studio zničila. Frank si vymknul koleno, ale není to nic vážného a dnes večer se vrátí. Zatím za Starého paragána zaskakuje Paul DiAngelo. Než tady skončíme, máme čas ještě na jednoho volajícího. A Llewellyn mi říká, že máme jednoho na lince. Zdravíme Margaret do Los Angeles.

Volající: *Ahoj, Paule. Řekni Frankovi, že ho všichni z L. A. pozdravujeme.*

DiAngelo: *Určitě bude mít radost, Margaret. Co kdybys našim posluchačům řekla, co právě teď děláš?*

Volající: *Sedím ve své kanceláři ve třetím patře skladiště Warrior na nábřeží.*

DiAngelo: *A co tam děláš?*

Volající: *Pracuju přes noc. Jsem ve Warrioru jedním ze společníků. Ale ve skutečnosti vyhlížím tsunami. A můžu ti říct, že oceán je hladký jako zrcadlo.*

DiAngelo: *Počkej chvilku, Margaret. Ty sedíš na nábřeží a vyhlížíš tsunami?*

Volající: (Směje se.) *Mně se nemůže nic stát. Tady jsou patra vysoká. Jsem skoro třicet metrů nad parkovištěm a barák je z betonu.*

DiAngelo: *Margaret, proč to děláš?*

Volající: *Kolikrát člověk uvidí tsunami, Paule? Mám tady s sebou minikameru, a jestli to přijde, doufám, že se mi podaří pár dobrých záběrů.*

DiAngelo: *Doufám, že ti to vyjde. Uvažovala jsi o možnosti, že bys tam mohla zůstat odříznutá od světa?*

Volající: *Lednička je plná. Poslyš, ale proto jsem nevolala.*

DiAngelo: *Dobře, Margaret, ale měli bychom už končit. Buď stručná.*

Volající: *Kolik lidí minulou noc přišlo o život?*

DiAngelo: *Nevím. Odhady se hodně liší.*

Volající: *Hodně.*

DiAngelo: *To ano.*

Volající: *Tak, Paule. A spoustu těch lidí jsme mohli zachránit, kdyby se na to ti šašci ve Washingtonu nevykašlali.*

DiAngelo: *Vypadá to tak.*

Volající: *Řekla bych, že dozrála doba na odvolání, co myslíš ty?*

DiAngelo: *Margaret, prezident je mezi oběťmi.*

Volající: *Já vím. A ráda bych řekla, že mě mrzí, že je mrtvý. Jenže tentokrát to vážně zmršili. A někdo za to musí zaplatit.*

DiAngelo: *Díky za tvoje myšlenky, Margaret. Náš čas vypršel, přátelé. Nezapomeňte, že večer znovu uslyšíte Franka, v obvyklém čase a v přímém přenosu.*

3.

Mikro. 6.22

„Já, Charles L. Haskell, slavnostně přísahám, že budu svědomitě vykonávat úřad prezidenta Spojených států amerických a podle svých schopností zachovávat, chránit a bránit Ústavu Spojených států.“

Soudkyně Mary B. Longbridgeová řídila obřad rádiem. Byla na letecké základně Egmont. Bylo to poprvé v americké historii, kdy byli předsedající a prezident ujímající se úřadu fyzicky odděleni.

Ve skutečnosti již nebyl inauguraci přítomen žádný občan Spojených států amerických.

Kdyby voliči pana Haskella mohli vidět, neuniklo by jim, že prezident vypadá, jako kdyby byl přepaden. Obličej měl opuchlý a po celém těle měl modřiny.

Žádná fyzická bible v mikrobusu nebyla. Proto pan Haskell vyvolal vhodné biblické verše z palubní knihovny a ve chvíli, kdy přísahal, položil levou ruku na displej. Pasáž doporučená kaplanem Markem Pinnaclem byla z Numeri, čtvrtá kapitola, verše 24-26.

V třiceti osmi letech se Charlie Haskell stal nejmladším prezidentem v historii Spojených států amerických, když Theodora Roosevelta překonal o tři roky. Byl devátým viceprezidentem, jenž se ujal funkce po smrti úřadujícího prezidenta, a celkově desátým, který toto místo zaujal (Gerald Ford byl inaugurován po rezignaci Richarda Nixona).

Iniciála uprostřed jeho jména znamenala Lionel, což bylo jméno strýce, s nímž se setkal pouze jednou. Neměl to jméno rád, a pokud to mohl ovlivnit, bránil se tomu, aby bylo používáno nebo se objevovalo v psané podobě.

Mluvil šest minut a jedenáct sekund, což byl jednoznačně nejkratší doložený inaugurační projev. Řekl, že žádný jiný prezident neskládal přísahu v temnějším okamžiku. On však udělá s pomocí amerických obyvatel a jejich přátel z celého světa vše, co bude v jeho moci, aby země přežila, aby ulehčil její břímě, odvrátil další katastrofu a zahájil dlouhý proces obnovy. „Půjdeme dál," prohlásil. „Poučíme se z toho, co se stalo, a nenecháme se svést z cesty. Rozbitý Měsíc na našem nebi zůstane, aby nám připomínal, že nejsme na Zemi izolovaní. Venku existuje větší svět, a my musíme uznat, že jsme jeho součástí. Musíme se naučit využívat naši techniku k tomu, abychom se chránili v mezích, kterých jsme schopni; a musíme také přehodnotit, kdo jsme. Dnes v noci jsme dospěli ke klíčovému bodu naší historie. Musíme se smířit se ztrátami, protože nám nic jiného nezbývá. Ale nesmíříme se s porážkou, půjdeme kupředu, protože kdybychom to neudělali, byla by to zrada všech, kteří v posledních několika hodinách zemřeli."

Když ceremoniál skončil, připili si na jeho úspěch. Evelyn pro tuto příležitost navrhla a Šavle vytiskla programy a každý ho požádal, aby mu jeden podepsal.

„Musím říct, že takto jsem si svou inauguraci nepředstavoval," přiznal se jim. „Obvykle přísahu doprovází přehlídka, plné sály, hodnostáři, spousta novinářů." Usmál se na Keitha Morleyho, jenž se uvolil, že na chvíli vypne mikrofon. „Tato je poklidnější, než je obvyklé. Ale myslím, že žádný jiný prezident neměl takové štěstí na lidi, kteří byli při obřadu kolem něho. Živé a mrtvé." Pozvedl sklenku, aby připil na *ně*. „Děkuji vám."

4.

ZPRÁVY WPYX. 4.33 PLČ (7.33VLČ)

(V pozadí helikoptéra, vrtule se pomalu točí)

…na střeše New County Courthouse v Los Angeles. „Tady shora máme výhled na soudní palác, federální budovu a městské centrum. Všude si davy vyděšených lidí násilím vynucují vstup do všech budov, do všech mrakodrapů, v naději, že se dostanou výš. *(V pozadí je slyšet hluk davu, výbuchy a střelbu.)*

Vidíme světla a lidi pohybující se v horních patrech policejního velitelství a Muzea současného umění. Pokud to můžeme posoudit, organizované policejní síly již ve městě neexistují. Ulice jsou plné lidí. Nevím, odkud se berou.

Podle našich informací zůstávají všechny dálnice z města beznadějně ucpané. Pacifická železnice pochopitelně přestala fungovat již dřív ve večerních hodinách, takže momentálně je jedinou spásou dostat se výš, než kam dosáhne voda. Ať je to kamkoli. Dokonce mi dávají znamení, že je slyšet, jak někteří lidé postupují nahoru i touto budovou.

Tak to tedy vypadá z Hill Street a Beverly Boulevardu. Nyní předáme slovo Lindě Tellierové, která je v naší zpravodajské helikoptéře na Redondo Beach. Lindo?"

„Díky, Rode. Jsme asi půl míle od pobřeží a čekáme na první z vln, před nimiž Národní meteorologická služba v posledních několika hodinách varuje. Teď právě jsme nad vodou, a přestože vy to ve tmě nevidíte, Redondo Beach je vystavena mimořádně silnému odlivu. Je to jedna z předzvěstí blížící se vlny.

Při pohledu na východ vidíme světla Torrance a Inglewoodu. Na mezistátní 405. nejsou prakticky žádná světla, Rode. Je plná opuštěných aut. Policie a armáda tady byly ještě před hodinou, jednoduše shazovaly auta z dálnice, ale teď jsou také pryč. A když jsme se tam před několika minutami byli podívat, viděli jsme jen několik lidí bloudících bez cíle a pár výtečníků vykrádajících auta.

Spojili jsme se s Pobřežní stráží a – počkejte, zdá se mi, že už něco vidím. Vy to na svých obrazovkách nemáte, ale já vidím něco, co vypadá jako hradba podél obzoru. Vypadá to, jako by se tam oceán jednoduše zvedal. Výš a výš.“ *(Dlouhá odmlka.)* „A ještě výš. Pánbu s námi, Rode, těžko se to odhaduje, ale mohlo by to mít výšku patnácti podlaží.

Doufám, že na Redondo nikdo není.“

Pacifické pobřeží. 4.39 pacifického letního času (7.39 VLČ)

První vlna udeřila dlouho před svítáním. Přihnala se k pobřeží mezi Point Conception a Santa Barbarou a ve valila se do Santa Ynez Mountains. Obyvatelstvo, které bylo včas varováno, se uchýlilo do vyšších poloh a bylo zaznamenáno pouze několik ztrát na životech. Pracovníci správy národního parku odhadli, že vlna byla vysoká padesát metrů.

O pár minut později zasáhly další tsunami Seattle a zátoku Coos Bay. První zprávy o vlně v Seattlu uváděly, že vlna byla vysoká půl míle, když zasáhla město, ale z videozáznamů pořízených z kancelářských budov a ze vzduchu vyplynulo, že hřeben byl jen v desetině tohoto čísla. Stačilo to.

Mezi čtyřmi pětatřiceti a pěti hodinami se Tichý oceán vylil z břehů a zaplavil pobřeží od Juneau po San Carlos. V oblasti Los

Angeles město již prakticky přestalo existovat, kromě několika výškových budov v centru a okolních kopců. Většina Santa Moniky, Redonda, Inglewoodu a Long Beach zmizela s ním.

San Francisco rovněž patřilo mezi oběti. Vlna, jejíž výška byla odhadnuta na dvě stě metrů, strhla Golden Gate Bridge a zaplavila město od Presidia na severu po jezero San Andreas na jihu. Pohřbila Oakland a Berkeley a rozlila se údolím Simi Valley a zátokami severně od San Francisca do kalifornského vnitrozemí. Údolí San Joaquin se proměnilo ve vnitrozemské moře.

První odhady uváděly jen pro oblast Los Angeles počet obětí ve výši dvou milionů. Zvláštní bylo, že San Diego přečkalo bombardování beze škod. Hlásilo neobvykle velký odliv.

V Mexiku se oceán převalil přes Baja California, přelil se do Kalifornského zálivu a zachoval si dostatečnou energii, aby napáchal vážné škody na východním pobřeží od Isla Del Tiburon po Mazatlán.

Okresní silnice č. 6, jihovýchodně od San Francisca. 4.59 PLČ (7.59 VLČ)

Záchranné služby nefungovaly. Telefony byly úplně hluché a vysílačka v policejním voze jen šuměla. Když se objevilo první šedé světlo nového rána, vrtulník patřící Short Haul Airways přivezl doktora a nějaký zdravotnický materiál.

„Víc jsem nemohl," řekl pilot, jehož jméno Marisa nestačila zaznamenat. „Vypadá to tam dost špatně."

Ve skupině, uvězněné sesuvem, byl jenom jeden lékař, a ten měl zlomenou páteř. Řízení záchranných prací se ujali Marisa a Jerry.

Z restaurace udělali provizorní nemocnici a v obchůdku se starožitnostmi zřídili márnici. Přestože skalní stěna představovala trvalou hrozbu, Marisa se snažila ošetřovat vážně zraněné na místě, kam padli. Půda se však otřásala stále. Nakonec kousla do kyselého jablka a nařídila, aby všechny přenesli. O deset minut později se hora zřítila.

Jerry dal dohromady dobrovolníky a společně začali pomáhat, čistit rány, rovnat kosti a nasazovat turnikety. Doktor, jehož sem

přivezl vrtulník, trávil dovolenou v horském srubu, když ho ze Short Haul našli.

Měli snad padesát lidí, kteří potřebovali nemocniční ošetření. „To nepůjde," prohlásil doktor. Jmenoval se Hardacre a bylo mu něco málo přes třicet. Byl to mladý, pohledný muž, který si stěžoval, že to byla jeho první dovolená po třech letech. Vypadalo to, že katastrofu bere jako schválnost namířenou proti sobě. Ale přiletěl, a zdálo se, že umí, takže si Marisa nestěžovala.

„Jak to myslíte, že to nepůjde?" zeptala se.

„Dívala jste se na televizi?"

„Poslední hodinu ne."

„Tak se podívejte, až budete mít chvilku času. Všechny nemocnice, které zůstaly, budou praskat ve švech. Pravděpodobně potrvá hodně dlouho, než někde budou mít volná lůžka."

Rozhlédla se po svých pacientech. Lůžka neměli, a proto všechny pacienty uložili na podlahu a v rámci možností se jim postarali o maximální pohodlí. Hardacre ze zásob v rekreačním středisku, kde pobýval, vzal nějaká sedativa a další potřeby. Pomohly, hodně pomohly. Ale tito lidé potřebovali řádnou lékařskou péči. Co měli dělat?

Jakoby na podtržení těchto úvah k nim začal doléhat vzdálený šum. Marisu v první chvíli napadlo, že padá zbytek hory. Byli kus za cestou, dost daleko, aby byli v bezpečí, ale byl to jiný zvuk než ten, který slyšela předtím. A přicházel z opačného směru, od San Joaquinu. Možná tentokrát ujížděla ta část hory, na níž se nacházeli.

Vypudila to z hlavy a vrátila se k vyměňování obvazů. Pacientka byla žena ve středních letech, s roztříštěnou nohou a rozříznutou rukou. Hardacre ženě ruku sešil dvaceti stehy a nohu zpevnil, jak to šlo nejlépe. Její manžel, který vyvázl bez zranění, byl vedle ní.

Marisa se v myšlenkách vrátila k Jerrymu. Zřídili útočiště pro ztracené děti, které neměly kam jít. Jerry zařídil, aby v něm byla trvalá služba. Teď vyměňoval obvazy na opačném konci restaurace. Nebylo to pro něho příjemné – nikdy neměl rád pohled na krev, ale dnes ráno se vyznamenával.

Když byla se ženou hotová, pokračovala k dalším pacientům. Vzdálený hluk sílil. Byl úplně jiný než děsivé burácení kamenné laviny, ale znepokojivý byl úplně stejně. Jako by se něco blížilo.

Právě převazovala ránu, když dveřmi vběhla jedna z dobrovolnic. „Údolí se vyplňuje vodou!“ vykřikla.

Marisa už byla vůči poplašným zprávám téměř imunní. Dokončila rozdělanou práci a teprve potom došla k zadnímu oknu, z něhož byl výhled do údolí San Joaquin.

Údolí se rozevíralo před ní, obrovská kotlina ohraničená horami ztracenými v ranní mlze. Směrem k západu se z úzkého průsmyku valila voda a roztékala se po dnu údolí.

Když si později dopřála přestávku a přišla se podívat za Erin a Jimmym, děti ji objaly a zeptaly se jí, kdy pojedou domů. Tou dobou se již vnitrozemské moře, klidné a ničím nerušené, táhlo vstříc rannímu slunci, kam až dohlédla.

„My *jsme* doma,“ řekla tiše.

Mikro, kabina cestujících. 8.03

„Opakujte to, Ale.“

Charlie se snažil mluvit potichu, aby ho nikdo neslyšel. Jenže jakmile začal telefonovat, konverzace mezi ostatními pasažéry ihned ustala. Věděl, že snad s výjimkou Morleyho, pro něhož to byla pracovní náplň, se nesnaží potají naslouchat, ale pouze se v nich projevuje lidská přirozenost. Za daných okolností tu byla jakákoli snaha o soukromí marná. Ostatně, co na tom záleželo?

„Řekl jsem, že podle NASA to s vámi dopadne dobře. Našli způsob, jak vás zachránit.“

„Netušil jsem, že potřebujeme zachránit.“

„Proboha, to myslíte vážně? Letíte k Plutu nebo do podobných končin. Posílají pro vás *Lowella*.“

Charlie to odbyl jen mávnutím ruky. Vzhledem ke všemu ostatnímu, co se na něho sesypalo, tato zpráva působila skoro jako úleva. „Fajn,“ řekl.

S přestávkami s Alem Kerrem telefonoval skoro celé dvě hodiny, získával aktuální informace o celé řadě čím dál zoufalejších situací.

Spojené státy teď měly doslova miliony lidí mimo své domovy, pro které nebyla střecha nad hlavou ani jídlo. Humanitární organizace byly zahlceny. Obě pobřeží a Havajské ostrovy byly zpustošeny vlnami a bouřemi. Na několika místech se probudila zemětřesení. Škody na majetku šplhaly do bilionů. A jen Bůh věděl, kolik bylo obětí na životech. Zdravotníci již varovali před možností vzniku epidemií; z Pacifiku byly hlášeny další tsunami.

Finanční experti poukazovali na to, že funkční ztráta New Yorku a Los Angeles způsobí zhroucení bankovního systému, a žádali vládu, aby neprodleně zasáhla.

„Co navrhují?“ zeptal se Charlie.

„Myslím, že zatím nemají žádnou představu, pane prezidente. Ale chtějí, abychom věděli, že je důležité jednat.“

Co dál?

Došlo k obrovským výpadkům energie v oblasti Severovýchodu a Severozápadu; desetitisíce mexických uprchlíků, pro něž se nedalo nic zajistit, proudily na sever; nečekaná elektrická bouře prakticky zničila Tucson.

Našly se však i *nefalšované* dobré zprávy. Vnitrozemí stále zůstávalo nedotčeno. Federální vláda fungovala dobře – objevovaly se první signály, že její instituce a armáda dělají zázraky. Evropa a Asie nebyly zasaženy tak tvrdě jako obě Ameriky a jejich spojenci, dokonce i několik starých nepřátel, pomáhali, kde se dalo. A co bylo nejlepší, rakety byly zaměřeny a vybaveny hlavicemi, takže do devíti hodin měl být Potkan minulostí.

Charlie načrtl své priority. Ze všeho nejdřív potřebovali soustředit síly na problém uprchlíků. „Udělejte všechno, co je nutné, aby měli jídlo a aby se o ně někdo postaral. Ztráty mohou být ještě vyšší. Musíme zjistit, co pro lidi venku můžeme udělat, a musíme to udělat ze všeho nejdřív. A nebojte se, že musíte čekat, až to prezident schválí. Když bude třeba něco udělat, udělejte to. Pouze mne informujte. Já se za vás postavím.“

„Nebo mě vyhodíte,“ poznamenal Al, evidentně nervózní. Kerr nepatřil k příznivcům Charlieho Haskella a očekával, že teď za to zaplatí.

Charlie musel řešit důležitější věci. „Jakmile se vrátím, chci mít připraveny operační plány. Sestavte pracovní skupinu, která bude předjímat další vývoj. Nechci pouze reagovat na katastrofy. Dejte dohromady několik lidí, ať se zamyslí, co dalšího by se mohlo ještě stát, co víc potřebujeme udělat.“

„Co konkrétně máte na mysli, pane prezidente?“

„Například choleru a tyfus.“ Zhluboka se nadechl, protože cítil Kerrovu bázlivost. Lomcoval jím vztek. Teď prostě nebyl čas na lidi, kteří nebyli připraveni pracovat. „Sakra, Ale,“ řekl, „kdybych to *věděl*, nepotřeboval bych pracovní skupinu. Chci myšlenky, ne alibismus. Co musíme udělat pro to, abychom zemi udrželi při životě. Nejen lidi, ale také instituce. Chápete to?

Sežeňte někoho z vojáků. CDC, FEMA. Nějaké akademiky. Vymyslete to. Tento týden jsme byli zastiženi v nedbalkách. A myslím, že už jsme ztratili maximum, kolik můžeme unést. Žádná další překvapení.“

Ještě na něco zapomněl?

Ano, zapomněl. Jeho hlas změkl. „Mrzí mě, co se stalo Henrymu a Emily. Vím, že jste k sobě měli blízko.“

„Děkuji vám, pane prezidente.“

„Očekávám, že zůstanete ve funkci vedoucího sekretariátu. Minimálně do té doby, dokud se z toho nedostaneme.“

„Ano, pane.“

Ukončil spojení a odešel zpět do kabiny cestujících, kde se všichni tvářili, že zaujatě čtou. „Všechno v pořádku, pane prezidente?“ zeptala se Evelyn.

Všichni se k němu opět začali chovat formálně. A možná to tak bylo dobře. Napadlo ho, kolik by toho asi byl dokázal Lincoln, kdyby mu všichni kolem něho říkali Abe.

„Ano,“ řekl. „Držíme se dobře.“

To mu něco připomnělo. Vylezl po žebříku – začínal se v nulové gravitaci cítit jako ryba ve vodě – a zezadu přistoupil k Šavli. „Zdravím vás, pilotko.“ řekl.

Zvedla ruku, aniž se ohlédla. „Buďte zdráv, pane prezidente.“

„Slyšel jsem, že nakonec k Plutu nepoletíme.“

„Och,“ řekla. „Takže vy o tom víte. Ne, bude to dobré. Nic nám nehrozilo.“

Vklouzl do křesla druhého pilota. „Určitě?“

„Ano, pane,“ odvětila.

„Je něco, o čem bych měl vědět?“

„Ně, pane prezidente.“

„Pokud se objeví nějaký další problém, chtěl bych o něm být informován,“ řekl.

„Ano, pane. Nevnímala jsem to jako problém. Chci říct, že jsem věděla, že mají v záloze *Lowella*.“ Usmála se na něho. Musel konstatovat, že Šavle je krásná žena. Zatím nějak nebyl čas, aby si toho všiml. „Myslela jsem, že máte starostí dost. Vrátit se s mikrem je *moje* práce.“

„Zbývá nám vůbec ještě nějaké palivo?“

„Několik set kilogramů. Mnoho ne. Snažím se jím šetřit.“

„Dobře. Jaký je plán záchranné akce?“

Trochu se uvolnila. „*Lowell* nás dožene asi někdy kolem čtvrté. Přesedneme a odpojíme mikro. Zatím mi neposlali časový odhad, ale řekla bych, že někdy pozdě večer můžeme být zpátky na stanici. Ale je to jen hrubý odhad. Nevím, co *Lowell* dokáže.“

Charlie se nyní rozhlédl po nespočtu blikajících kontrolek a signalizací na displejích mikra. „Je odtud vidět Potkana?“

Dotkla se jedné klávesnice a úlomek se objevil na horní obrazovce. „To je pohled z jednoho satelitu.“

Podle popisů ve sdělovacích prostředcích, Potkan vypadal jako něco rozříznuté vejpůl. Jedna strana byla plochá, druhá oblá a hrbolatá. Útvar byl spíš podlouhlý než kulový, téměř připomínal kyj. Byl rád, že to nikoho z médií nenapadlo. Díval se, jak se na obrazovce pomalu převrací.

Šavliny prsty přeběhly po klávesnici. „A tady je něco, s čím to můžeme srovnat.“ Naskočil obraz mikra. Scvrkával se, až se na pozadí tělesa skoro ztratil. „To jsme my.“ Stiskla další klávesu a podél balvanu se srovnala řada ikonek mikra. „Jejich šedesát jedna,“ prohlásila. „Z jednoho konce na druhý.“

„A jak velcí jsme my?“

„Dvacet osm metrů a něco, od kopule po opěry. Jsme docela kompaktní.“

„Však my s ním zatočíme,“ řekl.

Potkan měl skoro až hypnotizující účinky. Díval se, jak se otáčí, a na druhé obrazovce sledoval modravou kouli Země.

Šavle mu vysvětlila, že druhý obraz je z teleskopů mikra.

Charlie zjišťoval, že vzdálenost mezi viceprezidentstvím a prezidentstvím se měří na světelné roky. Je možné, že to nemůže pochopit nikdo, kdo nestál na obou stranách propasti. Ještě před několika hodinami si dělal starosti pouze o záchranu vlastního života. Teď mu tato obava připadala téměř nicotná.

Třetí desetiletí jedenadvacátého století bylo až do zlomu, který nastal před několika dny, dobrým obdobím pro planetu. Sto milionů Číňanů mělo auta, prakticky všichni se shodovali, že vojenské vpády na cizí území jsou hanebnost, starý ekonomický cyklus konjunktury a pádu se snad podařilo zkrotit a mocnosti zjistily, že spolupráce je užitečnější než závod, kdo s koho. Technika zajišťovala téměř všem lidem lepší život. Věda se překotně rozvíjela a lidé se dožívali vyššího věku a zůstávali déle mladí než kdy dřív. Většinu typů rakoviny bylo možné léčit, energosatelity poskytovaly prakticky neomezené množství energie a dlouhý boj za napravení škod napáchaných na životním prostředí konečně přinesl obrat. Ve Spojených státech se rasové napětí neustále uvolňovalo, HDP se každým rokem zvyšoval, úroveň kriminality a porodnosti se držela nízko.

To neznamená, že by neexistovaly problémy. Lidí bylo mnohem víc, než kolik mohly světové přírodní zdroje bez potíží uživit, a staré tradice a náboženské skupiny se tvrdě stavěly proti jakékoli snaze o regulování jejich počtu. Zločinnost byla stále vysoká a bylo příliš mnoho násilí, obzvlášť v Rusku, ve Spojených státech amerických a v Číně. Nedávný průzkum, jenž provedli z *USA Today* mezi dospělými Američany, ukázal, že celé tři osminy populace jsou funkčně negramotné. Byl to nejvyšší počet ze všech industrializovaných společností a navíc se stále zvyšoval. Čtvrtina obyvatel Spojených států amerických a více než třetina lidí žijících v ostatních západních zemích stále nemohla využívat výhod spojených

s globální komunikační sítí. Vláda každé významné země nesla břemeno velkého zadlužení.

To byly problémy, s nimiž by se Haskellova administrativa pravděpodobně musela potýkat. Vycházeje z předpokladu podzimního vítězství, Charlie již zadal úkoly svému štábu a zformuloval několik vlastních představ. Bavil se s lidmi z předních linií, s učiteli a rodiči, s policisty, lékaři z pohotovostí a nejvýznamnějšími odborníky zastupujícími široké spektrum povolání. Domníval se, že je připraven přijmout břímě prezidentského úřadu s celou řadou iniciativ, které na tyto problémy zaútočí na široké frontě.

Situace se vyvinula tak, že mohl sotva být připraven hůře.

Šavle se zamračila a sáhla si na sluchátko. „Moment," řekla a podívala se na Charlieho. „To je pro vás, pane prezidente." Jeho signalizace se však nerozsvítila, takže to nebyl hovor na jeho soukromé lince. „Chcete mluvit s nějakým Wesleym Feinbergem?"

„Beru si to." Charlie otevřel svůj mobilní telefon. S Feinbergem se nikdy osobně nesetkal, znal však jeho reputaci. A Al ho krátce informoval o jeho podílu na přípravách. Řekl o něm, že jsou s ním problémy. „Dobré ráno, profesore Feinbergu. Tady Charlie Haskell."

„Pane prezidente." Z hlasu bylo slyšet napětí. „Snažím se vám dovolat už několik hodin. Ještě pořád se chystáte provést jaderný úder proti Potkanovi?"

„Ano," řekl Charlie. „Samozřejmě."

„Nedělejte to."

Charlieho se zmocnila úzkost. „Proč ne?"

„Nemáme dost informací, abychom dokázali změnit jeho dráhu. A to je to, co potřebujeme udělat. Jenže nevíme jak."

„No tak to zkusíme. Co můžeme ztratit?"

„Co můžeme *ztratit!* Pane prezidente, když ho rozbijete, vytvoříte oblak radioaktivních částic a suti, který se pravděpodobně jako Potkan zase vrátí a zasáhne nás později. Až na to, že pokud by k tomu došlo, následky by byly ještě horší."

„Jak horší? Podle mých informací by Potkan zabil několik *dalších* milionů. Možná nás poslal zpět do temného věku."

„Pane prezidente, pořádný radioaktivní mrak by byl s velkou pravděpodobností schopen zabít *všechno* na planetě. To, o čem mluvím, je vyhynutí.“

Charlie si představil smršť vysoce radioaktivních kamenů zarývajících se do země a do oceánů po celém světě, radioaktivních částic usazujících se v atmosféře, radioaktivního deště, pršícího z otrávených mračen. „Proč jste to neřekl Henrymu?“

„Řekl jsem mu to. Mluvil jsem s ním, když se přerušilo spojení. Myslím, že to nejspíš byl okamžik, kdy se vrtulník zřítil.“

„Co říkal?“

„Neměl šanci nic říct.“ Šavle Charlieho pozorovala. „*Musíte* útok zastavit,“ pokračoval Feinberg. „Nic se tím nezíská, zato se pro nás dramaticky zvyšuje riziko, když Potkan spadne.“

„Ale je možné, že *nespadne*. Nemám pravdu?“

„Nikdo to nemůže říct jistě.“

„Proboha, Feinbergu, existuje způsob, jak to zjistit?“

„Až opusti atmosféru, dejte nám několik hodin.“

Po několika hodinách by se dostal z dosahu raket. Museli by čekat a udeřit, až se bude vracet. Jeho lidé ho varovali, že je to mnohem nebezpečnější postup. „Máte vůbec nějaký důvod k optimismu? Je naděje, že prostě odletí?“

„Dejte mi několik hodin, pane prezidente.“

Když telefonát skončil, Charlie téměř deset minut nehnutě seděl. Odmítal všechny další hovory, zvažoval své možnosti a potenciální důsledky, přemýšlel o Feinbergově reputaci. Mezi řádky toho, co mu řekl Al Kerr, vyčetl dost, aby pochopil, že vědec radil Henrymu dobře.

Jenže spousta lidí si myslela, že atomové bomby jsou dobrý způsob, jak se toho neřádu zbavit. Kdyby Charlie nestiskl spoušť a Potkan udělal otočku a spadl na ně, kdo by za to mohl?

Na druhou stranu, záleželo by na tom ještě, kdo by za to mohl?

Podíval se na hodinky. Do vypuštění raket zbývala necelá hodina. Šavle, která seděla vedle něho, byla zticha. „Slyšela jste to všechno?“

„Slyšela jsem, co jste říkal vy.“

Vyťukal Kerrovo číslo.

5.

Fax přijatý a vysílaný C-Spanem. 8.26

Všichni sedíme v jednom autobuse, celé lidstvo. Ten autobus se řítí po cestě, která je skoro prázdná. Ale najde se na ní pár kamenů a možná čas od času i jiné vozidlo. A my jsme právě zjistili, že ten autobus nemá řidiče.

Dan White, Oklahoma City

Skyport, Orbitální laboratoř. 8.41

Podstatné části Internetu byly pryč. Celé sítě zmizely; energetické společnosti byly vyřazeny z provozu, telefonní systémy se zhroutily. Ale redundance a přepojovací okruhy, které se za ta léta nahromadily, posloužily dobře, takže síť zůstala v provozu. Pokud konkrétní telefonní společnost stále fungovala, přístup na web zůstával.

Obzvlášť příznivci Skyboltu o sobě dávali nápadně vědět. Vyrojila se záplava komentářů typu „já jsem vám to říkal“. A jména kongresmanů, kteří na projekt nejvíc útočili, byla vystavena k volnému využití.

Potkan se stále blížil, ale schoval se za oblinu Země, a tudíž nebyl z palubní observatoře na Skyportu přímo viditelný. Nejlepší záběry momentálně přicházely z pozemních dalekohledů. Tory a Windy je sledovali na hlavní obrazovce.

Potko 38 byl jedinečný svou nesymetričností, podobností se zploštělým kyjem nebo (jak někdo poznamenal) rozříznutou tykví. Jeho tvar byl nejčastěji vysvětlován tak, že jedna strana byla více vystavena explozi. Spalitelné materiály se vyvařily a zůstala relativně hladká, chladnoucí sraženina. Plochá strana byla pohotově pojmenována „Rovina“, jako protiklad zaoblené, silně ožehlé zadní

strany, jíž astronomové říkali „Zadní země“. Výrazný hřbet tvořil jakousi páteř, podélně protínající Zadní zemi. Byl to *jediný* terénní znak, který zřejmě nebyl zahlazen tím, že se hornina roztavila. Někdo se o něm zmínil jako o „Osamělém hřbetu“ a to jméno mu už zůstalo.

Zbývalo mu šest minut a blížil se rychlostí 10,7 kilometru za sekundu. Tory odesílala všechno, co měla, svým klientům, z nichž jedním byl, jak ji informovali, nový prezident Spojených států. „Osobně se o to zajímá,“ řekli jí strašlivě vážně hlavouni z NASA.

Kruci, to by měl. Doufala, že bude dost chytrý, aby na to přišel.

Někde se rozezněla siréna signalizující další proražení kosmické stanice. Její a Windyho oči se setkaly. Představa, že nějaký balvan může kdykoli prorazit stěnu, byla poměrně znervózňující. Snažila se vytěsnit tu myšlenku někam do kouta a znovu se soustředit na Potkana.

Přilétal přes západní Pacifik, kde měl pod ostrým úhlem vstoupit do atmosféry. Goddardova létající laboratoř NASA čekající nad Východočínským mořem jim posílala zkušební obrázky jasné oblohy plné hvězd.

Za normálních okolností by byla média věnovala události značnou pozornost, ale tuto neděli ráno neměla místo prakticky pro nic jiného než pro zprávy z celého světa o pokračující krizi. Jak se Země otáčela kolem své osy, dějiště bezprostřední katastrofy se přeneslo daleko do Tichého oceánu. Meteory pršely z nebe u asijských břehů, ničily Tokio a páchaly vážné škody v Šanghaji, Hongkongu a Singapuru.

Tory byla napojena na Feinbergovu soukromou linku na okruhu AstroLabu. Ale astrofyzik momentálně nebyl připojen. BBC s ním dělala rozhovor asi před hodinou. Ujistil diváky, že Potkan proletí velice blízko, ale mine Zemi.

Jiní si tak jistí nebyli. Číňané již oznámili záměr podat stížnost, že jejich američtí spojenci čekali s použitím svých raket, až proletí. Neurčitě naznačovali, že Američané potají doufali, že spadne na Čínu. Ministr zahraničí na předjitřní tiskové konferenci uvedl, že věc jde mimo něj. Prý kdyby Potkan pouze předvedl ohňostroj a pokračoval v cestě, jak se očekávalo, Číňané by neměli důvod si

stěžovat, a kdyby skutečně spadl na Čínu a vědci měli pravdu, že je dost velký, aby způsobil konec civilizace, pak by stížnost stejně neměl kdo vyslechnout. Své poznámce se usmál.

Časomíra sledovala dění: *Dvě minuty do kontaktu s atmosférou. Tři minuty do největšího přiblížení.*

Sirény přestaly kvílet. Hlas ze staničního telefonu Tory informoval, že části paluby D, hlavní promenády, ztratily tlak a byly dočasně uzavřeny.

Na obrazovce se objevil zpravodajský souhrn: Američané rušili atomový útok. Bez jakéhokoli vysvětlení. Tisková konference v deset hodin.

Jedna minuta.

Potkan nebyl zdaleka jediným velkým objektem, který se pohyboval prostorem. Podle posledního sčítání bylo identifikováno a označeno šedesát dva dalších. Avšak žádný nepředstavoval bezprostřední hrozbu. Největší – POTKO 55 – byl opravdový balvan, který by mohl způsobit konec života. Byl čtyřikrát větší než Potkan. Dost velký na to, aby zlikvidoval vše, snad kromě švábů. Naštěstí směřoval na relativně stabilní oběžnou dráhu. Vlastně jsme měli štěstí, i přes ty strašlivé ztráty, pomyslela si. Mohlo to být mnohem horší. A proud vyvržené hmoty v posledních několika hodinách znatelně zeslábl.

„Ještě pořád je tam spousta kamení," řekl Windy. „Až to skončí, měli bychom doporučit leteckým společnostem, aby několik dní zůstaly na zemi."

Deset sekund.

Potkan se teď přibližoval rychle, otíral se o tvář planety. Hluboko dole byl Tichý oceán, rychle se vynořovala asijská pevnina. Virtuální kamera jej sledovala do modročerného oparu ionosféry. Tory se dívala, jak Potkan začíná rudnout, odpadávají z něj kusy hmoty a chomáčky dýmu tvoří kondenzační stopy.

Na obrazovkách vyhrazených létající observatoři se zatím neobjevil. Dvě obrazovky ukazovaly zvětšený obraz z dálekohledů; na třetí byl pohled prostým okem. Pozorně se dívala a potom jej spatřila, ostrou bílou čárku táhnoucí se mihotavým modrým oparem.

V okamžiku největšího přiblížení bude od povrchu vzdálen dvě stě kilometrů.

Další kamery na zemi jej našly také. Reportér CNN stojící s týmem na kopci nedaleko Hainanu jej zachytil v okamžiku, kdy vzplál. Lidé, kteří tam byli s ním, lapali po dechu a jen vzdychali. Jejich oblohou se hnala ohnivá koule. Potom k nim dolehl zvukový projev jejího průletu, hluboký a hrdelní. Ti, kteří jej slyšeli, byli zaskočeni a začali si zakrývat hlavy. Několik jich vykřiklo a vrhlo se na zem.

S burácením proletěl mezi souhvězdími, nebeská lokomotiva s roztrženým kotlem a obnaženými planoucími útrobami. A potom zmizel na západě, směrem k Wuhanu.

„Zatím to vypadá dobře," ozval se napjatě Windy.

Mobilní stanice v Čengtu a v Himálaji jej zachytily, když se začal vytrácet. V Láhuru se utišil, působil klidněji a zdál se být menší. Burácení se nekonalo. Afghánci zahlédli jen dlouhou růžovou čáru na obloze a někde nad územím mullů zhasl úplně.

Tory byla ve spojení s AstroLabem a slyšela potlesk přítomných. „Sbohem, zlato," řekl vesele ženský hlas.

AstroLab. 8.58

Feinberg nedokázal oslavovat. Byl od přírody mlčenlivý, zdrženlivý a samotářský. Pro něho byl místní Wal-Mart dál než Cygnus Ksí 1. Již před léty měl to štěstí, že byl na Palomaru, když v mlhovině Laguna, NGC6523, explodovala supernova 2017A. Laguna je v souhvězdí Střelce, vzdálená méně než pět tisíc světelných let. Byla to v té době astrofyzikální událost století. Avšak zatímco kolegové oslavovali, Feinberg byl nucen předstírat. Znal svou povahu dost dobře; věděl, že se nikdy nenaučí radovat. Dokonce ani ráno, když (aspoň podle něho) svým zásahem zachránil prezidenta před potenciálně zkázonosným rozhodnutím, musel by to být někdo jiný, aby pozval několik kolegů na vajíčka a palačinky a vychutnal si ten okamžik.

Místo toho počkal, až usedne prach, a šel docela prostě domů.

Probděl větší část pěti po sobě jdoucích dnů a byl vyčerpaný. Obloha se konečně pročišťovala a on neviděl nic dalšího, co by mohl v danou chvíli udělat. Cynthia Murrayová, jeho pravá ruka, bude Potkana sledovat, a až zjistí, co udělá, zavolá mu.

Venku byly stromy plné ptáků a vypadalo to, jako by se nic nestalo.

NA SLOVÍČKO S MÉDII. MIMOŘÁDNÉ VYSÍLÁNÍ. 9.00

Z Atlanty s Judy Almayerovou z New York Times*, Fredem Chilesem z* Boston Globe*, Karlem Nishamurou z* Los Angeles Online*, moderátorem Piercem Benjaminem* z NBC News *a zvláštním hostem Ju-Han Mooreovou, ředitelkou Svazu menšin.*

NBC: *Doktorko Mooreová, vaše organizace před hodinou vyslovila požadavek na zrušení prezidentského úřadu a jeho nahrazení střídající se výkonnou radou, podřízenou parlamentnímu systému umožňujícímu rychlé odvolání.*

Mooreová: *Správně. A nebylo pro nás jednoduché se na tomto postoji shodnout.*

NBC: *Co přesně navrhujete? Abychom ústavu zahodili do starého železa?*

Mooreová: *Je to ústava boháčů, pane Benjamine. Vymyšlená bohatými pro bohaté.*

N. Y. Times: *Ale nebylo by to totéž jako střelit se do nohy? Koneckonců, když zrušíte ústavu, co pak bude chránit obyčejné lidi? Lidi, které zastupujete, jak říkáte.*

Mooreová: *Nerada to říkám, ale ústava vždycky byla nástrojem k výmluvám. Lidé, kteří byli utiskováni, se musí postavit a dožadovat se svých práv.*

Boston Globe: *A není snad ústava jedinou opravdovou ochranou těchto práv? K jakému jinému dokumentu byste se chtěli odvolat?*

Mooreová: *Možná je třeba nějaký napsat. Chtěla bych vám připomenout, pane Chilesi, že ústava vcelku spokojeně*

existovala vedle otroctví. Dokud se otroci nerozhodli, že už to dál snášet nebudou.

L A. Online: *Ale ústava byla pákou, s níž Lincoln pracoval.*

Mooreová: *To je typický výklad historie ze školní učebnice. Armáda Unie byla tou pákou a páteří Unie byly po roce 1863 její černošské jednotky.*

NBC: *Počkejte chvilku. Neodbočujme. Doktorko Mooreová, kdybyste zrušili současnou vládu, čím byste ji nahradili?*

Mooreová: *Pro začátek potřebujeme výkonnou radu, která bude reprezentovat veškeré obyvatelstvo, nejen bílou většinu.*

L A. Online: *Ale prezident Kolladner byl Afroameričan. Jistě –*

Mooreová: *A bránil se tomuto termínu. Jistě si vzpomenete, že s předponami nesouhlasil. Říkal, že je prostě Američan. Pravdou je, že byl lokaj. Nerada mluvím špatně o mrtvých, ale on se za své dědictví styděl. Byl to klasický Strýček Tom.*

N. Y. Times: *Doktorko Mooreová, Svaz menšin byl v minulosti vždy dost konzervativní skupinou. I vy jste byla poměrně konzervativní. Řekněte nám, proč ta změna kursu.*

Mooreová: *Chudí lidé v této zemi byli minulou noc ponecháni na pospas smrti. Když k tomu došlo, stala se revoluce stejně nevyhnutelnou jako východ slunce.*

N. Y. Times: *Ale neexistuje důkaz, že by to byl záměr. Minulou noc přišlo o život mnoho lidí ze všech společensko-ekonomických skupin.*

L A. Online: *Kolladner vás evidentně zklamal. Kdo by si podle vás vedl lépe?*

Mooreová: *Nenapadá mě nikdo, kdo by si mohl vést hůř. Co víc, až bílá Amerika začne hledat obětního beránka, nezapomene, že Henry Kolladner byl černoch. Podívejte, jen Bůh ví, kolik lidí za posledních dvanáct hodin zemřelo. A umírají dál. Po milionech. Pane Nishamuro, vy ani nemáte město, kam byste se mohl vrátit.*

L A. Online: *Pro záchranu města se nedalo nic udělat. L. A. zabily vlny. Tečka. Kam byste přemístila obyvatelstvo Los Angeles, kdybyste o nebezpečí věděla pár dní?*

Mooreová: *Určitě bych je nenechala na Gage Avenue a Avalonu, aby se utopili. Poslyšte, až ukončíme sčítání mrtvých, zjistíme, že je jich více než dvacet milionů. Většina budou lidé z center měst. Lidé černé pleti znovu zaplatí účet za tuto zemi. To jsem chtěla říct. Nic víc.*

NBC: *Nemůžete očekávat, že Kongres na tento požadavek přistoupí, nebo snad ano?*

Mooreová: *Bude muset, pokud chce zachránit zemi.*

NBC: *To zní jako ultimátum.*

Mooreová: *Ne, pane Pierci. Je to vážně míněný návrh. Svaz nechce tuto zemi přivést do záhuby. O to nám opravdu nejde. Ale pro přežití tohoto národa je nezbytné, abychom našli cestu, jak vyvést lidi, obzvlášť černé lidi, z chudoby. To, co vzkazujeme Kongresu a novému prezidentovi, je: starý systém nám nevyhovuje. Dozrál čas pro radikální řez. Doufám, že pochopí, v čem je náš návrh moudrý. Pokud ne, potom nepochybuji o tom, že ulicemi poteče krev.*

Boston Globe: *Doktorko Mooreová, jistě si uvědomujete, že vybízíte ke vzpouře.*

Mooreová: *Nic takového. Já doufám, že ji odvrátím.*

6.

Percival Lowell, pilotní kabina. 9.11

Rachel právě dokončila závěrečnou prověrku a přepnula na vnitřní zdroj energie. Cochran jí od navigačního schématu ukázal zdvižené palce. Odletové protokoly uzavřeny.

„*Lowelle,*“ řekl jí hlas do sluchátek, „máte *zelenou* ke startu.“

„Start“ ze Skyportu znamenal, že magnetická spřáhla nejdříve uvolní loď a potom čtyři soustavy pístů ji vytáhnou z hangáru a lehce ji odstrčí od orbitální stanice. Přibližně ve stejnou chvíli Rachel zapálí motor a upraví polohu. Odletí do vzdálenosti šesti kilometrů, zatočí na svůj kurs a začne zrychlovat.

Nebylo to klidné ráno. Vypadalo to, jako kdyby si každý ze Skyportu vzal do hlavy, že chce být na palubě *Lowella*, až se spojí s mikrem. Telefony vyzváněly nepřetržitě. Lidé, kteří se představovali jako technici, komunikační specialisté a odborníci všech profesí, měli za to, že by bylo dobré, kdyby pro případ té či oné nepředvídané události byli na palubě. Pravda byla samozřejmě taková, že se chtěli setkat s novým prezidentem. Dokonce se našlo několik staničních byrokratů, kteří se snažili tvrdit, že by u toho měl být přítomen nějaký vysoký zástupce Skyportu.

Pravda ale byla taková, že jako posádka úplně stačil Lee Cochran. Znovu a znovu trpělivě vysvětlovala, že ji to mrzí, ale kdokoli další by pouze zabíral místo. A co bylo důležitější, vzduch. Na zpáteční cestě jich mělo být osm, což samo o sobě obnášelo třiatřicet procent nad projektovanou kapacitu vzduchotechniky. Když někteří stále naléhali, jednoduše jim vysvětlila, že je to proti předpisům. Zdálo se, že to pochopili i ti nejzatvrzelejší.

Belle poslala lékaře. Pro všechny případy. Primář byl na dovolené, když nouzová situace vypukla, takže úkol přešel na zástupce zdravotního náčelníka stanice, doktora Arthura Elkharta.

Elkhart byl z plachého konce byrokratického spektra. Jenom představa, že by se jeho pacientem měl stát prezident, ho viditelně znervózňovala, a raději by byl zůstal doma. Ale jeho postavení to neumožňovalo. Přesto, když Belle odešla, otevřeně se Rachel přiznal ke své nervozitě a tím si získal její uznání. Byl ve středních letech, předčasně šedivý, malé postavy. „Doufám, že jsou v pořádku,“ řekl.

„Tady *Lowell*,“ ohlásila se dispečinku. „Jsme jíž připraveni.“

Trochu to drclo, jak písty začaly loď vysouvat z hangáru. Dlouhá hláska vybíhající z dispečinku ji minula po levé straně. „Jedeme, doktore,“ řekla do palubního telefonu. „Připoutejte se.“

Nedostala žádnou odpověď, a tak to zkusila znovu. „Když budete chtít mluvit, stiskněte žlutý knoflík.“

Chvíle ticha. Potom cvaknutí. „Díky," řekl. „Já jsem připraven."

O dvacet tisíc mil níž se z hradby mračen vynořilo pobřeží Ekvádoru a Peru. Tichý oceán se táhl západním směrem, zářivý a klidný v poledním slunci. Jako všichni ostatní byla zdrcená zprávami o obrovském počtu mrtvých a zkáze, které přicházely z celého světa. Nedokázala se spojit s rodinou, která žila v Charlestonu, a když se dívala dolů na ten nezměrný poklid, napadlo ji, že lidé mají sklon přenášet své starosti na okolní svět. Ať už utrpěly domovy, chrámy a radnice po celé zeměkouli v důsledku Tomiko jakékoli škody, planeta jako taková klidně pokračovala dál, jako by se nic nestalo.

Zažehla motor.

Naběhl tiše, s kapalinovým hučením, zcela nepodobným chemickým motorům lunabusů a kosmických letounů, které zuřivě burácely, až se stěny třásly.

„Všechno v pořádku," řekl Cochran.

Potvrdila a přepnula loď na autopilota, který upravil polohu a začal zrychlovat.

Lowell měl vykonat tříčtvrteční oběh a nalétnout na kurs rovnoběžný s mikrem, ale s velkým náskokem. Od toho okamžiku měl pozvolna nabírat rychlost a umožnit lunabusu, aby jej předehnal.

Rachel se nelíbilo letět touto oblohou. Zpočátku si myslela, že je to tím, že je na ní stále ještě příliš mnoho kamení. Ale postupně si uvědomila, že je stejně jako doktor Elkhart nervózní z přivítání prezidenta Spojených států na palubě. Zalétla pohledem ke Cochranovi, jehož hlavní povinností v průběhu letu bylo sledovat vnitřní rozvody energie a kyslíku. Jinými slovy být vzhůru pro případ, že se něco stane. „Lee?"

„Jo?"

„Jak ti je?"

„Fajn. Proč se ptáš?"

Nechala to plavat. Všichni astronauti byli až na jednu nebo dvě výjimky bývalí vojenští piloti. A zákon bratrstva stíhácích pilotů, *nepřiznávej strach*, byl neustále velice živý a pevný.

Rachel se zbavila veškerých nejistot, které snad mohla mít, když poprvé sedla na raketu a přiložila k ní zápalku. Vedla si dobře a dosáhla lepších výsledků než některé její mužské protějšky. Nikdy v

životě před nikým a před ničím necouvla. Ale dnes cítila, že se jí třesou ruce.

Planeta dole úplně zezelenala. Mířili na východ, prolétali nad Brazílií. Vepředu hvězdy prosvítaly cáry bledého oblaku, který nahradil Měsíc.

Měsíční oblak zvolna řídnul, rozplýval se. Stará koule, matematicky dokonalá, uklidňující ve svém příslibu univerzální harmonie, byla pryč.

Mikro, kabina cestujících. 10.15

„Ale, budeme muset všechno zestátnit. Letecké společnosti, nákladní auta, energetické společnosti, na co si vzpomeneš. Sežeň Tierneyho, aby se toho ujal.“ Tierney byl osoba, kterou nejmocnější generální ředitelé uznávali. Mít ho na jedné lodi by neutralizovalo velkou část odporu.

„Rozumím, Charlie.“ Mezitím se již vrátili k předchozímu tykání. „Přednesu to radě –“

„Zapomeň na radu. Prostě to udělej.“

„Nejsem si jist ústavností –“

„Ale, vyhlásili jsme výjimečný stav pro celou zemi. To znamená, že všechno, co udělám, bude ústavní. Umírají tam spousty lidí. Uděláme, co udělat musíme.“ Přednesl dlouhý seznam toho, co konkrétně chce. Detaily nechal na Kerrovi.

„Ještě něco, Charlie,“ řekl Kerr, když skončil. „Latinsko-americké země byly těžce zasaženy. Žádají o pomoc.“

„Nemáme jim co dát. Řekni jim, že si musí poradit samy. Vyjádři naši lítost, připomeň jim však, že jsme utrpěli velké ztráty. Zeptej se, jestli by nemohly pomoci ony *nám*. Řekni jim, že se nám hodí všechno, co mohou postrádat. Zkoordinuj to. Přijmeme pomoc od každého, kdo ji nabídne. To mi připomíná, Harmon v noci vtipkoval na adresu čínského protestu.“ Harmon byl ministr zahraničí. „Jsem nucen pochybovat o diplomatických schopnostech člověka, kterému na takové katastrofě něco připadá k smíchu. Má padáka. Vyřiď mu to.“

„Ale Charlie…“

„Řekl bych mu to sám, ale mám toho moc. Jestli bude trvat na tom, že to chce slyšet ode mě, udělám to, ale upozorni ho, že to nebude příjemné.“

Charlie celé ráno telefonoval s Kerrem, se členy vlády, s hlavami států a snažil se koordinovat reakce v celosvětovém měřítku. Ale to nestačilo. Tím, že si promluví s tím či oním, se žádná práce neudělá. Potřebovali nějakou globální výkonnou moc, dokud výjimečná situace neskončí. Za jiných okolností by pravděpodobně volba padla logicky na amerického prezidenta. Jenže Spojené státy patřily k nejvíce postiženým zemím. Tím se chemická směs měnila. Padla již jména několika kandidátů. Jedním byl belgický ministerský předseda, o němž Charlie věděl, že je schopný a čestný. „Podpořte ho,“ řekl.

Přicházely další dobré zprávy. Prostorem se pohybovali další Potkani, ale žádný nepředstavoval bezprostřední hrozbu. Četnost a intenzita meteorických zásahů prudce poklesla. Zdálo se, že smršť ustává a za několik hodin snad bude možné odvolat poplach nejvyššího stupně.

Zasaženi byli úplně všichni. Avšak Ameriky utrpěly největší škody. Nabídky pomoci přišly ze všech významných i mnoha malých zemí. *Ano,* řekl jim Charlie. *Potřebujeme potraviny, léky, dopravní a komunikační techniku. Všechno a všechny, které můžete poslat.* Také nadnárodní společnosti mobilizovaly pomoc. „Jsou to mizerové, kteří myslí jen na sebe,“ prohlásil Kerr. „Jdou do toho jen proto, že potřebují, aby jejich zákazníci zůstali naživu.“

Charliemu na motivaci příliš nezáleželo.

V pozdních dopoledních hodinách byl již emocionálně vyčerpaný. V tom, jak lidé nahlíželi na svůj život a na svůj svět, nastala obrovská změna. Zdálo se mu, že k sobě mají blíž, než kdy za jeho života měli. Možná dokonce od doby, kdy si lidé začali vést záznamy.

Přesto Charlieho pozice nebyla záviděníhodná. Každý politický vůdce na světě byl v těžké situaci a očekávalo se od něho, že zabrání dalším neštěstím. A od něho ze všeho nejvíc, protože zastupoval vládu, jíž byla všeobecně připisována odpovědnost za to, že své občany nedokázala ani varovat.

Jeho mobil zazvonil.

„Pilot, pane prezidente.“

„Prosím, Šavle?“

„Chtěla jsem jen, abyste věděl, že *Lowell* letí podle plánu. Za pět a půl hodiny by měl být u nás.“

„Díky.“ Zalétl pohledem k Evelyn, která si četla. Kaplan spal a Morley něco psal, apaticky mačkal klávesy svého notebooku. Pravděpodobně si vše zaznamenával, aby mohl napsat knihu. Kabina byla nepochybně nejveřejnějším místem, z něhož kdy nějaký prezident spravoval svůj úřad. Jeho prchající Bílý dům.

I kdyby ničeho jiného nedosáhl, určitě se dostane do budoucích kvízových otázek.

Vrcholek kopce na západ od Stauntonu, Virginie. 11.47

Plukovník Steven R. Gallagher dal pryč triedr. Nerad se svými vojáky cvičil v neděli ráno, když měli být v kostele, ale věděl, že klíčový okamžik se blíží, a chtěl mít jistotu, že legie je připravena.

Velel rotě Modrá hvězda ze Třetího praporu svobody Legie Thomase Jeffersona. Cvičení probíhalo již čtvrtou hodinu. Opřel se svou mohutnou postavou o dodávku značky Ford, která mu sloužila jako velitelský vůz, a podíval se na hodinky. „Už by měli být pryč, Jacku,“ obrátil se na bratra, který měl výložky majora.

„Tad hlásí, že mu situace umožňuje zlikvidovat ještě několik dalších,“ odvětil major.

Prováděli v té chvíli bezpečnostní nácvik. Tad Wickett se šesti muži vyhodili do povětří simulovaný muniční sklad. Oddíly, které měly za úkol cíl bránit, se teď mohly v nejlepším případě jenom třást před útokem úderného oddílu. Ale bylo zjevné, že jim nebude dopřáno ani to. „Není to tak docela jejich chyba, plukovníku,“ pravil váhavě Jack. „Tad je *skvělý*.“

Steve věděl, že obranné úkoly jeho lidi nudí. Chtěli věci ničit, ne je chránit. Ale blížil se den, kdy budou muset chránit cíle před gerilami. Jeho převzetí moci ve Virginii se zcela jistě setká s odporem. V neposlední řadě ze strany dosud existujících vládních přívrženců. Zároveň však chápal, že se bude muset vypořádat se

zločinnými živly, které na něco takového jako Tomiko čekaly, aby mohly uchvátit moc. A ve dnech, které přijdou, bude jedinou ochranou civilizovaného života před bandity z divočiny, kteří se nevyhnutelně vynoří, právě Jeffersonova legie.

Tad byl stále někde uvnitř výcvikového prostoru o rozloze šesti čtverečních mil. Mohl jej opustit dvěma cestami a dvěma mosty, které byly všechny střeženy. Jenže ochranné oddíly ho nezadržely a navíc ztratily několik dalších lidí. Nebyl to zvlášť povedený nácvik. „Nevysvětloval jsem, co je to *metodičnost?*“ zeptal se Jacka. „Nemluvili jsme o tom, jak je důležité, aby operace byly *systematické?*“

Jeho bratr přikývl. „Nevypadá to podle toho, Steve.“

„Ne, to tedy nevypadá.“ Plukovník znovu pohlédl na hodinky. Bylo dvanáct. „Fajn. Pro dnešek to stačí. Vojáky pošli domů a důstojníky si pozveme k nám. Potřebujeme si trochu pohovořit.“

Velení legie se nacházelo ve východním křídle plukovníkova rozlehlého dřevěného domu. Bez něho bylo důstojníků dohromady sedm. Byli dobří, kvalitně vycvičení, inteligentní, spolehliví. Mnohem lepší, než jeho kritikové tušili.

Velký obývací pokoj v zadní části sloužil jako poradní místo. Když mu Jack dal znamení, že dorazili všichni, plukovník Gallagher vstoupil bočními dveřmi. Přítomní vyskočili do pozoru. „Pohov, pánové,“ pronesl a zaujal své místo u řečnického pultu. (Ve skutečnosti byla jedním kapitánem žena, ale rozdíly mezi rody se nikdy nedělaly a ona nedávala najevo, že by jí to vadilo.)

Místnost vyplňovala vůně kávy. Někdo podal jeden šálek plukovníkovi, jenž zahájil poradu tím, že vyzval Tada, aby vysvětlil, jak dokázal celé dopoledne ochranným oddílům unikat. Wickett, který byl jenom kapitán, podráždil své kolegy konstatováním, že to bylo jednoduché, že ochranným oddílům chyběla koordinace. Zdůvodnil proč, nakreslil na mapě šipky a navrhl variantní strategie. Wickett byl jedním ze dvou lidí v místnosti, kteří měli skutečné zkušenosti z armády. Samotný plukovník nikdy neoblékl uniformu své země. Ale kromě jeho bratra Jacka o tom nikdo nevěděl. Pro ostatní sloužil Steve Gallagher dvanáct let u bojové pěchoty a u výsadkářů. To, že tento podvod dokázal maskovat, jen dosvědčovalo

jeho hluboký zájem a nadání pro práci s vojenskými metodami a technikou.

Tad Wicket v sobě měl cosi studeného, cosi, co připomínalo hada. Jack poslouchal, jak mluví, díval se, jak jeho oči plynule přejíždějí po místnosti a jazyk chvílemi přejíždí po horním rtu, všímal si jeho nepolevující chladné vypočítavosti. Nenechal si ujít jedinou příležitost, aby ze svých kolegů udělal neschopné hlupáky.

Když Wickett skončil, Steve vyzval ostatní, aby řekli své, a potom doplnil vlastní postřehy. Petersonova jednotka reagovala pomalu, když smluvená strategie vzala za své; Barber nedokázal předvídat několik okolností; v důsledku toho byla skupina teroristů stoprocentně úspěšná a unikla se ztrátou jediného muže. Z toho vyvodil závěr, že ze strany obránců to byl žalostný výkon.

To, že Steve Gallagher v armádě nikdy nesloužil, ještě neznamenalo, že by o to nestál. Potýkal se s astmatem a celou řadou alergií, které mu ve vstupu do armády zabránily. Astma bylo již pryč, s přibývajícími lety se ho již dávno zbavil. Od dob, kdy po ničem netoužil víc než po tom, aby ho vzali k výsadkářům, se hodně poučil. Především v tom, že Spojeným státům vládne úzká klika rodin, které předstírají, že se mezi sebou sváří, ale ve skutečnosti drží moc ve svých rukou a pracující obyvatele nekřesťansky vykořisťují. Dnes už by ho nenapadlo bránit diktátory.

Našel lepší způsob, jak může sloužit americkému ideálu. Založil Legii Thomase Jeffersona, ohromnou skupinu bohabojných, svou vlast milujících mužů a žen, oddaných ochraně domácí svobody před nejrůznějšími nekalými praktikami despotické vlády, která byla sama o sobě jenom nástrojem světové korporace, jejímž jediným zájmem bylo udržet se u moci.

Plukovník byl majitelem restaurace *Co dům dal* v centru Stauntonu. Restaurace, založená jeho otcem, patřila rodině již osmatřicet let a podařilo se jí zlikvidovat podobný podnik v nedalekém Harrisonburgu.

Jenže podnik nebyl tak ziskový, jak měl být. Na rozdíl od většiny Američanů, jimž daně ukrajují z příjmu, aniž by si toho všimli, plukovníka tížilo, že musel měsíc co měsíc odvádět značné částky čím dál nenasytnějšímu a zkorumpovanějšímu režimu. Jenže to ještě

nebylo to nejhorší. Všude byl někdo, kdo hodlal do všeho strkat nos. Inspektoři ze všech stupňů státní správy se chopili federálního příkladu a neustále ho obtěžovali bezpečnostními a hygienickými kontrolami, požadovali licence, kontrolovali, kolik platí pomocnému personálu, diktovali mu, koho by si měl najmout a jaký by měl zavést systém zdravotních prohlídek. Všechny ty peníze šly na podporu škodlivých praktik zkaženého národa, národa, který odpíral Hospodinovi vstup do školních tříd, který dovoloval ženám vraždit své děti, jenž natolik deformoval rozmnožovací proces, že muži již nebyli potřební.

Postupem let se stal zapáleným nepřítelem neviditelné ruky, která tak těžce doléhala na jeho osudy a na osudy jeho spoluobčanů. Správně uvažující muži a ženy z celé Virginie se shlukovali pod jeho křídla a Jeffersonova legie měla již jednotky v tuctu okresů.

To, co Steva Gallaghera tolik pobuřovalo, nebyla pouze bezbožnost a korupce, natož peníze nebo dokonce kontroly. Byla to spíš blahosklonnost úředních míst, jejich očividná víra, že není čestným člověkem, že se mu nedá věřit, že je nutné ho držet na řemínku.

…Aby byl… uchován dar svobody pro nás a naše potomstvo…

Nestalo se.

Tom Jefferson prohrál s federalisty a jeho ideály padly za oběť Hamiltonově představě o despotické centrální vládě.

Kolonisté vyměnili jedny okovy za jiné. Ale díky tomu, že na těch druhých byl znak s orlem, nevšimli si toho.

„Pánové,“ pravil plukovník, aby své poznámky postupně uzavřel a zároveň je poslal domů s něčím, o čem mohli přemýšlet, „chtěl bych s vámi teď chvíli mluvit o něčem jiném než o cvičení.“ Vztyčil se do plné výšky. „Jak je vám známo, minulá noc byla pro diktátory katastrofální. Obyvatelé této země konečně spatřili svou vládu takovou, jaká ve skutečnosti je, a potenciál ke vzpouře je všude. Teď stačí jediné – jiskra.

Měli byste vědět o tom, že jsem se spojil s našimi spolubojovníky z celého státu a z jiných částí země. Jsme téměř připraveni zahájit akci. Až ta chvíle přijde, a já vám mohu říci, že je

velmi blízko, budeme připraveni chopit se zkažených mocipánů a navrátit zemi opravdovým Američanům.“

Zatleskali mu, ujistili ho, že jsou s ním, a rozešli se domů. Když byli pryč, seděl sám v kuchyni a poslouchal lenivé bzučení hmyzu.

Kůň je připraven na den bitvy. Ale kdy, Pane? Kdy?

7.

NEWSNET. AKTUALIZACE 12.30

(Podrobnosti zde)

OBYVATELSTVO CELÉHO SVĚTA NA ÚTĚKU

Podcenili odborníci spad z komety?

Uprchlíků je všude víc než zdrojů

AMERIKY TVRDĚ ZASAŽENY

Západní polokoule přímo vystavena explozi

Očekává se, že počet obětí dosáhne tří milionů

Vědci říkají, že nejhorší je snad už pryč

Někteří však stále straší „Potkanem“

RENTGENOVÝ PRŮZKUM: MĚSÍC SE ROZPADL

Astronomové: Většina velkých úlomků nepředstavuje nebezpečí

Získá Země nakonec prstence?

TOMIKO HARRINGTONOVÁ SE ÚDAJNĚ SKRÝVÁ

Objevitelka komety vystavena střelbě z aut a hrozbám smrtí

HASKELL SLOŽIL PŘÍSAHU JAKO 47. PREZIDENT

Nový prezident je vesmírným trosečníkem

Nebezpečí nehrozí, tvrdí však administrativa

CHILE ZACHRÁNILO MNOHO OBYVATEL EVAKUACÍ DO HOR

Andreos: „Nikdy jsme nevěřili americkému chlácholení“

PAPEŽ VEDL TISÍCE PŘI MODLITBĚ VE SV. PETROVI

Vyzývá k jednotné pomoci

NA ŠKOLNÍM DVOŘE V MACAU ZABIL STŘELEC JEDENÁCT DĚTÍ A POTOM SÁM SEBE

Zanechal vzkaz: Chtěl jsem děti zachránit před „koncem světa“

„Všichni ho měli rádi,“ říkají sousedé

ZPRÁVY O ŠKODÁCH NAPÁCHANÝCH MĚSÍČNÍMI „KAMÍNKY“

Tělesa o velikosti golfového míčku stále hustě padají

Několik lidí zabito, zničeny auta a domy

OBŘÍ VLNY PUSTOŠÍ KARIBIK

Téměř nikdo se nezachránil na Nassau a Sv. Lucii

PREZIDENT BYL VE VESMÍRU, ABY ZACHRÁNIL LUNABUS

Haskell byl venku v provizorním skafandru

BERNÍ ÚŘAD PRODLOUŽÍ TERMÍN O TÝDEN

Zdůvodnění hovoří o dopravních a komunikačních potížích

Mikro, kabina cestujících. 12.38

Šavlin hlas v palubním telefonu byl suchý a nezaujatý: „Spotřebovali jsme poslední palivo,“ oznámila. „Nádrž je prázdná.“

Morley se podíval kabinou na kaplana. „Co se stane, když se budeme potřebovat vyhnout některému z těch balvanů?“

„Asi se rozplácneme,“ řekl Pinnacle.

Morley vstal a podíval se dolů na Charlieho. „Jdu poslat zprávu,“ řekl. Dohodl se s prezidentem na tom, co je možné odvysílat a co vyžaduje diskrétnost. Například všechny prezidentovy telefonáty byly tabu.

„Dobře,“ pravil Charlie. „Běžte. Ale dodejte, že bezprostřední nebezpečí nehrozí.“

„Pane prezidente, tím to ale ztratí šťávu.“

„Vůbec ne, Keithe. Nechtěl bych být tím, kdo vám bude vysvětlovat, jak máte dělat svou práci, ale záměrně zdrženlivé vyjádření vystupňuje dramatičnost."

Keith se vesele zašklebil. „Jste dobrý politik. Ale myslím, že v mém oboru byste se neuchytil."

NEDĚLNÍ DENÍK C-SPANU. 13.07

Hostitel: Cleveland Somers; host: senátorka A. Belmontová (R-NJ)

Somers: *Můžete mluvit.*

První volající: *Bydlím v Kokomu. Na sever od Indianapolis. A mám otázku na paní senátorku Belmontovou.*

Somers: *Dobře.*

První volající: *V televizi dnes ráno říkali, že škody ve vašem státě půjdou do miliard, paní senátorko.*

Belmontová: *Zdá se, že to tak bude.*

První volající: *A to je pouze New Jersey. Celé východní pobřeží je v troskách. Vlastně větší část obou pobřeží je v troskách. Viděla jste Kalifornii? Je to jen shluk ostrovů.*

Somers: *Já jsem Kalifornii viděl. Jestli jsem to dobře pochopil, voda odteče sama od sebe.*

První volající: *Avšak škoda sama od sebe nezmizí, na to vemte jed. To, o čem mluvíte, je obnova. A já se ptám: kde se vezmou peníze? Já totiž vím, co se stane. Prezident prohlásí obě pobřeží za oblasti výjimečného stavu a zaplatí to stát. To znamená, že to padne na daňové poplatníky. Jako vždycky.*

Somers: *Dooře, pane. Otázce jsme rozuměli. Děkujeme. Paní senátorko?*

Belmontová: *Domnívám se, že posluchači jde o to, že zasažené oblastí budou prohlášeny za oblasti postižené katastrofou. Ano, samozřejmě, na odstranění nejhorších následků toho, co se minulou noc stalo, budou použity federální fondy. Jsem přesvědčena, že posluchač si nemyslí, že bychom měli nechat několik milionů lidí bez střechy nad hlavou a bez místa, kam by se mohli obrátit o pomoc.*

Somers: *Máme dalšího volajícího. Můžete mluvit, prosím.*
Druhý volající: *Haló?*
Somers: *Ano? Jste ve vysílání.*
Druhý volající: *Jsem ve vysílání?*
Somers: *Ano, jste.*
Druhý volající: *Poslouchal jsme předchozího posluchače. A chci říct, že má úplnou pravdu. Já žiju v Grand Islandu. V Nebrasce. Proč by moje daně měly jít na obnovu New Yorku a Miami? Myslím, že bychom se měli oddělit. Jedině tak můžeme zemi zachránit.*
Somers: *Senátorko?*
Belmontová: *Nechci se nikoho dotknout, Clevelande, ale jestli existuje postoj, který může tuto zemi srazit na kolena, myslím, že jsme ho právě vyslechli.*

Mikro, kabina cestujících. 13.32

Pasažéři zaslechli, jak palubní rozhlas s cvaknutím ožil, a vzápětí uslyšeli hlas pilota. „Tu Šavle. Momentálně jsme v bodě největšího přiblížení k Zemi. Pohybujeme se rychlostí 11,7 kilometru za sekundu. *Lowell* je před námi, postupně zrychluje na naši rychlost. Setkáme se s ním zhruba ve čtyři.“

109. zásobovací skupina, Scotia, New York. 13.31

Velká vojenská helikoptéra, která je odvezla z Manhattanu, obletěla přistávací plochu a dosedla na holé pole za hangárem. Zvedla mračno prachu a pilot vypnul motor. Listy vrtule zpomalily a svěsily se. Marilyn, která předtím nikdy v helikoptéře neseděla a neměla nijak v lásce ani letadla, byla ráda, že jsou na zemi.

Téměř všichni lidé na palubě byli z Louisina večírku. Vypadali dost otupěle, unaveně a ztraceně. Larry seděl vedle ní a tiskl jí ruku, zatímco čekali, až se dveře otevřou. „Kdy se dostaneme zpátky domů, co myslíš?“ zeptala se ho.

Pokrčil rameny. „Nejspíš jen za pár dní. Voda by měla celkem rychle opadnout. A naše věci budou v pořádku, pokud se jim podaří uhlídat zloděje. To mi dělá starosti.“

Louise seděla přesně naproti nim. Převlékla se do vlněné košile a džín a darovala oblečení několika ženám. „Pochybuju, že mnoho zlodějů zůstalo naživu,“ řekla. „Ale podle mě se hned tak nevrátíme. Místo jako Manhattan…“ Zavrtěla hlavou. „Nechci být pesimistická nebo něco takového, ale vzniknou veliké hygienické problémy. Budeme mít štěstí, jestli budeme doma na čtvrtého července.“

„Sakra, Louise,“ ozval se plešatějící drobný ekonom od dveří, „ty tedy umíš pořádat večírky.“

To vyvolalo u některých prázdný smích. Marilyn se nepřipojila.

Hodně se změnila. Přemýšlela, jak se asi jmenoval ten malý chlapec. Co si myslela jeho matka, když Marilyn zavřela dveře.

A stalo se ještě něco jiného; cítila, že má k Larrymu blíž než kdykoli jindy po svatbě nebo před ní. Dlouho se k ní choval, jako by ji měl jistou, ale minulou noc to přestalo. Bylo možné, že to dlouho nevydrží, ale měla pocit, jako by měla zpátky svého manžela – svého starého přítele.

Dvířka byla otevřena a za nimi se objevily dvě vojačky v úhledně vyžehlených khaki uniformách. Marilyn se podívala za ně a spatřila zástupy otupělých lidí, vedených mezi vozidly a budovami. Někteří seděli na zemi.

Jedna z žen měla výložky seržanta a v ruce držela psací desku. Druhé bylo sotva osmnáct.

„Vítejte ve Scotii,“ řekla seržantka. „Pilot nám sdělil, že nikdo z vás není zraněn. Je to pravda? Má někdo nějaké zranění? Ne? Dobře.

První začnou vystupovat ti po mé levici. Dávejte pozor, prosím, je to hluboký krok dolů. Pomohlo by mi, kdybyste svou kartičku odevzdali tady vojínu Turnerové.“ Pilot jim rozdal malé žluté kartičky, na které vypsali svá jména a další osobní údaje. „Prosím, všimněte si té dlouhé šedé budovy za mnou. Půjdeme do ní. Dostanete sendvič a nealkoholické nápoje nebo kávu. Byla bych ráda, kdybychom vám mohli dát teplé jídlo, ale není to v našich silách. Pro tolik lidí to nejde.

Máte přibližně hodinu času do dalšího letu. Včas vás vyzveme. Patříte ke skupině sedm-čtrnáct. Zapamatujete si to?“

„Promiňte,“ přerušil ji jeden z pasažérů. „Vy nás chcete posadit do *dalšího* letadla?“

Několik lidí začalo mluvit současně. Seržantka zvedla ruku a počkala. Když se utišili, pokračovala. „Je mi to líto, přátelé. Pravda je taková, že tady máme trochu plno. Žádáme vás o spolupráci. A o trpělivost. Přestěhujeme vás a dopravíme na místo, kde budete umístěni trvale, co nejrychleji.“

„Kde to je?“ zeptala se jedna žena. „Kam pojedeme?“

Ověřila si to na psací desce. „Bismarck.“

„Bismarck?“ zašeptal Larry. „Kde je *Bismarck!*“

„V Severní Dakotě,“ řekla Marilyn. Vstala a zamířila ke dveřím. „Možná to nebude tak špatné. Je to daleko od oceánu.“

8.

JSOD *Arlington*, kabina cestujících. 14.28

Mikro při svém střemhlavém letu dostihlo a pak předhonilo *Arlington*. Andrea o tom nevěděla, když se to stalo. Ale měla radost, když o několik hodin později zahlédla blyštivá, protisměrně rotující kola Skyportu. Jako prakticky každý v letounu, byla šťastná, že je naživu. Přesto celkově vládla pochmurná nálada. Smrt přátel a kolegů ve ztraceném stroji a strach o rodinu a přátele doma na pasažéry těžce doléhaly. Byli také unavení, upocení, měli dost syntetické stravy a dosud se nezbavili strachu. Nebylo koneckonců žádnou zvláštností podívat se oknem ven a spatřit, jak kolem sviští balvan o rozměrech menší garáže.

Úlomky teď mohly přilétnout z kteréhokoli úhlu. Pilot vysvětlil, že většina materiálu vymrštěného z povrchu Měsíce přešla na oběžnou dráhu. Dodal, že s největší pravděpodobností bude ještě

dlouho představovat nebezpečí pro pilotáž. Andrea si z toho odvodila nevyřčený závěr, že transatmosférické lety možná skončí.

Mezi těmi, kteří byli v pohřešovaném kosmickém letounu, měla několik blízkých přátel, bývalého milence, oblíbeného spoluhráče bridže, většinu pracovního týmu a bůhvíkoho ještě. To zjistí, až vystoupí z letounu a bude si moci prohlédnout seznam cestujících. Zatím nikdo oficiálně nic neříkal.

Přídí vklouzli do lůžka. Za oknem se pohybovaly stěny, z gargantuovských potrubí unikala pára. Lidé za dlouhými observačními panely se skláněli ke klávesnicím a mluvili do mikrofonů. Stěny zpomalily a nakonec přišel slabý náraz.

„Hovoří k vám kapitán Culver.“ Pilot mluvil, jako by právě ukončil rutinní let. „Prosím, zůstaňte na svých místech, dokud nezhasne světlo.“ Odmlčel se. „Byli jsme moc rádi, že jsme vám mohli pomoci, a já vám chci poděkovat za spolupráci při náročném letu.“ Světla v kabině blikla. „Ve výstupním sektoru vás budou čekat zástupci Lunární dopravní agentury, připravení odpovědět vám na případné dotazy.“

O minutu později výstražný signál zhasl. Andrea si odepnula popruhy a sledovala okolní pasažéry, jak vstávají.

Když vystupovala po rampě, zapsali si její jméno, dali jí nějaké oblečení a přidělili jí pokoj. Zeptala se, jestli by mohla někde získat seznam cestujících ze zmizelého letu. „Je mi líto,“ řekla jí žena ve smaragdově zeleném saku LDA. „Zatím není k dispozici.“ Potom se jí zeptali, zda se cítí dobře a jestli si nechce pohovořit s psychoterapeutem.

Andrea odmítla a vydala se hledat svůj pokoj. Ten se nacházel na palubě B, v oblasti obvykle vyhrazené posádkám. Byl z něho fantastický výhled na Zemi, poklidnou, ozářenou sluncem, která se přes její velké okno postupně přesouvala zprava doleva. Asi minutu si ji prohlížela, čerpala z ní sílu. Potom se svlékla a nechala na sobě pracovat kartáče. O deset minut, opět s pocitem, že je čistá, se svalila nahá na postel, šťastná, že se zase může protáhnout. Ale přestože byla unavená, spánek ne a ne přijít.

Po chvíli to vzdala a sešla dolů na hlavní promenádu, aby si našla něco k jídlu. Téměř všechny obchody byly zavřené. Bylo tam

však několik restaurací. Vybrala si Moovu, která byla bohatě vyzdobena motivy Tří šašků.

Uvnitř bylo plno. Rozhlédla se po známých tvářích, našla několik z letounu, ale nakonec si sedla sama k jedinému volnému stolu. Televize nad středovým barem přenášela zprávy ze Země. Někdo mluvil o smutečním obřadu za Henryho Kolladnera. Napadlo ji, že prezident Spojených států zemřel a ona si toho málem nevšimla.

Prostudovala jídelní lístek a zjistila, že vlastně doopravdy nemá hlad, pouze se potřebuje zakousnout do něčeho jiného, než byla strava v letounu. Toast a káva jí připadaly jako dobrý nápad. Tlačítky zadala, co si vybrala, a zabořila bradu do dlaní. Po lících se jí kutálely slzy, které tolik hodin zadržovala.

Moova restaurace byla příliš veřejné místo, než aby se tam mohla sesypat, a tak přemohla záchvat pláče, v nějž to mohlo každým okamžikem přerůst. Pak se na ni najednou shora dívala nějaká žena v kombinéze NASA.

„Ahoj," řekla. „Můžu si přisednout?"

Měla tmavé vlasy, pozorné hnědé oči a přátelský výraz, který se okamžitě změnil ve starostlivý, když se na Andreu podívala pořádně. „Není ti nic?" otázala se.

Andrea popotáhla, utřela si nos a usmála se. „Promiň. Samozřejmě mám volno. Posaď se."

Žena se usadila na židli. „Ztratila jsi někoho?" zeptala se.

Andrea přikývla. Cítila, jak se jí do očí hrnou slzy.

„Nech to být," pravila žena. „To bude dobré." Uchopila Andreu za zápěstí a povzbudivě jí je stiskla. „Já jsem Tory Clarková," představila se, když nápor opadl. „Pracuju v Orbitální laboratoři."

„Fyzika?"

„Astronomie."

Andrea přikývla. „Musí to pro tebe být vzrušující." V ženině výrazu najednou zavládl smutek. „Promiň," řekla. „Tak jsem to nemyslela."

„To nic. Bylo to těžké pro všechny."

Andrea měla pocit, jako by proplouvala nějakým snem. „Já jsem Andrea Bellwetherová," podala jí ruku a usmála se.

„Slavné jméno.“ Tory jí úsměv oplatila.

Andrea přikývla. „Byl to můj otec.“

„Och.“ Tory by se nejraději propadla. „Ta moje huba,“ řekla. „Promiň.“

„Nic se nestalo. Je to už dávno.“

Mlčky seděly a jenom se dívaly. Servírka zatím přinesla dvě sklenice a nalila do nich vodu. „Poslyš,“ ozvala se Tory s pohledem upřeným na lístek, „tak se mi zdá, že se potřebuju napít něčeho pořádnýho. Co ty na to? Zvu tě.“

AstroLab. 15.11

Cynthia Murrayová dělala ředitelku na Kitt Peaku šest let. Vzala si volno a odjela do AstroLabu, aby mohla Feinbergovi pomoci se zmapováním pohybu úlomků v kosmickém prostoru. A co bylo důležitější, pochopit jej. Získala si uznání ve vědeckých kruzích za práci v oboru makrogalaktických struktur, ale teď, stejně jako všechny z oboru, ji události přiměly dát se na vyhledávání Potkanů. A konkrétně na určování dráhy objektu POTKO 38.

Cynthia vystřídala pět manželů. Jeden zemřel; ostatní začali být z toho či onoho důvodu nudní. Jediné city Cynthia chovala ke dvěma dcerám (se druhým a čtvrtým manželem) a ke galaxiím. Většina mužů, dokonce i kolegů astronomů, v tom samozřejmě viděla nedostatek. Ale ona za to nemohla, ani se to nesnažila změnit, a nakonec se smířila s tím, že jí prostě není souzeno být něčí ženou.

Ve Feinbergovi nacházela do jisté míry svůj zrcadlový obraz, až na to, že on byl sám, i když by to za žádných okolností nepřiznal. Naproti tomu ona se cítila osaměle jen tehdy, když musela strávit několik hodin ve službě domácnosti, pryč od dalekohledů.

Cynthia popíjela kávu a sledovala Potkana poté, co se vymanil z atmosféry. Jeho rychlost značně poklesla a pochopitelně nabral nový kurs. Při průletu ztratil asi pět procent své hmotnosti.

Na jejím displeji Potkanova dráha pokračovala dlouhým úzkým obloukem pryč a potom se vracela zpět.

Na definitivní závěr bylo ještě příliš brzy. Ale instinkty jí napovídaly, že Feinberg bude mít pravdu. Opět.

Dopila kávu, povzdechla si a sáhla po telefonu.

AstroLab. 15.36

Feinberg seděl ve svém bílém fleetwoodu pod nějakými stromy (na parkovišti dělali nový asfaltový koberec) a vzhlížel k AstroLabu. Budova měla podobu placatého stočence z oceli a skla, dvou křídel vybíhajících do kruhu ze středové příčky. V noci, správně osvětlená, připomínala *SBa*, spirální galaxii s příčkou. Teď, v půli odpoledne, *tohoto* odpoledne, neurčitě připomínala přerostlého netopýra schovávajícího se před denním světlem. Nechtělo se mu dovnitř. Doufal, že Potkan jednoduše odletí, doufal, že průlet atmosférou jej nijak výrazně nezpomalí, vyšle jej na dobrou dráhu. Proto jej odsunul ze svých myšlenek, tak jako by jej nejraději odsunul od planety, a jel se domů vyspat. Schovat se před ním. Věděl, že pokud se věci *budou* vyvíjet tak, jak je očekával, Cynthia zavolá.

A Cynthia zavolala.

Zařinčení telefonu mu stačilo. Pohlédl na hodinky a věděl to, ještě než zvedl sluchátko, ještě než ze sebe Cynthia dostala jeho jméno. Nic víc neřekla.

„Apogeum?“ zeptal se.

„Dvě stě třicet sedm tisíc kilometrů.“

To žádné překvapení nebylo.

„Perigeum?“

„Blízko.“

Jak blízko?

„Vypadá to na zásah.“

Dvě stě třicet sedm tisíc kilometrů. To vypadalo na úterý. Nebylo jim dopřáno moc času na vydechnutí.

Vystoupil z auta a vydal se k laboratoři.

Bylo krásné dubnové odpoledne, lenivé a chladivé. Vítr šeptal v korunách stromů, zářivé slunce stálo vysoko na obloze. Štiplavý pach asfaltu v něm oživoval vzpomínky na chlapecká léta v jižním Bostonu, kde se neustále opravovaly ulice. A kde se budoucnost rozprostírala do nekonečna.

Šouravě vyšel po dlouhé, stáčející se, štěrkem vysypané cestičce k ústavu, vystoupal po širokých kamenných schodech a prošel skleněnými dveřmi. Strážná ve vestibulu zvedla hlavu a usmála se. „Dobré ráno, profesore Feinbergu," řekla. Bylo jí kolem pětadvaceti, hezká, jak jsou v tom věku hezké všechny ženy. Její oči na něm zůstaly o chvilku déle, skoro flirtovně, ale ne docela. Jmenovala se Amy a byla, jak věděl z doslechu, nedávno zasnoubená.

Podívala se na něho a zachmuřila se. „Jste v pořádku, pane profesore?" zeptala se.

Příjemný, klimatizovaný svět s automatickými myčkami nádobí, videotelefony a relativním bezpečím se jí právě bortil. Uvažoval, jestli to chápe. „Ano," odvětil. „Vše je v pořádku."

Cynthia na něho čekala. „Je mi to líto, Wesi."

„No co, věděli jsme, že se to stane, ne?" Přetáhl si svetr přes hlavu a pohodil ho přes opěradlo křesla. Půl tuctu spolupracovníků již tam bylo, shromážděných kolem displejů, bavících se tlumenými hlasy.

Pomalu prošel všechna čísla, s nadějí, že někde najde chybu. Když ji nenašel, opřel se a začal si masírovat čelo. Úterý, čtyři padesát šest ráno. „Měli bychom informovat prezidenta," řekl.

9.

Mikro, kabina cestujících. 15.47

CNN přenášela tiskovou konferenci pořádanou senátorkou z Idaha. Byla hlásnou troubou Toma Claye, vůdce většiny a Charlieho pravděpodobného listopadového protikandidáta. I Clay by v této situaci měl být ochoten Bílý dům podpořit.

Jenže nic takového se nekonalo, „…by měl odstoupit," říkala právě s pohledem upřeným přímo do kamery. „Nechápejte mě špatně. Nechci útočit na Charlieho Haskella. Viděla jsem už dnes ráno několik elektronických sloganů, které vykřikovaly, že Haskell je

darebák, a musím říct, že mi takové slepé házení blátem není po chuti. Ale chápu, proč jsou lidé rozhořčeni. Všichni víme, že prezident by se chtěl distancovat od způsobu jednání Henryho Kolladnera. Jenže to nejde. Země již jeho straně nevěří, nevěří již *jemu*, a my prostě nemůžeme takto dál. V sázce je život země. Musíme vykročit dopředu a musíme to udělat rychle. Proto by bylo v zájmu všech –“

Charlie vypnul zvuk a díval se na ni. Sebevědomá, arogantní stará mrcha, ochotná riskovat přežití národa kvůli získání momentální politické výhody. Evelyn se ze svého sedadla dívala také.

„Zajímalo by mě, jak tyhle lidi někdo může zvolit,“ řekl.

Zvláštně se na něho podívala.

„Prosím?“ zeptal se. „Co je na tom tak zábavného?“

„Váš přítel Rick se specializoval na to, aby takoví lidé byli zvoleni.“

„Řadíte k nim i me?“

Její oči se zúžily, jak si ho měřila. Charlie byl v aréně dost dlouho na to, aby si z bezostyšných politických útoků nic nedělal, ale Evelynin názor mu připadal nadmíru důležitý.

„Ne, Charlie, vás k nim neřadím. Vy jste byl v jeho kariéře něco jako anomálie. Musíte mi to někdy vysvětlit.“

Charlie dostával zprávy o izolovaných revoltách ve vnitrozemí. Šílenci, povzbuzení krizí, v níž se země ocitla, vylézali ze svých hnízd a vyhlašovali nezávislá, svrchovaná území, vyhrožovali místním ochráncům zákonnosti a v některých případech dokonce páchali vraždy a brali rukojmí. Několik měst v Montaně a Idahu bylo takto ovládnuto a dávalo na vědomí, že se odděluje od Spojených států.

Litoval, že může mít trochu soukromí jen tehdy, pokud se uchýlí na toaletu. Zjistil, že při formulování připomínek pro Ala Kerra a pro ostatní, s nimiž mluvil, bere ohled na ostatní pasažéry. Když například radil guvernérovi z Idaha, aby proti vzbouřencům zasáhl, že může počítat s plnou podporou ze strany prezidenta, přistihl se, jak volí mírnější slova. Chtěl říct: *Nemáme čas ani prostředky na obléhání. Pošlete tam národní gardu a nasypte do nich olovo, jestli*

se nevzdají. Místo toho vedl opatrnické řeči o tom, že je třeba náležitě zasáhnout ze strany státu, a sliboval, že zásah bude mít plnou podporu vlády.

Z palubního rozhlasu se ozval Šavlin hlas: „Snad by vás mohlo zajímat, co je vidět na levoboku.“

„Kde je levobok?“ zeptal se kaplan.

Mezi hvězdami se pohybovalo několik světel. Jízda dorazila.

Potřásli si navzájem rukama a poblahopřáli si. Morley ožil, stržený oslavnou náladou, a připomněl svým posluchačům, že kyslík zbýval pouze na dvě hodiny. Charlie usoudil, že novinář by patrně byl spokojenější, kdyby to bylo těsnější, kdyby lidé už ztráceli vědomí, až k nim *Lowell* přirazí, a byli tak zachráněni na poslední chvíli. Nu, Transglobal nemohl mít všechno.

Naposledy se vypravil do pilotní kabiny, kde ho Šavle přivítala širokým úsměvem. „Děkuji,“ řekl jí Charlie. „Za všechno.“

Pokrčila rameny, jako by chtěla říct, že to byla normální práce. „Jsem ráda, že jsem mohla pomoci, pane prezidente.“

Byl to let, jaký si zasloužil přinejmenším označení nervy drásající. Charlie Haskell v jistém smyslu nebyl nic víc než jedním mezi sobě rovnými. Zvykl si cestovat s doprovodem, jako byl Rick, cizí hodnostáři nebo novináři. A jeho ochranka. Vždycky byl viceprezident, nikdy Charlie Haskell. Haskell se někde ztratil, ale v uplynulých sedmnácti hodinách se vrátil.

Propast se otevřela znovu, když složil přísahu. I Evelyn si po obřadu udržovala odstup. Pocit přátelství, který s nimi zažíval na Měsíční základně a v prvních hodinách letu, se vytratil. Proč? Jen to, že nastoupil do nejvyšší funkce, přece nemělo nahradit bariéru narušenou plamenem společného ohrožení. Přesto se to stalo, a on dobře věděl, že částečně si za to může sám. Většinu času teď trávil někde zalezlý se svým telefonem, hovory s vlivnými lidmi. Náklonnost vystřídala v očích jeho spolucestujících úcta. Napadlo ho, jestli cena, kterou za politickou moc platí, není příliš vysoká.

Šavle poslouchala hlas ve sluchátkách. Otočila si mikrofon před ústa a přikývla: „Stojí hned vedle mne, *Lowelle*,“ řekla. „Počkejte chvilku.“ Ukázala Charliemu, aby se posadil do křesla druhého pilota.

„Charles Haskell,“ řekl Charlie.

„Pane prezidente, *Percival Lowell* vás zdraví. Je pro nás ctí, že vás můžeme svézt, pane.“

Charlie zíral na komunikační panel. Dokonce i tady, za těchto okolností, byla ve všem politika. Hned pochopil, o co Rachel Quinnové – jednou se s ní setkal – jde. *Nezapomeňte na Mars*. „Děkuji vám,“ řekl a snažil se, aby z jeho hlasu nebyla slyšet rozmrzelost. „Jsme rádi, že vás vidíme.“

Něco narazilo do trupu, poslední kámen pro mikro. Odmlčeli se a poslouchali, jestli se rozezní klaksony. Ale nerozezněly se, ani žádná červená světla se nerozsvítila.

Šavle vycítila, že je nesvůj, a vysvobodila ho. „*Lowelle,* jsme připraveni přestoupit.“

„Jak je libo. Máte vůbec ještě nějaké palivo?“

„Ne.“

„Fajn. Tak seďte na místě. My to zařídíme.“

Meziplanetární loď získala jasné kontury. Bylo to dlouhé, elegantní plavidlo, střídmé a funkční. Jeho světla teple žhnula. Civilizace, která dokázala takový stroj postavit a vyslat jej do tmy, musela mít budoucnost. Charlie se rozhodl, že nebude pouze nečinně přihlížet a nedovolí, aby budoucnost byla odstavena na vedlejší kolej.

Jeho mobilní telefon zazvonil. „Ano, Ale?“

„Špatné zprávy, Charlie. Potkan se vrací.“

Byl již tak otupělý litanií katastrofických zpráv, že mu to připadalo jen jako jedna navíc, další v řadě statistik.

„Chceš říct, že *spadne*?“ řekl nakonec.

„Ano.“

Zavřel oči a snažil se vypudit pocit nesmírné prázdnoty za stěnou lodi.

„Kdy? Kolik máme času?“

„V úterý ráno, kolem páté.“

Charlie si nasadil sluchátka. „Vědí to jistě?“

„Ano. Pravda, říkají, že na absolutní jistotu je ještě příliš brzy, ale chtějí, abychom počítali s nejhorším.“

„Fajn. Najdete Feinberga, dejte dohromady NASA a sežeňte fakta. Na hádání už není prostor.“

„Dobře, pane prezidente.“

Charliemu neunikl návrat k formálnosti. „Kam?“ zeptal se. „Kam má dopadnout?“

„Vypadá to na střed Kansasu.“

„Proboha. Nebudeme mít ani chvíli pauzu, co? No, dobrá, Ale. Budeme se muset vrátit k raketám.“

„Také jsme se domnívali. Nemůžeme jen nečinně přihlížet –“

„Přesně tak. Dejte mi vědět, k čemu jste dospěli. Všechno ostatní jde stranou. Potřebujeme se toho hajzla zbavit.

Nebavte se jenom s vojáky. Promluvte s Feinbergem a se všemi ostatními, kteří by mohli mít nějaký nápad, co dělat. Ať to ještě jednou přepočítají.“ Díval se, jak světla *Lowella* sílí. „Co dalšího tam máš?“

„Nejsem si jist, co udělat s Henrym. Oznámili jsme společný smuteční obřad. Ve středu, pro něho i pro Emily. Ale názory se různí na to, jak to udělat. Vzhledem k situaci by cokoli velkého nevypadalo dobře. Jeho rodina si myslí, že za daných okolností by obřad měl být skromný.“

Zaplať pánbu. Alespoň jeden řešitelný problém. „Poslyš, Ale, jestli máš pravdu, že Potkan spadne v úterý, pak možná žádná středa *nebude*.“

Kerr neodpověděl.

„Rodina má pravdu,“ pokračoval Charlie. „Malý obřad. Společensky důstojný, ale malý. Země momentálně nepotřebuje parádu. Až to budeme mít za sebou, třeba budeme moci udělat něco víc. Existuje nějaká naděje, že by do úterka mohl proběhnout návrat do Washingtonu?“

„Město je stále pod vodou.“

„Fajn. Podívej, Henry byl veterán. Námořník. Pokud s tím rodina bude souhlasit, ať obřad proběhne v Arlingtonu. To je vysoko. Tam jsou v pořádku, ne?“

„Myslím, že ano.“

„Udělejte to tak. Přivezte námořnickou kapelu. To by se mu líbilo. Čestná salva, přelet několika stíhaček. Jak moc nám chybí. Hlavně ať je to skromné.“

„Ano, pane. Co s vládními úřady? Potřebujeme je znovu rozběhnout.“

„Ale, ty jsi na místě. Zjisti, co je třeba udělat, a udělejte to. Úřady zavřete a dejte té bandě pár dní volna. Najděte nějaké dočasné prostory. Ale ať to funguje. Rozumíš?“

„Jistě. Jenže –“

„O detaily se postarej ty. Mě teď budou zachraňovat a já si to chci vychutnat.“

„Dobře, Charlie. Mimochodem, to rád slyším. Dělali jsme si starosti.“

Prezident ukončil spojení, vrátil se do kabiny cestujících a posadil se na křeslo u okna vedle Evelyn. *Lowell* teď letěl rovnoběžně s nimi. Přibližoval se. Charlie viděl dovnitř, zahlédl, jak se tam někdo pohybuje.

„Nezapomenutelný okamžik, Charlie,“ zašeptala. „Příští rok z toho bude velký televizní film.“

„To doufám,“ řekl.

Percival Lowell byl líčen jako prozatím největší technický zázrak století. Jeho přívrženci tvrdili, že je klíčem k průzkumu a zpřístupnění sluneční soustavy. Nikdo zatím nevěděl, kde budou meze techniky, která byla v tomto plavidle použita.

Lowell se přiblížil na dosah. Charlie mohl počítat nýty. „Prosím, všichni se připoutejte.“ Šavlin hlas.

Morley tiše mluvil do mikrofonu. Charlie nevěděl, jestli je ve vysílání nebo si zaznamenává dojmy, dokud si nevšiml jeho fotografie – mrtvolky, jak se tomu říkalo v novinářském slangu – na jedné z obrazovek s popiskem: ŽIVĚ Z PREZIDENTOVA LUNABUSU.

Vzduch již byl těžký. Přispíval k tomu upocený, štiplavý pach lidských těl, která žila příliš dlouho ve strachu a beze sprch. Za ním seděl kaplan. „Pane prezidente,“ naklonil se dopředu. „Jsem rád, že jsem měl možnost vás poznat.“ Mluvil tónem, z něhož jako by znělo loučení.

Charlie pochopil. Jakmile bezpečně přestoupí na palubu *Lowella*, pomine poslední nebezpečí a poslední zbytky důvěrnosti se vytratí. „Já taky,“ řekl. „Mohl byste někdy přijít na oběd, až se dostaneme

domů.“ Ještě než větu dokončil, uvědomil si, že řekl hloupost, snobskou a zároveň bezmyšlenkovitou. Ale už se stalo, a tak žvanil dál.

„To by bylo moc hezké,“ odpověděl kaplan, aniž by hnul brvou.

Lowell byl nyní vzdálen méně než dvacet metrů. Jedny dveře na jeho trupu se otevřely dokořán a v nich se objevil někdo ve skafandru. Astronaut zvedl hlavu, uviděl Charlieho a ostatní, kteří se na něho dívali, a zamával.

Vybaven manévrovacími tryskami, odstrčil se od *Lowella.*

„Nejdřív přetáhnou na palubu Mamuta a Tonyho,“ vysvětlila jim Šavle. „Bude ještě chvíli trvat, než dojde řada na nás.“

O čtyřicet minut později byli připraveni vyrazit. Přechodová komora se otevřela a Charlie se naposledy rozhlédl po kabině cestujících. Kaplan jeho pohled zachytil a přikývl. „Co myslíte, že se s ním stane?“ zeptal se.

„Nakonec doletí k Jupiteru,“ řekla lhostejně Šavle. „Nikdo se ho nebude snažit zachránit. Nemá to praktický význam.“

„Já bych si tak jistý nebyl,“ řekl Morley, současně jim i svým posluchačům. „Řekl bych, že tenhle kočár jednou bude mít velkou historickou hodnotu.“

„Když o něj historikové budou stát, obávám se, že si jej budou muset chytit sami,“ poznamenala Šavle.

Ale Morley měl pravdu. A Charlie tušil, že jestli to všichni zvládnou, jestli Země přežije a svět bude pokračovat, nakonec se někdo pokusí mikro zachránit. Uměl si představit, jak jednoho dne bude stát ve Smithsonovském muzeu. Jistě, to, do jaké míry to bylo reálné, zřejmě záviselo na tom, jakého prezidenta zachránilo. Nikdo by se příliš neobtěžoval zachraňovat památku po Jamesi Buchananovi.

10.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 15.53

„Mluvčí Bílého domu Pat Russellová na tiskové konferenci vysílané přímým přenosem z Camp Davidu před několika minutami ohlásila, že míli dlouhý měsíční úlomek ve tvaru kyje, známý jako Potkan, se vrací a pravděpodobně dopadne v úterý časně ráno na území Kansasu. Rozsáhlá evakuace již v tuto chvíli probíhá. Odborníci došli k závěru, že v okruhu sedmi set mil od místa dopadu nebude nikdo v bezpečí před následnou tlakovou vlnou. Postiženo bude Chicago, St. Louis, Kansas City a mnoho dalších měst na Středozápadě."

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 15.58

„…panika na Středozápadě. Federální i místní orgány se v odpoledních hodinách snaží budit alespoň zdání, že mají vyděšené obyvatelstvo pod kontrolou…"

***Percival Lowell*, technická paluba. 16.11**

Když Charlie Haskell prošel dveřmi, čekal ho major Lee Cochran v parádní bílé uniformě. Zasalutoval. „Vítejte na palubě *Percivala Lowella*, pane prezidente." Z reproduktorů se rozburácela naplno puštěná „Hail to the Chief." Charlie se musel velice snažit, aby na sobě nedal znát zděšení, ale dokud zněl pochod, všechno znehybnělo, dokud nedal znamení, že je spokojen a že je možno hudbu ztlumit nebo vypnout. Někdo snížil hlasitost. „Jsem major Cochran, pane," vysypal ze sebe. „Kapitán Quinnová mne požádala, abych ji omluvil, že zde nemůže být, ale situace vyžaduje její přítomnost v pilotní kabině."

Charlie přikývl a usmál se. „Děkuji, Lee," řekl. Před týdnem mu byli oba astronauti představeni na L1. Cochran se rozzářil, když zaslechl svoje křestní jméno. „Neočekával jsem, že vás znovu uvidím tak brzy," pokračoval prezident. Stáli v malé místnůstce, obestavěné dokola úložnými skříňkami a truhlicemi.

Potom prošli přestupovou komorou také ostatní; Evelyn, které se alespoň trochu vrátilo velitelské chování, Morley, mluvící tlumeným hlasem do mikrofonu, a kaplan, uzavřený a mlčenlivý.

Major střelil po novináři nesouhlasným pohledem, ale neřekl nic. Šavle zástup uzavírala. Bylo na ní vidět, jak je ráda, že se její odpovědnost přenesla na jiná bedra. Cochran nahlédl do spojovacího průchodu. „To jste všichni?“ zeptal se.

„Ano,“ řekla Šavle.

Cochran přikývl, uzavřel průlez a stiskl několik tlačítek. *Lowell* se trochu pootočil a kontrolky změnily barvu. „Chyťte se něčeho,“ vyzval je. Pak promluvil do palubního telefonu: „Rachel, přestup ukončen. Jsme volní.“

Charlie cítil, jak loď mění směr. „Pane prezidente,“ promluvil Cochran, „máte k dispozici kajutu velitele expedice. Kdybyste mne se svými…“ odmlčel se, jak hledal správné slovo, „se svými společníky mohl následovat.“

Lowell teď Charliemu připadal mnohem menší než při prohlídce na L1. Chodby byly úzké, prostory zaplněné výstrojí, vybavení čistě účelové. Kajuta velitele expedice, která by se za jiných okolností mohla zdát těsná, ve srovnání s tím působila téměř prostorně. Lůžko se vyklápělo ze stěny. Bylo tam měkké křeslo a stůl, nad nímž byl displej. Zásuvky a skříně byly vestavěny do stěn. Dva ručníky, hřeben, pohárek a tuba zubní pasty byly připevněny ke křeslu. Nachystali mu kombinézu *Percivala Lowella* v nadměrné velikosti. Měla dokonce i emblém expedice a štítek HASKELL na levé prsní kapse.

Cochran mu řekl, aby zavolal, pokud bude něco potřebovat, ukázal mu, jak používat palubní telefon a jak se napojit na lodní komunikační systém. „Pokud byste to potřeboval, máme obousměrnou videolinku z pilotní kabiny.“

„Díky,“ řekl Charlie.

Ukázal na dvoje dveře na konci chodby. „Bohužel, soukromé koupelny nevedeme,“ omluvil se. „Použijte kteroukoli z nich.“

Když Cochran odešel, Charlie nacpal své zavazadlo do skříňky, vzal skafandr, elektrický holicí strojek a několik toaletních potřeb a vydal se ke koupelnám. Jedna byla obsazená.

Otevřel druhou a vmáčkl se dovnitř. Chvíli stál vevnitř a rozhlížel se po místnůstce s nevábně vyhlížející toaletou pro stav beztíže a ultrazvukovými sprchami. Když si *Lowella* prohlížel

předtím, přemýšlel, co může vést lidi k tomu, aby se rozhodli strávit dva nebo tři roky namačkaní v jeho klaustrofobních prostorech. V první chvíli ho napadlo, že by lidé možná neměli na Mars letět, dokud nebudou schopni letět ve velkém stylu.

Ale potom si pomyslel, že T. R. by s takovou představou hrubě nesouhlasil. Jenže první prezident Roosevelt si to nezkusil. Charlie pobýval rád v divoké přírodě úplně stejně jako T. R. Nebylo to vůbec totéž jako zavřít se do špičkovou technikou nadupaného ekvivalentu levného hotelu, z něhož se nedá odejít.

Svlékl se, nacpal oblečení do plastového pytle a pustil sprchu. Kůže ho svědila, ale jinak, než jaké by to bylo pod proudem horké vody. Špína z něho opadala a zbytek setřel jedním z ručníků. Když skončil, byl čistý, ale *nepřipadal* si čistý. Došel k závěru, že s radostí přenechá kosmické lety jiným.

Když se vrátil do pokoje, jeho telefon vyzváněl. „Haskell."

Byl to Al. „Je to potvrzené. Potkan zasáhne Kansas."

„Dobře." Charlie nic jiného neočekával.

„Je mi líto." Kerr se odmlčel, možná vycítil potřebu změnit téma. „Viděl jsem vás, jak přestupujete do *Lowella*. Vše jsme to sledovali. Máte skvělou publicitu. Jak jste to s tím Morleym dokázal, koupil jste ho?"

„Dělá to dobře, ne? Rick by byl pyšný."

Charlie se snažil rozhodnout, co s Potkanem udělat. Teď ho mrzelo, že s raketami zariskoval. Možná by ho vytlačily na jiný kurs. Bude ho muset rozbombardovat stejně, jenže teď to bude na *zpáteční* cestě.

„Feinberg s vámi chce znovu mluvit," pokračoval Al.

„Co říká?"

„Nechce to nikomu z nás říct."

„Fajn. Spojte mi ho. Zařiďte, aby hovor byl zakódovaný." Charlie přerušil spojení a díval se, jak se stěny na něho tlačí. Sevřela ho smrtelná hrůza při pomyšlení, že našli další balvan. Ucítil křeče v žaludku a pomyslel na Henryho, jak mu asi bylo v prvních dnech krize, odpovědnému za všechny životy, a potom, když před smrtí zjistil, že se rozhodl špatně.

Telefon znovu začal hlasitě zvonit. „Pane prezidente.“ Na druhé straně se ozval ženský hlas. Čekal, že uslyší Kerra, jak říká něco v tom smyslu, že mu přepojuje Feinberga. Ale byla to Rachel Quinnová.

„Ano, kapitáne?“

„Dvě věci, pane. Než jsme odletěli, vzali jsme z kuchyně na Skyportu nějaká hotová jídla. Chtěla bych vás a ostatní pasažéry pozvat, abyste ke mně přišli na večeři.“

„Bude mi potěšením, Rachel.“

Její hlas najednou změkl, přešel do méně oficiální polohy. „Vyhovuje vám to v sedm hodin, pane? Nebo byste se chtěl najíst dřív?“

„Ne, je to tak dobré.“

„Zároveň vám chci říct, že zahájíme dlouhý obrat k domovu, takže ucítíte slabou přitažlivost. Nebude to nijak kruté. Jdeme na to zlehka. To znamená, že to potrvá několik hodin. Kdyby vám to dělalo jakékoli potíže, dejte mi vědět, prosím. Můžeme udělat širší obrátku, ale pak by nám návrat na základnu trval déle.“

„Určitě to bude v pořádku, Rachel.“

„Měl byste také vědět, že máme na palubě doktora. Chtěl by se na vás podívat. Záleží to jen na vás. A zdá se, že máte další hovor, pane.“ Odmlčela se a Charlie jí řekl, aby mu ho přepojila.

„Pane prezidente.“ Feinbergův hlas byl řezavý, zlověstný. „Jak se cítíte? Udělal jste si pěkný výlet, jak vidím.“

„Řekněte mi něco o Potkanovi,“ vyzval ho Charlie.

„Kansas. Úterý, čtyři čtyřicet šest ráno.“

Jediné, co Charlieho napadlo, bylo použít rakety. „Wesley, nemůžeme tady jen tak sedět a čekat, až nám to spadne na hlavu. Stále jste proti možnosti řízených střel?“

„Velice důrazně. To už by bylo lepší nedělat nic.“

„Ne. Já nehodlám jen sedět a nedělat *nic*. Dejte mi nějakou alternativu.“

„Po pravdě řečeno, *mám* pro vás jistý návrh,“ přiznal vědec. „Můžeme zkusit Potkana vynést na vyšší dráhu. Stabilnější dráhu, kde si s ním budeme moci dělat, co budeme chtít.“

„Jak to uděláme? Bombami?“

„Musíte přestat uvažovat o *zbraních*, pane prezidente. Vystupte z té škatulky. Použijte kosmické letouny.“

Charlie si to zkusil představit. Co by měly udělat? Vlézt si pod něj a *zvednout* ho? „Jakým způsobem?“

„Na světě je momentálně letka deseti JSOD. Pokud dobře počítám, když se zapřáhne sedm z nich, mělo by to stačit, aby Potkan zrychlil a prolétl kolizním bodem dřív, než tam dorazí Země.“

„A to vážně můžeme *udělat?*“

„Můžeme to udělat. *Pokud* se podaří letouny rozmístit včas, pokud budou správně rozloženy a pokud operaci dobře zkoordinujeme.“

Charliemu se začalo dýchat o něco volněji. „Skvělé,“ prohlásil. „Zaplať pánbu.“ Zdálo se to být příliš jednoduché, než aby to mohla být pravda. „Víte to jistě?“

„Pochopitelně to nevím *jistě*, pane prezidente. V tomto okamžiku je jistot velice málo. Ve hře je příliš mnoho neznámých faktorů. Především máme velice málo informací o Potkanovi. Za druhé si nejsem jist, kolik bude vašim letounům zbývat paliva, až k Potkanovi doletí. Ale mám přiměřenou důvěru.“

„Dobře. Nechám to prověřit našimi lidmi.“

„Čas má klíčový význam, pane prezidente. Toto nepatří k věcem, které můžete nechat zabřednout do byrokratických tahanic. Jestli to chcete udělat, myslím, že se jednoduše musíte rozhodnout teď a zahájit to.“

Charlie potřeboval chvilku na rozmyšlenou. Nebyl zvyklý dělat velká rozhodnutí bez týmové práce. „Dobrá,“ prohlásil. „Zařídím, aby se s vámi spojil Orly Carpenter. Ten to může dát do běhu. Ještě něco?“

„Potřebujeme o Potkanovi získat více informací. Někdo tam musí letět předem a podívat se blíž. Vyfotit ho. Přistát na něm. Vyvrtat do něho díry. Potřebujeme přesně zjistit jeho hmotnost a rozložení hmoty. Potřebujeme určit místa na povrchu, kde můžeme ukotvit letouny. Potřebujeme všechna data, která jsme schopni sehnat.

Navrhuji použít všechna JSOD, která jsou k dispozici,“ pokračoval Feinberg. „Všech deset, jestli je dokážete sehnat. Čím víc

jich budete mít, tím jsou šance vyšší. Ale za žádných okolností ne méně než *sedm*. Budeme potřeboval plný tah minimálně sedmi strojů po minimálně sedmnáct minut. Za předpokladu, že všechno bude na svém místě na Potkanovi nejpozději ve čtyři ráno."

„Dobře, Wesley. Řekněte Orlymu Carpenterovi, co jste řekl mně." Odmlčel se. Zvažoval možnosti, rozhodoval se, zda je to skutečně jediné, co má.

„Děje se něco, pane prezidente?" zeptal se Feinberg.

„Nenapadá mne žádný jednoduchý způsob, jak Potkana omrknout předem."

„To je prosté. *Vy* už tam venku jste."

Centrum Indianapolis. 16.27

Harold K. Stratemeyer nasedl zadními dveřmi do své limuzíny a nechal hlavu sklouznout do polstrovaných opěrek. Hlavou se mu honilo, zda skutečně všechno to, co v posledních letech vybudoval, skončí v troskách. Byl komisařem Lunární dopravní agentury a ještě před několika dny neviděl žádnou vážnou překážku, která by společnosti mohla stát ve skvělé budoucnosti. Teď, doslova přes noc, byla Moonbase International s Hamptonovou vyřazena ze hry a on tušil, že LDA a Stratemeyer budou brzy následovat.

Soukromý sektor zatím nebyl připraven převzít pilotované lety do vesmíru bez značné státní pomoci. Byl tam obrovský potenciál, jenomže od chvíle, kdy jej budou schopni využívat, je dělilo ještě několik let. Zatím však kapitálové výdaje byly astronomické. (Dnes už se tomuto svému starému vtipu nesmál.) A stejně velká byla potřeba důvěry, že program bude doveden do konce. Pokud by vláda nyní svou podporu stáhla, byl by to konec. LDA, Moonbase International a několik set dalších, menších firem vyvíjelo ještě důmyslnější technologie.

Stratemeyer měl za sebou dlouhý, chmurný den strávený na narychlo svolaných jednáních, na nichž se snažil vymyslet strategii, která by mohla odvětví udržet při životě. Ale závěr byl takový, že létání do kosmu je pro nejbližší předvídatelnou budoucnost mrtvé. Dalo se předpokládat, že zúčastněné vlády přejdou na režim přežití, a

proto odvětví jako takové nemohlo doufat, že zátěž unese samo. A jaký vůbec bude stav světové ekonomiky za týden? Někteří namítali, že i kdyby produkty kosmického věku mohly spatřit světlo světa, již by nenašly trh.

Jeho mobil pronikavě zazvonil. Podíval se na displej – hovor z Camp Davidu. „Stratemeyer," řekl.

Na druhém konci mu odpověděl ženský hlas. „Počkejte, prosím, předám vám prezidenta Spojených států." Stratemeyer cítil, jak se mu srdce rozbušilo o něco rychleji. Přestože již řadu let jednal s muži a ženami ovládajícími směr a hybnost západní civilizace, s úřadujícím prezidentem mluvil zatím pouze jednou. Byl jím Culpepper, když se Stratemeyer přidal ke skupině ředitelů naléhajících na Bílý dům, aby podpořil kosmické technologie. Tenkrát byl mladší, citlivější. Podrážděilo ho, že i dnes ucítil, jak se mu do hlavy hrne krev.

Zaslechl několik cvaknutí a změnu tónu. Potom jiný hlas řekl: „Máte spojení, pane prezidente."

„Pan Stratemeyer?" poznal Haskellův zvučný hlas, jaksi neúměrně vzdálený, pravděpodobně přenášený z *Percivala Lowella*.

„Dobrý den, pane prezidente. Jsem velice rád, že se vás podařilo zachránit."

„Díky. Zdá se, že momentálně jsme na tom dobře." Odmlčel se. „Harolde – nebude vám vadit, když vám budu říkat ‚Harolde'? – asi víte, že Potkan se vrací."

„Vím, pane prezidente." Celý svět to ví. „Co se stane?"

„Právě proto vám volám. Harolde, potřebujeme kosmické letouny."

„*Letku?* Celou?"

„Ano."

„K čemu?"

„Pokusíme se Potkana navést, *vynést* na vyšší dráhu."

Limuzína zabočila k severu na Arlington Avenue. Stratemeyer se rozhlédl po širokých, pečlivě sestříhaných trávnících Centra námořní avioniky. Provoz byl slabý; centrum města bylo prakticky pusté. Na nedělní odpoledne to bylo neobvyklé. Indianapolis působilo jaksi

přízračně, jako by jeho realita vyprchávala. Jako by se stávala součástí minulosti.

„Mými letouny?“ zeptal se.

„Harolde, jste to jediné, co dělí svět od obrovské katastrofy.“

„Pane prezidente, domnívám se, že katastrofu jsme již zažili.“ Rozhlédl se po prázdných ulicích. „Proč nespecifikujete přesně, co chcete udělat?“ Poslouchal, než mu Haskell plán vysvětlil. Chtěli ještě dnes v noci odlétnout se všemi letouny do Atlanty, kde je vybaví zařízením, které jim umožní pevně se spojit s Potkanem. Potom odletí na Skyport, kde jim bude doplněno palivo. Do úterního rána se rozmístí tak, aby mohly balvanem pohnout.

„Je to *velký* balvan,“ připomněl Stratemeyer.

„Já vím.“

„Jakou mám záruku, že se mi všechny letouny a posádky vrátí?“

„Harolde, pro převoz posádek zpět pošleme trajekty. Nepředpokládáme, že budeme schopni letouny okamžitě uvolnit. Pravděpodobně při operaci vypotřebují téměř všechno palivo.“

Z čehož mu vyplývalo, když četl mezi řádky, že o letouny přijde. Pojišťovna mu za ně nic nedá. Za žádných okolností ne. „Pane prezidente, opravdu bych chtěl pomoci, ale musím myslet na zájem akcionářů. Jak jistě víte, letka představuje podstatnou část aktiv LDA. Nemohu vám jen tak dovolit odvézt ji někam pryč.“

„Já to chápu, Harolde. Ale vláda se za veškeré ztráty zaručí.“

K čertu s vládou, ta byla beztak již na mizině. Kde by se ve státní pokladně vzaly peníze na uhrazení ztrát, za něž se chtěl zaručit? Kdo vlastně dělal z Potkana takový problém? Během posledních osmnácti hodin dopadla na Zemi spousta kamení a planeta tady stále byla. Co víc, ten slib mu dával Charlie Haskell; a Haskell byl jenom další politik. Stratemeyer měl dost zkušeností, aby jim nevěřil. A nesvěřil jim svou letku. Vždyť vlastně podle toho, jak se věci postupně vyvíjely, by prezident musel mít pořádné štěstí, aby byl zvolen znovu.

Nejlepší bylo z toho vycouvat.

„Je mi velice líto, pane prezidente. Nemám dostatečnou pravomoc, abych to mohl sám schválit. Velice rád bych to udělal.

Ale jedno vám slíbit mohu, seženu členy správní rady. Přesvědčím je, aby dali souhlas. A potom vám zavolám zpátky.“

„Kdy?“

„Nejdřív, jak to půjde.“

11.

Percival Lowell, hlavní paluba. 16.38

„Je to zdržovací manévr,“ prohlásila Evelyn. „Nechce udělat nic.“

„Já vím.“

Z palubního rozhlasu se ozval Rachelin hlas: „Pane prezidente, nabrali jsme kurs k Potkanovi. Ale budeme potřebovat kolem třinácti hodin, abychom ho dostihli.“

Charlie přikývl. „Asi je to maximum, co se dá udělat, že?“

„Ano, pane. Má před námi velký náskok.“

„Jistě.“

„Mimochodem, dorazíme prakticky vzápětí po apogeu.“

Charlie se zamračil. „Informujte Feinberga. Ať ví, kdy může začít očekávat svá data.“

„Provedu,“ řekla.

„A co vy?“ zeptala se Evelyn. „Co budete dělat vy?“

„Už jsem udělal. Zabavíme letouny.“

„Většina se jich nachází mimo Spojené státy.“

„Tím se to komplikuje. Ale můžeme požádat o mezinárodní spolupráci. Obzvlášť v podobných případech.“

„Nebude to trvat?“

„Bude. Ale čas je to, co nemáme. Máte nějaký lepší nápad?“ Věděl, že ho mít bude.

Indianapolis. 16.43

Sotvaže Stratemeyer vystoupil z limuzíny na štěrkovou příjezdovou cestu, jeho telefon znovu začal zvonit. Viděl, že tentokrát to není z Camp Davidu, ale z Moonbase International. To bylo zvláštní. Jen jedna osoba tam znala jeho soukromé číslo.

„Stratemeyer," řekl do přístroje. „To jsi ty, Evelyn?"

„Ano, Harolde. Ráda tě zase slyším."

„Prošla jsi těžkou zkouškou."

„To jsme prošli všichni. Poslyš, času je málo, takže přejdu hned k věci. Charliemu Haskellovi můžeš věřit."

„Ale jistě, Evelyn. Doufám, že to nepochopil tak, že mu *nevěřím*. Jen nemohu udělat to, co po mně chce."

„Harolde, je to v tvé pravomoci a my oba to víme. Rada potvrdí všechno, co rozhodneš."

„Vyjma případu, že se letouny nevrátí. A ony se nevrátí. To se jim líbit nebude, Evelyn." Přední dveře domu se otevřely. Jeho majordomus ustoupil stranou. Ale Stratemeyer na třetím a čtvrtém kamenném schodu zaváhal a zastavil se.

Evelyn také zaváhala. Vypadalo to, jako by se zastavil čas. Studený vítr mu nadzvedl dolní konec saka. „Myslela jsem to doopravdy, co jsem o něm řekla," promluvila. „Můžeš mu věřit. Nejen že drží slovo, ale můžeš se spolehnout i na jeho odhad. Byla jsem u toho, co se tu děje. Jestli ten balvan nezastavíme, můžeš si ty svoje letouny stejně strčit za klobouk. Máš šanci je použít a zachránit všechno, pro co jsme kdy pracovali. Možná všechno, pro co *všichni* pracovali. Charlie říká, že se postará o to, abys dostal náhradu. Fajn, je to možná slib, který nebude moci dodržet. Ale *pokusí* se o to. A to je lepší vyhlídka, než jakou budeš mít, když si stoupneš bokem a budeš se dívat, jak se věci vyvinou."

„Je to přehnané," prohlásil. „Taky jsem telefonoval několika lidem. Každý to nevidí tak jako Haskell."

„Ale no tak, Harolde. Lidé jako my si vždycky dovedou najít odborníky, kteří nám řeknou, co chceme slyšet. To je náš největší problém. Všichni nám lžou, protože od nás něco chtějí. Tak dobře, pravda je taková, že podle Feinberga to zabije miliony, pokud to

spadne. Spustí to nukleární zimu. Pošle nás to zpátky do pravěku. Myslíš si, že na tom *někdo* vydělá?“

Skyport, Moova restaurace. 18.00

Seznam pasažérů ze zmizelého letounu stále nebyl k dispozici. Podle přepravní kanceláře byli informováni příbuzní. Andrea se snažila zavolat přátelům, ale většinou se jí ozvalo jen monotónní automatické oznámení, že číslo je neznámé. *Neznámé.* To mohlo znamenat, že byli v letounu. Nebo se prostě zatím nenapojili na retranslační centrum Skyportu. Mohlo se stát, že zapomněli, bylo jim to jedno, cokoli.

Někteří se přihlásili a ulevilo se jim, že slyší její hlas. Popovídali si, vyměnili si informace, které měli *(„Je mi to líto, vážně, ale Hanlon tam byl, letěl s ostatními…“),* a navzájem si sdělili, jak jsou rádi, že ten druhý je naživu. V pozdních odpoledních hodinách Skyport vydal seznam osob z Měsíční základny, jimž bylo přiděleno ubytování. Prošla ho a nalezla několik dalších jmen. Jenomže většina lidí, které znala a s nimiž v posledních dvou letech pracovala, na seznamu chyběla.

U večeře zahlédla Tory Clarkovou. Astronomka seděla s přáteli a pozvala Andreu, aby si přisedla. Bavili se většinou o Potkanovi, o následcích, které by přišly, kdyby dopadl. Všichni do jednoho se rozčilovali na politiky, kteří se vysmívali Skyboltu a agitovali proti němu.

Po večeři se šly s Tory projít. Zastavily se na chodbě a dívaly se na měsíční mračno. Zploštilo se a začalo se rozlézat po oblouku oběžné dráhy. „Jak ti je?“ zeptala se Tory.

Andrea si připadala prázdná. Cítila se skoro až provinile. Provinilý pocit toho, kdo přežil, říkala si. O co jde, kruci, byla to přece loterie, ne? „Přemýšlím, jak dlouho bude trvat, než nás propustí,“ řekla.

„*Propustí?* To myslíš na Zemi?“ Tory zavrtěla hlavou. „Myslím, že to hned tak nebude.“

„V letounu nám řekli jeden dva dny.“

„Jasně. Já nevím. Venku je to pořád dost zlé. Pochybuju, že by chtěli vypravovat lety, které nebudou nutné.“ Podívala se na hodinky. „Musím jít. Máme práce nad hlavu a ti pitomci poslali všechny pryč.“

„Mohla bych s něčím pomoci?“ zeptala se Andrea. „Moc mě nebaví tady jen tak vysedávat.“

Tory pokrčila rameny. „Těžko. Je to odborná práce. V jakém oboru jsi dělala?“

„Komunikace. Určitě potřebujete lidi na řízení provozu, ne?“

Tory o tom chvíli přemýšlela. „Jasně,“ prohlásila nakonec. „Možná bychom pro tebe našli využití.“

Měsíční shluk pomalu mizel z dohledu, schovával se pod okno. „Bezva. Kdy můžu začít?“

„Co kdybys šla nyní se mnou a promluvila si s Windym Crossem. Je to můj šéf. Nemůžu ti vůbec nic slíbit, ale kdo ví?“

Camp David. 18.26

Z obrazovky se zlostně díval Stratemeyer. „Tak já to tedy zkusím ještě jednou, Ale. Feinberg si myslí, že letounů je *deset*. Jenže jeden je v opravě a nepodaří se ho připravit včas, aby se akce mohl zúčastnit. Další jsme ztratili, když se vracel od Měsíce. Copak všichni ztratili paměť? A na Skyportu máme další, který je příliš poškozený, než aby se mohl vrátit domů. Takže nám jich zbývá *sedm*. To vám bude muset stačit.“

„Prezident chtěl minimálně osm nebo devět.“

„Prostě *neexistují*, Ale.“

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 19.02

„Hlásí se vám Peggy Bitmauerová ze sídla LDA v Indianapolis. Zítra ráno odstartuje z Atlanty letka kosmických letounů, aby se pokusila odchýlit z dráhy Potkana, obrovský měsíční úlomek, který se má podle odborníků v úterý ráno zřítit na území Kansasu. Komisař Lunární dopravní agentury Harold Stratemeyer před několika

okamžiky uvedl, že celá letka strojů typu jednostupňový na oběžnou dráhu, patřících LDA byla dána k dispozici vládě…“

Atlanta. 19.09

Pete Telliard a jeho žena oslavovali dvaadvacáté výročí své svatby u Horatia, kde na jídelním lístku neměli vytištěné žádné ceny a jídla byla po sto šedesáti. Obvykle byla nutná rezervace několik týdnů předem, ale dnes bylo, podobně jako v celém městě, u Horatia ze tří čtvrtin prázdno.

Pete se v obleku ošíval, znervózňovala ho škrobenost číšníků, ale snažil se vypadat, jako by jedl v podobných podnicích každý den. Manželka se na něho usmála. „Příští rok půjdeme do Stejkové pivnice,“ řekla.

Jeho telefon pípnul. Stiskl přední stranu přístroje a díval se, jak se vysouvá anténa. „Telliard,“ řekl.

„Pete.“ Šéfův hlas. Z dílny. „Potřebujeme tě tady. Hned.“

Vytřeštil na přístroj oči. „Ne, to nepůjde,“ namítl. „Jsem s manželkou. U Horatia. Máme výročí.“

„Je mi líto, Pete. Moc mě to mrzí. Ale potřebujeme tě. Přivážejí jéesódéčka kvůli nějakým úpravám. Má to být hotové nejlépe včera a žádný manévrovací prostor nezbývá.“

Skyport, řízení letového provozu. 20.17

George Culver si prohlížel detailní záběr zničené ocasní části. Trup byl potlučený a ožehlý, většina senzorů nefungovala, levé křídlo bylo zaseklé v zatažené poloze.

„Jednoduše na takovou opravu nemáme prostředky, Georgi.“ Muž, jenž promluvil, byl šéf technické údržby na Skyportu; tichý, energický člověk, jemuž bylo něco přes padesát roků. „Nemůžu se pod to podepsat. Nevydrželo by to pohromadě, kdybyste se pokusili slétnout s tím dolů.“

„Takže co se teď bude dít?“

Pokrčil rameny. „To není můj rajón. Ale pokud se mě někdo zeptá, doporučím rozebrat na náhradní díly a zbytek vyhodit.“

„Je možné, že po tobě certifikaci nikdo chtít nebude," namítl George. „Potřebují každé JSOD."

Muž přimhouřil oči. „Už se na mě snažili vyvíjet tlak, Georgi. Podívej, jestli se pokusíš s tím krámem slétnout dolů, je pravděpodobné, že se ti to nepodaří. Řekl jsem to vedení a řekl jsem to NASA. Pokud to šéf chce vzít na sebe a podepsat to, ať to klidně udělá. *Já to neudělám.* A kdyby letounu *vydali* povolení, a já byl na tvém místě, odmítl bych s ním letět. Můžeš se na mě odvolat."

Skyport, *Kodaň*, pilotní kabina. 20.36

Motory běžely.

Nora Ehrlichová byla všestrannou ženou. Kromě toho, že uměla pilotovat velký kosmický letoun, hrála na varhany, po dvě období působila ve školní radě a vydala dvě knihy humorných aforismů. Měla na situace *čich* a momentálně shromažďovala materiál pro třetí knihu, která měla být líčením záchrany z Měsíční základny a následného pronásledování Potkana. Taková věc musela mít úspěch. Měla již dokonce titul: *Achillova pata.* Uvažovala o názvech *Kámen soudného dne* a *Měsíční troska.* Ale *Achillova pata* znělo dobře. Její první dvě knihy, *Nahá v rychlém pruhu* a *Můj popel vysypte u Lorda & Taylora,* vyšly pod pseudonymem a prodávaly se vcelku dobře. *Achillova pata* by se měla objevit s jejím jménem na obálce. Očekávala, že se dostane na seznam bestsellerů.

Nora byla Londýňanka. Byla vysoká, zrzavá, atraktivní – a byla vdova. O známosti neměla nikdy nouzi. Provdala se za bohatého Dána, odstěhovala se do Kodaně, přivedla na svět dvě dcery, dařilo se jí všechno, na co sáhla. Její dcera měla na podzim začít studovat na Curyšské univerzitě. Manžel zahynul o tři roky dřív při leteckém neštěstí. Bylo jí po něm smutno a vytvořila si nešťastný zvyk, že s ním každého jiného porovnávala. Žádný neobstál.

Ale život bez stálého mužského partnera nebyl tak těžký, jak si představovala, a tak byla docela spokojená. A z Tomiko, která byla pro všechny ostatní katastrofou, se pro ni stával dar z nebes. Byla v centru dění. Věděla, že Keith Morley teď letí k Potkanovi, a doufala,

že ho přesvědčí, aby s ní udělal rozhovor. Očekávala, že se přes noc stane celebritou, což knize ani v nejmenším neuškodí.

„*Kodani!*“ Hlas z řídicího střediska na Skyportu. „Připravte se ke startu.“

„Rozumím. Odpočítávejte.“

„Šedesát sekund.“

Její druhý pilot Johan Blakeslee přikývl. Měli zelenou. Palubním inženýrem byla Wendy Carpenterová, přítelkyně ještě ze školy a neteř Orlyho Carpentera, provozního ředitele NASA v Houstonu.

„Máme povolení ke startu,“ řekl Wendy.

Třicet sekund.

Blakeslee byl vysoký blonďák. Ostře řezaná brada, průzračné modré oči, úsměv, jako by neuměl do pěti napočítat. Z opravdu dobře vypadajících mužů, jež Nora v životě potkala, byl jedním z mála, kteří za něco stáli. „Slyšela jsi, že si několik lidí stěžovalo?“ zeptal se. „Rozčilují se, že letíme zpátky prázdní, a oni nemůžou domů. Co jsem slyšel, dělali plánovačům pěkný bengál.“

„Mě už nic nepřekvapí, Blakesi,“ odvětila.

Odstartovali přesně na čas. Podle standardního letového plánu do Atlanty mělo plavidlo absolvovat téměř tři čtvrtiny oběžné dráhy, než zahájí sestup. Ale sotva se vzdálili od stanice, zastihla je bez varování smršť kamínků a prachu. Dorážela na letoun, lámala antény, rozbila kryt radaru a prorazila okno na zádi v kabině cestujících. Okno vylétlo ven a tlak začal rychle klesat. Nora vypnula motory, ale to byla chyba. Suť, která se pohybovala rychleji než JSOD a přilétala skoro přesně zezadu, vnikla do trysek, pokryla palivová čerpadla i spalovací komoru a prakticky ucpala výfukové otvory. Kontrolky obou motorů se rozzářily krvavě rudou barvou.

Úlomky bubnovaly na trup. V oddíle pro cestující ječely sirény.

Nora zavolala Skyport. „Tu *Kodaň*,“ řekla. „Mayday.“

„Vidím to. Zůstaňte na místě, *Kodani*. Čekejte.“

Znenadání bouře ustala.

Znovu se ozval Skyport. „Vydržte to jeden oběh. Potom vás evakuujeme. Spojí se s vámi *Kordašev*.“

„To nemůžete udělat,“ namítla Ehrlichová. „Oni ten letoun potřebují.“

„Zapomeňte na to.“

„Ale ano, můžu ho zachránit,“ řekla. „Znovu nastartuju motory a vrátíme se.“

„Zamítá se, *Kodani*. Nový zážeh není povolen.“

Blakeslee vytřeštil oči. „Mají pravdu. Nemůžeš takhle riskovat.“

„Nastartujeme *jeden*,“ řekla. „Jeden nám stačí.“

Blakeslee zavrtěl hlavou. Nebyl to dobrý nápad. Wendy zachytila pohled Ehrlichové a přikývla. *Udělej to.*

„Nepokoušejte se o návrat,“ vyzvalo je řízení provozu. „Potvrďte, *Kodani*.“

Nora použila pomocné trysky na úpravu polohy. Stačilo trochu zvednout. Maličké zrychlení. „Ztrácíme vás, Skyporte,“ prohlásila. „Neslyšíme vás.“ Podívala se na Blakeslleeho. „Připraven?“

Přikývl.

Pravý motor selhal a zapálil palivovou nádrž, která se roztrhla. Výbuch rozlomil letoun a podnítil řadu dalších, sekundárních explozí. Nedaleký satelit celou událost zaznamenal.

Trvalo téměř minutu, než oslepující světlo pohaslo.

12.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ FOX MEDIA. 21.18

Část rozhovoru Harmona McMichaela s fyzikem J. Robertem Collinsem z Princetonu

Collins:*…tři sta megatun. Za těchto okolností by podle mého názoru nemohl být v Americe bezpečný nikdo.*

McMichael: *Pak bychom měli doufat, že se jim podaří zbavit se toho.*

Collins: *Jistě. Myslím, že o tom se nedá pochybovat.*

McMichael: *Co soudíte o jejich šancích?*

Collins: *Dalo by se říct, že jsem opatrný optimista.*

Skyport, kancelář hlavní dispečerky. 21.32

Belle si ho dovedla z předpokoje dovnitř. „Georgi, jsem ráda, že jsi přišel," přivítala ho. Vypadala neupraveně, ustaraně, unaveně.

George si našel křeslo a posadil se. „Jeden letoun vám chybí," přešel rovnou k věci.

„Ano. Proto tě potřebujeme."

Přikývl. Nemohl s letounem sestoupit do atmosféry, nic však nebránilo tomu, aby mohl pomoci s pronásledováním Potkana. „Budeme muset vymyslet, jak ho ukotvit," řekl.

„Uvažovali jsme o tom. Měli bychom být schopni přivázat tě lanem. Toho máme spoustu." Kolem očí měla stíny obav. „Georgi, určitě chápeš, že to bude hodně improvizované. Zajistíme tě nejlépe, jak budeme umět, ale je tu riziko. Jestli se letoun utrhne, když pojedeš na plný tah…"

Věděl to. „Nemělo by být tak těžké zajistit, aby se to nestalo." Zatraceně dobře si uvědomoval, jak je to prohlášení optimistické. „Máme ve službě nějaké techniky?"

„Nikoho, kdo by měl s takovou situací nějaké zkušenosti." (Kdo by mohl mít s *takovou* situací zkušenosti, napadlo George.) „Ale nějakou pomoc ti seženeme." Zabubnovala nehty o stůl. „Jakmile operace začne, budeme chtít, abyste ty a tvoji lidé byli ve skafandrech."

Pro případ, že by se letoun roztrhl. „Jasně," řekl George. „Myslím, že je to dobrý nápad."

13.

Staunton, Virginie. 23.08

Jack Gallagher ležel v posteli a listoval posledním číslem *Patriota*, když zazvonil telefon. Ann zvedla hlavu od zpravodajství CNN, které detailně informovalo o přesunech kosmických letounů k úpravám do Atlanty.

Jeho dospívající syn byl na škole, takže telefonáty pozdě večer nebyly ničím výjimečným. „Haló?“

„Jacku.“ Byl to Stevův hlas. „Můžeš sem přijít?“ Jack dělal v bratrově restauraci kuchaře. Byla to práce, která se mu hnusila. Bez nějakého konkrétního důvodu. Steve se k němu choval celkem slušně, platil mu dobře a pracovní doba také nebyla tak hrozná. Ale byla to slepá ulička, a on věděl, že za třicet let bude pořád jenom kuchař. Proto se mu tak líbilo v legii: byl *major*. Lidé mu salutovali. Brali ho vážně. „Co se děje?“ zeptal se. (Když byl v jedné místnosti s Ann, snažil se nepoužívat Stevovu hodnost. Nijak se k tomu nevyjadřovala, nedávala najevo nesouhlas. Ale připadalo mu to v její přítomnosti směšné.)

„Nic, prostě přijď. Máme na rybníku kačeny.“ Poslední poznámka znamenala, že má přijít ozbrojený. Z toho vyplývalo, že liga byla v ohrožení. Nebo že chtěla přejít do ofenzívy. Jenže o co tady, ksakru, vlastně šlo? Přestože se rád připojoval ke všeobecné kritice vlády, Jack Gallagher se domníval, že na opravdové střílení nikdy nedojde. Byly to všechno jenom *řeči*. „Budu čekat.“ Steve se odmlčel. „Žádné uniformy.“

Ann se na něho podívala. „Je pozdě, Jacku.“

„Jedná se o legii, zlato,“ řekl. „Za slabou hodinku jsem zpátky.“

Byla na noční cvičení zvyklá a nestěžovala si. „Snaž se přijít domů ve slušnou hodinu,“ připomněla mu.

O deset minut později Jack vycouval z příjezdové cesty, která obíhala jeho pojízdný domov, vyjel na Banner Street a zamířil západním směrem na Route 250. Stevův dům byl několik mil za městem u Middle River. Byl to vlastně ranč, příjemné místo, rozkládající se na osmi akrech.

Na příjezdové cestě Jack zpozoroval zaparkovaný chevrolet pickup Tada Wicketta. Postavil se vedle něho a ve stejné chvíli se otevřely přední dveře. Proti světlu se rýsovala plukovníkova silueta. „Ahoj, Jacku,“ uvítal ho. „Vypadá to, že naše noc je tady.“

Měl na sobě tmavé, pečlivě vyžehlené kalhoty a přes hlavu oblékanou košili s logem výrobce na náprsní kapse.

Tad seděl v obývacím pokoji a pohrával si s plechovkou koly. Jeho oči byly bez výrazu. (Tad pil pivo, ale Steve svým lidem

nedovoloval kombinovat alkohol se službou. Evidentně byli v pohotovosti.) Jeho pohled zavadil o Jacka a přenesl se na jednu z plukovníkových trofejí z kuželek. Tad Jacka Gallaghera příliš neuznával.

Tad byl v armádě pět let. Vysloužil si pochvalu za statečnost, když se námořní pěchota vylodila, aby zachránila západní rukojmí v Benghází. Dotáhl to na seržanta první třídy, ale za rvačky a nekázeň byl degradován a za napadení poručíka postaven před vojenský soud. Od té doby však vyzrál. Nyní z něho byl ideální důstojník. Na Steva udělal takový dojem, že Tada povýšil na důstojníka už po třech letech.

V civilním životě Tad pracoval ve skladu dřeva. Byl to řádný, zbožný občan hlásící se k lásce ke Spojeným státům, se sklonem ke krutosti, která byla dost velká, že by se do ní schoval kamionový tahač. Kde pobývá jeho rodina, nevěděl. Manželka přestala plnit své povinnosti a opustila ho i s oběma syny před dvěma lety. Jako mnoho jiných, s hrůzou pozoroval rozklad občanské společnosti, podmílání práv, čím dál větší vliv federální vlády a jejích zástupců po celé zemi, postupný výprodej Spojeným národům a podřadným rasám. Je to čím dál horší, řekl jednou Jackovi. Dnes se ještě svobodný člověk může vymanit z útlaku, když musí. Může odjet do Argentiny, na Srí Lanku, kamkoli. Zanedlouho bude světová vláda a nebude kam uniknout.

„Viděl jsi zprávy?“ zeptal se plukovník a nabídl Jackovi židli. „O jéesódéčkách?“

Posadil se a přijal sklenici jablečného džusu. „Ano, Steve. Díval jsem se.“

„A co si myslíš?“

„Že na Zemi padá velký balvan. Doufám, že se jim ho podaří zastavit.“

Steve si na pohovce udělal pohodlí a dal si nohu přes nohu. „Jacku, asi víš, že v podvečer o jeden letoun přišli.“

„Slyšel jsem o tom.“

„Našli někde náhradu. Říkají, že zatím mají pořád dost, aby ten balvan odtlačili.“

„Zdá se mi, že nechápu, kam tato debata směřuje," přiznal Jack. Byl by raději, kdyby tam Tad nebyl. Bývalý mariňák působil až příliš vlivně. Tad byl ještě mladý, nebylo mu ani třicet, vypracovaný, svalnatý, neurčitě nepřátelský. Oči měl přísné a v koutcích úst se mu již vytvořily vrásky krutosti.

Tad se usmál, jako by to bylo přesně to, co od Jacka očekával, jako by Jack četl z předem napsaného textu. Tad byl bezcitný, pokud se zrovna nebavil, což se zřejmě právě nyní dělo. Jackovi to připadalo, jako by neměl s životem mimo domobranu žádné opravdové pouto.

Steve se předklonil, jeho oči se zúžily. „Přemýšlej o tom. Co se stane, když Potkan dopadne."

„Zahyne spousta lidí," řekl Jack. „A v televizi a v rádiu říkají, že to země nepřežije."

Tad pozvedl sklenici na znamení mlčenlivého souhlasu. „*Vláda* to nepřežije," prohlásil. „*Instituce* se sesypou, to ve skutečnosti říkají. A nám se naskýtá otázka – je to špatně?"

„Je to špatné, pokud to zničí celý Středozápad a možná i nás ostatní, což říkají, že se stane."

„Sakra, Jacku," přerušil ho plukovník. „Tad má pravdu. Ten, kdo tu kecá, jsou média. Odkdy jim *věříš?* Taky patří k režimu. Myslíš, že si nechtějí zachránit zadky?" Odtáhl závěs na okně a vyhlédl ven. Vzdálené lampy ozařovaly cestu. „Není to chvíle, na kterou jsme celou dobu čekali?"

Jackovi se začal svírat žaludek. Byl legii oddaný. Byl oddaný Stevovi. A hrál svou roli ve hře. My proti vládě. Jednoho dne jim ukážeme. Jenže zbraně nikdy nebyly nabité. Nikdy *neměly* být nabité. Doopravdy ne. To byla součást nevyslovené úmluvy. „Co chceš udělat?" zeptal se.

„Je to jednoduché. Odjedeme do Atlanty. Ty, Tad a já zlikvidujeme jedno jéesódéčko. To je vše, co musíme udělat, zlikvidovat *jedno*. Když to uděláme, je to *hotové*. Potkan spadne a vláda se do několika týdnů položí. Možná do několika dní."

„Proboha," dostal ze sebe Jack. „Kolik lidí bychom zabili?"

Steve smutně pokýval hlavou. „Přespříliš," uznal. „Jenže cena za svobodu je vždycky vysoká. Naštěstí je to cena, kterou byli svobodní

lidé ochotni zaplatit.“ Dolil si sklenici. Oči mu ve tmě zářily. „Jacku, myslíš, že bych nezvolil jiný způsob, kdybych mohl? Nic jiného však nemáme. Toto je *ono*. Je to příležitost od Boha, a byl by zločin ji nevyužít jen proto, že máme slabé žaludky.“

„*Slabé žaludky?* Steve –“ Slova z něj ne a ne vyjít. Jack ke svému bratrovi vždycky vzhlížel, nepamatoval si, že by se v *čemkoli* mýlil. Steve Gallagher byl zosobněním odvahy a cti. To, že lhal o své službě u speciálních jednotek, nebylo důležité, protože potřeboval trochu prestiže navíc, aby si zajistil velení nad legií. Jack to naprosto chápal. Jenže toto byl *strašlivý omyl*. Jacka napadlo, že bratr možná přečetl příliš mnoho příruček a začal věřit všemu, co říkal, všem těm věcem, které mu dávaly moc.

Plukovník zavřel oči. „Já vím,“ dodal chlácholivě. „Vím všechno, co chceš říct. A přemýšlel jsem o tom. Ale nebude z dlouhodobého hlediska lepší, když tuto zemi zabydlíme tisícem svobodných lidí, místo tří milionů otroků? Protože to je to, co máme teď, Jacku. Ty to víš stejně dobře jako já.“

Tad Jacka pozorně sledoval.

Steve se předklonil. „Takže jak zní tvoje odpověď, Jacku?“

„Ne.“ Jackův hlas se třásl, neboť do tohoto okamžiku Stevovi *nikdy* neřekl ne. „Nechci s tím mít nic společného.“

„Dobře.“ Plukovník přikývl. „Chápu tvé pocity v této věci. A respektuji je.“

Díky bohu. „Takže najdeme jinou cestu?“

„*Hledali* jsme jinou cestu. *Léta* jsme hledali jinou cestu. Jacku, Tad a já splníme ten úkol sami.“ Podíval se na Tada. V Tadových očích byl pobavený výraz. „Ale chápu, že máš morální zábrany, které ti nedovolují, aby ses zúčastnil.“

„Plukovníku –“

„To nic.“

Tadův krátký kabát byl nedbale přehozený přes nízký stolek. Teď si ho vzal a pravou rukou zalovil v kapse. Plukovník mu ukázal *ne* a ruka vyjela ven. „Jsem velice zklamaný, Jacku,“ prohlásil. „Myslel jsem, že do toho budeš chtít jít s námi.“

„Ne. Nevím, jak jsi mohl něco takového říct. Nikdy jsem nechtěl nikoho zabít.“

„Potom se tě musím zeptat, co jsi celá ta léta dělal ve vojenské jednotce. O co ti šlo? Bral jsi to jako nějaký žert?“

„Toto není vojenská akce, Steve. Bude to masová vražda. To chceš?“

Steve zavřel oči. „Dobře. Mrzí mě, že se na to tak díváš, Jacku.“ Obrátil se na Tada. „Měl jsi pravdu. Měli jsme ho z toho vynechat.“

Tad skoro neznatelně přikývl.

„Pustit tě nemůžu,“ řekl Jackovi se směsicí lítosti a hněvu. „Budeš *muset* jet s námi.“

„Když dovolíte, plukovníku,“ ozval se Tad, „bude na obtíž. Budeme ho muset pořád hlídat.“

„Uvědomuji si ten problém,“ prohlásil Steve. „Nemám však velký výběr. A nechci mít na rukou bratrovu krev.“ Podíval se na Jacka, který stále nedokázal pochopit, co se s ním děje. „Ale naštěstí nejsem zcela nepřipravený.“ Vytáhl pouta.

BBC WORLDNET. 23.55

Rozhovor Connie Hastingové s dr. Alicí Finiziovou z Laboratoře pro vývoj tryskového pohonu

Finiziová: (Finiziová a Hastingová stojí před mapou Spojených států amerických.) *Předpokládáme bod dopadu tady, Connie, poblíž mezistátní silnice 35 v okrese Chase, zhruba uprostřed mezi Wichitou a Topekou.* (Uprostřed mapy, v Kansasu, se objevuje kroužek. Rozšiřuje se, až se dotýká Kanady a Mexika a rozprostírá se přibližně od východního Utahu po oblast západně od Columbusu v Ohiu.) *Toto je oblast hlavního zasažení. Očekávali bychom, že v této oblasti přežije jen málokdo.*

Hastingová: (Ani nedýchá) *Ale to znamená Chicago, St. Louis, Dallas…*

Finiziová:…*Minneapolis, Lansing, Fort Wayne. Obávám se, že celá centrální část* (Druhý, stínovaný kruh vystupuje z prvního a překrývá značné části Kanady a Mexika, zabírá celé Spojené státy s výjimkou Oregonu, Washingtonu a severní Kalifornie

na západě a Floridy a severní Nové Anglie na východě.) *Toto představuje zónu těžkého až středního poškození. Lidé žijící v tomto sektoru, pokud se připraví, by měli nejbližší období po dopadu přežít.*

Hastingová: *Nejbližší období?*

Finiziová: *Dlouhodobé vyhlídky nejsou dobré. Výbuch vyvrhne mračno prachu, které se rozšíří po celé zeměkouli. Obloha bude tmavá několik desetiletí. Ochladí se a chladno zůstane, Connie –*

(Obraz se chvěje a mizí. Objevuje se moderátorka BBC.)

Moderátorka: *Máme technické potíže u zdroje signálu. Jakmile to bude možné, vrátíme se do* Laboratoře pro vývoj tryskového pohonu*. Mezitím máme zprávu od Federálního úřadu pro krizové situace, týkající se toho, jak se na dopad připravit…*

KAPITOLA DEVÁTÁ

Fyzikové a politikové

Pondělí 15. dubna

1.

Opravárenské dílny JSOD, Hartsfield, Atlanta. 2.55

Dvě JSOD byla zaparkována v hangáru, další čekalo venku. Kolem všech tří strojů se rojily pracovní týmy. Ze svařovacích hořáků sršely jiskry. Byly odmontovávány vnější panely, aby se technici mohli šťourat v obvodech letounů.

Vedoucí týmu byl spokojený, že budou mít hotové všechny přípravné práce. Stále nebylo rozhodnuto, jaký typ kotev bude namontován. A rozhodnutí nemohlo padnout dřív, než si ten, kdo dělal analýzu Potkanova povrchu, rozmyslí specifikace. Ale jakmile se to dozvědí, půjde jen o to, zasadit spojovací skříně, upevnit držáky a namontovat agregáty.

„Čtyři hodiny," řekl vedoucí týmu svému nadřízenému. „Minimálně."

„Čtyři hodiny?" vedoucí provozu si otřel ústa hřbetem ruky. „Hele, Arve, vzorky půdy nám odebírá osobně ten idiot prezident Spojných států –"

„To mi fakt zvedá morálku."

„Nekecej a všechno nachystej, jasné?"

AstroLab. 4.11

Feinberg spal na pohovce ve své kanceláři, když zazvonil telefon. Byl to Al Kerr; prezident by uvítal, kdyby se profesor mohl uvolnit a *osobně se zúčastnit* výpravy k Potkanovi.

Zaváhal. Feinberg neměl letadla nijak v lásce a rakety ještě míň. Snažil se namítat, že může být platnější v AstroLabu, ale Kerr byl neústupný. Prezident se domníval, že by jeho přítomnost mohla být důležitá, kdyby nastaly problémy. „A kromě toho," dodal spiklenecky Kerr, „v zemi momentálně vládne panika. Lidé se budou cítit lépe, když tam budete vy."

„Potřebují, abych je držel za ruku," řekl o několik minut později Cynthii. „Ale chci tě mít k dispozici. Zůstaň tady. Spi ve své kanceláři, když to bude nutné, ale zůstávej blízko dění."

Vojenský doprovod měl připravenou helikoptéru, aby ho převezla do Atlanty. Takže když o hodinu a něco později POTKO 38 dosáhl apogea a začal padat zpět k Zemi, řídila práce v AstroLabu Cynthia Murrayová.

Percival Lowell, pilotní kabina. 5.42

Rachel Quinnová přešla na paralelní kurs s POTKO 38. Oblétli těleso kolem dokola a začali mapovat jeho povrch. Pořídili rozsáhlou a velice podrobnou obrazovou dokumentaci, především v oblastech navržených Feinbergem, který s nimi byl ve spojení z vojenské eskorty přelétávající Pensylvánii.

Kaplan se zeptal, zda by nemohl nějak pomoci, a Rachel mu předvedla, jak se ovládá snímací zařízení. Bylo to docela jednoduché. Když Feinberg, s pohledem upřeným na obrazovku notebooku, požádal, aby se obraz posunul, otočil nebo aby se přesunuli dál, kaplan stiskl příslušné tlačítko.

Když konstatovali, že mají toho všeho dost, Rachel navedla loď vedle Potkana a synchronizovala se s jeho převracením, takže jeho skalnatý povrch zůstával za okny *Lowella* stále na místě, zatímco hvězdy a Země se začaly točit. Feinberg navrhl několik míst k přistání a Rachel začala pomalu klesat k prvnímu z nich. Loď se otáčela a prováděla malé korekce.

Charlie se z pravého křesla díval, jak se skalní stěna za oknem blíží, naklání, stoupá a mění se v planinu. Začínalo se mu dělat nevolno od žaludku. Kaplan se usmál a řekl mu, že to za chvilku přejde. „Snažte se myslet na něco jiného," poradil mu.

Charlie se rozhlížel po nepozemském terénu. Bylo to něco jiného než měsíční krajina; toto bylo spíš moře vlnících se kopců a údolí, přízračné panoráma mající v sobě jakousi spící tekutost. Tato část Potkana mu připomínala Black Hills v Dakotě, které navštívil jako chlapec při jedné poznávací rodinné dovolené. Podobně jako na onom smutném místě, i tady došlo k výbuchu a rychlému ochlazení. Nacházeli se v Zadní zemi, kulové oblasti, která tvořila tři čtvrtiny Potkanova povrchu. Byla tmavá, pravděpodobně sežehlá v ohnivé kouli. V dálce viděl Osamělý hřbet, dlouhý, jako podle pravítka kolmý útes, svou hranatostí nápadně odlišný v této poměrně jednotvárné oblasti.

Morley měl opět v ruce mikrokameru, kterou mu na požádání poskytla Rachel. Nyní s její pomocí posílal detailní záběry televizním divákům a zároveň popisoval průběh expedice. Vysvětloval, že vyzvednutím a analýzou vzorků se získají informace o hustotě, jež odborníkům umožní odhadnout Potkanovu hmotnost. Začínali na tomto místě, protože bylo rovné, a tak mohli získat nějaké zkušenosti, než se pustí do obtížnějších míst.

Ale ani Morley nedokázal, aby přípravy na odebrání geologických vzorků vypadaly jako vzrušující podívaná, takže se po deseti minutách rozloučil, a to s příslibem, že se znovu ozve, pokud by se něco dělo. V jeho hlase bylo slyšet značné napětí, jako by si myslel, že se něco *opravdu* stane, *musí se* stát.

Získávání vzorků byla Cochranova práce. Když oznámil, že zařízení je téměř připraveno, dva další členové „geologického týmu" – Šavle a Evelyn – se odebrali dolů a začali si navlékat výstroj.

Charlie se snažil namítnout, že Evelyniny zkušenosti s výstupem do prostoru nevyváží to, že nemá sílu, a že by třetím členem týmu měl být *on*, avšak Rachel byla neoblomná ve svém rozhodnutí prezidenta do nebezpečí nepustit. Ona byla kapitán a ona tu měla hlavní slovo. Charlie poznal, že ji znervózňuje, a upustil od toho.

Stejně měla pravdu, uvědomil si. To poslední, co teď země potřebovala, by bylo ztratit další hlavu státu.

Rachel s *Lowellem* zlehka dosedla na povrch. Poněvadž Potkan neměl gravitaci, která by stála za řeč, musela používat pomocné trysky, aby jej udržela na místě. Pilotní kabina byla dost vysoko, aby z ní bylo většinu pahorků vidět. Charlie si prohlížel obzor, který vypadal, jako kdyby byl zhruba stejně daleko jako druhý konec fotbalového hřiště. Byl spíš rovný než zakřivený, a on měl pocit, že je na nějaké náhorní plošině.

Když Rachel viditelně nerada řekla, že by se jim možná mohlo hodit, kdyby s vrtací soupravou pomohl, ochotně poslechl. Dodala, že se těší, až bude jednou vyprávět vnoučatům, jak kdysi poroučela americkému prezidentovi.

Vrtná souprava byla velká zhruba jako traktor. Na krytu byl umístěn kulový reflektor sloužící k vysílání laserového paprsku. Po obou stranách se tyčily kloubové odběrové tyče různých průměrů.

Operátor usazený v sedle mohl reflektor v ručním režimu zvedat, spouštět anebo odtahovat, nebo mohl celou operaci přenechat palubním počítačům. Polovodičové srdce systému se nacházelo v černé skříňce před stanovištěm operátora.

Zařízení se normálně pohybovalo pomocí šesti nezávisle zavěšených kol, která v Potkanově nulové gravitaci nebyla příliš k užitku. Bylo jasné, že nebude jednoduché s ním pohybovat.

Vrtná souprava byla těžkopádná a nechtělo se jí pohnout se z místa. A když ji do pohybu uvedli, těžko se usměrňovala nebo zastavovala. Cochran upozorňoval, že jakmile budou venku, budou muset dávat pozor, aby jim neuletěla.

Fyzika nebyla Charlieho silnou stránkou, ale dovedl si tu situaci představit. Potkan se poměrně rychle otáčel, takže bude mít snahu odhodit laserový vrták i s trojicí astronautů do vesmíru. Proto bylo zjevné, že jakmile se dostanou ven z lodi, budou muset soupravu upevnit k zemi. Situaci ještě víc komplikovalo to, že *Lowellovy* skafandry nebyly vybaveny přísavnými botami, takže astronauti budou muset nejdříve ukotvit sebe. Aby našli lana a bodce, z kterých by se daly udělat kotvy, rozebrali moduly, které měly na Marsu sloužit jako obydlí. Bylo jasné, že to bude nemotorná operace.

Charlie si oblékl skafandr, aby byl připraven vyjít ven, kdyby nastaly potíže.

Morley sešel dolů a v přímém přenosu zaznamenával nakládání soupravy do přechodové komory. Pak astronauti nastoupili za ní, zavřeli vrata a o deset minut později vyšli na povrch Potkana.

Charlie měl na hlavě sluchátka a sledoval dění pomocí kamer umístěných na trupu.

Larry připoutaný geologický tým vytáhl vrtnou soupravu na povrch.

„Támhle to vypadá dobře," řekl Cochran. „Maličko zvednout. Žádné prudké pohyby, jasné?"

„Mám to," ozvala se Evelyn. Vzápětí: „Pozor, odlétá nám."

„Sakra, Evelyn, ty nám odlétáš. Přitáhni si lano."

„Je to jako snažit se zastavit slona."

„Nepotřebujete tam s něčím pomoct?" zeptala se Rachel. „Mám vám tam poslat prezidenta?"

„Ne."

Odtáhli soupravu na místo a zajistili ji lany.

Když s tím byli hotovi, Cochran se přehoupl jednou nohou přes sedlo. „Nastavení na metr. Zapínám."

O chvilku později vytryskl z černé skříňky rudý paprsek, který se odrazil od zrcadla, prošel čočkami a v reflektoru byl nasměrován pod úhlem devadesáti stupňů k zemi. Po několikasekundovém čekání země začala bublat. Vyvalil se obláček dýmu. Jedna z kudlankovitých, vysokou rychlostí se otáčejících, Cochranem ovládaných paží se vnořila do skály. Když byl spokojen, vytáhl ji a uložil její obsah do lesklého plastového pouzdra. Pak nastavil čtyři metry a postup se zopakoval.

Odebrali vzorky až do hloubky dvanácti metrů. Potom se vrátili dovnitř, předali vzorky Charliemu a Rachel zamířila k novému místu.

Charlie vzorky popsal a pak je odnesl Morleymu. Morley a doktor Elkhart absolvovali rychlokurs obsluhy *Lowellovy* geologické laboratoře. Podrobili horniny několika jednoduchým procedurám. Cynthia Murrayová z AstroLabu sledovala výsledky a předávala data Feinbergovi.

Kaplan nahlas zauvažoval o tom, zda by se měli pouštět do dalšího rizika a snažit se vynést Potkana na stabilnější dráhu. „Jakmile letouny s tou skálou začnou něco dělat, pak už se jim to *musí* podařit. Protože když se jim to nepodaří, tak se změní místo dopadu, ne? A nikdo nebude vědět, *kam* spadne.“

Charlie mu nevnucoval vlastní závěr, že pokud by věci došly tak daleko, příliš by na tom nezáleželo.

Evakuační tábor, Bismarck, Severní Dakota. 5.11 centrálního letního času (6.11 VLČ)

Marilyn zaslechla v dálce hlasy, nějaký rozruch, zvuk nákladních aut. Ve vojenských stanech, ve kterých byli s dvaceti dalšími lidmi, byla zima. Někteří patřili k zachráněným z Louisina večírku, třebaže Louise samotná byla pryč, pohlcena obrovskými davy sváženými každou hodinou autobusy a letadly ze všech koutů země.

Lidé ve stanu byli na nohou, omámení a vyděšení. Začínali zjišťovat, jak moc jim chybí každodenní vymoženosti v podobě vlastní sprchy a klidné snídaně. O nějakém soukromí se samozřejmě nedalo mluvit. Marilyn si uvědomila, že i to je luxus civilizace.

„Všichni odchod,“ ozval se pronikavý hlas. Marilyn chvíli trvalo, než vypátrala jeho majitele – drobnou, bělovlasou ženu oblečenou do neforemného hnědého oděvu s červenozelenou páskou na ruce, která prozrazovala, že jde o dobrovolnici sboru civilní obrany. „Stěhujeme se. Autobusy tu budou za dvacet minut.“

Larry se na polním lůžku převalil a podíval se na ni. Ranní vzduch byl vlhký a studený. „Co se děje?“ zeptal se. „To už *zase* jedeme někam jinam?“

Postarší muž se vsedě snažil nasadit si kalhoty a přitom se zakrývat dekou. „Jsme moc blízko Kansasu,“ prohlásil. „Slyšel jsem, jak někdo říkal, že jedeme do Saskatoonu.“

Larry obrátil oči v sloup. „Proboha, kde je Saskatoon?“

„Někde v Kanadě.“

Kdosi odtáhl závěs u vchodu do stanu a dovnitř vevanul studený vítr. „Na severu,“ řekla Marilyn. „Zase jedeme na sever.“

AstroLab. 7.17

Potkan byl tvořen především krystaly; plagioklasem, pyroxenem, ilmenitem, olivínem a dalšími minerály. Jejich velikost a uspořádání naznačovaly, že krystalizovaly z tekuté lávy. Vzhledem k okolnostem to samozřejmě mohlo být sotva překvapivé. Ale pro Feinberga to znamenalo, že by terén měl být dost pevný, aby udržel ukotvení. Předal své závěry spolu s doporučenými charakteristikami vybavení do Johnsonova vesmírného centra. Odtamtud je poslali hlavnímu dodavateli a LDA do Hartsfieldu. Dodavatel odpověděl, že již odeslali dva tucty kusů od každého potenciálně použitelného typu, takže skoby již jsou v Atlantě a čekají na montáž.

Tato zpráva se vrátila Feinbergovi, který v tu chvíli právě přistával v Hartsfieldu.

Zatím držel krok s měnící se situací kolem JSOD. Když byl včera v noci jeden letoun zničen při pokusu o návrat ze Skyportu, informovali ho, že jich mají jen *šest* a že to musí nějak vymyslet, aby to stačilo. Když Orlymu Carpenterovi z NASA vysvětlil, že to prostě nejde, našli někde další.

Zatracení byrokrati. Nepřestanou hrát ty své hry, i když je v sázce život světa.

Carpenter na něho po přistání čekal. Výsledky vizuálního snímání Potkana již dorazily, a tak se odebrali k virtuálnímu tanku, aby začali vybírat místa pro přistání. Feinberg sledoval převracejícího se Potkana, otáčejícího se kolem podélné osy jednou za padesát tři minuty a jedenáct sekund.

Svým způsobem cítil uspokojení. Zasvětil celý život tichému shromažďování poznatků, které neměly mít žádnou praktickou hodnotu. A přesto byl nyní tady a dokázal svou odbornost využít pro záchranu Spojených států amerických a možná i civilizace jako takové. Na astrofyzika to nebylo špatné. Mohlo to být vzrušující vyvrcholení života prožitého navzdory oceněním, která dostal, relativně stranou zájmu. Jistě, poznání bylo ospravedlňující samo o sobě. Odhalit, jak funguje sluneční mechanismus, proč vznikly galaxie a jak dlouho se dá očekávat, že bude určitá hvězda žít. Lidstvo se o tyto věci oprávněně zajímalo. Bez ohledu na to, že z nich nevzejde návod, jako postavit lepší dům nebo jak uřídit

ekonomiku. (Otázka praktického uplatnění ho přiváděla k zuřivosti minulý rok, když skončilo nezdarem další úsilí o získání financí na superurychlovač. Kongres se zeptal, jaký přínos bude mít pochopení procesu stvoření; a fyzikové na to, věčná hanba jim, nedokázali odpovědět.)

Přesto to *byl příjemný* pocit, uplatňovat své poznatky. Vědět, že díky tomu, že zde byli astronomové, bude tato civilizace žít.

„Tady," řekl a vysvítil místo v zadní části, vysoko na Zadní zemi. „A tady." Blízko přední části Planiny. „Problém je v tom, že velká část terénu je příliš nerovná. Nedokázali by se dostat dost blízko, aby mohli letouny uchytit. A na některých místech je lávový podklad příliš slabý. Ale zvládneme to." Nakonec se dohodli na sedmi lokalitách.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 7.20

„Tady Shannon Gardnerová z centra St. Louis. Jsem jen několik mil od místa ve Valley Parku, kde to před týdnem všechno začalo, když mladá žena zpozorovala během zatmění Slunce kometu. Od toho významného odpoledne zahynul nespočet lidí, země na celém světě se ocitly v troskách, škody na majetku dosáhly bilionů dolarů a ta největší hrozba nám stále visí nad hlavami. V pozadí vidíte rabující zloděje. Policistů, kteří by je mohli zastavit, tu už mnoho nezůstalo. Teď, když do chvíle, kdy by měl Potkan dopadnout v Kansasu, zbývá necelých čtyřiadvacet hodin, už z města odjel každý, kdo odjet mohl, a tak zůstali jen ti, kteří nemají žádné peníze nebo žádnou naději.

Autobusy, které nechalo přistavit město a různé humanitární organizace, již odjely. Dálnice kolem této opuštěné metropole jsou ucpané stojícími vozidly. Jediný způsob, jak se dá dostat sem nebo odsud, je vzduchem. Nebo pěšky. Až odjedeme na letiště, necháme přenosový vůz tady. Když budeme mít štěstí a prezidentova úderná skupina kosmických letounů splní úkol, o němž říkají, že je splnitelný, třeba se pro něj budeme moci vrátit. Třeba –

Hej, co to děláte?"

(Hrubý hlas mimo kameru.) „Táhni do prdele, krávo."

(Obraz kamery skáče vzhůru, ale diváci slyší zvuky zápasu a křik reportérky.)

(Střih na Bruce Kendricka.) „Zdá se, že náš mobilní tým v St. Louis má nějaké technické problémy. Vrátíme se tam ihned, jakmile se nám podaří obnovit spojení. Mezitím přepojíme na Jay Hardinovou, která stojí v blízkosti místa dopadu v okrese Chase v Kansasu."

2.

Opravárenské dílny JSOD v Hartsfieldu. 8.14

V Hartsfieldu teď bylo pět JSOD. Zásilka kotev se leskla v bednách, zatímco týmy mechaniků pokračovaly v montáži.

V přilehlé budově Orly Carpenter seznamoval posádky s jejich novou výbavou. Carpenter byl vysoký a kostnatý, hlavu mu zdobila hříva stříbrných vlasů, které měly v dobách, kdy byl astronautem, tak ohnivou barvu, že mu získaly přezdívku „Rudoch". Jeho tak obvyklý zapálený způsob přednesu byl toho dne potlačen, pravděpodobně vzhledem k povaze akce, a možná také proto, že se ještě snažil vypudit z mysli ztrátu *Kodaně* a své neteře Wendy.

Seděli v zaplněné zasedací místnosti kolem dlouhého stolu, který počítal s polovičním počtem přítomných. „Dámy a pánové," promluvil od řečnického pultu před obrazovkou, „vítám vás při operaci Duha." Všiml si úsměvů, některých skeptických, některých též v nejlepší vojenské tradici horlivých. „Ze sdělovacích prostředků jste mohli slyšet, že se pokusíme Potkana *vynést* na vyšší oběžnou dráhu. Je to v podstatě pravda. Skutečně poněkud změníme jeho kurs. Ale co je důležitější, zrychlíme jej. Dáme mu vyšší rychlost, takže protne oběžnou dráhu Země dřív, než tam Země dorazí.

Poté, co budou vaše letouny upraveny, s nimi vyletíme na Skyport, doplníme palivo a spojíme se s Potkanem. Odhadujeme, že všech sedm strojů bude na svých místech na balvanu mezi třemi

třiceti a čtvrtou hodinou. Vzhledem k tomu, že ta věc má spadnout za čtyři minuty pět, nebudeme mít mnoho času.

Až JSOD dorazí na Potkana, mělo by jim zbývat ještě osmnáct až dvacet minut hoření na plný tah. Není to mnoho. Ale *bude* to stačit. Důležité je to, aby žádné palivo nepřišlo nazmar. Až tam doletíme, uchytíme se na stanovených místech a pod danými úhly a zastavíme motory. Od tohoto okamžiku nedělejte nic, dokud nedostanete pokyn. Jsou nějaké otázky?“

Ruku zvedl Ben West, pilot stroje, který měl domovské letiště v L. A. „Jestli tomu dobře rozumím, spálíme při operaci většinu nebo možná všechno palivo. Je to tak?“

„Správně, Bene.“

„Jak se potom dostaneme domů?“

Carpenter přikývl. „To je správná otázka. Budeme tam mít připravené trajekty. Až operace skončí a letouny nebudou schopné Potkana opustit vlastními silami, což je pravděpodobné, trajekty naloží posádky.“

„Orly,“ ozval se Willem Stephan, který se zrovna vrátil z Měsíce. „Co bude potom? S jéesódéčky?“ Piloti měli ke svým strojům tradiční citový vztah. Představa, že by se jich měli vzdát, se jim příliš nelíbila.

„Bohužel, momentálně nemáme žádnou možnost, jak jim doplnit palivo,“ přiznal Carpenter. „Samozřejmě počítáme s tím, že je nakonec převezeme zpět. Cílem je zastavit balvan, ne zachránit letouny. Ještě někdo?“

Nezvedla se žádná ruka.

„Dobře. Jakmile budete na místě, uchytíte se na Potkanovi skobami. Kdykoli budete chtít, budete se moci uvolnit, ale pokud to uděláte, skoby zůstanou v zemi. *Nebudete* se moci chytit znovu. Takže máme jen jeden pokus. Všechno se musí podařit hned napoprvé.

Skoby budou ovládány ze stanoviště palubního inženýra. Budete potřebovat relativně rovný terén, a podle toho jsme vaše lokality vybírali. Když se vám přidělený terén nebude líbit, až se dostanete na místo, dejte mi vědět. Nepokoušejte se o nic, co vypadá příliš riskantně. Ale řekněte mi, *než* se ukotvíte. Potom už bude pozdě. Je

to všem jasné? Prosím, dejte si na to všechno pozor. Jsme u toho hlavního. Pokud ztratíme jediný stroj, budeme mít vážné problémy.

Já budu na palubě trajektu *Antonia Mabryová*, který bude fungovat jako náš velitelský štáb. Budeme mít ještě jednoho pasažéra, jehož bych vám nyní chtěl krátce představit.“ Zadíval se na drobného, podsaditého, vousatého muže, jenž seděl čelem k němu. „Pane profesore, mohu vás požádat, abyste se postavil?“

Vousatý muž to se zjevnou neochotou udělal.

„Představuji vám profesora Wesleyho Feinberga, který se velkou měrou podílel na přípravě této operace.“

„Přeji vám všem dobré ráno,“ řekl Feinberg. „Jsem rád, že tu jsem s vámi.“ A s tím se znovu posadil.

Carpenter se vrátil na své místo, viditelně lehce zaskočený stručností Feinbegova projevu. „Děkuji vám, profesore Feinbergu,“ řekl. „A chtěl bych také vyslovit náš dík posádkám. Vím, že jste se všichni nabídli dobrovolně, a nebudu se snažit bagatelizovat riziko, které je s naší akcí spojeno. Ještě nikdo se o něco takového nepokusil. Ale já nevidím důvod, proč bychom to nemohli dokázat.“

Percival Lowell, prezidentova kajuta. 8.28

„Charlie, musíte něco udělat, nebo bude úplně jedno, jestli ten balvan odtlačíte.“

„Co potřebuješ, Ale?“

„Máme příliš mnoho mrtvých. A to ty, kteří přežili, svinsky znervózňuje. Když jim někdo řekne, že padá obloha, věří tomu. Kruci, Charlie, vykládáme jim, že všichni mezi Mexikem a Kanadou, od Ohia po Utah, jsou v ohrožení. Jak jim tam podle tebe dnes může být?“

„Chceš, abych k nim promluvil?“

„Ano.“

„Jenže já nevím, do jaké míry je můžu uklidnit. Myslíme si, že to můžeme zvládnout, odborníci jsou optimističtí. To ale není přesně ten sentiment, který pošle lidi na barikády.“

Někdo klepal. Charlie otevřel dveře a spatřil Evelyn. Měla plné ruce kávy a vajíček. Její rty vytvarovaly slovo *snídaně?*

„Tak lžete,“ pokračoval Al.

„Neslyšeli toho už dost?“

„Do hajzlu, Charlie, v centrální části země vládne panika. Každý prchá schovat se.“

Přikývl. „Díval jsem se na zprávy.“

„Pak tedy víte, že musíte něco udělat. Pane.“ Evelyn mu prostírala, připevňovala nádoby s kávou a jídlem k malému stolku. „Podařilo se nám získat časový blok u televizních stanic. V deset hodin.“

„V deset dopoledne? Zbláznil ses, Ale? Vždyť je půl deváté.“

„Čím dříve, tím lépe, Charlie. Musíme nejprve uklidnit situaci.“

Cítil, jak se mu svírá žaludek. „Ještě ti zavolám,“ řekl.

Ukončil spojení. Evelyn několik vteřin mlčela, ale on věděl, že ho sleduje.

Pokrčil rameny. „Myslel jsem, že jste venku s Leem.“

„Přelétáme na další lokalitu. Odpočíváme.“ Pak se její tón změnil. „Co uděláte?“

Byla to nádherná žena. Rád by se s ní uchýlil na nějaký opuštěný ostrov. Pryč od toho všeho. „Co *můžu* dělat? Vystoupím.“

„Myslím, co řeknete?“

Byla to otázka na místě. „Řeknu jim, že je to pod kontrolou. Požádám je, aby zachovali klid a zůstali doma. Připomenu jim, že na cestách je to nebezpečnější než pod jejich střechou.“

Zamračila se a její tmavé oči zpřísněly. „Není to náhodou totéž, co jim řekl Kolladner?“

„Ksakru, Evelyn! Co ode mne *chcete?* Co jim jako *mám* říct?“

„Pravdu?“ zeptala se.

„A co je pravda? Že jsem tady nahoře a dívám se na ten zkurvený létající Everest a že když mi Feinberg říká, že ho několik letounů může odtlačit, chci mu věřit, ale uvnitř prostě nevím? Že si myslím, že ten zasraný neřád flákne doprostřed Kansasu a zlomí zemi vaz?“

„No tak,“ řekla.

„Ne. Momentálně je mým úkolem držet to pod pokličkou. A dát Carpenterovi a Feinbergovi možnost dělat svou práci.“

„Když jim budete lhát, poznají to," řekla. „Myslím si, že nejste dobrý lhář, Charlie." A pak se na něho bez varování podívala a on pochopil, že je to výzva. Zaváhal, ale potom si řekl proč ne, sakra, a objal ji. Políbila ho zlehka na tvář a potom mu přitiskla rty na ústa. Byla teplá a poddajná a její ňadra a boky s ním splývaly. „Držte se pravdy," řekla. „To k vám patří." Tváře měla mokré.

Našel její šíji a přitiskl ji k sobě. Lehce se kolébali.

„*Držte se pravdy,*" zopakovala. „Ale neříkejte jim svůj názor."

Route 411, západně od Národního parku Cherokee Forest, Tennessee. 8.42

Vzali mu revolver, spoutali mu ruce za zády a naložili ho dozadu do plukovníkovy bílé dodávky značky Ford. Kromě horní části zadních dveří tam nebyla žádná okna. Seděl na podlaze s odpalovacím zařízením a zásobou na teplo reagujících střel AN/415 Cobra.

Tad a Steve na předních sedadlech spolu příliš nehovořili. V rádiu nemluvili o ničem jiném než o katastrofách, lidé oplakávali své přátele a příbuzné, jiní zas věštili konec světa. Tsunami zasáhla Anchorage a meteor, který dopadl v Číně, spustil zemětřesení, jemuž padlo za oběť několik měst.

Jack měl, *míval* známé v Los Angeles, v Seattlu, na Cape Cod a v Miami. Strýc Frank, který si na něho každé Vánoce vzpomněl, když byl malý, bydlel v Anchorage. Kdo byl živý a kdo mrtvý? A Jack měl doma dvě děti. Co bude s nimi a s Ann, pokud se jeho bratrovi skutečně podaří zničit jeden z letounů?

Když ujížděli po blueridgeské dálnici, zkoušel bratra prosit. Po chvíli začal na muže na předním sedadle křičet a nepřestal, dokud Tad nepřelezl dozadu a nedal mu roubík.

Nakonec zastavili. Steve bručel, že dálnice je zablokovaná, a Tad poznamenal, že nikde není vidět policisty a že je to jenom další důkaz toho, jak rychle vláda v krizové situaci zahodila odpovědnost.

Odbočili na horskou cestu a jeli nocí. Čas od času zastavili, jednou na dobití akumulátorů, několikrát kvůli občerstvení a aby se zeptali na cestu. V jednu chvíli mu Steve roubík vyndal, řekl, že ho

Jack svým chováním velice zklamal, ale zeptal se ho, jestli nechce něco k jídlu. Jack začal křičet o pomoc a dostal roubík zpátky.

Navzdory všemu bylo Jackovi líto, že vidí v bratrových očích opovržení. Celý život se snažil vysloužit si a udržet si Stevovo uznání. To byl hlavní důvod, proč vstoupil do Jeffersonovy legie. Po pravdě řečeno si nemyslel, že by život pod vládou, kterou chtěli všichni ostatní svrhnout, byl tak hrozný. Třebaže to žádnému ze svých spolubojovníků neřekl. A Stevovi už vůbec ne.

Několik hodin někde stáli v dopravní zácpě.

Když vyšlo slunce a on viděl kolem sebe, pokusil se nabít střelu do odpalovacího zařízení, s úmyslem odpálit ji přes předek vozidla. Jenže se svázanýma rukama to nedokázal, zato dělal tolik hluku, že na sebe upoutal pozornost, a Tad vlezl dozadu a řekl mu, aby toho nechal, nebo ho zabije.

Kolem deváté už byli znovu v pohybu a v poledne Tad oznámil, že překročili hranice Georgie. První kosmický letoun měl odstartovat kolem jedné hodiny. Novináři byli na místě a dělali z toho velkou událost. V Ricu v Georgii, poblíž ústí podzemní startovací dráhy, se shromáždily davy lidí. Ve zprávách tomu věnovali maximální pozornost, dělali rozhovory s lidmi dokonce až v Chattanooze. Svědkové s triedry a dalekohledy postávali na střechách. Nejlepší jsou noční starty, prohlásil jeden starý muž. *Ty dovedou udělat pořádnou show.*

„To my taky," řekl Steve.

Plukovník měl mapy ministerstva obrany, na nichž hledal nejlepší místo k útoku. Jack věděl, že to musí být na západ od Rica, ve směru startu, ale Tad si postěžoval, že oblast je zastavěná a těžko se v ní najde nějaký úkryt, třeba kus lesa.

Tad poznamenal, že ale nemají příliš na výběr a že si klidně stoupne se střelou doprostřed ulice a odpálí ji odtamtud, když plukovník usoudí, že by to měli udělat.

„Myslím, že najdeme něco lepšího," řekl Steve. „Tady je Chattahoochee. Někde na jejích březích se určitě bude kam schovat."

Jack uviděl vepředu blikající světla a auto znovu zpomalilo. Začal se posunovat k zadním dveřím s nadějí, že se mu podaří rozrazit je a vyskočit ven, s nadějí, že tam bude policie. Jenže Tad

přelezl dozadu a zůstal s ním, dokud neprojeli a znovu nenabrali stálou rychlost.

Museli zpomalit ještě několikrát a Tad začal nadávat, že to do jedné nestihnou.

Gallagher se podíval na hodinky. Několikrát se vystřídali, nyní řídil Tad. „Je to v klidu," řekl chlácholivě. „Nemusíme se nikam hnát. Úplně nám stačí, když sundáme jeden letoun. Jedno který." Tvářil se smířeně se světem. Bylo to zvláštní. Vypadalo to, jako kdyby vůbec nevnímal riziko, do něhož se pouštějí. Jako by byli vyvolenci štěstěny.

PROHLÁŠENÍ PREZIDENTA. 10.00

Prezident Charles L. Haskell z paluby Percivala Lowella

„Dnes ráno bych chtěl promluvit nejen k Američanům, ale také k našim přátelům po celém světě. Světové společenství momentálně prochází zkušeností, s jakou jsme se v naší společné historii dosud nesetkali. Všechna pobřeží byla zaplavena, města zpustošena, jejich obyvatelé vyhnáni z domovů. Miliony zahynuly. Ve Spojených státech jsme ztratili prezidenta, vláda je rozprášena, ztráty na životech jsou děsivě vysoké. A ještě větší hrozba nám visí nad hlavami.

Nacházím se na palubě *Percivala Lowella*, kosmické lodě s jaderným pohonem, kterou jsme my, lidé, vyprojektovali a postavili proto, aby naše zástupce a v konečném důsledku naši civilizaci dovezla za hranice naší planety. Na Mars a dál. Teď ji místo toho používáme k průzkumu nepřítele naší civilizace. Je to div techniky a symbol toho, čeho můžeme dosáhnout, když zapomeneme na to, co nás rozděluje, a jednáme ve společném zájmu.

Za uplynulé dva dny Spojené státy obdržely vydatnou pomoc od svých přátel a dokonce i od některých dávných rivalů z celého světa. Italské mobilní chirurgické ordinace, kanadská pšenice, mexické záchranářské týmy, čínské vrtulníky a přepravní kapacity, to vše dorazilo k našim břehům a pomohlo zachránit životy tisíců lidí. Japonští technici vysvobodili Američany uvězněné ve zřícených

budovách v Seattlu a v Anchorage; ruské lodě zachránily námořníky z převrácených lodí v severním Atlantiku; spolupracující izraelští a egyptští vojenští technici zajistili desítky poškozených budov, mostů a přehradních nádrží. Naše armáda prokázala odvahu a rozhodnost.

Přicházejí první zprávy o individuálních projevech hrdinství: o lidech, kteří se vrhli do vodních přívalů, aby zachránili jiné z převrácených automobilů, o mladé ženě z Tallahassee, která ve stoupající vodě nadzvedla auto ležící na hrudi dítěte, o pilotovi vrtulníku na Havaji, který zachraňoval tři mladé lidi ze silnice a musel uletět před přílivovou vlnou.

Svět spojuje své síly. Zapomínáme na politiku, na stará nepřátelství a na všechno ostatní, co nás odděluje, a poprvé v dějinách vystupujeme jako jediná rodina. A právě to mi dává velkou naději do budoucnosti. To mne přesvědčuje, že se můžeme vzpamatovat ze všech škod, které jsme za uplynulé dvě noci utrpěli, ze strašlivých ztrát, které nás postihly, že z tohoto neštěstí můžeme vyjít silnější a lepší, než jsme byli kdy dřív. Že uctíme památku mrtvých tím, že znovu vybudujeme jejich svět. Že to budeme dělat společně, a až budeme hotovi, vytvoříme civilizaci, na niž budou lidé pyšní, dokud budeme na této planetě žít.

Bohužel, nic z toho nebude možné, pokud neodvrátíme Potkana. Proto bych vám chtěl říct, jaká je situace. Již víte, že pokud by byl ponechán na současné dráze, Potkan by zítra ve čtyři padesát šest ráno dopadl v Kansasu.

Máme v úmyslu tomu zabránit. Ve spolupráci s Lunární dopravní agenturou pošleme na ten balvan celou letku kosmických letounů. Ukotvíme je, zapneme jejich motory a urychlíme Potkana, takže zkříží oběžnou dráhu Země dříve. Tím se dostane z cesty. Předpokládáme, že zůstane nablízku a bude nás ještě nějakou dobu obtěžovat, ale budeme moci si s ním podle uvážení poradit.

Podaří se to?

Viděl jsem stejné rozhovory jako vy. Někteří odborníci říkají, že ne. Navíc se najde mnoho lidí, kteří vládě příliš nevěří. Domnívají se, že je zkorumpovaná, neschopná či obojí. Dobře, nebudu se o to

dnes přít. Můžeme si o tom promluvit později, až vyřešíme problém, který je pro naše přežití naléhavější.

Podaří se to?

Nemohu úspěch zaručit. Jsem však nablízku úsilí o odvrácení Potkana od samého počátku. Snad by se dalo říct, že nikdo není blíž.

Skutečně, když se podívám z okna, můžete se všimnout, že není dál než několik desítek metrů.

Nejsem matematik. Fyzikové, kteří tuto akci naplánovali, v ni věří. Abychom to dokázali, shromáždili jsme nejlepší lidi z celého světa. Proto vám řeknu jedno: Jestli je to v lidských silách, uděláme to. Prozatím vás žádám, abyste zachovali klid a věřili nám, že vytrváme. Společně to zvládneme.

Děkuji vám. Budeme vás nadále informovat.“

3.

NEWSNET

OMLOUVÁME SE, ALE SLUŽBA NEWSNET JE MOMENTÁLNĚ MIMO PROVOZ V DŮSLEDKU PŘESUNU ZPRAVODAJSKÉHO A OBSLUŽNÉHO CENTRA Z CHICAGA DO TORONTA. NAVŠTIVTE TOTO MÍSTO ZÍTRA.

Skyport, Orbitální laboratoř. 13.10

Andrea byla užitečnou posilou. Bez dlouhého zdržování si osvojila komunikační systémy, naučila se monitorovat toky dat, přinášející informace ze stovek automatických i lidmi ovládaných zařízení a odesílat je patřičným klientům, rovněž tak projevila přirozený talent k chlácholení vědců, kteří nebyli spokojeni s kvalitou nebo rychlostí odpovědí.

Laboratoř a různé instituce, jimž sloužila, se nyní zabývaly výhradně důsledky srážky Tomiko s Měsícem. Prakticky přes noc se vynořila vedlejší specializace: zájem o Tomiko jako takovou a podezření, že se jednalo o něco víc než jen o obyčejnou kometu. Tato teorie rychle přerůstala do sporu se vším všudy. Ale vše nasvědčovalo tomu, že, podobně jako filozofické a náboženské debaty, to bude spor, který nepovede nikam. Kometa se vypařila, a jestli se v jejím zmrzlém nitru nacházelo něco neobvyklého, bylo těžké si představit, že by z toho něco mohlo přežít.

Mezitím se o hlavní pozornost přihlásil návrat POTKO 38. Lidé, kteří chtěli znát podrobnosti například o množství uvolněné energie nebo gravitačních fluktuacích při srážce, si museli počkat. Prakticky každé zařízení spadající pod patronát laboratoře bylo namířeno na Potkana.

Pokud šlo o Andreu, byla ráda, že může znovu pracovat. Windy dokonce podepsal listiny, které jí zaručovaly statut dočasného zaměstnance. (Ukázalo se, že stát má předpisy, které zakazují používat dobrovolné odborníky bez toho, že by dostali zaplaceno.)

Tou dobou již byla malá soustava stanic, které přímo souvisely se snahou zbavit se Potkana, přímo propojena na *Percivala Lowella*. K těmto stanicím patřilo Vesmírné centrum Lyndona Johnsona v Houstonu, Feinbergovo přechodné stanoviště v Hartsfieldu, observatoř Mauna Kea na Havajských ostrovech, Palomar v Kalifornii, poradní pracoviště při univerzitě v Cambridgi a AstroLab. Veškerá další komunikace s *Lowellem* procházela přes Orbitální laboratoř.

Většinou se jednalo o producenty, kteří chtěli Keitha Morleyho, nebo to byly hovory pro prezidenta. Ty druhé byly většinou zakódované.

Andrea však byla celou duší profesionál. Nesnažila se odposlouchávat, ale bylo její povinností zůstat na okruhu, dokud si nebyla jistá, že spojení je úspěšné. To stačilo, aby se dozvěděla, že jak Evelyn Hamptonová, tak kaplan a Rachel Quinnová dostali nabídky na knihy a na filmy. Také věděla, že prezident mluvil s rodinami Tonyho Casawaye a Mamuta Caparattiho; že Hamptonová zavolala synovi Jacka Chandlera.

Přemýšlela o Chandlerovi. V mikrobusu nebyl, ale věděla, že se nabídl zůstat. Co se stalo?

Lowell měl nového radistu. Hlas jí byl povědomý, ale nedokázala si jej zařadit. „Tady Andrea Bellwetherová," ohlásila se. „Znám vás?"

„Ovšemže znáte, Andreo," řekl hlas. „Tady je Mark."

„Pane kaplane, zdravím vás." Na Měsíční základně se znali pouze od vidění, ale najednou se choval jako starý známý. „Vy teď děláte styčného důstojníka?"

„Ano. Ten, co zbude, znáte to. Jsem rád, že jste se dostala zpátky v pořádku."

„Díky," pronesla. „Myslím, že jste měli dobrodružnější let než já. Řekněte mi, poradíte si s tím?"

„Doufám. Myslím, že Charlie Haskell se na to vrhne třeba s krumpáčem, pokud to bude nutné."

Percival Lowell, technická paluba. 13.19

Evelyn a Šavle si svlékly skafandry. Lee Cochran měl dost taktu, aby se otočil zády. „Myslím, že jsme to zvládli docela dobře," prohlásil.

Byla to pravda. Zjistili, že čtyři z Feinbergem vybraných míst jsou na pevném terénu a dvě další vyloučili. Tři jim ještě zbývala.

Evelyn byla ztuhlá a zpocená, ale měla dobrý pocit. Prošla nejtěžší krizí svého života, po celou dobu nebyla nic než přítěž. Až do dneška. Dnes vyšla ven s Leem a Šavlí, společně vytlačili vrtnou soupravu, vyvrtali díry, odebrali vzorky, vrátili se dovnitř a počkali, až Rachel s lodí přeletí na další vhodné místo na povrchu úlomku, kde vystoupili a celý postup zopakovali.

Odváděli jen tolik, kolik potřebovali, a oproti plánu byli v předstihu.

Ve sprše se očistila, opět si oblékla blůzu a kalhoty a odebrala se do kuchyňky na rychlý oběd. Mark Pinnacle zvedl hlavu, když vstoupila. „Sláva dobyvateli!" zvolal. „Pořídili jsme skvělé záběry tebe a Leeho s traktorem."

„Díky.“ Otevřela dveře ledničky a vytáhla si balíček s připraveným jídlem. Krůtí sendvič s brusinkami. „Schovej mi nějaký, abych si ho mohla dát nad stůl.“

Vešel Lee. „Je to pořádný balvan,“ prohlásil. „Nevypadá to, že by s ním sedm párů raket mohlo něco svést.“

„Sedmička je historicky posvátné číslo,“ připomněl kaplan. „Sedm svátostí, sedm hříchů proti Duchu svatému, japonských sedm bohů štěstí, Sedm proti Thébám. Třeba ke kánonu přispějeme i my.“

„Doufejme,“ řekla Evelyn.

Kaplan převaloval v ústech sousto sekané. Spolkl je, dopil krabičku jablečného džusu a zvedl se, aby odešel. „Musím zpátky na stanoviště,“ řekl. Bylo vidět, že je se sebou spokojený. „Mimochodem, komunikační centrum na Orbitální laboratoři obsluhuje člověk z Měsíční základny.“

„Vážně?“ zeptala se Evelyn. „Kdo?“

„Andrea Bellwetherová.“

„Obávám se, že ji neznám,“ přiznala Evelyn.

„Není náhodou příbuzná *Franka* Bellwethera?“ zeptal se Cochran

„Je to jeho dcera,“ řekl kaplan.

„Jestli chceme mluvit o znameních, tak tohle k těm dobrým nepatří,“ poznamenal Cochran.

Frank Bellwether byl pilot, který se *odrazil*. Který klesal s porouchanými přístroji a poškozeným *Rangerem*, pokusil se vstoupit do atmosféry přesně pod úhlem nutným k manévrování mezi odrazem a shořením a odrazil se. Tak, že ztratil naději na záchranu.

V poslední době se o nehodě mluvilo, padaly návrhy, aby plavidlo *Lowellova* typu dostihlo *Ranger*, který byl na své osamělé pouti kolem Slunce stále viditelný na obrazovkách radarů. Zdálo se však, že nakonec zvítězil konsenzus, že je lepší nechat loď tam, kde je. Evelyn s tímto názorem souhlasila.

„Nikdo nemluví o znameních,“ řekl kaplan překvapivě ostře. Jako by to ani nebyl on. Evelyn napadlo, jestli na něho nezačíná doléhat tlak.

JSOD *Berlín*, pilotní kabina, opravárenské dílny Hartsfield. 13.43

„Zkus to teď, Grudere.“

Palubní inženýr zalétl očima dolů k žluté krabičce, kterou namontovali na stěnu u jeho boku, a stiskl černé tlačítko – tentokrát se kontrolky rozsvítily a mechanismus zajel pod kabinu. Technici tísnící se na podlaze hangáru, odkud bylo vidět na podvozek, prudce zvedli zaťaté pěsti a začali si potřásat rukama. „To je ono, Grudere,“ řekl v jeho sluchátkách Kathleenin hlas. Kathleen byla dole mezi techniky. „Bylo to volné lanko. Vrátíme panely na místo, zkusíme to ještě jednou a měli bychom být připraveni.“

JSOD bylo na kolébce, aby se skoby nezaryly do podlahy hangáru.

Gruder kývl na kapitána.

Willem dokončil předstartovní přípravu a rozhlédl se po technicích. Jedním z nich byla fantasticky atraktivní blondýnka.

„Až se vrátíme,“ řekl Gruder, „budeme hrdinové. Takové kočky budou jako ústřice. Otevřou se nám na požádání.“ Zazubil se a kapitán se zazubil na něho. Bylo to samozřejmě velice blízko pravdě.

Pozemní týmy přivezly tři kontejnery s kamenitou hnědou hlínou. Složily je pod letoun a rozmístily pod každou ze tří kotev.

„Fajn, Grudere,“ promluvila na něho Kathleen, „zkus to znovu.“

Stiskl tlačítko a okamžitě cítil, jak bodce vyjíždějí. Cítil, jak se zarývají do hlíny, cítil, že se letoun maličko pozvedl, jak se váha přenesla z přistávacího zařízení. Sledoval, že kontrolky zůstaly žluté, dokud řada světel neoznámila, že skoby jsou vytaženy na maximum. Potom, co zmáčkl další tlačítko, se z hlavy každé skoby třemi směry vysunuly zuby, které ji ukotvily. Pokud by to bylo nutné, měl k dispozici rozpojovací pojistku, která by aparatury odhodila a umožnila JSOD vzlétnout z povrchu. Rozpojovací pojistka byla schována v krabičce, aby nemohla být aktivována nedopatřením.

„Zatáhnout,“ řekla Kathleen.

Na Potkanovi už možnost zatažení mít nebudou, protože skoby se zarazí do skály. Ale tady to nebyl problém. Gruder zadal příkaz. Zuby povolily sevření a skoby se zasunuly zpět do držáků. Podvozek zaskřípal.

Prošli postup znovu, načež byly skoby důkladně očištěny a promazány. Technici spokojeně odešli. Kathleen si s několika potřásla rukou, potom skupinu opustila a vrátila se do letounu.

„*Berlíne,*“ ozval se zvučný hlas v Gruderových sluchátkách, „montáž je ukončena. Můžeme vás poslat ven.“

Kathleen vešla do pilotní kabiny a sedla si do svého křesla. „Škoda, že nevymysleli něco příhodnějšího než ‚operace Duha‘,“ řekla.

„Proč?“ podivil se Willem. „Je to narážka na to, co bylo po potopě. Všechno dobře dopadlo.“

„Jenom pro Noema a jeho rodinu. Všichni ostatní se utopili.“

Kathleen byla Gruderova vzdálená sestřenice, ale zjistil to teprve, když spolu začali pracovat. Oba pocházeli z oblasti Bremerhavenu, oba létali na stíhačkách a oba měli narozeniny ve stejný den, i když Gruder byl o rok mladší. Líbila se jim představa, že jejich životy jsou propojené a že čas buď odhalí, nebo přidá další paralely.

Jednu teď už dokonce měli; oba se účastnili téže historické akce.

Ti, kteří přivezli hlínu, se objevili znovu a vyklidili hangár. Pak k letounu připojili dva tahače, které ho začaly vyvážet ven do jasného odpoledního světla.

„Volám věž,“ pravil Willem. „*Berlín* je připraven k odletu.“

„Rozumím, *Berlíne*.“

Tahače je napojily na dráhu pro JSOD, která je vtáhla do Transatmosférického terminálu a začala je pomalu posouvat ke startovacímu tunelu. Projeli kolem nástupišť, která byla obvykle plná cestujících.

Willem nastartoval motory.

„*Berlíne,*“ řekla věž, „jste připravení. Start je za šedesát sekund.“

Gruder zalétl rychlým pohledem na hodinky, ale nestačil si v tom okamžiku zaznamenat přesný čas. *Všechny ženské, na něž si vzpomeneš.* Napadlo ho, o čem asi přemýšlí Kathleen.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSKÝ SERVIS CNN. 14.05

„Tady Mark Able, hlásím se vám od ústí Transatmosférického tunelu u Rica v Georgii, kde je připraven ke startu první kosmický letoun…“

4.

U řeky Chattahoochee, západně od Rica, Georgie. 14.11

Steve Gallagher zajel ke krajnici, aby mohl sledovat start. Kosmickou techniku měl stejně rád jako vojenskou. Ty studené, šedé funkční stroje, pohybující se mezi Zemí a Měsícem, v sobě měly něco, co rozechvívalo nitro jeho duše tak, jak to žádná žena, žádná *věc* nemohla dokázat. A ze všech různých lunabusů, tahačů a trajektů používaných LDA mu nic nezvyšovalo tep tolik, jako kosmický letoun označovaný „Jednostupňový na oběžnou dráhu“, raketovými motory poháněné plavidlo zatahující svá elegantní křídla a řítící se vstříc vycházejícímu Měsíci. Myšlenka, že by měl některé zničit, mu působila nepředstíranou bolest. Doufal, že budoucí svobodní muži a ženy ocení oběť, kterou pro ně položil.

V rádiu hlásili, že start se dá čekat každým okamžikem. Tad otevřel dveře na své straně, vystoupil a otočil se směrem k východu. „Mělo by přiletět přes ty stromy,“ prohlásil. Stromy, o nichž mluvil, byly asi padesát metrů daleko, podél jedné strany školního dvora. Některé děti běhaly po kruhové dráze, další se pouze honily, skákaly přes provaz nebo hrály hry. Plukovník si všiml pohybu ve třídách. „Člověk by čekal, že je všechny vyvedou ven, aby to viděly,“ poznamenal. „Vláda tvrdí, že zachraňuje svět, a přitom jim ani nestojí za to říct dětem, aby se dívaly.“ Steve měl odjakživa představu, že lidé, kteří pro vládu pracují, nejsou jako jednotlivci špatní. Špatný byl nástroj, který je zkazil; instituce, která byla tupá a zpupná. Viděl dost televizních rozhovorů, aby pochopil, že federální orgány skutečně věří propagandě, kterou rozšiřují, skutečně věří, že ony jsou na straně andělů. Ale občas se stávalo, že byla jeho víra v

lidskou přirozenost otřesena, a on přemýšlel, jestli nakonec nejsou škodliví i jednotlivci, jestli náhodou přesně nevědí, co dělají. Jak jinak se dalo vysvětlit, že o kosmických strojích účastnících se operace Duha prohlašovali, že zachrání svět, a potom ani neshromáždili děti, aby to viděly?

Třeba *všichni* věděli, že je to jen naoko. Věděli to, ale drželi basu, protože žádnou jinou cestu neviděli. Bylo to jako v Orwellovi, jenomže se ukázalo, že Velký bratr je mnohem chytřejší, mnohem záludnější, než kdo čekal.

„Tady ho máme," řekl Tad.

Kosmický letoun, táhnoucí za sebou dvojici kondenzačních pásů, vylétl nad stromy a prudce stoupal k hradbě zářících bílých mraků. Potom k nim dolétl zvuk, který jeho průlet působil, vzdálené dunění, slábnoucí a znovu sílící, jako když se moře někde v dálce rozbíjí o pobřeží. Několik dětí se otočilo a podívalo se za ním.

Steve stál na místě, i když letoun už dávno zmizel, a cítil rostoucí hněv vůči mužům – a ženám, čert je vem – kteří ho přinutili uchýlit se k vojenským opatřením.

Chattahoochee nebyla o mnoho víc než úzký potok a v její blízkosti nebyly ani žádné remízky, v které doufal. Ale v jednom místě protékala za lázněmi Golden Apple. Lázně se zdály být zavřené a husté křoví je částečně chránilo před zraky sousedů. Na druhé straně řeky bylo dětské baseballové hřiště. „Vypadá to ideálně," poznamenal Steve.

Tad přikývl. Nikde nestála žádná auta, ani sousedství nejevilo známky života, až na černého labradora, který na ně štěkal z verandy dřevěného domu na druhé straně ulice.

„Měli bychom ho zastřelit," nadhodil Tad. „Vzal jsem si tlumič."

Steve se na něho nesouhlasně podíval. „Psi štěkají," řekl. „Vykašli se na to."

Golden Apple byla dlouhá cihlová budova s řadou prosklených oken otevírajících se do haly. Zadní část se tyčila do výšky dvou poschodí. Řada oken lemovala velký bazén, z něhož byla voda vypuštěna. Vepředu procházela oválná příjezdová cesta.

V rádiu ohlásili, že další start bude za několik minut. „Měl bych lepší pocit, kdybychom mohli auto schovat," řekl Steve. „V takových čtvrtích si lidé pamatují cizí auta.

Někdo by si dokonce mohl poznamenat poznávací značku." Tad se rozhlédl po ulici. „Já myslím, že nikdo není doma." Steve chvíli zvažoval situaci. „Dobře," prohlásil nakonec.

„Pojďme na to."

V rádiu řekli, že druhý kosmický letoun je tažen z hangáru ke startovací rampě.

„Načasování je dokonalé, plukovníku," poznamenal Tad. Steve přikývl. Wickettovo nadšení se mu líbilo.

Byl smutný a moc zklamaný z toho, že ve chvíli, kdy legie měla prokázat svou sílu, se z jeho bratra vyklubal pitomec. „Budeme ho muset znehybnit," pravil Tadovi a ohlédl se. Jack seděl opřený o podběh a probodával ho pohledem. Nohy měl přitisknuté k odpalovacímu zařízení. „Přivaž ho k uchycení sedadel."

Pozemek lázní byl z obou stran lemován mohutnými živými ploty, které už několik týdnů nikdo nestříhal. Steve zaparkoval co nejblíž křovin. Tad na své straně vyklouzl ven, obešel dodávku k zadním dveřím a otevřel je.

Minot, Severní Dakota. 13.17 centrálního letního času (14.17 VLČ)

Armádní autobus, v němž jela Marilyn s Larrym, vjel na fotbalové hřiště zaplněné dalšími autobusy. Seděli uvnitř téměř sedm hodin a stále byli v Severní Dakotě.

Řidič, obtloustlý malý muž, který se za všech okolností snažil zůstat veselý, vmanévroval do řady parkujících vozidel na volném prostranství vedle fotbalového stadionu, potom vstal a otočil se čelem k pasažérům. „Je mi to velice líto, přátelé," řekl. „Podle dopravní policie se to na cestě před námi příliš nehýbe. Je tady několik záchodů, které se dají použít, někde kolem by měl být rovněž Červený kříž. Uděláme si čtyřicetiminutovou přestávku. Dávejte na sebe pozor, udělejte, co musíte, a všichni se tady sejdeme, řekněme, ve tři."

„Odsud se už nedostaneme, že?“ zeptal se mohutný muž s hustými, kudrnatými vousy a dětsky našpulenými rty.

„Bude to dobré,“ odvětil řidič. „Policisté se snaží vepředu uvolnit průjezd.“

„Všichni policajti už zdrhli.“ Vousatý muž se otočil k ženě za sebu. „Vy byste to neudělala?“ zeptal se.

Možná byli příliš unavení, než aby propadli strachu. Marilyn vstala a zatahala Larryho. Děj se co děj, chtěla dostat něco do žaludku. „Jdeš?“ zeptala se.

Larry přikývl a společně zamířili ke dveřím. Autobus se vyprázdnil.

Záchody byly v provizorních boudách. Stály na ně dlouhé fronty, a právě zde definitivně ztratili poslední lidi z Louisina večírku.

Červený kříž nebylo nikde vidět. Marilyn už několik hodin nic nejedla. Pomalu se vrátili k autobusu, aby zjistili, zda někdo nenašel jídlo. Nikomu se to nepodařilo.

„Já myslím, že mi to už stačilo,“ prohlásil Larry. „Co kdybychom zůstali tady, než se to přežene?“

„Jsme pořád ještě v kritické zóně,“ odvětila Marilyn.

„V tomhle krámu se z ní stejně nedostaneme,“ řekl s pohledem upřeným na autobus.

Zamyslela se nad tím. Ať se stane cokoli, zítra touto dobou bude po všem. A Larry měl pravdu; autobus stejně nikam nedojede. Čpěl potem a těly a ona došla k závěru, že v něm nechce být, až bude umírat.

„Tak jo,“ řekla. „Pojďme se podívat do města.“

Řidič je zaslechl a zamračil se. „Vy se už nevrátíte?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Larry.

„Pak za vás nemohu být odpovědný,“ upozornil je.

„Nikdo není za *nic* odpovědný,“ ozval se zezadu ostrý hlas. „To je největší problém téhle země.“

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 14,18

„St. Louis. Zpravodajka Transglobalu Shannon Gardnerová utrpěla vážné zranění a její kameraman byl zabit, když se jí dnes ráno pokusil přijít na pomoc. Při živě vysílané reportáži…“

5.

JSOD *Tokio*, kabina cestujících, Transatmosférický terminál, letiště Hartsfield, Atlanta. 14.31

Orly Carpenter seděl přes uličku naproti Wesleymu Feinbergovi. Fyzik vypadal vyčerpaně. „Poprvé na oběžnou dráhu?“ zeptal se Carpenter.

Feinberg se nuceně usmál. Podíval se na rozjezdovou dráhu, která pomalu ubíhala za oknem, a pak se pohledem vrátil ke Carpenterovi. „Ano,“ přiznal.

„Není čeho se bát, doktore.“

„Nebuďte směšný,“ odpověděl. „Já se těch věcí nebojím. Pravdou je, že mě trochu bolí žaludek.“

„Fajn. Od obyčejného letadla se to zas tolik neliší.“

Feinberg přikývl. Jeho postavení vyžadovalo, aby čas od času někam letěl. Znal statistiky, takže věděl, že by mohl obletět zeměkouli zhruba stotisíckrát, než by na něho přišla řada, aby havaroval, ale zároveň si pamatoval historku o muži, který se utopil v potoce, v němž bylo v průměru dvacet centimetrů vody. Čísla dovedla být zvláštní, a on byl raději, když mohl zůstat nohama na zemi.

Pohyb dopředu se zastavil. Zdálo se, že letoun se maličko nadzvedl a potom znovu poklesl. „Co to bylo?“

„Naložili nás na startovací rampu.“

Carpenter byl na vrcholu dlouhé a znamenité kariéry. Dělal pilota stíhaček, zkušebního pilota, instruktora na námořnické škole pro nejlepší piloty a stal se astronautem přesně v tom správném okamžiku, aby se mohl podílet na návratu na Měsíc.

Události posledního týdne jím otřásly. Neustále poslouchal řeči o rozpuštění NASA, o zániku Moonbase International a LDA, o návratu na Zemi, budování nových měst a přenechání starostí o

vesmír budoucím generacím. Avšak on byl odhodlán nedopustit, aby se to stalo. Neštěstí, které nás postihlo, byla názorná lekce toho, co se může stát, když není připravena obrana. A příští velká kometa mohla dopadnout na Severní Ameriku. Vlastně měli hodně velký balvan, který se snažil přesně o totéž.

Ale když teď měli prezidenta v centru dění, Carpenter vycítil historickou šanci. Nešlo pouze o to, prodat mu Skybolt. Skutečnost byla taková, že lidé museli proniknout za hranice planety. Potřebovali zdroje, které jim sluneční soustava mohla poskytnout, a teď pro to měli potřebnou techniku. Jediné, co bylo třeba, byla vůle.

Carpenter věděl, že až se jim podaří odtlačit Potkana, najde si cestičku, jak se k *tomuto* prezidentovi dostat. A tak se dotknout budoucnosti. „My to dokážeme, doktore, že ano?“ obrátil se na Feinberga.

Feinberg přikývl. „Pokud se tam dostanou všichni, nikdo nespálí příliš mnoho paliva a skoby budou držet, tak *ano*. Když všechno vyjde podle plánu, je velice pravděpodobné, že to dokážeme.“

Z palubního rozhlasu se ozval hlas pilota. „Připoutejte se, pánové. Za minutu startujeme.“

„Doktore,“ řekl Carpenter, „opřete se a vychutnejte si to. Dnes v noci vy a já budeme psát dějiny.“

Řeka Chattanoochee. 14.34

Nesmírně opatrně vyndali z dodávky odpalovací zařízení a dvě střely a rozložili to na plátno. Pak, zatímco plukovník kontroloval zbraně, Tad vlezl do vozu a povalil Jacka na záda. „Jsi mizernej budižkničemu, víš to?“ řekl tak tlumeným hlasem, aby to Steve neslyšel. Jackovy oči byly při okrajích žluté.

Tad odepnul Jackovi opasek, protáhnul jej za zadní podpěrou předního sedadla a popotáhl Jacka dopředu. Když se pokusil klást odpor, Tad mu tak dlouho kroutil ruce, až mu zbělal obličej.

Ale šlo to těžko. A když se k němu Tad sklonil, aby opasek připevnil k poutům, náhle ucítil prudkou bolest v rozkroku. Překulil se a Jackovi se podařilo vylézt z vozu.

Tad přemohl bolest, chvíli ležel a pravidelně dýchal, než se mu hlava vyjasnila. Někde v dálce zaslechl, jak se otevírají dveře. Uviděl Jacka, jak s rukama spoutanýma za zády klopýtá směrem k ulici. Zpoza roku se vynořil stěhovací vůz a pomalu projel kolem. Jeho řidič se díval, ale nezastavil.

Tad vytáhl z kapsy svou Smith & Wesson a pomalu, velice opatrně slezl na asfalt. Nohy se mu podlamovaly. Neustále mu přicházelo na mysl, že to vypadá na pěkně zpackanou akci.

Dveře, jež slyšel se otevírat, patřily k domu se psem. Nějaká žena vyšla na trávník a dívala se, co se děje. Tad zvedl zbraň a namířil na ni. Najednou si zbraně všimla. Chtěla se vrátit do domu, ale Tad stiskl spoušť, uslyšel ránu a díval se, jak se hroutí k zemi.

Jackovy pohyby teď byly ještě horečnatější. Už byl na ulici a běžel se ukrýt do skupinky stromů na rohu. Tad si ho vzal na mušku a sledoval ho. Ale plukovník k němu přistoupil a zakryl mu zbraň dlaní. „Je to *můj* bratr, Tade," řekl tiše. „Moje odpovědnost."

Zvedl svou pistoli, pětačtyřicítku, a jednou vystřelil. Jack se prudce naklonil dopředu a upadl.

„Budeme si muset najít nějaké jiné místo," řekl Steve a zastrčil zbraň do pouzdra. Naložili střely zpátky do auta, vyjeli na ulici, a když projížděli kolem Jackova ležícího těla, plukovník do něho vystřelil tři další kulky. „Bože, odpusť mi," řekl tiše.

6.

JSOD *Tokio*, kabina cestujících. 14.38

„Jste v pořádku, doktore?" Carpenter se docela mírně naklonil přes uličku a se znepokojením se zadíval na Feinberga, kterému se pomalu začala vracet barva.

„Ano." Hlavu měl zabořenou do opěradla, oči zavřené. „Jsem."

„Fajn. Za chvíli to trochu vyrovnáme. Nejhorší máme za sebou."

„Žádný problém." Oči ani na okamžik neotevřel.

Řeka Chattahoochee. 14.41

Oblast Atlanty vyvázla ze všeobecné zkázy prakticky bez jediného škrábnutí. Zde byla katastrofa něčím z televizní obrazovky, něčím, co se dotýkalo životů jednotlivých lidí jenom do té míry, že v ohrožení byli jejich přátelé a příbuzní nebo že nefungovaly telefonní a počítačové sítě. Proto když Frieda Harmonová zaslechla střelbu, na čísle 911 stále byla služba. Její sousedka Harriet ležela před dveřmi svého domu a silně krvácela a na ulici byl další muž, který vypadal jako mrtvý, prosím, pošlete ihned záchranku. Ano, viděla, kdo to udělal, dva muži z bílé dodávky zaparkované u lázní Golden Apple, které byly poslední dva měsíce zavřené. Prosím, rychle.

Ne, dodávka už tam nebyla.

Ambulance a policie dorazily během několika minut. Harriet odvezli do nemocnice a ulici uzavřeli kordonem. A vyslechli Friedu.

Jak vrazi vypadali?

Udala jim poměrně výstižný popis. Právě ten, co zastřelil muže na ulici, byl poměrně vysoký, tak kolem čtyřiceti let, velmi majestátní, chodil, jako kdyby mu to tam patřilo. Ten druhý byl vypracovaný, šlachovitý, možná třicetiletý, těžko říct, a na sobě měl tmavě modrou bundu. Měl černé vlasy, vepředu a po stranách řídnoucí. Vypadal jako nějaký hrdlořez.

Nebyla si jistá, který zastřelil Harriet, ale domnívala se, že to udělal ten mohutný. A ještě něco, měli vojenské přilby. Ne, uniformy ne, jenom přilby.

Měli tam něco, co mohly být rakety. Nebo světlice. Vypadalo to jako světlice. Když je spatřila poprvé, ty světlice byly na zemi. Po střelbě je muž posbíral a naložil zpátky do auta.

Ne, bohužel si nezapsala poznávací značku. Oči už jí tak dobře nesloužily a neměla brýle, a navíc se to všechno seběhlo příliš rychle.

Policie zjistila, že tělo patří Jacku Gallagherovi, a prověřila jeho jméno ve federálním trestním rejstříku. Výsledek byl negativní. Nebyl trestán.

Zjistili, že Gallagher žil ve Stauntonu ve Virginii. Pověřili detektiva ze Stauntonu, aby navštívil jeho domov a informoval také

vdovu. Stauntonská policie informovala kolegy z Georgie, že Gallagher byl členem domobrany.

Jméno Steva Gallaghera se vynořilo během několika minut. Ukázali jeho fotografii Friedě, která ho však nedokázala identifikovat. „Bylo to moc daleko," řekla.

Joe Calkins byl atlantským oblastním detektivem. Zavolal na několik míst, aby si získal nějaké informace o skupině domobrany, a prověřil si Steva Gallaghera, který rovněž nebyl dosud trestán. Když potom seděl ve svém neoznačeném autě a přemýšlel o spáchané vraždě, vzneslo se k nebi další JSOD.

Zapnul vysílačku. „Upozornění všem, dva muži bílé pleti v bílé dodávce značky Ford, poslední model, pravděpodobně s virginijskou poznávací značkou…" Pověděl dispečerovi vše, co věděl, na okamžik se zamyslel a pak dodal: „Raději zavolejte do Hartsfieldu. Řekněte jim, že se možná někdo snaží sestřelit jim letoun."

Skyport, odletový terminál. 15.27

„To je ono." Carpenter se zastavil u okna a ukázal na neforemné plavidlo připojené vedle *Tokia*. Vedle JSOD vypadalo jako trpaslík.

„Nemohu se zbavit dojmu, že by pro nás bylo bezpečnější, kdybychom zůstali v letounu," prohlásil Feinberg.

„Věřte mi, Wesi," řekl Carpenter. „Letoun bude tlačit na ukotvení. Plným tahem. Kdyby se utrhl…" Pokrčil rameny. „*Mabryová* moc krásy nepobrala, ale pravděpodobnost, že se vrátí, je mnohem větší."

Řeka Chattahoochee. 16.01

Z toho, co původně byl jen žert, se stala nepříjemná nutnost. Steve věděl, že nebude nijak těžké spojit si Jacka s legií a následně s ním. Jediné, co ho mohlo zachránit, bylo zlikvidovat policii a zničit stát, který posílal tyhle trouby, aby honili nevinné občany. Dokonce uznával, že v tomto případě možná není úplně nevinný. Ale udělal pouze to, co udělat musel.

Položit stát znamenalo sestřelit jeden kosmický letoun.

Zatím napočítal tři starty. Ještě měli dost času, aby svou práci udělali.

Byli teď několik mil jihozápadně od řeky, čímž se pomalu blížili k hranicím doletu Cobry, a ještě stále hledali vhodné místo k odpálení. Steve si začínal říkat, že možná by měli prostě zaparkovat, počkat a sestřelit letoun zprostředka ulice. Vždyť kdo by se pokusil zastavit dva ozbrojené muže? Potom zahlédl Munsonovu pohřební síň.

Stála na vyvýšenině asi padesát metrů od cesty. Na přilehlém parkovišti stálo asi třicet aut a u vchodu postávalo několik lidí. Druhé parkoviště vzadu bylo až na jeden stejšn a černou limuzínu prázdné. Pozemek lemovala řídká hradba stromů. Ale dost hustá, aby se za ni mohli schovat.

Letiště Hartsfield, bezpečnostní služba. 16.03

„Volají vám z policie, pane Martine.“ Rob Martin se zamračil a vzal si sluchátko. „Bezpečnostní služba. Mohu vám nějak pomoci?“

„Nazdar, Robe.“

Okamžitě hlas poznal – patřil Oscaru Tateovi, bývalému agentovi FBI, který byl teď vrchním detektivem okresu Fulton. „Ahoj, Oskare, co máš?“

„Několik chlápků z domobrany, myslíme si, že mají raketomet. Je možné, že se chtějí pokusit sestřelit vám některý letoun.“

„To si fakt nemohli vybrat vhodnější chvíli.“

Martin skoro cítil pokrčení rameny. „V bláznech se nevyznáš. Prodávám, jak jsem koupil…“ Jeho hlas se vytratil.

„Jasně. Díky, Oskare. Dejte nám vědět, až je chytíte, jo?“

Podíval se na fotografii Delty 787 visící nad pohovkou. Potom přepojil na jinou linku. „Janet,“ řekl, „sežeň mi Wolfyho z LDA.“

Kontrola startovacího tunelu pro JSOD v Hartsfieldu, Atlanta. 16.05

Wolfgang Bracken zvedl telefon již při prvním zazvonění. „Zabezpečení,“ řekl.

„Wolfy?“ Hlas Roba Martina. „Volali nám z policie, že se možná někdo s raketami země-vzduch chce pokusit sestřelit jéesódéčko.“

Bracken si neslušně ulevil. „Jak je to jisté?“

„Policajti nevědí. Ale podle mě byste měli operaci pozastavit, dokud se nebudou moci porozhlédnout kolem.“

„Díky, Robe.“ Bracken byl malý, podsaditý muž s obrovským černým obočím, buldočí dolní čelistí a lebkou bez jediného vlasu. „Právě jsme jeden letoun pustili.“

JSOD *Los Angeles*, pilotní kabina. 16.06

Ben West byl z pilotů LDA jediný, kdo neměl předchozí zkušenosti s vojenskými proudovými letadly. Začal létat u otcovy nákladní letecké společnosti na jihozápadě a v pilotní kabině se mu zalíbilo, takže se po čase ocitl jako zkušební pilot u Allied, kde létal s prvním prototypem JSOD, Alfou 6. Byl také jediným pilotem JSOD, kterého *pozvali*, aby tuto práci dělal.

Ben byl Afroameričan, rozvedený, se dvěma dospívajícími dětmi. Byl mimořádně dobrým hráčem bridže a dvakrát reprezentoval Spojené státy americké na mistrovství světa. Děti se učily dobře a on po šesti letech konečně našel ženu, která ho dokázala uchvátit a naplnit jeho život. Podobně jako pro ostatní, kteří se dobrovolně nabídli k účasti na operaci Duha, pro něho to, co se snažil zachránit, bylo velice osobní.

Jeho palubním inženýrem byla Tina Hoskinová, žena vybavená osobností Jekylla a Hyda, v kosmickém plavidle mlčenlivá, výkonná a slušná, ale mimo službu natolik neomalená, že ji to připravovalo o přátele a často se to setkávalo s nelibostí vedení. Nadělala si příliš mnoho nepřátel na vysokých místech, a Ben věděl, že výš, než je dnes, se nikdy nedostane. Občas si říkal, jestli je moudré s ní létat, když věděl, kolik lidí se modlí, aby letoun spadl.

Jeho druhým pilotem byla Harmony Smithová, atraktivní, nepřístupná, cílevědomá. Jestli byl Jack mezi posádkami jediný, kdo nelétal na stíhačkách, byla Harmony jediná, kdo měl za sebou vězeňskou zkušenost. Jeden čas dělala pašeráka zbraní. Předtím šest let létala u vojenského letectva. Ale Harmony se dokázala vrátit a

LDA si jejích schopností považovala natolik, že jí dala šanci. Zklamána nebyla.

Moji dva desperádové. Bylo zcela logické, že v kritickém okamžiku nezaváhaly a nabídly se, že pomůžou s lovem na Potkana. Vzhledem ke své povaze se let nutně stával emocionální záležitostí. A právě ve chvíli, kdy se Ben zabýval úvahami, kolik toho k oběma ženám vlastně cítí, Harmony téměř nezaujatě poznamenala, že za nimi něco letí. A to dost rychle.

„Řekla bych, že je to nějaká raketa," dodala tlumeným hlasem.

JSOD bylo příliš velké na to, aby mohlo uhýbat.

„Vzdálenost deset mil," pronesla. „Rychlost přibližování mach dvě. Máme nějakých třicet sekund."

„Infra?"

„Těžko říct."

Raději by byl počkal, až se těleso ještě trochu přiblíží, potom co nejprudčeji změnil směr a vypnul motory. Jenže kosmický letoun byl až příliš velký a měl malou manévrovací schopnost, než aby mohl čekat. „Držte se," pravil a strhl letoun doleva.

„Bene," ozvala se Tina, „varování z věže. Prý si máme dát pozor na rakety."

„Bezva," řekl Ben. Napočítal do pěti a vypnul motory.

„Dvacet sekund," oznámila Harmony. „Zatáčí stále za námi."

„Potřebovali bychom nějaký staniol," nadhodila Tina. Vojenská letadla totiž běžně používala proužky kovové fólie ke zmatení střel.

Ben zapnul mikrofon. „Volám věž," řekl. „Tady *L. A.* Máme tu vaši raketu."

„Vidíme ji, Bene. Upozornili nás, že dole se motají nějací cvoci s odpalovacím zařízením."

„Pět sekund," ohlásila Tina.

„Má nás," řekl jim.

Raketa vybuchla těsně za jejich pravým motorem. Letoun se prudce naklonil doprava. V pilotní kabině se po celém řídicím panelu okamžitě rozsvítily poruchové hlásiče. Ben se snažil stroj zvládnout, očekával, že prasknou přívody paliva a povolí nádrže. Ale nestalo se to.

Věž na něho dál mluvila.

„Jsme pořád ve vzduchu,“ řekl do mikrofonu. Pak se obrátil k Tině: „Ještě nějaká?“

„Ano,“ potvrdila. „Letí další. Ale jde mimo cíl. Nezažehuj motory.“

Ben přepnul křídla na manuální ovládání a vytáhl je až na maximálních třicet osm stupňů, aby dosáhl co nejvyššího vztlaku.

„Pravý motor nefunguje,“ prohlásila Harmony. „A máme nějaké potíže s hydraulikou.“

Tina zvedla pěst. „Raketa je pryč,“ řekla. „Čistý vzduch.“

„Připravte se na start levé strany.“ Otevřel přívod paliva a stiskl zážeh. Motor s řevem ožil.

Zaplaťpánbu za to.

„*L. A.*, co je s vámi?“

Řízení šlo ztuha. „Věži, odešel nám jeden motor, hydraulika. Zatím nevíme, co dalšího. Ale máme stroj pod kontrolou.“

Úleva v hlase byla slyšitelná. „Dokážete se vrátit?“

„Počkejte chvilku.“ Nadále ztráceli výšku. Tina provedla rychlý výpočet a zvedla palec. „Potvrzeno,“ řekl. „Ale bude se nám to muset podařit napoprvé.“

„Všechno vám uklidíme, Bene.“

Letoun jako by byl těžký, neohrabaný – pomalý. Musel kompenzovat neustálé stáčení doprava. A někde ztrácel palivo.

Zkontroloval podvozek a s úlevou zjistil, že signalizace svítí zeleně. „Zvládneme to,“ prohlásil.

„Možná.“ Harmony upírala své tmavé oči někam nad jeho rameno. „*My* možná ano.“

7.

Percival Lowell, prezidentova kajuta. 16.17

Zprávu se dozvěděl od Kerra. Charlie zavřel oči a přemáhal v sobě vztek. Začínal mít jisté podezření, že *existuje* nějaká zlomyslná

síla, bílá velryba, odhodlaná všechno překazit. „Nemohou to nějak opravit?“

„Za dvanáct hodin určitě ne.“

„Potom tedy musíme najít další. Určitě ještě někde nějaký mají zašitý. Co výrobci? Sakra, Ale, *někdo* musí alespoň jeden mít.“

„Hledali jsme. Allied má dva na výstavě v Paříži a Berlíně, ale žádný se nedá připravit, aby mohl odletět včas.“

„Víš to *jistě!*“

„Ano, vím to jistě, Charlie. Do zítřejšího rána by je nedostali ani na letiště.“

Charlie si chtěl sednout, ale ve stavu beztíže si nedokázal najít pohodlnou pozici. Už začínal beztížné prostředí *nenávidět*. A měl pocit, že od chvíle, kdy se mu žaludek pokusil prolézt jícnem, minulý týden hned po startu z Washingtonu. „Tak dobře, Ale,“ řekl.

„Jak to myslíte, ‚Tak dobře, Ale‘? Chcete snad Duhu odvolat?“

„*Odvolat* ji? Je to jediné, co máme.“

„Ne, není to jediné, co máme. Ještě pořád máme jaderné rakety.“

Jaderné rakety. Jako vždycky, byla to zbraň, kterou si člověk netroufal použít. „Fajn,“ řekl. „Udělejte tohle: Ať je na toho neřáda zaměří. Buďte připraveni na můj rozkaz k odpálení. Ale použijeme je pouze v případě krajní nouze.“

„Charlie, myslím, že právě v tom se nacházíme.“

„Ne,“ odvětil. „Ještě ne.“

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 16.21

„Dva muži byli dnes odpoledne zadrženi několik minut poté, co odpálili dvě střely země-vzduch na jeden z kosmických letounů startujících z letiště Hartsfield. Bylo oznámeno, že přinejmenším jedna ze střel zasáhla cíl. Letoun krátce poté bezpečně přistál. Na palubě nedošlo ke ztrátám na životech, ale stroj byl údajně vážně poškozen. Dvě osoby, muž a žena, byly nalezeny mrtvé na zemi, a je zvažováno obvinění z trestného činu vraždy.

Policie zadržené identifikovala jako Stevena Gallaghera a Thaddeuse Wicketta. Oba jsou ze Stauntonu ve státě Virginie a oba

jsou napojení na pravicové skupiny domobrany. Neudali žádný důvod svého útoku.

Kanadské úřady se mezitím připravují na lavinu uprchlíků prchajících před očekávaným dopadem Potkana, k němuž má dojít zítra ráno. Hraniční přechody jsou již zavaleny. Zdroje blízké vládě i nadále vyvracejí nepolevující fámy o tom, že Kanaďané po dobu nouzového stavu pozastaví kontroly.“

Percival Lowell, pilotní kabina. 16.27

„Slyšel jste to, pane prezidente?“ Feinbergův hlas zněl řezavě.

„Slyšel. Budeme muset vystačit se šesti.“

„Nezlobte se, pane, ale fyzika není politika. Nemůžete něco uskutečnit jen tím, že se budete víc snažit.“

Charlie seděl na přídi s Rachel Quinnovou. Venku pomalu ubíhal terén Potkana. „Wesi, my to nevzdáme.“

„Na tom nezáleží, jestli to vzdáte nebo ne. Bez sedmého stroje to prostě nepůjde. Ale měl bych vám připomenout, že v jednom *sedíte*.“

Charliemu tato skutečnost neunikla. Stejně jako Feinberg, začínal se zaobírat myšlenkou, zda by *Percival Lowell* nemohl poškozený kosmický letoun zastoupit. Jenže *Lowell* byl ve srovnání s obřím JSOD trpaslík. Charlie zakryl mikrofon a podíval se na Rachel. „Vymáčkne ze sebe tenhle stroj tolik koňských sil jako kosmické letouny?“

„Tady to na koňské síly nepočítáme, pane prezidente,“ řekla. „Ale ne, nevytáhne. Nepotřebuje tak silný tah.“

„Je to skoro stejné,“ prohlásil Feinberg, když mu Charlie poznámku zopakoval.

„Tak dobře,“ řekl Charlie. „Vydržte chvilku na lince, přepojím vás do reproduktoru, aby se do rozhovoru mohla vložit i pilotka.“

Přepnul páčku a kabinou zazněl Feinbergův hlas. „Musíte najít způsob, jak *Lowella* uchytit k Potkanovi. Skutečnost je taková, že *Lowell* má ještě efektivnější motor než jéesódéčka, protože vám za dvacet minut nedojde palivo. Kdybychom měli pár lodí, jako je ta vaše, bylo by po problému.“

Rachel si přejela hranou ruky po krku. Charlie přikývl. „Nechte nám chvilku, abychom si o tom mohli promluvit, Wesi. Zavoláme vám.“ Přerušil spojení a otočil se k pilotce. „Co je?“ zeptal se.

„Vzpomínáte si na to poškozené JSOD? Posílají je sem s nějakou zvláštní výbavou, aby je zkusili připoutat. Myslím, že ještě neodletěli ze Skyportu. Co kdybychom jim zavolali, ať vezmou jednu sadu pro nás?“

„Udělejte to,“ řekl Charlie.

Přednesla požadavek a pak se obrátila zpět k němu. „Ale má to jeden háček.“

„Jaký?“

„Nebude existovat jednoduchý způsob, jak nás odpoutat. Jestli tomu tedy dobře rozumím, skoby, které montují na jéesódéčka, se dají odhodit. Kdyby to začalo vypadat všelijak, zmáčknou knoflík a jsou pryč. Třeba v případě, že by se balvan zřítil.“

„Chcete říct –“

„V našem případě to bude znamenat, že zůstaneme k balvanu uvázaní. Pokud se plán A nezdaří, *Lowell* se nedostane pryč.“

Skyport, odletový terminál. 16.36

Lidé z údržby pečlivě zalepili otvory, vyčistili a promazali motory a vyměnili na *Arlingtonu* uražené antény. V jednu chvíli se uvažovalo o odstranění ocasu a křídel, aby se snížila zátěž, ale zřejmě nakonec usoudili, že by to bylo příliš náročné. Vnější poškození, k nimž patřila rozbitá ocasní partie, různé zuby a otluky, byla ponechána bez nápravy. S tím vším se dalo něco udělat později. Pokud to ovšem bude nutné.

V doprovodu palubního inženýra Curta Greenberga a druhého pilota Mary Caseyové se George setkal s Belle Casidyovou a několika jejími lidmi v dispečinku, aby probrali plán akce. Prošli letové pokyny a nechali si ukázat přidělenou pozici na povrchu Potkana. Zatímco se bavili, George sledoval, jak jedno JSOD přilétlo z Atlanty a docela pomalu vklouzlo na své místo.

Belle Cassidyová jim představila Jonathana Portera, technika, který měl pomoci s uchycením letounu. Porter byl tmavovlasý muž

ve středních letech, který působil pozoruhodně zakřiknutým dojmem. V přítomnosti Belle vypadal poněkud nervózně a příliš se usmíval. Hlas měl tenký. Tenhle jako kluk vždycky zbyl až na konec, když se vybíralo, kdo s kým bude hrát, pomyslel si George. Nebyl to typ muže, jakého by chtěl mít na palubě v kritické situaci. Ale zdálo se, že Belle o něm nepochybuje.

„Máme štěstí, že Jonathan neodletěl s ostatními," řekla sametovým hlasem. „Naložili jsme vám spoustu lan a hřebů.

Jonathan se postará o to, abyste byli pevně přichyceni. Až to bude hotovo, udělá totéž s *Lowellem*."

„S *Lowellem?*"

„Jo. Vypadá to, že do téhle malé přetahované zapojujeme všechno, co máme."

Skyport, odletový terminál. 21.45

Všechno šlapalo jako hodinky. Z Hartsfieldu dorazilo pět letounů, z čehož poslední tři měly jen mírné zpoždění v důsledku incidentu s teroristy. Zatímco čekaly, až se jim otevře startovací okno, doplňovaly palivo a prodělávaly ještě poslední kontrolu.

Přestože všechny byly majetkem Lunární dopravní agentury, jejich působiště byla po celém světě. JSOD 702 bylo z Atlanty, 703 z Berlína, 704 z Londýna, 705 z Tokia a 708 z Moskvy.

Novináři na Skyportu, z nichž značná většina byla na Měsíci kvůli zahájení provozu, měli ovšem velký den. Všechny stanice vysílaly rozhovory se členy posádky, kteří působili velice klidně a naprosto sebevědomě. Feinberg předpovídal, že akce bude úspěšná. „Čísla vycházejí," prohlásil. „Pokud nedojde k dalšímu šílenému teroristickému činu, měli bychom zítra vidět, jak Slunce vychází nad šťastným Kansasem."

NOČNÍ NONSTOP FRANKA CRANDALLA. 22.53

„Něco ti řeknu, Franku. Mám tady ženskou, která říká, že je to celé jenom podfuk, který má zvednout peníze pro lidi, co dělají do kosmonautiky. Nic víc. Ten balvan dnes v noci nespadne, protože nikdy spadnout neměl. Avšak Haskell bude tvrdit, že je to jeho

zásluha, a spousta peněz z kapes daňových poplatníků půjde do Lockheadu a LDA. Jednou si vzpomenete, co jsem říkal.“

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 23.43

S Brucem Kendrickem.

„Zdá se, že celý svět dnes klečí na kolenou a modlí se…“

Skyport, odletový terminál. Půlnoc.

Poslední JSOD, číslo 708 z Moskvy, se pomalu odpoutalo od Skyportu. Prakticky všichni na stanici stáli na palubě Apollo odletového terminálu, odkud byl na start nejlepší výhled. Ještě dlouho poté, co se světla *Moskvy* ztratila ve tmě, se téměř nikdo nehýbal.

KAPITOLA DESÁTÁ

Bellwether

Úterý 16. dubna

1.

***Percival Lowell*, pilotní kabina. 00.03**

„*Arlington* je tady, pane prezidente.“ Rachel ukázala na displej radiolokátoru nad horní obrazovkou, na němž se objevily již tři tečky. Tělesa se blížila zezadu, po absolvování dlouhé smyčky, která jim měla umožnit dostat se na dráhu Potkana. Země, která byla přímo před nimi, se zdála být velká a velice zranitelná.

Díky bohu. Charlie cítil, jak se tíha na jeho ramenou zmírňuje. Příliš snadno si dokázal představit, jak tahle věc rozráží růžové nebe nad planetou, vyvrhuje bohatou hnědou půdu Kansasu do horní atmosféry a roztavuje horninu pod ní.

„*Arlington* je poškozený,“ pokračovala. „Byl potlučen při návratu od Měsíce.“

„Doufám, že vydrží pohromadě.“

„Myslím, že toho se nikdo neobává.“

„Kdo jsou ti ostatní?“

„Trajekty, pane prezidente. *Alexej Kordašev* a *Christopher Talley*.“

Charlie pozvedl kávu k němému pozdravu. Byla to jména členů posádky *Rangera*.

Rachel dostávala další zprávu. Sáhla si na sluchátka, přikývla a zapnula reproduktor.

„Tady *Arlington*,“ ozvalo se z rádia.

„Rádi vás vidíme, *Arlingtone*.“

„Rozumím. Je to *pořádná* mrcha, co?“

„Ano, to je.“

„Fajn, myslím, že nás maličko tlačí čas. Máme s sebou technika i vybavení. Přistaneme a upevníme se. Vy přistanete po nás, že?“

„*Arlingtone*, poletíme hned za vámi.“

„Proč sestupujeme s nimi?“ zeptal se Charlie.

„Potřebují využít náš laserový vrták. Až budou ukotvení, vezmeme si část *jejich* výstroje a jejich technika a odletíme se přichytit na *naše* místo.“ Zapnula palubní rozhlas. „Lee, jsi připraven?“

„Ano.“

Dívali se, jak se *Arlington* přibližuje. Feinberg mu přiřadil lokalitu na Planině. Jeho pilot přilétl k Potkanovi a předal řízení navigačním počítačům, které s ním srovnaly kurs a rychlost a napodobily jeho rotaci a převracení.

Dosedl, jako by přistával v nulové gravitaci.

Lowell sestoupil nedaleko a Rachel řekla Cochranovi, že může jít.

Přechodová komora *Arlingtonu* se zvolna otevřela a ven vyšly dvě postavy. Jedna slezla po žebříku. Druhá, která patřila jejich technikovi, začala vykládat objemné sudy, které se musely na povrch dopravovat pomocí lana. Po sudech následovala stočená silná lana a přibližně dvoumetrové kotvy. Cochran za asistence Šavle a Evelyn vystěhoval ven vrtnou soupravu.

Cochran s technikem prozkoumali terén, poradili se a vybrali místa. Vrtákem udělali do země čtyři díry. Potom zasunuli do skály kotvy, které se daly teleskopicky roztáhnout až na dvanáct metrů.

„Co jev těch sudech?“ zeptal se Charlie.

„Polybeton.“ Polybeton byla hmota na principu betonu, hojně využívaná v lunárním stavitelství.

Zatímco týmy pracovaly, Charlie vyřídil telefonát britského ministerského předsedy. Připravoval prohlášení pro veřejnost a chtěl vědět, zda nejsou nějaké dobré zprávy, které by mohl přetlumočit. Charlie vypnul reproduktor, jenomže Rachel, která ho s účastí

pozorovala, muselo být téma rozhovoru jasné. *Říká si, že by mou práci nebrala.* „Zatím nic, Phille," oznámil. „Ale klidně řekni, že akce probíhá podle plánu a jsme opatrně optimističtí."

„Jistě," odvětil premiér. „Také jsem si říkal."

Vzápětí zavolal Kerr. Vynořily se další problémy, většinou v souvislosti s bankami.

„Teď ne," zarazil ho Charlie. „Teď nemám vůbec čas na to, abych se zabýval *bankami*."

„Myslím ale, že byste si ho měl udělat, pane prezidente." Kerrův návrat k formálnosti Charlieho rozčiloval. „Určitě nechcete zachránit planetu a potom se potýkat s krizí."

Problémem byla ztráta finančních center na obou oceánských pobřežích, především v Los Angeles a New Yorku. Bylo třeba nasadit mechanismy, které by zajistily fungování finanční soustavy po celou dobu krize. Bude prezident souhlasit s krátkodobými opatřeními? Podpoří nový zákon národní obnovy? („Měli bychom to udělat," radil Kerr.) Vedoucí sekretariátu řekl, že Senátem koluje návrh obsahující opatření, která jsou neproveditelná. „Měli bychom připravit vlastní verzi."

Sněmovna na nočním zasedání vyhradila a schválila mimořádné fondy na nápravu škod. Kerr prohlásil, že by bylo vhodné, aby prezident jejich zřízení bezodkladně podepsal. Sledoval to každý, kdo měl v zemi ještě přístup k televizi či k počítači. „Musíme udělat, co je v našich silách, a podpořit víru, že *bude* nějaké zítra."

„Nafaxuj mi kopii," řekl Charlie. „A k tomu svoje hodnocení a Bertovo z obchodního. A všech ostatních, na které bych podle tebe měl dát. Když se mi to bude líbit, podepíšu to a hned vám to pošlu zpátky."

Následovaly další hovory, takže než se utrhl od telefonu, uplynuly více než dvě hodiny. Tou dobou již kosmický letoun držela čtyři silná lana, jedno na přídi, jedno na zádi a dvě uprostřed.

Země během té doby dvakrát vyšla a zapadla na různých místech obzoru. Rychle se zvětšovala.

Slyšel, jak se průchody otevírají a zavírají.

„Hotovo," ozval se Cochranův hlas. „Pasažér je tady."

Rachel přikývla. „Technik z *Arlingtonu* je na palubě," obrátila se k Charliemu. Pak dodala: „Zvedáme se."

Povrch zmizel dole a balvan se začal znovu otáčet.

„*Tokio* a *Berlín* jsou nablízku, pane prezidente. Kavalerie se začíná sjíždět. A dorazil další trajekt. Je v něm váš profesor Feinberg."

Výborně. Pocit, že je v tom sám, odeznával. Charlie se podíval na blikající světélka na displeji a zeptal se, které to je.

Rachel poklepala ukazováčkem na obrazovku. „*Mabryová,*" řekla. „A vypadá to, že je na čase uvázat taky našeho mustanga." Vzdálila se s *Lowellem* asi na kilometr a přelétla nad Zadní zem, kde tak dlouho klouzala nad přetaveným terénem, dokud jí senzory neřekly, že je na místě. Začali klesat k plošině.

Trajekt *Antonia Mabryová*. 2.27

V kabině pro cestující, která sloužila jako operační štáb, jako by Feinberg na nevolnost zapomněl. Vyhlížel ven na balvan. „Bylo by to mnohem jednodušší, kdyby se nepřevracel," řekl. „Náš první úkol bude alespoň trochu ho stabilizovat."

Carpenter plán znal, ale chápal, že Feinberg mluví hlavně pro sebe, prochází si celou operaci, aby sám sebe ujistil, že nic nepřehlédl.

Postup byl příliš složitý, než aby se dal zvládnout hlasovými povely a manuálním řízením z jednotlivých pilotních kabin. Proto měla *Mabryová* sloužit jako velící centrum, jež bude přijímat data ze sedmi palubních navigačních počítačů a odesílat instrukce spouštějící zážeh přímo jednotlivým motorům. Vzhledem k potřebě sladit letovou dráhu Potkana s jeho dlouhou osou musely být lodě rozmístěny tak, aby umožňovaly podstatně větší boční tah, než jaký se dal vyvinout pouze polohovacími věnci. To znamenalo, že i když všech sedm strojů bude obráceno přibližně stejným směrem, o kterém se dalo říci, že míří vpřed, nebudou umístěny zcela rovnoběžně.

Feinberg měl dlouhý hovor s Rachel Quinnovou z *Lowella*, aby se ujistil, že systémy jsou synchronizované. Pak postup zopakoval s

Georgem Culverem z *Arlingtonu*. S ostatními piloty již podrobnou přípravu udělal na Skyportu.

„Jediná věc, která mě znepokojuje," řekl nakonec, s pohledem upřeným někam za Carpentera, „je spotřeba paliva. Nemáme vůbec žádnou rezervu." Zavrtěl hlavou. „Jestli se z toho dostaneme, měl by prezidentovi někdo poradit, aby vážně uvažoval o vybudování letky strojů s nukleárním pohonem. Výzkum je hotový. Víme, jak to udělat. Teď by šlo pouze o to, ty lodě postavit."

„Prezident je tady nahoře," připomněl Carpenter. „Můžete mu to říct osobně."

„Už jsem to udělal," řekl. „Doufám, že to pochopil."

Z palubního rozhlasu se ozval hlas pilota. „Pane Carpentere?"

„Můžeš mluvit, Rito." Feinbergovi připadala Rita příliš mladá a příliš uvolněná na to, aby pilotovala kosmické plavidlo.

„Všechny ostatní stroje se ohlásily. Ruský letoun je poslední v řadě. Udávají odhadovaný přílet ve čtyři hodiny."

Carpenter potvrdil, že rozuměl.

Feinberg se podíval ven na Potkana. Zdálo se, že jeho výraz prozrazuje jistou sklíčenost. Neřekl však nic.

Percival Lowell, pilotní kabina. 2.29

„Pro vás, pane prezidente. Z *Mobryové*," Rachel hovor přepojila a Charlie ucítil ve sluchátku chvění.

„Tady Orly Carpenter, pane." Charlie Carpentera znal, při několika příležitostech s ním již mluvil.

„Zdravím vás, Orly," řekl. „Je dobře, že jste s Wesleym tady s námi." Od začátku byl problém v tom, že, ač byla situace v podstatě nepolitická, Charlie měl hlavní slovo, a přitom neměl ponětí, co dělá. Doufal, že Carpenter je *má*.

„Jsem rád, že jsem tady, pane prezidente. Budeme operaci řídit z *Mabryové*. Napadlo mne, že byste se k nám možná chtěl připojit. Odtud budete mít o veškerém dění lepší přehled."

Lowell právě dorazil na určené místo a Jonathan Porter se zbytkem ukotvovacího týmu se připravoval vyjít ven. Charlie se

rozhlédl z okna po uhlazených vyvýšeninách, zvedajících se kolem lodě. Slunce právě stálo na obzoru, takže vrhaly dlouhé stíny.

„Dobře," řekl. „Jak se k vám dostanu?"

„Můžete k nám přestoupit třeba přímo přechodovou komorou."

„Kdy?"

„Za dvacet minut. Už letíme." Charlie si všiml, že ve tváři Rachel se mihl zvláštní výraz, náznak pohrdání. V dalším okamžiku byl pryč.

„Orly?"

„Ano, pane prezidente?"

„Předpokládám, že u vás by to pro mne bylo bezpečnější, nemám pravdu?"

Carpenter zaváhal. „Ano," připustil. „Bylo."

Přikývl. „Zůstanu tam, kde jsem," řekl.

„To není dobrý nápad, pane."

„Ale stejně díky. Zůstanu tady."

Carpenterův tón se změnil, objevil se v něm náznak rozčilení. „Pane prezidente, byl bych opravdu rád, kdybyste to ještě jednou zvážil. Dostal jsem příkazy…"

„Tak na ně zapomeňte," řekl Charlie.

Rachel se nyní na prezidenta tázavě podívala. „Všechno, co bych mohl dělat odtamtud," pokračoval, „můžu dělat odsud taky."

2.

Na Potkanovi. 2.34

To, co Georgi Culverovi prozradil o Jonathanu Porterovi jeho instinkt, byla pravda. Skutečně *byl* tím, koho si vybírali jako posledního, když byl kluk, koho stavěli do pravého pole a kdo odpaloval jako devátý. V podobném duchu se nesl celý jeho život. V jeho vystupování bylo něco, co automaticky probouzelo chabá

očekávání a následně pak vedlo k údivu, když si vedl dobře. Ať už to bylo cokoli, nezbavil se toho ani v dospělosti.

Jonathan byl svobodný, ale ne proto, že by chtěl. Zdálo se, že pro ženy byl neviditelný. To, že byl velice inteligentní, ještě neznamenalo, že by byl ostrovtipný, a smysl pro humor neměl prakticky žádný. Nudil lidi, věděl to, a proto svou dětskou stydlivost nikdy nepřekonal. Ale ti, kteří byli jeho přímými nadřízenými, ho uznávali, což byl důvod, proč ho nechali na Skyportu, když všechny ostatní poslali domů. Kdyby se něco stalo, byl nejlepší, koho na to mohli nasadit, a oni to věděli.

Teď dostal za úkol, aby své dovednosti uplatnil při něčem mnohem větším než při utěsňování průrazů po celé stanici. Znenadání se stal nedílnou součástí nejvýznamnější technické operace všech dob. Byl to velmi opojný pocit. Jonathan byl šťastný, že dostal příležitost; a to bylo také jediné, co si mohl dovolit, pokud nechtěl odskočit od přetaveného povrchu Potkana.

Ještě než vyšli ven, prohlédl si snímky terénu, podíval se na výsledky geologických posudků a došel k závěru, že úkol nebude přehnaně složitý. Se složením horniny, do níž ukotvil *Arlington*, byl spokojený. Ale *tady*, na místě vybraném pro *Lowella*, si tak jistý nebyl. Struktura byla skoro až porézní. Při srážce se roztavila, proměnila se v lávu nebo dokonce plazmu a potom ochladla. Kdyby se jí mohl dotknout holou rukou, zjistil by, že je stále teplá.

Jenže oni chtěli loď právě tady. Jiný technik by možná protestoval, ale Jonathan úkol přijal, rozhlédl se, vybral místa pro zapuštění skob a rozhodl, ke kterým částem trupu bude nejlepší připevnit lana.

Na rozdíl od letounů se u *Percivala Lowella* nepočítalo s tím, že by někdy vstoupil do atmosféry. Avšak konstrukteři počítali s výstupy do prostoru, a proto jej vybavili zábradlími, stupačkovými žebříky a mnoha výstupky, které měly usnadnit pohyb po vnějším plášti lodě. Upevnit *Lowella* bude mnohem jednodušší, než tomu bylo u kosmických letounů. Jediné výhrady měl k tomu, zda vydrží skála jako taková.

Křídou vyznačil místa, kde měli zapustit kotvy. Mělo jich být dohromady jedenáct. Věděl, že všichni si kvůli provizorním kotvám

dělají obavy, mají hrůzu, že se buď *Lowell* nebo *Arlington* vytrhnou a roztříští se o povrch, čímž zabijí svou posádku a ochromí celou akci. A strachovali se oprávněně. Jonathanova část operace měla klíčový význam, třebaže si situace vynutila, aby byla vypracována skoro až náhodně, na poslední chvíli, s využitím náhradních dílů a pásů pryže.

Reakce George Culvera ho rozčílila. Pilot se při soukromém rozhovoru s ním netajil přesvědčením, že se jeho letoun z Jonathanových úvazů utrhne, až dá plný plyn, a promění se pak v ohnivou kouli, která se rozprskne po povrchu balvanu. Avšak Jonathan věděl, že lana by dokázala vydržet desetkrát větší sílu, než jakou jsou schopny vyvinout oba motory letounu, a že jsou k plavidlu pevně připojena. Byl si zatraceně dobře jist, že jeho lana a kotvy pohromadě vydrží, pokud země zůstane pevná, *Arlington* ani *Lowell* nemohli nikam uletět.

Vytáhli laserový vrták a začali na zádi *Lowella*. Když terén změkčili do dostatečné hloubky, zasunuli do něho skobu obalenou polybetonem. Na signál z jeho dálkového ovladače podél celého středového jádra vyjela žebra, která skobu zajistila na místě. „Bude trvat asi hodinu, než to naprosto zchladne," řekl. „Pak byste potřebovali bombu, abyste s tím pohnuli."

Když byli se zapouštěním skob hotovi, připevnili lana, ovinuli je kolem trupu a s pomocí objímek, svorek a spojek je zajistili na místě. Když skončili, Jonathan odstoupil, aby se mohl pokochat svým dílem.

Sledoval, jak žena, které říkali Šavle, obešla kolem dokola a zkusila za lana zatahat, jako by jí to mohlo prozradit něco podstatného. Bylo to na stejné úrovni jako kopání do pneumatik.

Percival Lowell, technická paluba. 3.58

„*Kordašev* se blíží," řekl hlas Rachel z palubního rozhlasu. „Je čas jít, přátelé."

Jonathan, doktor Elkhart, kaplan a Evelyn se shromáždili u hlavní přechodové komory a čekali, až budou moci přestoupit do trajektu. Opouštěli loď z několika důvodů; budou ve větším bezpečí;

na palubě *Lowella* bylo víc lidí než skafandrů a pro nadcházející operaci si každý musel skafandr obléknout; příliš zatěžovali ventilační soustavu; a konečně, kdyby se něco stalo, bylo by jednodušší evakuovat pět lidí než devět.

Charlie, Šavle a Morley si s nimi potřásli rukama a popřáli jim hodně štěstí. „Byla to nezapomenutelná jízda," prohlásil Pinnacle.

Charlie přikývl. „Ještě to neskončilo, Marku."

Evelyn se nechtělo odejít. Usmál se na ni a ona mu stiskla ruku. „Byl jste vynikající, pane prezidente," řekla.

O několik minut později už byli pryč a Morley se vytratil, aby se připravil na další vysílání. Šavle zůstala na palubě, protože měla technickou průpravu a v případě nouze mohla být schopna pomoci.

„Pane prezidente?" Rachelin hlas z pilotní kabiny.

„Můžete mluvit, Rachel."

„Pan Kerr se vám snaží dovolat. A mám na radaru ruský letoun. Jsme tady všichni."

„Dobře," řekl Charlie. „Přepojte mi Ala."

Vynořily se další otázky, a další problémy kolem OSN, opatření v souvislosti s teroristickými akcemi na Středozápadě, nastalo celkové zhroucení celé struktury civilizovaného života v oblastech katastrofy. Instituce prosazující zákon – tam, kde ještě existovaly – byly až příliš vytíženy celkovou krizí, než aby se mohly organizovaným vojenským skupinám postavit. Několika malých měst na Severozápadě a v Západní Virginii se zmocnily osoby, které se snažily uchvátit moc jako místní diktátoři.

„To nepřipustíme," řekl Charlie Kerrovi. „Jenže nejdříve musíme vyřídit důležitější věci. Řekni guvernérům, aby v ničem neustupovali. Můžeš je ujistit, že jim poskytneme veškerou podporu na potlačení povstalců. Vydej v tom smyslu mým jménem prohlášení. Dnes večer budu doma a můžeme začít probírat, jaké mám možnosti. Zatím jim zavolej, Ale. Víš, o co mi jde."

„Dobře, Charlie, Řeknu jim to."

„Hlavně ať vydrží, ano? Ještě pořád úřadujeme z Camp Davidu?"

„Ano."

„V jakém stavu je Bílý dům?"

„Voda odtekla. Ale je to tam zničené.“

„Tím myslíš co – koberce, nábytek, takové věci?“

„Ano. Poslali jsme dovnitř lidi z OSHA. Jejich závěr je, že to tam není bezpečné. Bude trvat měsíce, než bude v použitelném stavu.“

„Ale,“ řekl Charlie, „momentálně není bezpečno nikde na světě. Chci, aby byl Bílý dům do dnešního večera funkční. Až se vrátím, pojedu tam.“

„Ale Charlie –“

„Kašlu na nábytek. Hlavně aby tam byly telefony a světlo. Zařiďte a rozběhněte krizový štáb. Podepřete stěny, když to bude nutné. A postarejte se o to, aby nad domem vlála americká vlajka.“

Kerr si povzdechl.

Charlie si zdvořile vyslechl řadu otázek týkajících se politických rozhodnutí, žádostí cizích vlád, policejních hlášení z evakuačních táborů a dalších věcí. Snažil se odpovídat na ně co nejlépe, ale nakonec se s šéfem sekretariátu rozloučil. „Už musím jít, Ale. Ty víš, co potřebujeme. Zařiď to. Já se zatím pokusím odsunout z cesty tenhle balvan.“

JSOD *Moskva*, pilotní kabina. 4.04

„O Gospodi!“ Dmitrij Pětrovik, druhý pilot *Moskvy*, se netvářil optimisticky.

Jak se blížili k Potkanovi, konverzace v kabině prakticky odumřela. Možná to bylo tím, že dívat se na něj přes okno bylo jiné než vidět jej na obrazovkách, nebo byl prostě příliš obrovský ve srovnání se světélky roztroušenými po jeho povrchu nebo blikajícími nad nimi. Jako světlušky snažící se pohnout vytlučeným kusem chodníku.

„*Moskvo*,“ ozval se americký hlas, „tady operační štáb. Rádi vás vidíme. Naváděcí maják je na čtvrtém kanále.“

„*Privjet*, operační štábe.“ Gregor Gregorevič Iljanik naladil maják, chytil se na něj a předal řízení autopilotovi. „Máme ho.“

„*Moskvo*, jakmile budete ukotvení, rozjedeme ten rokenrol. Čím dřív, tím líp.“

„*Rozumím*. Budeme připraveni za několik minut.“

Gregor si zatahal za skafandr. Byl mrzutý; skafandr byl neforemný a teplý a on se potřeboval poškrábat, ale nedosáhl tam. Podle instrukcí, které dostali, však měli mít skafandry po celou dobu operace na sobě.

Jeho přilba ležela stranou.

Černý terén vyplnil okna. Pomalu pluli nad půlnočními pahorky a údolími.

Kolja Romanovna, jeho palubní inženýrka, sledovala, jak se na navigační obrazovce posouvá mapa Potkanova povrchu. Zelený trojúhelník označoval místo, na Planině v sousedství *Arlingtonu*, které jim bylo přiřazeno.

„*Moskvo*,“ řekl hlas z operačního štábu, „pustíme se do toho, jen co budeme dole.“

„Spěchají,“ poznamenala Kolja.

Gregor se podíval dopředu na mračny obestřenou Zemi. „*Ja tak i dumal*,“ řekl. „To mě nepřekvapuje.“

Moskva zpomalila. Nalevo od nich, ve vzdálenosti snad dvou set metrů, viděl světla *Arlingtonu*. Pomocné motory zabraly, několikrát se zcela krátce zažehly a přitlačily je dolů. Podvozek byl *zatažený*, aby nepřekážel zařízení, jež mu na spodek namontovali dělníci v Hartsfieldu.

„Připraveno?“ zeptala se Kolja.

„*Da.*“

Dotkla se černého tlačítka na nově instalované krabičce na pravé straně jejího panelu. Podvozkové komory se otevřely, ale kola se ani nepohnula. Místo toho z pouzder vystřelily dvě samokotvicí skoby a zakously se dost hluboko do skály. O něco dál se na spodku odsunul další panel a třetí armatura postup zopakovala.

Strojem otřásly nárazy.

Kolja pohlédla na displej. „Měli bychom být ukotveni,“ řekla.

Gregor cítil, že se skutečně stali pevným prvkem terénu. „Jak je pak uvolníš?“ zeptal se.

Kolja zvedla víčko žluté ovládací krabičky a ukázala mu pojistku uvnitř.

„Skvěle.“ Zapojil mikrofon. „Operační štábe, tady *Moskva*. Připraveni na rokenrol.“

Kolja se na něho podívala, překvapená, že použil tak americký výraz. Zašklebil se na ni. „Za chvíli uvidíme, ne?“

Antonia Mabryová, operační štáb. 4.10

„Všem strojům, tady je operační štáb. Připomínám vám, že z bezpečnostních důvodů by všechny osoby na palubách JSOD a *Lowella* měly mít oblečeny skafandry. Za čtyři minuty zahájíme akci. Pánové a dámy, nastartujte motory.“

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 4.10

„Tady Keith Morley z paluby *Percivala Lowella*. Vezeme se na Potkanovi, který právě vstupuje do exosféry. Exosféra sahá do vzdálenosti přibližně deseti tisíc kilometrů od Země. Je tu s námi letka tvořená šesti kosmickými letouny a třemi trajekty. Šestice letounů a *Lowell* se doslova přikovaly k Potkanovi a chystají se zahájit složitou sérii zážehů, která, jak doufají, jak my všichni doufáme, vynese toto smrtící těleso na vyšší a stabilnější dráhu. Odpočítávání začalo. Zůstaneme tady a doufáme, že vy zůstaneme s námi.“

3.

Antonia Mabryová, operační štáb. 4.11

Na rozdíl od lunabusů a trajektů, jejichž hnací agregáty byly buď zapnuté nebo vypnuté a pracovaly s konstantním výkonem, kosmické letouny a *Lowell* dokázaly tah modulovat. Feinberg se ve shonu uplynulých třiceti šesti hodin spojil s techniky z NASA a společně převedli cíle, jichž měla akce dosáhnout, do podoby série operačních

požadavků. Tyto požadavky byly zaneseny do plánu a předány týmu specialistů, aby napsal program. Program byl natažen do počítačů na palubě jak *Mabryové*, tak *Kordaševa*, aby existovala záloha pro případ, že by nějaká nehoda projekt připravila o velení.

Program měl být zcela samoopravný, měl sledovat výsledky sedmi hnacích lodí prostřednictvím čidel umístěných na všech třech trajektech a podle okamžitých podmínek pak provádět úpravy. Jednou z nejistot, na niž plánovači narazili a kterou pravděpodobně vnímali jako největší riziko, byla možnost chyby v softwaru, jenž prostě nebyl čas vyzkoušet.

Právě tento chybový faktor nejvíce zaměstnával Feinbergovy úvahy. Díval se na radistu *Mabryové*, který si rozbalil nádobíčko v kabině pro cestující (vyhrazené nyní pro operační štáb), aby se urychlila komunikace. Hovořil nejenom s ostatními loďmi, ale také s Orbitální laboratoří, která operaci sledovala pro zbytek vědecké obce.

Wes Feinberg o svých schopnostech nikdy nepochyboval. Z Massachusetts do Atlanty odjížděl klidný, tak jako obvykle. Kolegové mu popřáli, aby zlomil vaz, a otevřeně obdivovali, jak zvládá situaci, kterou sami vnímali jako obrovský tlak. Ubezpečil je, že má všechno pod kontrolou. Ale ještě než se vznesli do studeného nebe Nové Anglie, začaly se ho zmocňovat první pochybnosti. Během konference v Hartsfieldu mu doslova cvakaly zuby. Měl si s sebou vzít něco na uklidnění, ale obvykle prášky nepoužíval, nevzal si žádný od otcova pohřbu před třiceti lety. Proto ho nikdy nenapadlo, že by měl sáhnout po nějakých medikamentech, a pokud na to pomyslel teď, zapudil to jako otevřené přiznání slabosti.

Snažil se soustředit jen na operaci, připomínat si, kdo je, a proč k němu lidé chovají takovou důvěru. Znovu a znovu své výsledky kontroloval jako někdo, kdo se pořád vrací, aby se přesvědčil, že zamkl dveře. Problém byl v tom, že navzdory měřením a analýzám si nemohl být jistý *vším*. Odhadl například hmotnost tělesa. Tipnul si rozložení hmoty. Převracení představovalo faktor, který sice nebyl zcela chaotický, nicméně dal se přesně vyhodnotit spíš z přiměřeně rozsáhlé řady pozorování než z krátkého sledování, které měli k

dispozici. Dohromady sečteno, jeho výsledky v sobě zahrnovaly tolik předpokladů, že si nemohl opravdový klid dovolit.

Mabryová byla od Potkana sto kilometrů daleko, což jí umožňovalo snadněji proměřovat polohu objektu vůči referenčním hvězdám. Pokud by nedospěli k požadovaným výsledkům, pokud by balvan nezrychloval podle plánu nebo nezískal potřebnou výšku, Feinberg by musel udělat improvizované úpravy. A to bylo něco, uvědomil si pochmurně, co by téměř nikdo nedokázal. Možná to bylo moc i na něho.

Percival Lowell, pilotní kabina. 4.12

Na rozdíl od pilotů JSOD, kteří museli palivem šetřit, Rachel neviděla důvod, proč by měla reaktor vypnout. Seděla u řízení s prezidentem Spojených států amerických v křesle druhého pilota a dívala se přímo před sebe na zkrácenou krajinu, krajinu, která se asi po sto metrech zvedala do hřebene, jenž připomínal blížící se vlnu. Neměla dobrý pocit. Veškeré zkušenosti a všechny instinkty, vybroušené životem stráveným v pilotním křesle vysoce výkonných strojů, jí říkaly, že až počítač v trajektu Orlyho Carpentera přitlačí pedál k podlaze, *Lowell* se vyškubne z Porterových lan, rozpárá si břicho o skály a o ten hřeben se rozbije.

„Dvě minuty,“ řekl hlas z *Mabryové*.

Lee Cochran seděl za prezidentem a snažil se vypadat uvolněně. Keith Morley byl někde vzadu. Všichni na sobě měli skafandry.

„Rachel, jste v pořádku?“ zeptal se Charlie.

To byl trapas. Vedle sebe měla *politika*, a on byl klidnější než ona. Napadlo ji, jestli ví, co by se stalo, kdyby Jonathanova soustava kolíků a lan nefungovala. „Jistě,“ řekla.

Zatahal si za popruhy, snažil se najít pohodlnější polohu ve skafandru, který byl prostě příliš objemný. To, že byl sám mohutný, mu to neulehčovalo. „Odpovězte mně na jednu otázku,“ promluvil na ni. „Když celou tuto operaci řídí počítač z trajektu, proč tady vůbec jsme? Myslím tím piloty.“

„Jsme záloha,“ odvětila. „Pro případ, že by se něco pokazilo. Jenže stejně pochybuji, že měli dost času, aby stihli napsat program pro úplně automatizovanou operaci. Je to trochu uspěchané.“

„Jedna minuta.“

„Fajn,“ řekla. „Připravte se. Jdeme na to.“

JSOD *Arlington*, pilotní kabina. 4.13

Motory chlácholivě hučely.

Před týdnem touto dobou se George těšil na večer s Annie Blinkovou, vtipnou a velice atraktivní blondýnkou, dámou s komickým jménem, která přiznala, že má se jménem problémy, ale zároveň prohlásila, že je určitě chce jednou změnit, ale dává si pozor, protože nechce zbytek života chodit s dalším směšným jménem a dívat se na to, jak lidé potlačují úšklebky, když se představí. A po pravdě řečeno, George *Culver* zní podezřele.

Toho večera se mu podařilo ji dobýt a dostat ji do postele, poprvé. A zatím *naposledy*. Té noci, plné smíchu a vášně, dospěl k závěru, že v Annie našel tu pravou. Minulé úterý budoucnost vypadala docela dobře.

„Třicet vteřin.“

Ohlédl se po Mary a Curtovi. Kontrolovali si navzájem skafandry.

Poslouchal jen svůj dech. S nasazenou přilbou si připadal izolovaný, osamělý. Nahoře se pohybovala světla některého z trajektů; a další skupinka světel byla na povrchu napravo od nich. To byl letoun operující z Ruska. *Moskva*. Třetí letadlo, *Tokio*, bylo na Planině daleko vepředu. *Atlanta*, *Londýn*, *Berlín* a *Lowell* byly v Zadní zemi.

Mary, která neměla příliš ve zvyku dávat najevo emoce, k němu nečekaně natáhla ruku a stiskla mu zápěstí. Přes skafandr to gesto skoro necítil. Podíval se na ni a všiml si, že pohybuje rty.

Ano. Jestli byl některý okamžik vhodný k božskému zásahu, nadešel právě teď.

Antonia Mabryová, operační štáb. 4.14

„Nula.“

Feinberg stiskl tlačítko. *Londýn* a *Tokio*, přední stroje na Planině a v Zadní zemi, přešly na plný tah.

Zrovna ve stejném okamžiku Carpenter spustil simulaci. Na hlavní obrazovce se objevilo grafické vyjádření předpokladu, jak by měl Potkan reagovat, a na něm potom červené znázornění toho, co se skutečně dělo. Dokud nebude mezi bílým a červeným obrazem rozdíl, je všechno v naprostém pořádku.

Napětí v kabině bylo tak velké, že se Feinbergovi skutečně udělalo mdlo. Prostor najednou působil až klaustrofobně. Dal by prakticky cokoli, kdyby mohl mít normální gravitaci. Žaludek mu tlačil na srdce.

Od chvíle, kdy opustil Atlantu, téměř nedokázal pozřít ani sousto. Měl pocit, že všechny jeho anatomické soustavy jsou rozhozeny. Mrzelo ho, že si nevymínil, že zůstane v AstroLabu, kde by byl platnější, protože by mu nebylo soustavně špatně.

Program aktivoval další motory, někde na plný tah, někde na tři čtvrtiny. Hrál na sedm pohonných agregátů, jako by to byla symfonie.

V čase nula plus jedna minuta se převracení začalo zpomalovat. Potkan se přibližoval ke stabilitě.

Feinberg umístil *Lowella* do zadní části Potkana, aby tak mohl plně využít jeho nukleární možnosti. Tam mohl pracovat po celou dobu operace na plný výkon, fungovat jako nějaký přívěsný motor.

Telefon překvapivě nezazvonil. Carpenter předpokládal, že Haskell bude neustále volat, požadovat aktuální informace, a tak mařit jeho čas. Ale mlčel.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 4.15

„Tady Angela Shephardová. Jsem v Chicagu před budovou Union Station. Navzdory pozdní hodině můžete vidět, že tady na Jackson Boulevardu se shromáždily obrovské davy lidí. Útěk z města pokračuje, ale mnoho těch, kteří zůstali, se schází v centru. Dostáváme zprávy, že ke stejnému jevu dochází po celém

Středozápadě; lidé se shromažďují, aby počkali, s jakým výsledkem operace Duha dopadne. Tady jsou ulice plné, zvony zvoní, doprava stojí. Ale na rozdíl od děsivých scén, jichž jsme byli svědky přes víkend ve městech na pobřeží a dokonce ještě dnes v dřívějších hodinách v některých částech Středozápadu, vládne téměř povznesená atmosféra.

Je to, jako by zvítězil nějaký pud obrovského stáda. Lidé, s nimiž jsem mluvila, působí optimisticky. V průzkumu, který jsme si udělali, v poměru deset ku jedné říkají, že se podle nich podaří balvan zastavit. Někteří si přinesli kuchyňské nádobí a kravské zvonce a jsou připraveni slavit.

Několik lidí bylo zatčeno za narušování pořádku, ale policisté nám říkají, že to není, jak by se dalo čekat, žádné drancování obchodů, ale prostě jen lidé, kteří se trochu moc odvázali. Za sebe musím říct, že je to jedna z nejpodivnějších věcí, jaké jsem kdy viděla. Přišli jsme sem dnes s očekáváním, že budeme svědky paniky, a místo toho nacházíme toto. *(Kamera panoramaticky zabírá ulici plnou smějících se a zpívajících lidí.)*

Bylo jim řečeno, že pokud Potkan přiletí, uvidí jej odtud, když se podívají jihozápadním směrem. Je teplá noc. Měsíční oblak je pod obzorem a obloha je naprosto jasná.

Téměř každý má televizi, pověšenou přes rameno nebo zastrčenou do zadní kapsy. Zdá se, že všechny obchody mají otevřeno, a ve všech jsou zapnuté televize. Právě teď sleduji naše vysílání ve výkladu obchodu s nábytkem. Lidé, kteří tu jsou, se začali scházet již vpodvečer a zůstali tady celou noc. Ať se dnes v noci stane cokoli, člověk musí obdivovat jejich odvahu. *(Potlesk mimo kameru.)*

Vracím ti slovo, Done. Angela Shephardová, Chicago.“

4.

Minot, Severní Dakota. 3.16 centrálního letního času (4.16 VLČ)

Minot měl možná ve své krvi více odolnosti než průměrné severodakotské město. Jeho obyvatelstvo bylo posíleno početnou skupinou rodinných příslušníků z letecké základny, kteří věděli, že s hrozbou na obloze nemohou nic dělat, avšak shromáždili se ve dvou základních školách a nechali je otevřené pro stovky ztracených, kteří přicházeli od jihu. Teď, když měla v žaludku trochu míchaných vajíček se slaninou, bylo Marilyn Keepové už mnohem lépe. Stála s manželem v malém hloučku před aulou Základní školy Dwighta Eisenhowera, upíjela kávu a po očku se dívala na televizi na baterky, kterou někdo postavil na židli.

Většina operačního personálu letecké základny byla pryč, rozvážela zásoby do postižených oblastí, převážela nemocné a zraněné, snažila se vypořádat s nouzovou situací co nejlépe. Jenomže pomocný personál a rodinní příslušníci zůstali v Minotu.

Když se Marilyn zeptali na New York, popsala jim zaplavené ulice, pocit izolace na střeše domu, řekla jim o dítěti, před nímž zavřela dveře. *(„Nic si z toho nedělejte,“* řekl někdo, *„nemohla jste nic dělat.“)*

Televize přinášela detailní záběr na jeden z kosmických letounů. Z dvojice motorů šlehala dlouhá ohnivá kopí, ozařující tmavou skálu. Od zahájení operace uplynuly již celé dvě minuty, a reportér říkal, že všechno probíhá dobře. Zatím. I kdyby ne, pomyslela si, i kdyby se to ještě nějak zlomilo, určitě byli dost daleko na severu, aby byli v bezpečí.

Určitě.

Percival Lowell, technická paluba. 4.20. Nula plus šest

Keith Morley ve skutečnosti neměl ponětí, jak se věci mají. Dělal podrobnou reportáž a předpokládal, že operaci nějakým způsobem *uvidí*. Ale viděl jen obraz přenášený z monitorovacích plavidel, záblesky světla ve tmě, v nichž se při detailním záběru daly rozeznat

plameny, tryskající z raket. Jenže neměl jak poznat, co se děje – pokud se něco děje – s Potkanem. Neměl nic, co by mu umožnilo pohyb porovnat. V důsledku toho si nemohl být jist, zda každý *zdánlivý* pohyb není důsledkem změn v poloze čidel na kroužících trajektech.

Snažil se držet v blízkosti prezidenta, avšak Haskell byl nahoře v křesle druhého pilota a Lee Cochran tam byl také, takže pro Morleyho už tam místo nezbylo.

Naštěstí se zdálo, že tento prezident si je neobvykle dobře vědom vlivu sdělovacích prostředků. Zavolal Morleymu, aby mu řekl, že postupují podle plánu a vypadá to dobře, ale ani tak Morley nezískal žádné opravdové podrobnosti. Nicméně v hrubých rysech věděl, co se má v průběhu operace dít, a tak si začal jednoduše vymýšlet, vycházeje z předpokladu, že všechno probíhá tak, jak má, a kdyby se něco stalo, řekli by mu. A navíc, kdyby se zmýlil, kdyby byl přistižen, jak vaří z čisté vody, svět by měl větší problémy než vyřizovat si účty s jedním nešťastným novinářem.

„Převracení Potkana se zpomalilo asi o třicet procent,“ sdělil divákům z celého světa.

JSOD *Berlín*, pilotní kabina. 4.21. Nula plus sedm

Možná to bylo tím, že existovalo prostě až příliš mnoho věcí, které se mohou pokazit, až příliš mnoho pohyblivých součástek, až příliš mnoho odhadů, až příliš mnoho improvizace.

Radista z *Mabryové* hlásil, že Potkan zrychluje přesně podle stanoveného plánu. Gruder ani na okamžik nezapochyboval, že to tak bude. Očekávej úspěch, drž se matematiky, buď připraven na závady a soustřeď se na nejbližší úkol. To bylo heslo, kolem něhož vystavěl svůj profesionální život. Na rozdíl od byrokratů, kteří s oblibou říkali: „Někdy vyhraješ, někdy prohraješ.“

Zatím neměl prakticky nic na práci. Seděl ve skafandru, vychutnával si to a přemýšlel o budoucnosti plné lidí, kteří na něho budou ukazovat a říkat: *Ano, to je Gruder Múller; byl členem letky, která odvrátila Potkana.* I kdyby nikdy nic jiného neudělal, nevadilo by to. Mohl zítra zemřít, a jeho život by i tak byl úspěšný.

Byl to nádherný pocit. Vždycky chtěl být hrdinou, a nyní to opravdu přišlo.

„Nula plus osm," oznámila *Mabryová*. „Vektor nadále vypadá dobře."

Posádka *Berlína* byla na Potkanovi asi tři hodiny a Gruderovi se za tu dobu podařilo najít systém v tom, jak Slunce a Země křižují oblohu tohoto mikrosvěta. Bylo nemožné odhadnout předem, nanejvýš snad velice přibližně, *kde* které nebeské těleso vyjde. Ale dobu, za jak dlouho se to stane, již měl zažitou. A teď se všechno zpožďovalo. To bylo dobré znamení.

Ve výhledu dopředu bránil nízký pahorek. Nebyl o mnoho vyšší než vršek letounu a po obou stranách se rozbíhal do široké náruče hřebenů. Jak se díval, nad levým svahem se vynořil okraj Země.

Willem Stephan zalétl pohledem k indikátoru spotřeby paliva. Při maximálním spalování jej měli tak na deset minut. Akce měla trvat ještě devět minut. Dokonalé. Stephan zavolal vysílačkou ostatní členy své posádky. „Myslím, že si všichni zasloužíme dobrý oběd, až se vrátíme," prohlásil.

Kathleen, která seděla vedle něho, zvedla levou ruku, aby ho varovala před předčasným slavením. Gruder ovšem byl stejného názoru jako pilot a začal si představovat, že by se k tomu dobře hodil sauerbraten a pivo.

Jednou z nezměřitelných veličin byla soudržnost a pevnost skály. Feinberg byl nucen odhadovat situaci na základě senzorických údajů a vzorků, což nemuselo nutně odhalit například praskliny anebo tlakové zlomy. Hornina v oblasti *Berlína* se při srážce s Tomiko roztavila, ale ještě než stačila znovu dostatečně ztvrdnout, byla vystavena několika následným kolizím. V důsledku toho v ní vznikly mikroskopické praskliny. Dva raketové motory pracující na plný výkon vystavovaly tyto praskliny mimořádné zátěži. Právě ve chvíli, kdy Gruder uvažoval o sauerbratenu, jedna z nich pod tlakem povolila.

Levá skoba se vytrhla ze skály. Kosmický letoun se prudce stočil na pravobok. Willem okamžitě přepnul na manuální řízení, s úmyslem motory vypnout. Ale bylo příliš pozdě. Zadní skoba se utrhla během několika sekund a pravá strana se zbortila vzápětí.

JSOD prosvištělo přes skalnatý terén a na plný plyn narazilo do pahorku. Obě palivové nádrže explodovaly a k obloze vylétla ohnivá koule.

5.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 4.23

„…před několika okamžiky. Oficiální místa se zatím nevyjádřila, jaký vliv bude mít ztráta letounu na celou operaci. Můžeme jen doufat, Done, že proces postoupil dostatečně daleko, aby zbývajících šest plavidel stačilo na dokončení úkolu. V tuto chvíli o tom není nic známo. Snažíme se navázat spojení a získat nějaké prohlášení. Prozatím přepojíme na Kitt Peak, kde astronomové vývoj událostí pozorně sledovali. Keith Morley z *Percivala Lowella* ukotveného k Potkanovi."

Antonia Mabryová, operační štáb. 4.24

„Víte to jistě?"

„Zatraceně jistě, sakra!" Feinberg, který byl vždycky pyšný na svou vyrovnanost, si teď uvědomil, jak pronikavě ječí. Neměl daleko k slzám. Siluety na obrazovce se rozdělily a pozvolna se od sebe čím dál víc vzdalovaly.

„Kdybychom tlačili dál –" nevzdával se Carpenter.

„Nebude to stačit. Zatím jsme dosáhli pouze toho, že jsme místo dopadu posunuli na jihovýchod."

„Kam?"

„Proboha, já nevím. Záleží nám na tom?"

„Ano, *záleží*."

„No dobře. Řekněme východní Florida. Možná Jacksonville. Mys Canaveral. Oceán. Kdo ví?"

Zazvonil telefon. „To bude Haskell,“ řekl Carpenter. Vypadal vyplašeně. „Co mu řekneme?“

„Pravdu,“ odvětil Feinberg. „Řekněte mu pravdu. Já zatím navrhnu, abychom toho nechali.“

Percival Lowell, pilotní kabina. 4.25

„Takže to prostě vzdáme?“ Charlie cítil, jak mu krev buší ve spáncích.

Rovnoměrné hučení *Lowellova* motoru ustalo, jak přešel do evkvivalentu běhu naprázdno. „Nemáme jinou možnost, pane prezidente.“

„Proč ne? Co ztratíme, když se o to pokusíme?“

V telefonu to cvaklo a na druhém konci se ozval Feinberg. „Musíte se smířit se situací, pane,“ řekl. „Nedá se to udělat, pouze posouváme místo dopadu na východ. Směrem k Atlantiku. Jestli to spadne do oceánu, což je již nyní docela pravděpodobné, budete svědkem ještě větší katastrofy.“

Charlie poklesl na mysli. „Bože na nebesích.“

„Nedá se s tím nic dělat,“ pokračoval Feinberg.

Carpenter se vrátil na linku. „Instruovali jsme *Kordaševa*, aby byl připraven vás naložit, a *Talley* je na cestě pro posádku *Arlingtonu*. Prosím, buďte připraveni. Máme na evakuaci pouze třicet minut. Ostatním strojům dáme pokyn, aby uvolnily skoby a zmizely odtamtud.“

„Ne,“ řekl Charlie. „To neexistuje vůbec žádný záložní plán?“

„Ne, pane. Je mi to moc líto. Udělali jsme, co jsme mohli. Udělali jsme *všechno*, co jsme udělat mohli.“ Opět Feinberg, mrzutý, v defenzivě. Pilotní kabina se točila. Charlie pojal k Potkanovi zášť – osobní nenávist. Ještě pořád měl možnost, mohl na toho háj zla poslat rakety. Zhluboka se nadechl a připomněl si, že musí zachovat jasnou hlavu. „Ještě máme trochu času. Zamysleme se nad tím. Musí být *něco*…“

„Jestli se vám podaří něco vymyslet, pane prezidente, potom jste lepší než já. Potíž je v tom, že *Arlington* a vaše plavidlo jsou s

balvanem pevně spojeny. Když nedostaneme posádky rychle pryč, včetně vás, zřítíte se všichni s ním.“

„Zatím zůstaneme na místě,“ řekl Charlie. „Nikdo neodletí, dokud nevydám příkaz. Je to jasné?“

„Pane prezidente –“ Carpenterův hlas. „Prosím –“

„Buďte připraveni k akci, pokud to bude nutné. Ale ne dřív, než vám řeknu.“ *Ale fyzika není politika. Nemůžete něco uskutečnit jen tím, že se budete víc snažit.*

Ukončil spojení a zahleděl se do rudého oparu.

„Jste v pořádku, pane?“ Rachelin hlas.

„Ano, jsem,“ odpověděl. „*Nám* se moc nedaří, ale já jsem v pořádku.“

„Co se stalo *Berlínu*? Uletěla jim skoba?“

„Asi. Nevím.“

Přikývla. V pilotní kabině zavládlo mlčení. „Mám pro vás spoustu různých telefonátů, pane prezidente.“

„Teď ne,“ řekl.

ZVLÁŠTNÍ ZPRAVODAJSTVÍ TRANSGLOBALU. 4.26

„…vypnuli motory. V tuto chvíli je celá letka, pět JSOD a *Percival Lowell*, stále na Potkanovi, ale nic se neděje. Bruci, snažil jsem se získat spojení s velitelskou lodí, kterou je, jak víte, *Antonia Mabryová*, ale neodpovídají. Byl jsem také za prezidentem Haskellem. Abych byl upřímný, v tuto chvíli tady situace vypadá neradostně.“

Skyport, Orbitální laboratoř. 4.27

„Vzdali to.“ Windy Cross opřel lokty o pracovní stůl a zabořil obličej do dlaní. „Je konec.“

Tory jenom seděla a poslouchala elektronický bzukot přístrojů. Záběry Potkana vévodily asi tuctu obrazovek včetně hlavního displeje z operačního štábu Duhy, na němž se dvě stejné kresby tělesa, červená a bílá, už naprosto beznadějně rozešly.

Andrea Bellwetherová se gesty dožadovala její pozornosti. „Mám na lince Keitha Morleyho,“ řekla. „Snaží se zjistit, co se děje.“

„Hergot, my nic nevíme,“ ozval se Windy. „Řekni mu, ať si zavolá Carpenterovi.“

„Carpenter prý hovory nebere.“

„A dobře dělá. Já bych je rovněž nebral.“ Windyho hlas klesl o oktávu níž. „Když mu řekneš, že hodili ručník do ringu, rozpoutáš paniku.“

„Myslíte, že nepropukne i bez toho?“

„To je v pořádku. Ať za to má odpovědnost někdo jiný. My jsme z obliga.“

Percival Lowell, pilotní kabina. 4.28

„Říkají mi, že to není možné, Ale.“

„Proboha, Charlie, co budeme dělat?“

„To tedy nevím.“ Rachel se na Charlieho dívala, jako by si myslela, že je na pokraji záchvatu mrtvice. „Nevím, Ale. Jestli tě něco napadá, tak sem s tím, docela by se nám to hodilo.“

„Poslyšte, zatím před novináři pořád uhýbáme. Co chcete, abych jim řekl?“

Takže nakonec to došlo tak daleko. Jako kdyby to byla vina Charlieho Haskella, že přijde konec světa. *Co chcete, abych jim řekl?*

Vtom se rozsvítila signalizace dalšího hovoru. „Carpenter,“ oznámil Rachelin hlas. „Prý je to naléhavé.“

„Vydrž chvilku, Ale.“ Přepojil kanály. „Haskell.“

„Pane prezidente. Musíme zahájit evakuaci. Teď, nebo nikdy.“

Charlie zíral na lesklé černé sluchátko. V tu chvíli by si raději vrazil do srdce nůž.

JSOD *Arlington*, pilotní kabina. 4.29

„*Arlingtone*, připravte se k evakuaci.“

George poslouchal svůj dech, uvnitř skafandru zesílený. Mary vedle něho si rozepnula popruhy.

Nikdo nic neříkal. Pomalu se zvedli z křesel. Skoro to vypadalo, jako by přemáhali silnou gravitaci.

NOČNÍ NONSTOP FRANKA CRANDALLA. 4.30

„Jak víte, dnešní program jsme věnovali informování o pokusu odklonit z dráhy Potkana. Máme tu čerstvou zprávu, a já chci, abyste si ji dobře poslechli. Vědci z AstroLabu se vyjádřili v tom smyslu, že ztráta kosmického letounu, k níž došlo před několika minutami, znamená, že Potkan se nyní již nedá zastavit. Odhadli však, že místo dopadu se posunulo dál na východ. Nikdo zatím nechce oficiálně říct, kde to pravděpodobně bude, ale neoficiálně se hovoří o jihovýchodu Spojených států nebo Karibské oblasti. Bill Plant je nyní v AstroLabu a my se tam za okamžik vydáme za ním.

Chci dodat, že dnešní program zkrátíme. Jak víte, vysíláme z Miami a chceme našim lidem umožnit, aby se dostali domů ke svým rodinám. Proto vás po skončení reportáže z AstroLabu přepojíme do sítě. Budeme se na vás těšit zítra v noci v našem pravidelném čase. Doufám. Tady Starý paragán, končím.“

6.

Skyport, Orbitální laboratoř. 4.31

Tory Clarková si nedokázala přesně vzpomenout, kdy ji to vlastně napadlo. Zdálo se, jako kdyby se to už od večeře, kdy slyšela o třech trajektech, které budou JSOD k Potkanovi doprovázet, mihotalo těsně za hranicemi jejího vnímání. *Kordašev. Mabryová. Talley.* Všechny nesly jména členů posádky ze ztraceného *Rangera* Franka Bellwethera. A Andrea Bellwetherová, Frankova dcera, seděla jenom několik kroků od ní.

Bellwether.

Možná byl problém v tom, že Feinberg a ostatní uvažovali v omezeném prostoru.

Třeba, ještě byla jistá možnost.

Antonia Mabryová, operační štáb. 4.32

„Ne, Tory," prohlásil Feinberg. „To by nešlo. Je příliš mohutný."

„Víte to *jistě?*"

Ovšemže to věděl jistě.

„Máte něco jiného?" nedala se odbýt.

Feinberg neměl Tory Clarkovou příliš v lásce. Byla na jeho vkus trochu moc ambiciózní, a vůbec, co uměla? Byla jenom další absolvent. „Opravdu nemám čas se o tom dohadovat."

„A na co *máte* čas, pane profesore? Proč to *nezkusit?* Co můžeme ztratit?"

„Co *můžeme ztratit?* Řeknu vám, co můžeme ztratit. Už teď jsme ho zahnali příliš daleko. Pravděpodobně spadne do oceánu. A to není zrovna nejlepší výsledek. Navíc, i kdybychom váš nápad jen vyzkoušeli, museli bychom obětovat lidi v lodích. Opravdu *to* chcete?"

„Když to půjde, nic se jim nestane."

„*Nepůjde* to, Tory. Co konkrétně nemůžete pochopit?" Oči měl opět zvlhlé. „Už jsme napáchali dost škody. Nechme to být." Ukončil spojení.

Orly Carpenter se na něho upřeně díval. „Co chtěla?"

„Nic." Feinberg trpce litoval, že projektu nabídl své služby. Nebyla to jeho chyba, že skončil neúspěchem, a rozhodně nikdo nemohl říct, že odpovědnost nese *on*. Jenže to nebylo důležité. Všude zanechal své otisky. A něco mu říkalo, že se toho měl vyvarovat.

Skyport, orbitální laboratoř. 4.33

„Co říkal?" zeptal se Windy.

„Řekl *ne*."

„A to je všechno?"

Andreiny oči ztmavly hněvem. „Jak to mohl udělat? Má snad lepší nápad?"

„Říká, že by se tím všechno jedině zhoršilo."

„No co," řekl Windy. „Zkusili jsme to. Nikdo teď nemůže říct, že jsme se nesnažili."

„*Sakra,*“ ulevila si Andrea, „on to vzdává. Jenže na takové rozhodnutí *on* nemá právo.“

Sledovali na jedné z obrazovek, jak se lidé shromažďují před kostelem v Bostonu. Drželi svíčky a někdo vedl modlitbu.

„Máš pravdu,“ ozvala se Tory. „Na takové rozhodnutí *nemá* právo.“

Windy vrtěl hlavou. „A kdo je má?“

„Kruci,“ pokračovala Tory, „je tam přece prezident.“

„No výborně,“ řekl Windy. „Nezavoláš mu?“

„A proč ne? Víme, kde je.“ Sáhla po telefonu.

„Ne,“ zarazil ji Windy. „Máš představu, do jakého průšvihu se dostaneme?“

Tory mačkala tlačítka. Vzápětí jí odpověděl hlas plukovníka Quinnové: „*Lowell.*“

„*Lowelle,* tady je orbitální laboratoř. Ráda bych mluvila s prezidentem.“

„Musíte si počkat,“ odvětila Quinnová.

„Plukovníku, je to naléhavé.“

„Momentálně je všechno naléhavé. Zařadím vás do fronty.“

„Potřebuji –“ Ale to již mluvila do němého sluchátka.

Andrea zaťala ruce do malých pěstí. „Na tohle nemáme čas. Možná bych věděla o někom, kdo by se k němu mohl dostat.“ Naklonila se k mikrofonu a uhodila do klávesnice. „*Kordaševe,* tady orbitální laboratoř. Potřebuji mluvit s kaplanem Pinnaclem. Hned, prosím.“

***Percival Lowell*, pilotní kabina. 4.34**

Charlie telefonoval s Alem Kerrem, jenž byl na pokraji paniky. A Charlie mu neměl co říct.

Rachel se na něho podívala a poklepala na sluchátko. Další hovor. Instruoval ji, že kromě Carpentera a Feinberga nechce s nikým mluvit. „Počkej, Ale,“ řekl. Potom k ní podrážděně zalétl pohledem. „Kdo je to?“

„Pane, chce s vámi mluvit doktorka Hamptonová.“

Proboha. „Řekněte jí, že později.“

„Prý je to naléhavé. Říká, že si s ní musíte promluvit.“ Charlie přikývl. „Dejte mi ji.“

Antonia Mabryová, operační štáb. 4.37
Devatenáct minut před dopadem.

„Ano,“ připustil Feinberg. „*Je* to možné. Ale pravděpodobnost je malá. Bůhví co –“

„Udělejte to.“

„Pane prezidente –“

„*Do prdele, udělejte to.*“

„Nejsme připravení. Budeme muset sekvenci zážehů odhadovat. Když uděláme chybu, což je pravděpodobné, můžeme ztratit *všechny* na planetě. Opravdu na sebe chcete vzít takovou odpovědnost?“

Charlieho vyděšenou duší probleskovaly obrazy – otroci, jak pod pálícím sluncem táhnou kamenné bloky egyptskými pouštěmi; lidé, jak vymýšlejí náboženství, aby dali nemocemi sužovaným, těžkým, marným životům nějaký smysl; ženy, jak se snaží civilizovat své muže-lovce; všechny, jak se snaží získat moc vládců. Všechny bitvy, epidemie, vzestupy a opadnutí řek, výslechy – a marnost… Miliony lidí přinesly oběti a většina z nich nikdy nepochopila, kam lidstvo míří. Teď konečně společné úsilí přinášelo ovoce. Nechat balvan dopadnout, to znamenalo nechat si je sebrat, poslat všechny zpět do jeskyní, aby znovu vybojovali všechny bitvy s válkami, nemocemi a pověrami.

„Chápu to,“ řekl Haskell. „Beru zodpovědnost na sebe.“

JSOD *Arlington*, kabina cestujících. 4.38
Osmnáct minut před dopadem.

George Culver otevřel dveře přechodové komory a Mary prošla dovnitř. Vypadala unaveně a vyděšeně. Na obrazovce pozorovali *Christophera Talleyho,* který se přibližoval, aby je odvezl. Curt se opřel přilbou o stěnu. Nechtělo se mu odejít. George mu lehce položil ruku na rameno a postrčil ho k přechodové komoře.

„Podívejte," pravila Mary. Oči měla upřené na monitor. *Talley* se začal vzdalovat.

„Upravují polohu," nadhodil George.

Curt zavrtěl hlavou. „Neřekl bych."

„*Talley*," promluvil George. „Jsme již připraveni opustit loď."

„Rozumím, *Arlingtone*. Změna plánu."

Na společném kanále se ozval další hlas, tichý a naléhavý, hlas prezidenta. „Dámy a pánové," začal, „mluví k vám Charlie Haskell. Potřebuji vaši pomoc.

Viděli jste, jak je ta věc velká, znáte její rychlost a víte, co se stane, pokud dopadne." Odmlčel se a oni slyšeli jeho dech. „Ještě máme šanci ji zastavit. Ale je pro to nutné, abychom všichni, jak tu jsme, zůstali o něco déle. Nerad vás o to žádám, ale nemám na výběr. *My* nemáme na výběr. Všechno, na čem nám kdy záleželo, všechno, co jsme kdy milovali, je ve strašlivém ohrožení. A prostě *není nikdo jiný, kdo může zasáhnout a udělat to, co je třeba udělat*."

***Antonia Mabryová*, operační štáb. 4.39**
Sedmnáct minut před dopadem.

Feinberg se přihlásil na společném kanále. „Přejděte hned všichni na manuální řízení," řekl.

Potkan pokračoval v rotaci kolem své osy jednou za padesát tři minuty a jedenáct sekund. Strategie vyžadovala, aby Planina byla dole, až těleso vstoupí do ionosféry.

Bohužel, zatím vše nasvědčovalo tomu, že se to nestane. Za jedenáct minut měla být Planina v dokonalé poloze. Potom se začne odvracet. Potřeboval dosáhnout dvou cílů – urychlit Potkana, aby na pokraj atmosféry dorazil s co největší rychlostí, a zpomalit jeho rotaci.

„Všichni," pronesl, „přejděte na plný tah a udržujte jej. Všechna plavidla nastaví levoboční poziční trysky kolmo k ose rotace a spustí je." Věděl, že se to projeví velice nepatrně, ale přece jenom to *vytvoří* jistý odpor vůči rotaci, a on chtěl využít všech možností.

Napadlo ho, že by mohl zkusit i jiné věci; pracovat s tahem tří strojů – *Lowella, Moskvy* a *Arlingtonu* – umístěných přesně

rovnoběžně s osou, a ostatních, natočených pod vyrovnávacími úhly. Jenže na složité manévrování prostě nebyl čas.

Carpenter, jako by mu přečetl myšlenky, zalétl pohledem k ukazatelům paliva. Zavrtěl hlavou. „Nebude to stačit," prohlásil. „Záleží na tom, jestli palivo spálíme teď nebo později?"

„*Teď*," řekl Feinberg. „Ať je to co nejjednodušší." Planina klouzala dolů, vstříc modravým mořím a vzdáleným, mihotavým oblakům. Ale otáčela se dál.

„Musíme to zpomalit," řekl Carpenter.

Feinberg studoval čísla a obrazy na displejích, ale neviděl nic. Když se podíval ven, viděl světla *Talleyho*, viděl právě se vynořující Osamělý hřbet. „*Možná* by se dalo něco udělat."

Mabryová, *Kordašev* a *Talley* byly zkonstruovány výhradně pro provoz mezi L1 a Skyportem. Nepřistávaly na povrchu planety a nikdy nemusely bojovat s gravitací. Proto byl jejich tah nesrovnatelný s tahem JSOD či *Lowella*. Ale jistý výkon přesto vytvářely.

„Je to dost, aby to zpomalilo rotaci?" zeptal se Carpenter, který myšlenku okamžitě pochopil.

„Potřebujeme získat jen několik minut," odvětil Feinberg. „To se ukáže."

Spojil se s piloty tří trajektů. Vysvětlil jim, čeho chtějí dosáhnout. „Trajekty zaujmou místa na Osamělém hřbetu. *Kordašev* nalevo a *Talley* napravo. Najděte si vhodné místo, ale rozptylte se, snažte se udržet mezi loďmi vzdálenost půl kilometru. Co nejrychleji se nachystejte. Zapřete se. Na signál ode mne přejděte na plný tah."

Jay Bannister, pilot *Kordaševa*, okamžitě potvrdil, že rozumí, ale vzápětí dodal, že je to šílený nápad. „Spotřebujeme příliš mnoho paliva," namítl. „Žádný z nás se nedostane domů. Já mám na palubě čtyři pasažéry."

„Budou to riziko muset podstoupit, stejně jako všichni my ostatní, Jayi," řekl Carpenter. „Pokud tu věc neodkloníme, stejně nebude žádný domov, kam bychom se mohli vrátit."

Potom zaslechli Ritu z její lodě: „Nejsem si jistá, jestli to trup vydrží."

Velkou nevýhodou bylo, že, podobně jako lunabusy, ani trajekty neměly žádnou škrticí klapku. Motor byl buď zapnutý či vypnutý. Proto teď bylo na pilotech, aby se o hřeben opřeli jen s využitím pomocných trysek. „Uvelebte se co nejlépe," poradil jim Carpenter. „Najděte si na stěně co možno nejrovnější místo."

Potkan nabíral rychlost.

Radista ukázal na signalizační světlo, které se rozsvítilo. „Prezident, pane," oznámil Carpenterovi.

Feinberg si povzdechl.

Carpenter poslouchal hlas ve sluchátkách a přikyvoval. „Zatím to probíhá dobře, pane," řekl. „Dám vám vědět."

Za oknem teď měli Zadní zemi a pomalu se k ní blížili. Skály, pahorky a úžlabiny proplouvaly kolem. Vepředu Feinberg spatřil Osamělý hřbet, táhnoucí se po obou stranách až k obzoru. Na pravoboku zapadalo Slunce. Měli za úkol udržet je na obloze – postarat se o to, aby už nevyšlo. Jako Jozue.

V šumu z rádia se praskavě ozvalo: „*Kordašev* na místě."

„Buďte připraveni," řekl Carpenter.

Feinberg pohlédl na hodinky.

Rita vypátrala na skalní stěně nejrovnější úsek a doplula k němu. Pokud chtěli mít rozumnou šanci na přežití, směr tahu musel být kolmý ke stěně skalního hřbetu. Nerovnováha, dokonce i velmi malá, mohla být osudná. Opatrně se přisunula, zastavila veškerý pohyb vpřed a počkala si, až k ní hřbet přijde sám.

V operačním štábu ucítili nepatrný náraz.

„Jsme připraveni," oznámila. „Ale pomáhej nám Bůh."

„Můžeme už zažehnout?" zeptal se *Kordašev*.

„Zatím ne," řekl Feinberg. „Uděláme to společně." O několik sekund později se ohlásil *Talley*. Měli potíže s nalezením vhodného místa. „Stěna je tady nerovná," prohlásil pilot. *Talley* byl napravo od nich.

„Na dlouhé hledání nemáme čas," připomněl Carpenter.

7.

Talley, pilotní kabina. 4.41 Patnáct minut před dopadem.

„Tam," řekl Ahmad.

„A tomu říkáš *rovné?*" Pilot Oscar „Jestřáb" Adams byl spoluvlastníkem Moovy restaurace na Skyportu. Byl mezi členy posádek jediným milionářem.

„Obávám se, že tady nic jiného není," přidal se Skip Wilkowski, palubní inženýr. Potřebovali relativně hladký úsek skalní stěny, něco, o co by mohli opřít příď. Jenže tato část Osamělého hřbetu byla silně vrásčitá. „Budeme s tím muset vystačit."

„Do hajzlu," řekl Adams. Zamířil k Ahmadovu místu.

Antonia Mabryová, operační štáb. 4.43
Třináct minut před dopadem.

Trajekty zažehly své motory současně. *Mabryová* skřípala a praskala, ale neroztrhla se, jak se obávala Rita. Carpenter a Feinberg se nestihli obléct do skafandrů; ne že by na tom záleželo, kdyby se něco zvrtlo. Po počátečním neklidu Carpenter znovu obrátil svou pozornost k datům přicházejícím z jiných strojů. „Všechny tři se zahřívají," prohlásil. „Nevěřil bych, že tahle zařízení mohou takové podmínky vydržet."

Feinberg se díval na obrazovky a myslel na to, jak je dobré být naživu. Odjakživa měl strach ze smrti, bál se toho definitivního zániku světla a dlouhého, střemhlavého pádu do zapomnění. Viděl svou smrt jako nějakou osobní černou díru, která ho neúprosně vtahuje, jak jdou dny, až ho nakonec vcucne docela. A teď, když se raketový motor trajektu vrhal přímo proti křehké konstrukci plavidla a používal ji k zadržení obrovské masy Potkana, uvažoval, jestli již nepřekročil Schwarzchildův rádius.

Neměl ani náboženskou víru, kterou by se mohl utěšit, ani fungující filozofii, kterou by dokázal zapudit démony. Poprvé v životě se choval způsobem, který se dal označit za hrdinský. A tušil, že jednoho dne se za to, co dnes dokázal, dočká uznání. Pokud se jim to podaří. Ale pokud by zemřel, pokud by nestanul na pódiu, aby

převzal vyznamenání, které mu nabídnou, jaký by to celé mělo smysl?

Ve tmě vířené jeho obavami pátral po nějaké bytosti, po bohu, jenž by mohl zasáhnout. *Jestli tam jsi,* zašeptal, *prosím, dostaň mě z toho.* Nesnažil se uzavřít nějakou dohodu, nesliboval, že se v životě polepší. Žádal jen o pomoc. Bylo to za více než dvacet pět let nejblíž, co se Feinberg dostal k něčemu, co se dalo označit jako modlitba.

Percival Lowell, technická paluba. 4.46
Deset minut před dopadem.

Charlieho na celém problému ze všeho nejvíc ničil pocit, že, kromě toho, že bezmocně sedí v *Lowellovi*, podobně jako předtím bezmocně seděl v mikru, a sleduje dění, nemůže nijak aktivně přispět. Byl v přímém spojení s operačním štábem, ale nyní ho mrzelo, že nepřijal Feinbergův návrh – nebo Carpenterův? – aby události sledoval z *Mabryové*.

Přepustil svoje místo Šavli a odešel z pilotní kabiny. Bylo to skoro, jako by se ani nechtěl dívat, když věděl, že nemůže pomoci.

Jediný, kdo s ním nyní byl, byl Keith Morley. Mluvil do mikrofonu, a když vstoupil Charlie, zvedl hlavu. Morley začal gestikulovat a mlčky požádal, aby mohl prezidentovi položit několik otázek na kameru. Ale Charlie zavrtěl hlavou a zhroutil se na sedadlo.

Do pilotní kabiny mu přicházely nové a nové telefonáty. Rachel měla seznam čekajících, který měl několik set míst. Charlie přijal jen několik hovorů. Před dvaceti minutami, když se to začalo kazit, mu zavolal papež. Podaří se vám to? zeptal se Svatý otec. Ale Charlie mu nepříliš diplomaticky odpověděl, že to nikdo neví a že jestli papež má nějaký vliv, nastala vhodná chvíle, aby jej uplatnil.

Jeho mobilní telefon zazvonil. Tónem *Mabryové*. „Haskell," řekl. Srdce mu bušilo.

Carpenterův hlas: „Dva letouny mají suché nádrže. Máme však naději. Trochu jsme to zpomalili. Feinberg je génius."

„Jo,“ odvětil Charlie. „Je docela dobrý.“ Ale pánbu zaplať za tu ženu v Orbitální laboratoři. A Evelyn. (A, i když o tom nevěděl, kaplana Pinnacla.)

Talley, pilotní kabina. 4.50 Šest minut před dopadem.

Jestřábu Adamsovi se dařilo udržovat křehkou rovnováhu mezi přídí trajektu a nerovnou skalní stěnou. Podstatné bylo, aby rovina útesu svírala přesně devadesátistupňový úhel se středovou osou lodě. Kdyby se tento úhel jen maličko vychýlil z rovnováhy, motor *Talleyho* by trajekt zničil, zlomil by lodi páteř. Znamenalo to, že by protlačil zadní část lodě předními prostorami a rozdrtil pilotní kabinu i s lidmi v ní. Jestřáb tuto možnost ani chvilku nepouštěl ze zřetele.

Po pravdě řečeno, držel trajekt v rovnováze déle, než by byl považoval za možné. Avšak něco – snad škytnutí v přívodu paliva, počítačová chyba, nějaký rozruch, cokoli – na kratičký okamžik vychýlilo směr působící síly. Konec přišel tak rychle, že si Jestřáb ani nestačil všimnout, že nějaký problém vznikl.

Antonia Mabryová, operační štáb. 4.51
Pět minut před dopadem.

„Ztratili jsme *Talleyho*.“

Feinberg přikývl.

Carpenter se zadíval na displeje. „Jaký je váš názor?“

„Zatím ne.“

Percival Lowell, pilotní kabina. 4.52
Čtyři minuty před dopadem.

Ventilátory ve skafandru se spustily a do tváře jí zavanul chladivý vzduch. „Začíná být teplo,“ poznamenala Šavle.

Rachel přikývla. „A bude ještě tepleji.“ Byli již v ionosféře. Loď nebyla konstruovaná pro let atmosférou. Zahřívala se velice rychle.

Na okolní skálu pršely proudy světla, nabité sluneční částice. Obloha růžověla a hvězdy se ztrácely.

Ze všech JSOD už motory fungovaly jedinému *Arlingtonu*. A samozřejmě *Lowellovi*.

„Vydržet," řekla Rachel a přepnula na palubní rozhlas. „Pánové, chyťte se něčeho. Bude to házet."

JSOD *Arlington*, pilotní kabina. 4.53
Tři minuty před dopadem.

Poslední palivo došlo a motory zhasly.

„A máme to," prohlásil George. Ticho, které je obklopilo, v sobě mělo jakousi děsivou konečnost. Byli k balvanu připoutáni a pravděpodobně mířili k Floridě.

Nízký hřeben na pravoboku náhle explodoval. Úlomky odlétly dozadu a rychle zmizely z dohledu.

„Atmosféra," řekl George. Kritický okamžik.

Antonia Mabryová, operační štáb. 4.54

Feinberg se díval, jak se na displeji míhají čísla. Byl otupělý, nedokázal dělat nic jiného než čekat. Ne že by na tom záleželo; události se vyvíjely příliš rychle, než aby byl čas na nějaké analýzy, ztrácely ostrost, splývaly v neuspořádaný proud nesouvisejících obrazů, fyzických sil a čiré hrůzy. Všechno záleželo na tom, zda získali dostatečný úhel a zda je Potkanova dolní strana dost plochá.

Carpenter seděl připoutaný v křesle. Teď, když se nedalo nic dělat, se stáhl do vnitřního prostoru a čekal na výsledek.

Z rádia se chrčivě linuly otázky a žádosti o informace. Britové, Rusové, Japonci, dokonce i ta nemožná ženská, jak se jen jmenovala, Tory Clarková, usazená v klidu a v bezpečí na Skyportu. „Dokázali jsme to?"

„Jak vypadá situace?"

„Duho, jste tam ještě?"

Jak na tom jsme?

Ozval se tichý šum. Kde se vzal, tu se vzal, do *Mabryové* se opřel vítr a rozhoupal ji. Stěny se rozvrzaly a vichřice se změnila v

hurikán. Feinberg byl prudce vržen do popruhů. Kabina se točila a převracela. Cítil, že teplota již stoupá.

Trvalo téměř celou minutu, než pilot dostal loď do stavu, kdy se dalo říci, že ji má pod kontrolou. „Smetlo nás to z balvanu pryč," oznámila *Mabryová* do rádia. Jako by to nebylo jasné.

Čekal, až se žaludek uklidní, a přihlásil se na společném kanále. „Tady je Duha," pronesl. „Vyhodnocujeme situaci." Vzápětí se rozesmál. Hurónsky se chechtal vlastnímu žertu. *Ano, dejte mi dvě minuty a já vám přesně řeknu, jak jsme na tom.*

Vichřice na ně nepřestávala dorážet. Něco, kus skály nebo úlomek z lodě, zazvonilo o trup.

Skyport, Orbitální laboratoř, 4.55

Nikdo se neodvažoval promluvit. Ale Tory se dívala, jak Potkan klesá slunečním svitem, padá k Atlantiku. Za tůněmi světla, které označovaly jihovýchodní pobřeží Spojených států, začínal temný a věčný oceán.

Balvan postupně přešel do noci.

Zahlédla jeden trajekt, ne, oba zbývající trajekty, jak v kotrmelcích letí pryč. Balvan se stále otáčel kolem své osy, obklopený plameny. Za ním se táhl chvost dýmu.

Chvost v červeném světle zářil. Ale jeho křivka směřující dolů se vyrovnávala!

Pod Potkanem se nahromadil oceán vzduchu. Tvořil bariéru.

Skála začínala klouzat.

Jako oblázek, skákající po hladině rybníka.

Z balvanu sršely ohnivé částečky – některé padaly oblohou dolů, jiné vyletovaly zpět do sluneční záře.

Jako Ranger.

Percival Lowell, technická paluba. 4.56

Charlie Haskell se už na záběry nedokázal dívat. *Lowell* dělal vše pro to, aby se rozsypal na kousky, a hukot motorů jako by zesílil. Rachel se stále snaží, uvažoval, stále bojuje nukleárním ohněm s

Potkanovou obrovskou mrtvou váhou, snaží se jej vytáhnout z atmosféry a odtlačit pryč od křehkého zemského povrchu.

Kakofonie hlasů požadujících po operačním štábu hlášení o situaci splynula s hlukem v pozadí. Jestli Feinberg nijak smysluplně neodpovídal, mohlo to být jen tím, že prostě neměl co říct. Udělali všechno, co udělat mohli, dali do boje veškerou sílu pozemské flotily. A ono to nestačilo.

POTKO 38 se s burácením řítil oblohou a Charlie se spolu s nějakými třiceti lidmi vezl na něm, podobně jako když Slim Pickens v tom starém filmu řídil vodíkovou bombu na cíl.

Mrtví.

Byli všichni mrtví a svět s nimi.

Charlie měl obvykle optimistický pohled na svět. Pokud to v tomto případě vzdal a došel k závěru, že všechno je ztraceno, nebylo tak těžké to pochopit: *Percival Lowell* byl obklopen plameny a třásl se, div se nerozpadal. Feinberg se na společném kanále kdákavě smál a Charlie po dlouhém období beztíže začínal cítit tah gravitace.

Vůbec ho nenapadlo, že tato druhá skutečnost je dobrým znamením, neboť ukazuje na to, že balvan mění kurs. Čekal, až přijde smrtící náraz, a utěšoval se vědomím, že se snažil ze všech sil.

Se čtyřiceti osmi hodinami by s přehledem strčil do kapsy jedenatřicet dní Williama Henryho Harrisona a stal se tak prezidentem, jenž zastával úřad nejkratší dobu v historii. Uvažoval, zda třeba nebude také posledním prezidentem Spojených států amerických. Právě když přemýšlel o této smutné možnosti, zazvonil jeho mobilní telefon. V tomhle zmatku to byl pozoruhodně prozaický zvuk, docela obyčejný a světský. Vytáhl přístroj z kapsy. „Haskell," řekl, mile překvapený tím, jak dobře jeho hlas zní.

„Pane prezidente." Byl to Feinberg. „Blahopřeju. Dokázali jsme to. Vrací se."

Charlie cítil, jak mu buší srdce. „Víte to jistě?"

„Ano. Vím to jistě."

„Díky Bohu," řekl.

„Bude nějakou dobu trvat, než vyhodnotíme novou dráhu. Potřebujeme stanovit, jestli a do jaké míry Potkan zůstane hrozbou."

„Ale *dnes* už nespadne?"

„Ne, pane prezidente. Mohu vás ubezpečit, že *dnes* nespadne.“

Charlie ukončil hovor, zavřel oči a dovolil si opájet se tím okamžikem. Byl promočený potem a byl neskutečně šťastný. A najednou si uvědomil, že má hrozný hlad.

Vzápětí se ozvala Rachel: „Dobré představení, pane prezidente.“

Během několika minut Charlie mluvil k posluchačům na celém světě a zprávu jim sděloval. Svět začal slavit starobylým způsobem; zněly kostelní zvony, duněly bubny, bouchaly ohňostroje, politikové přednášeli projevy. Charlieho L. Haskella by v té chvíli zvolili prezidentem planety, kdyby taková funkce existovala. Věděl, že ho popularita musí vynést do Bílého domu. A zároveň si uvědomoval, že sláva vydrží jen do první krize.

To však byla myšlenka nehodná hrdiny okamžiku.

Komunikační panel v kabině u Rachel se rozsvítil. Chtěli s ním mluvit lidé z celého světa.

První hovor, který přijal, byl od Evelyn.

Epilog

Úterý 15. dubna 2025

Nový Bílý dům, prezidentská jídelna.

Večeře na počest prvního výročí toho, čemu teď mnozí říkali zrození kosmického věku, ale o čem prezident Haskell s oblibou uvažoval jako o dlouho očekávaném zrození lidské rodiny, se účastnily významné osobnosti z celého světa. Dívaly se na již rok staré záběry davů oslavujících v Paříži, Šanghaji, Jeruzalému a Kansas City poté, co Potkan s ohnivým chvostem prolétl oblohou nad Floridou a konečně zmizel lidem z očí.

Samozřejmě ne navždycky. Získali šestiletý odklad. Což znamenalo, že zemím světa nezbývala jiná možnost než dovést projekt Skybolt do konce.

První dáma osobně převzala odpovědnost nad koordinací stavby památníku, jenž měl být zasvěcen těm, kteří položili životy při společném úsilí, posádkám *Kodaně*, *Říma*, *Berlína* a *Christophera Talleyho*, Mamutovi Caparattimu a Tonymu Casawayovi.

Z katastrofy vzešel nový svět. Los Angeles zmizelo, patrně navždy. O jezeru, jež vzniklo v pouštních oblastech centrální Kalifornie mezi pobřežními hřebeny a štíty na východě, se geologové vyjadřovali jako o „dočasném“, ale uvažovali v řádech tisíciletí. Na jeho březích již vyrůstalo několik měst.

Nikdo nebyl ušetřen. Vyčerpání národních pokladnic způsobené zkázou přinutilo světové vůdce ke spolupráci, jakou dějiny dosud nezaznamenaly. Zdálo se, že armády ztratily – přinejmenším na jistý čas – svou starou funkci. Ve dnech, které následovaly po Potkanovi, nikdo nejevil žádnou ochotu pozvednout zbraň proti svému sousedovi. Národy světa se jednotně postavily společnému neštěstí, a v důsledku toho možná mezi nimi vzniklo nové pouto, pouto přesahující národnostní a náboženskou identitu a chápající společnou zranitelnost. Zdálo se, že dokonce i v Jeruzalému bylo konečně dosaženo urovnání starých sporů.

Svým způsobem, byť velice smutným, tak kometa možná byla požehnáním.

Zvláštními hosty večeře v Bílém domě byly Andrea Bellwetherová a Tory Clarková – prezident jim říkal strůjkyně přežití; věděl, že Rick Hailey by takové pojmenování schválil. Tory pronesla obvyklé věty, jimiž se rozdělila o uznání s ostatními. Vypadala rozpačitě, a když si sedala, provázel ji bouřlivý aplaus. Andrea řekla pouze to, že otec by na ni byl pyšný.

Feinberg později poznamenal, že do dějin tento postup vejde jako Bellwetherův manévr.

Později prezident pozval obě ženy na soukromou párty do Kolladnerovy síně, kde strávily večer ve společnosti Šavle, Keitha Morleyho, kaplana Pinnacia (který po krátkém rozmyšlení svěřil doručení klíčové zprávy Evelyn Hamptonové), Wese Feinberga, Orlyho Carpentera, Jonathana Potrera a posádek různých plavidel, jež se účastnila projektu Duha. A samozřejmě první dámy Evelyn Haskellové.

Předpokládá se, že oslava se bude konat každoročně. Příští rok se však bohužel nebudou moci zúčastnit Rachel Quinnová a Lee Cochran. Budou na cestě k Marsu.

Jack McDevitt

Pád Měsíce

Z anglického originálu
MOONFALL
vydaného firmou HarperPrism,
A Division of HarperCollins *Publishers*
10 East 53rd Street,
New York, N. Y. 10022-5299, USA v roce 1998
přeložil Petr Kotrle
Vydal Radomír Suchánek, ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 718. publikaci v roce 2001
První vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.
Doporučená cena včetně DPH 249 Kč

ISBN 80-7174-430-1